

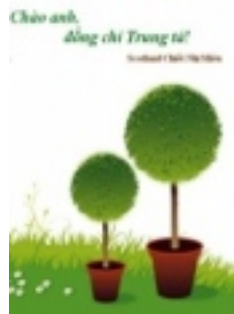
Chào anh, đồng chí trung tá!

Contents

Chào anh, đồng chí trung tá!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	67
26. Chương 26	69
27. Chương 27	72
28. Chương 28	77
29. Chương 29 - 30	80
30. Chương 31- 32	87
31. Chương 33 - 34	92
32. Chương 35 - 36	100
33. Chương 37 - 38	106
34. Chương 39 - 40	113
35. Chương 41 - 42	121
36. Chương 43 - 44	126
37. Chương 45 - 46	131
38. Chương 47 - 48	137
39. Chương 49 - 50	146
40. Chương 51 - 52	154
41. Chương 53 - 54	164

42. Chương 55 - 56	171
43. Chương 57 - Kết	181
44. Chương Phiên Ngoại	184

Chào anh, đồng chí trung tá!

Giới thiệu

Cả đời Lương Hoà có hai việc ngoài dự kiến của cô. Thứ nhất: cô lấy chồng. Thứ hai, cô lấy một người đàn ông như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-anh-dong-chi-trung-ta>

1. Chương 1

Cả đời Lương Hoà có hai việc ra ngoài dự kiến của cô. Thứ nhất: cô lấy chồng. Thứ hai, cô lấy một người đàn ông như thế.

Ngày hôn lễ, bạn thân của cô là Hạ An Mẫn cứ thích thú vuốt vuốt tà áo cưới mãi không buông tay, trên khuôn mặt Hạ An Mẫn bộc lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, nói: “Hừ hừ, chẳng phải cậu đã từng nói rằng cả đời này cậu sẽ không lấy chồng hay sao, còn nói nếu lấy chồng thì cậu sẽ không phải là người nữa chứ!”

Tay Lương Hoà đang trang điểm lại khẽ run lên, cây son đang thoa vạch thêm một đường lệch lạc trên môi. An Mẫn thấy vậy liền vội vàng rút mảnh giấy lau đưa cho Lương Hoà, tiện thể lại trêu cô thêm một câu: “Làm sao vậy, mới khen chồng cậu một chút mà đã kích động như thế rồi à?”

Lương Hoà thở dài, bất đắc dĩ nói, “Mẫn Mẫn, đừng trêu mình nữa.”

Cố Hoài Ninh ư?

Cánh cửa phòng trang điểm mở ra, ngồi ở chỗ này cô chỉ cần hơi quay đầu chuyển tầm mắt nhìn ra là có thể thấy được người đàn ông đang đứng ở trước ngưỡng cửa ấy. Từ lúc quen biết đến lúc quyết định kết hôn, hai người gặp nhau không quá mười lần, hơn nữa mỗi lần gặp mặt anh đều mặc quân phục. Hôm nay là lần đầu tiên anh mặc một bộ khác, lại là bộ âu phục màu đen lịch lãm như thế này, Lương Hoà nhìn cảnh đó mà cảm thấy giật mình hoảng hốt.

Vừa lịch sự vừa lạnh lùng. Đây là từ duy nhất mà Lương Hoà nghĩ ra trong đầu khi hình dung về anh, cô bỗng dưng muốn cười nhạo chính bản thân mình. Dù sao thì cũng là phóng viên gạo cội của một Toà soạn lớn, vậy mà cứ mỗi lần gặp Cố Hoài Ninh thì cô sẽ không nghĩ ra được một từ nào thích hợp để hình dung về anh cho thoả đáng. Sau, mỗi lần nghĩ lại, cô thấy điều này cũng không thể trách mình được, hai người bọn họ mới gặp nhau được mấy lần, con người nhìn qua có vẻ bí hiểm như anh, làm sao cô có thể thấu hiểu một cách dễ dàng được chứ!

Cô ngồi đó ngơ ngác nhìn anh một lúc, bỗng nhiên anh xoay người lại, tầm mắt dừng ở trên người cô. Cái nhìn đột ngột này khiến Lương Hoà bối rối, cô nhấc vạt áo cưới lên, xỏ chân vào đôi giày cao năm phân hơi

chống người đứng dậy, nghiêng người suýt ngã. Hạ An Mẫn nhanh tay nhanh mắt đỡ được cánh tay cô mới không ngã sấp xuống. Hơi đứng vững vàng cô liền cúi đầu luống cuống sửa sang lại tà áo, ngay cả Hạ An Mẫn đứng bên cạnh trêu ghẹo cô cũng không thêm để ý tới, buông tay bạn ra cô liền bước đi về phía trước.

Từ đầu đến cuối anh đều giữ vẻ mặt thản nhiên, mãi tới lúc cô đi về phía mình anh mới chậm rãi vươn ra một cánh tay, chờ cô đến cầm lấy.

Anh chính là một người như vậy, Lương Hoà nghĩ.

Buổi sáng lúc Lương Hoà tỉnh giấc đã là bảy giờ rưỡi, cô xoa xoa mái tóc rối đi vào phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu. Lương Hoà nhìn khuôn mặt bản thân của mình trong gương, đôi mắt bình thường vốn linh động giờ phút này lại đầy vẻ ngơ ngác, dưới bầu mắt mờ mờ một quầng thâm chứng tỏ đêm qua ngủ không ngon.

Lương Hoà từ nhỏ đã không quen ngủ trên giường lạ. Sau khi kết hôn cô chuyển từ căn nhà trọ nhỏ của mình đến sống trong căn hộ mới này. Đây là món quà do bố mẹ của Cố Hoài Ninh cũng chính là bố mẹ chồng hiện thời của Lương Hoà mua và trang hoàng, trước khi kết hôn cô và Cố Hoài Ninh cũng chưa từng tới một lần nào, lần đầu tiên hai người đến chính là vào ngày kết hôn. Hôm qua sau khi hôn lễ chấm dứt, anh và cô cùng nhau vào nhà, cô chọn một phòng anh liền vào theo, cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Bọn họ không ngủ riêng, điều đó cũng ngoài dự kiến của Lương Hoà.

Ngày thứ hai lúc Lương Hoà tỉnh dậy, chiếc gối đầu bên cạnh đã vắng người, tìm khắp các phòng trong nhà cũng không thấy bóng Cố Hoài Ninh, cô đoán chắc là anh đã đi ra ngoài. Lương Hoà đứng trong phòng bếp nhìn tờ giấy anh ghi lại lời nhắn để trên bàn, hơi giật mình. Cô tự rót ỉnh một ly sữa nóng, uống xong quyết định lại về phòng ngủ tiếp. Bởi vì Toà soạn cho Lương Hoà nghỉ hai tuần để kết hôn, nhưng mà Cố Hoài Ninh lại không đề xuất một từ nào về chuyện đi nghỉ tuần trăng mật, hơn nữa buổi sáng sau đêm tân hôn anh đã đi đâu không thấy tăm hơi bóng dáng, xem ra hai tuần này của cô là không có việc gì làm, hoàn toàn rảnh rỗi.

Rửa sạch ly sữa để lên chỗ cũ, Lương Hoà đứng trước cửa phòng ngủ vươn tay duỗi thân, ngáp một cái. Đúng lúc chuẩn bị vào để ngủ bù thì ngoài cửa có tiếng vận khoá răng rắc, cửa mở ra, Cố Hoài Ninh bước vào. Vừa ngáp được một nửa Lương Hoà tức thì cứng cả người lại, đứng im tại chỗ nhìn Cố Hoài Ninh chăm chăm.

So với cô, Cố Hoài Ninh bình tĩnh hơn nhiều. Anh nhìn cô một cái, hơi hơi gật đầu rồi bước về phía phòng thay quần áo.

Thái độ của anh đối với cô từ đầu đến giờ đều rất nhã nhặn và lịch sự. Cho dù trước khi kết hôn hay là sau khi kết hôn cũng đều đối xử ôn hoà như thế. Lúc ban đầu trong lòng Lương Hoà còn hơi ngượng ngập không quen, nhưng sau dần dần cô liền quen, tình cảnh vốn dĩ nên là như thế, không phải hay sao?

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ Cố Hoài Ninh cầu hôn cô như thế nào — nếu đó cũng được xem như là một lời cầu hôn. Anh ngồi đối diện với cô, áo măng tô màu xanh sẫm mở rộng vạt, ở bên trong mặc bộ quân phục xanh nhạt. Cả người anh toát ra một lực hấp dẫn phóng khoáng mà mạnh mẽ, giống như ngôn ngữ của anh vậy. Anh nói: “Thật ra tôi cũng giống như cô Lương thôi, chúng ta đều là những người không muốn kết hôn. Nhưng mà ông trời trêu cợt, chúng ta đều phải kết hôn, cho nên tôi cảm thấy rằng, hai chúng ta kết hôn với nhau, là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề này.”

Cô nhớ rõ lúc đó mình ngồi rất nghiêm chỉnh, nghe anh nói xong như thế thì lập tức cảm thấy choáng váng, không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng sau này Lương Hoà nghĩ lại, cô nhận ra rằng cho dù lúc ấy cô trả lời như thế nào, anh đều bình tĩnh nắm chắc thắng lợi, bởi vì anh cho cô một lý do nhất định phải đồng ý với anh.

Trong lúc cô ngây người, Cố Hoài Ninh đã thay xong quần áo từ trong phòng đi ra. Bộ quân phục mặc trên người anh, trừ vẻ giễu giàng tuấn tú ra, càng có vẻ lãnh đạm lạnh lùng. Lương Hoà chợt thấy hai người cũng không có việc gì để nói, gật gật đầu liền chuẩn bị vào phòng ngủ tiếp, không ngờ Cố Hoài Ninh gọi cô lại.

“Lương Hoà!”. Anh gọi tên cô vô cùng tự nhiên, không giống cô, mỗi lần muốn gọi tên anh đều phải do dự mất nửa ngày.

Cô xoay người lại nhìn anh, làm bộ như chăm chú lắng nghe.

“Tuần tới anh sẽ về lại đơn vị, có một số việc cần anh giải quyết!”. Đôi mắt anh sâu thẳm nhìn cô không chớp, nói.

Lương Hoà gật gật đầu, anh trở về với công việc, sau đó một mình cô im lặng hưởng thụ hai tuần lễ nghỉ phép kết hôn này, như vậy rất tốt, không còn gì tốt hơn.

Cố Hoài Ninh nhìn kĩ Lương Hoà một lát, thấy phản ứng bình thản của cô, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Hôm nay là Thứ Sáu rồi, anh vẫn còn ba ngày nghỉ nữa, chúng ta nên tranh thủ ghé qua nhà thăm ba mẹ một lần.”

Về thăm nhà? Việc này đối với Lương Hoà mà nói thì không phải vấn đề gì lớn, nhưng mà cứ nghĩ đến bối cảnh gia đình nhà anh cô liền cảm thấy đau đầu. Ba anh Cố tướng quân Cố Trường Chí, anh là con trai út trong nhà, là người mà bao nhiêu người nâng niu trên tay, chiều chuộng hết mức. Điều đó cũng có thể tưởng tượng được nếu đến nhà, lúc đó cũng có bao nhiêu người muốn đánh giá kiểm nghiệm cô con dâu, cháu dâu mới – là cô.

Có lẽ Cố Hoài Ninh cũng hiểu được băn khoăn của cô, anh an ủi: “Em không cần phải lo lắng về bố mẹ anh.”

“Vâng!” Lương Hoà nhẹ giọng trả lời. Tuy rằng chính cô cảm thấy không được tự tin lắm, nhưng mà có một câu nói rất đúng, con dâu xấu đến đâu cũng phải đi gặp mặt bố mẹ chồng. Trước khi kết hôn Lương Hoà chỉ gặp bố mẹ anh có một lần, khi bọn họ nhìn thấy cô, trên khuôn mặt họ hiện rõ vẻ nghiêm túc, biểu tình cẩn thận tỉ mỉ đánh giá, cuối cùng cũng không nói gì. Không nói, chứ không biết là có ý kiến gì với sự lựa chọn của Cố Hoài Ninh hay không.

Thời tiết lúc này là vào giữa mùa thu, Lương Hoà mặc một chiếc áo khoác mỏng đỏ thẫm, đứng dưới lầu chờ Cố Hoài Ninh lái xe ra từ gara. Cô hơi cúi đầu kiểm tra lại trang phục, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Trước khi đi cô đã lục tung tủ quần áo ra tìm, kết quả làm cô buồn bực muốn chết, ngoài vài bộ lễ phục dạ hội ra quần áo của cô toàn là vest công sở và quần bò. Do dự một hồi lâu, Lương Hoà mới giấy dựa thay đồ.

Lúc bước ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt Cố Hoài Ninh nhìn chằm chằm cô vài giây, chỉ vài giây ấy thôi đều đủ khiến cho Lương Hoà cảm thấy dày vò. Cũng may cuối cùng anh không phát biểu ý kiến gì, chỉ thản nhiên nói một câu: “Đi thôi !”

2. Chương 2

Anh đi trước ra cửa, Lương Hoà xấu hổ đi theo phía sau.

Chiếc Audi màu đen vững vàng dừng ở trước mặt Lương Hoà, Cố Hoài Ninh vươn cánh tay mở cánh cửa bên ghé lái phụ cho cô, Lương Hoà thoáng sửng sốt, xoay người ngồi xuống.

Bên trong xe có một mùi hương chanh thoang thoang, mát dịu mà nhẹ nhàng. Cố Hoài Ninh cởi áo khoác, chỉ mặc một bộ quân phục màu xanh nhạt bên trong. Lương Hoà liếc liếc mắt một cái liền kết luận luôn người đàn ông này là một cái móc treo quần áo, mặc gì vào cũng phong độ hết. Nhưng bởi vì anh là quân nhân nên quần áo không được phong phú đa dạng, âu phục cũng rất ít khi anh mặc. Từ đầu đến bây giờ Lương Hoà chỉ gặp một lần ở hôn lễ ấy.

Xe dừng trước cánh cổng của một khu biệt thự, lúc Lương Hoà tháo đai an toàn chuẩn bị xuống xe đột nhiên mới nhớ tới một vấn đề quan trọng, cô không mang quà gì đến thăm bố mẹ chồng. Cảm thấy ảo não với đầu óc của mình, Lương Hoà quay sang nhìn Cố Hoài Ninh hỏi: “Chúng ta không cần mang gì đến sao? Như vậy có được không?”

Cố Hoài Ninh liếc nhìn cô một cái, đáp: “Không cần!”

“Nhưng mà...”

“Bố mẹ sẽ không để ý đến chuyện đó đâu!”

Trời ạ! Lương Hoà xoa xoa gáy, chậm chạp xuống xe theo Cố Hoài Ninh.

Trước đó tuy rằng cô đã chuẩn bị tâm lý thật lâu, nhưng mà lúc chính thức bước vào cửa nhà họ Cố trong lòng Lương Hoà vẫn không tránh được thâm kinh ngạc. Khi nhìn thấy trong phòng khách ngồi một loạt những người lớn tuổi, Lương Hoà cố gắng không chế kìm lại ý muốn xông cửa bỏ chạy. Người đàn ông đi bên cô hình như đã quen nhìn những trận thế kiểu như vậy, chỉ thấy anh cúi đầu cười khẽ, ân cần thăm hỏi lần lượt những bậc trưởng bối. Mọi người đều cười đáp lời rất thoải mái, nhưng lúc họ nhìn đến Lương Hoà, những nụ cười ấy đều thêm vài phần sầm soi đánh giá.

Mẹ của Cố Hoài Ninh – Lý Uyển vừa nhìn thấy con trai út cứng thì mặt mày bà hớn hở hẳn lên. Bà là vợ hai của Cố Trường Chí, nhưng lại sinh cho ông những hai người con trai. Như vậy nhà họ Cố có tới ba trai, con trai trưởng Cố Hoài Thanh đang làm Bí thư Tỉnh uỷ ở một tỉnh phía nam, cùng vợ con sống luôn ở đó không hay về nhà. Con trai thứ là Cố Hoài Việt đồng thời cũng là con trưởng của Lý Uyển, cùng con trai út Cố Hoài Ninh đều công tác trong quân đội. Lúc Lý Uyển còn trẻ hẳn là một người khá đẹp, khuôn mặt Cố Hoài Ninh có khá nhiều nét giống bà.

“Sao hai đứa đến sớm thế? Đã ăn sáng chưa?” Lý Uyển nói xong nhìn Lương Hoà với vẻ đánh giá, cô gái đứng bên cạnh con trai, vóc dáng thon thả thanh cao thích hợp, khuôn mặt thanh tú, ít nhất cũng không uổng công nhà mình bày ra tư thế rằm rộ này.

“Con đã ăn rồi!” Cố Hoài Ninh cười nói, sau đó nghiêng đầu hỏi Lương Hoà, “Em ăn chưa?”

Anh đột ngột cúi sát người làm khuôn mặt trắng trẻo của Lương Hoà phớt qua một thoáng ửng đỏ, hơi thở tươi mát của anh phả tới, cô hơi nhích ra một chút, mở miệng trả lời: “Em đã uống sữa rồi!”

“Uống mình sữa không làm sao được?” Lý Uyển nói hơi trách cứ.

Lương Hoà vừa định đáp là không đói bụng, nhưng đã có một cánh tay nắm lấy cô, bàn tay to rộng của anh nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc mềm trên đỉnh đầu cô, lúc lướt qua vành tai cô có thể dễ dàng cảm nhận được độ ấm cùng xúc cảm thô ráp trên bàn tay ấy. Lòng bàn tay anh chắc chắn có vết chai sần, Lương Hoà đột nhiên có ý nghĩ như vậy. Chỉ nghe bên cạnh anh nói: “Hôm qua Lương Hoà mệt quá cho nên sáng nay mới ngủ dậy muộn, lại muốn tới thăm mẹ ngay, nên chỉ kịp ăn qua một chút.”

Chỉ một động tác nhỏ như vậy khi nhìn vào trong mắt bà Lý Uyển cũng đã là rất tình tứ, hơn nữa câu nói của Cố Hoài Ninh cũng mơ hồ không rõ ý, Lý Uyển nhìn Lương Hoà cười cười khiến Lương Hoà rất xấu hổ, cô quần bách đồ bưng mặt. Thế có trời biết hôm qua sau khi chấm dứt hôn lễ xong hai người đều mệt rồi, đến cả một ngón tay cũng không muốn động dậy, vừa về nhà đều vội vàng tắm một cái, vừa nằm lên trên giường liền ngủ luôn, nào còn có tâm tư làm gì nữa. Song hiện tại, khẳng định là mẹ chồng cô sẽ không nghĩ như vậy, Lương Hoà không biết giải thích như thế nào, đành phải nói: “Để con xuống bếp tự làm được rồi ạ!”

Lý Uyển nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Lương Hoà, nụ cười trên mặt bà dần nhạt đi. Cô con dâu này không phải do bà chọn, là chính con trai bà muốn kết hôn, tất nhiên là bà không thể cự tuyệt. Nhưng thân là nữ chủ nhân trong nhà họ Cố, cũng là mẹ Cố Hoài Ninh, bà hoàn toàn có tư cách kiểm tra cô con dâu này.

“Hoài Ninh, con ra phòng khách nói chuyện cùng các chú bác đi!”

Cố Hoài Ninh đương nhiên biết được ý tứ của mẹ mình, anh cười ôm nhẹ vai bà nói, “Mẹ, Lương Hoà nhỏ hơn con những bảy tuổi, mẹ đừng làm khó cô ấy!”

Bà lườm anh một cái, “Biết anh yêu chiều vợ rồi!”

Cố Hoài Ninh cười không trả lời, tầm mắt anh chỉ nhìn bóng dáng đang bận rộn của người kia ở trong phòng bếp.

Tình huống trong bếp hiện tại rất rối loạn. Nhìn cô gái trẻ luống cuống tay chân muốn giúp mình một tay nhưng càng giúp càng rối thím Trương về mặt bất đắc dĩ thở dài. Thấy cô cầm một con dao vừa sắc vừa mỏng chuẩn bị đi chặt sườn, thím Trương vội chạy nhanh tới cản lại: “Ôi chao ôi chao, cẩn thận kéo chặt phải tay bây giờ! Để đấy, cứ để đấy tôi làm cho!”

Lương Hoà ngăn người, xấu hổ đưa dao trả lại, thím Trương không đành lòng, đành thở dài bảo cô đi làm cá.

Lúc Cố Hoài Ninh đi vào phòng bếp liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Lương Hoà tay áo xắn lên đến khuỷu đang vật lộn với con cá. Rõ ràng là cô sợ máu, nhưng vẫn mím môi chịu đựng, dáng vẻ ấy khiến Cố Hoài Ninh mỉm cười. Nghĩ nghĩ, anh bước qua nắm lấy con dao từ tay cô.

Động tác đột nhiên của anh làm Lương Hoà hoảng sợ, đứng tránh một bên ngơ ngác nhìn anh thành thạo chặt vì, đánh vảy cá.

“Không biết nấu cơm hả?” Anh mở miệng hỏi.

Lương Hoà cúi đầu, rầu rĩ ừm một tiếng.

“Trước khi đi du học thì em sống cùng với bà ngoại, bà ngoại nấu ăn rất ngon. Khi đi du học thì ăn toàn đồ Tây, làm bánh sandwich đơn giản hơn làm đồ ăn Trung Quốc nhiều.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Cố Hoài Ninh cười nhẹ, làm sạch sẽ con cá xong giao lại cho thím Trương, lấy xà phòng rửa tay. “Học nấu cơm đi, sau này tay nghề nhất định sẽ được như thím Trương hoặc là bà ngoại em”. Nói xong anh ôm vai cô đi ra ngoài.

“Em cũng tính như thế!” Lương Hoà cảm thấy xấu hổ cực kỳ, người như anh, mười ngón tay nhìn như không dính bụi thế nhưng anh lại biết nấu nướng, chỉ ít là nấu tốt hơn cô. Hai người ở cùng nhau cô không thể cứ để anh phải nấu cơm, ra ngoài ăn lại càng không phải kể sách lâu dài.

Thím Trương nấu rất nhanh, làm một bàn đầy đồ ăn, màu sắc mỹ vị chỉ nhìn và ngửi cũng làm cho người ta thèm thuồng muốn nuốt cả lưỡi, xem ra Cố Hoài Ninh muốn cô học thím Trương nấu cơm đã là cất nhắc cô lắm rồi. Đáng tiếc, một bàn đầy món ngon như vậy nhưng cô phải vừa ngồi ăn nghiêm chỉnh vừa trả lời các loại vấn đề của các trưởng bối nhà họ Cố.

“Hoài Ninh, kết hôn xong rồi vợ cháu có cùng về đơn vị với cháu không?”. Người hỏi là chú hai của Cố Hoài Ninh, Cố Trường Minh. Ông và Cố Hoài Ninh công tác ở cùng một quân khu. Cố Trường Minh là Chính Uỷ, mà Cố Hoài Ninh công tác tại cấp dưới của quân đoàn.

“Lương Hoà còn công việc của cô ấy nữa mà chú.”. Anh thản nhiên trả lời, ngụ ý tất nhiên là cô không đi.

“Ồ? Việc này mẹ chưa nghe con nhắc tới lần nào, Hoà Hoà đi làm ở đâu vậy?”. Lý Uyển nhìn Lương Hoà hỏi.

“Con làm ở Toà soạn báo PIONEER mẹ ạ!”. Lương Hoà cẩn thận trả lời.

Lý Uyển lại “Ồ” một tiếng đầy vẻ ả ý rồi cũng không hỏi thêm gì nữa, Lương Hoà không biết ý tứ của bà ra sao nên cũng không dám mở miệng nói thêm. Cô nhớ rõ lúc trước khi kết hôn Cố Hoài Ninh từng hứa hẹn với cô, hai người bọn họ chỉ cần kết hôn, còn những việc khác cũng không quan trọng. Cho nên theo lý thuyết mà nói cô không phải nghĩ việc rời khỏi thành phố C theo anh.

“Hoài Ninh, cháu để vợ mới cưới ở lại đây một mình mà về đơn vị được hả? Ài, Lương Hoà, cháu có bỏ được không?”. Chú út Cố Trường An cười cười trêu ghẹo đôi vợ chồng mới cưới.

Mặt Lương Hoà lập tức đỏ bừng lên, cúi gằm đầu không trả lời. Cố Hoài Ninh liếc mắt nhìn chú út nhà mình một cái, anh vươn tay ôm ngang vòng eo Lương Hoà giống như bảo vệ cô, “Chú đừng trêu cô ấy!”

Lời anh vừa nói ra, mọi người đều cười rộ lên, nhưng không ai tiếp tục đề tài này nữa.

Lương Hoà thở phào nhẹ nhõm, xem như tránh được một kiếp, vừa bình tâm được một chút trái tim lại như cũ đập rộn lên trong lồng ngực. Xung quanh cô ngập tràn mùi Davioff toả ra từ trên người anh, khiến cô không thể trốn được vào đâu. Lương Hoà ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Ninh, trên khuôn mặt thản nhiên của anh dường như đang ẩn hiện một nụ cười, khiến cô chớp chớp ánh mắt.

3. Chương 3

Không thể xâm phạm

Lúc hai người về tới nhà thì trời đã chạng vạng tối. Chuyện đầu tiên Lương Hoà làm khi bước vào nhà là cởi giày, thay bằng đôi dép lê mềm rồi vội vàng chạy vọt vào trong phòng tắm, bóng lưng hoảng hốt giống như chạy trốn của cô khiến khuôn mặt vốn không thay đổi của Cố Hoài Ninh thoáng một nét cười.

Anh không thể không thừa nhận là cô gái này rất thông minh. Anh muốn làm chuyện gì, không cần nói ra hoặc là ám chỉ, cô đều có thể tinh tế nhận biết và phối hợp với anh rất tốt, ngay cả người khéo léo như mẹ anh cũng không phát hiện ra được. Vì thế cuộc hôn nhân này đối với Cố Hoài Ninh mà nói cũng không tính là quá xấu.

Trước đây Lương Hoà từng bị Hạ An Mẫn hỏi một vấn đề như thế này — Nếu có một ngày, sáng sớm tỉnh giấc chợt thấy bên gối có một người đàn ông, thì cậu có cảm giác gì?

Trong lúc Lương Hoà đang nghĩ nghĩ để trả lời, Hạ An Mẫn đã thay cô nói trước, “Cậu xem, vấn đề rất đơn giản, người không muốn kết hôn giống như cậu, khi gặp trường hợp có một người đàn ông ngủ bên cạnh như thế, chỉ có một khả năng duy nhất đó là tình một đêm!”

Tình một đêm!

Cô nhớ rõ phản ứng lúc ấy của mình là giơ tay cốc vào đầu Hạ An Mẫn một cái đau điếng. Bây giờ nhìn người đàn ông nằm kề bên, Lương Hoà nghĩ, nếu cho anh biết trong đầu cô hiện tại đang nghĩ cái gì, chắc chắn anh không chỉ cốc đầu cô một cái mà thôi, có khi còn xé cô thành tám mảnh. Bởi vì trông anh nhìn qua có vẻ, ừm, thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Nhìn lên đồng hồ báo thức đặt ở phía đầu giường, thấy mới chỉ sáu giờ sáng. Lương Hoà vuốt vuốt một đầu tóc rối, thò chân xuống giường. Sáng hôm nay Cố Hoài Ninh sẽ bay đi thành phố B quay trở lại với công tác. Hai người cũng đã kết hôn được mấy ngày, dù sao hôm nay vợ cũng phải nấu cho chồng ăn một bữa cuối cùng, cho dù là tay nghề của cô không được tốt lắm, không thể nấu được hai bữa ăn chính thì ít ra cũng phải làm được một bữa ăn sáng.

Sở trường của Lương Hoà là làm bữa sáng theo phong cách Châu Âu, bánh mì kẹp trứng ốp-lét, thêm một ly sữa ấm, quả thật đúng là không mất nhiều công sức cho lắm. Nhưng Cố Hoài Ninh có thích ăn hay không mới là vấn đề. Không biết ở trong quân đội có ăn bữa sáng kiểu này không nhỉ? Lương Hoà nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng không biết làm gì thêm mới phải.

Cô vội vàng vo gạo đặt bếp nấu cháo, lấy ngũ cốc cùng sữa ra trộn đều, lại chạy xuống dưới lầu mua bánh bao và quẩy nóng, chuẩn bị sắp xếp tất cả xong xuôi đã gần tới 7h, nhìn một bàn đầy món ăn, Lương Hoà thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đúng bảy giờ Cố Hoài Ninh mới tỉnh giấc, lúc đi vào bếp nhìn thấy bàn ăn như vậy, trong một thoáng anh cũng sốt sờ người ra. Cô gái nhỏ ngồi trên ghế ở bàn ăn đưa lưng về phía anh, bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc xoắn dài màu nâu búi gọn gàng trên đầu, gật gà gật gù, đúng là ngồi đợi anh mà ngủ gật.

Cô không biết nấu nướng thế nhưng lại bỏ công chuẩn bị bữa sáng cho anh, Cố Hoài Ninh hướng về phía bàn ăn bước tới.

“Lương Hoà!”

Đang ngủ mơ màng Lương Hoà nghe có người gọi, hơi giật mình tỉnh lại. Bởi vì tỉnh giấc đột ngột nên ngồi không vững, suýt nữa trượt chân xuống khỏi ghế, may mà Cố Hoài Ninh bắt được cánh tay cô giữ cho cô khỏi ngã.

“Anh... anh dậy rồi à?” Lương Hoà căng thẳng hỏi lắp bắp, cô cảm thấy xấu hổ đến mức muốn trốn.

Cố Hoài Ninh buông tay cô ra, đi tới đầu bàn bên kia ngồi xuống “Ừm! Em chuẩn bị bữa sáng đây à?”

“Vâng, em làm mấy món, không biết có hợp với khẩu vị của anh không.” Lương Hoà lấy muôi múc cho anh một ít cháo.

Cố Hoài Ninh hơi nhướn mày, nhìn lướt qua bàn ăn một chút. Quẩy cùng bánh bao chắc chắn là mua rồi, ngũ cốc trộn trông màu thật bắt mắt, chỉ nhìn thôi cũng thấy hấp dẫn, nhưng anh lại nhớ rõ đồ ăn này đã mua từ trước đó mấy ngày, từ hôm kết hôn đến giờ vẫn để trong tủ lạnh, xem ra chỉ có cháo là món duy nhất cô gái này chính tay nấu cho anh mà thôi.

“Trông cũng không tệ lắm!”. Anh kết luận. Ít ra thì, tinh thần của cô cũng phần chấn.

Lương Hoà ngượng ngịu cười cười, ngồi xuống bàn cùng anh bắt đầu ăn sáng.

Cố Hoài Ninh bay chuyến mười giờ sáng. Ăn xong nhân viên bảo vệ của Cố Trường Chí sẽ tới đưa anh ra sân bay. Người bảo vệ tên Phùng Trạm là một thanh niên vừa tròn hai mươi, chỉ kém Lương Hoà vài tuổi, nhìn thấy Lương Hoà lập tức hô to “Chị dâu” làm cho cô đỏ cả mặt, luống cuống mở rộng cánh cửa để cậu ta bước vào nhà.

Cố Hoài Ninh đang đứng thắt cravat và đeo quân hàm trước gương, Lương Hoà nhìn anh mặc quân phục cũng đã quen, chỉ là chưa bao giờ nhìn kỹ huy chương trên vai anh. Hai vạch và hai sao, cô không rõ rốt cuộc là anh đang có chức vụ gì.

“Anh về đơn vị, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh, nếu không gặp được anh thì trực tiếp gọi cho Phùng Trạm.” Cố Hoài Ninh dặn dò cô. “Phùng Trạm, trong thời gian tôi không ở nhà nhớ giúp đỡ chị dâu cậu đấy nhé!”

“Vâng, thưa thủ trưởng! Em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

Phùng Trạm cười hi hi giơ tay chào theo kiểu quân nhân, Cố Hoài Ninh cười cốc đầu cậu ta một cái, lại xoay người nhìn về phía Lương Hoà. Cô gái im lặng đứng ở cạnh tường, cúi đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát, vươn một bàn tay giữ lấy đầu của cô, tay kia vuốt làn tóc mái mềm mại trên trán cô, khẽ hôn một cái, nói: “Anh đi nhé!”

Nụ hôn phớt nhẹ nhàng làm Lương Hoà cả kinh ngẩng đầu lên, cả người liền lọt vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, trong nháy mắt cô thất thần, vội nhìn sang phía khác, thì thào nói khẽ: “Để em tiễn anh!”

Từ nhà đến sân bay cách nhau cũng không xa lắm, hơn nữa Phùng Trạm lại lái xe rất nhanh, chưa đầy mười phút đã tới sân bay. Cố Hoài Ninh xuống xe trước, Lương Hoà cũng chuẩn bị xuống xe lại bị anh giơ tay ngăn lại.

“Một mình anh vào là được rồi, Phùng Trạm cũng không cần đi theo”.

“Vây... vậy anh đi đường bình an nhé!” Lương Hoà do dự một lát rồi lùi lại, kéo cửa kính xe xuống, nhìn theo thân hình cao ráo của anh càng đi càng xa, chỉ trong phút chốc bóng dáng ấy đã khuất dần vào trong đám đông rồi mất hút.

Nhìn anh, cô nghĩ, có lẽ người này đã quen với cảnh đi đứng độc lập một mình, chuyện trọng đại gì một mình cũng có thể tự giải quyết được. Chính bản thân cô không phải đã được biết rõ ràng hay sao.

“Chị dâu, đội trưởng đi rồi chị buồn lắm phải không?” Phùng Trạm ghé mắt nhìn qua kính chiếu hậu, thấy biểu tình rối rắm trên mặt cô, thử hỏi.

“Cậu gọi anh ấy là đội trưởng à?”

“Chị không biết à? Chị thấy quân hàm của đội trưởng chưa, hai vạch hai sao, chính là quân hàm của Trung tá Lục quân đấy. Đội trưởng tuy mới ba mươi mốt tuổi, nhưng năng lực của anh ấy không thể khinh thường được đâu!”

“Anh ấy không nói cho tôi biết mấy chuyện này!” Lương Hoà nghĩ nghĩ, nói. Cũng đúng thôi, anh nói chuyện này với cô mới là lạ.

“Hắc hắc, đội trưởng thật là công tư rõ ràng. Chuyện trong quân đội thường sẽ không lẫn lộn cùng chuyện trong nhà. Chị đừng tưởng đội trưởng là con út của Cố tướng quân mà lắm, chức vị hiện tại của anh ấy không hề liên quan gì đến Cố tướng quân. Kể cả anh Hoài Việt cũng vậy, cả hai người bọn họ thực sự đều là đàn ông đúng nghĩa!”

Khi nhắc đến những người con trai của Cố gia, Phùng Trạm bộc lộ vẻ mặt đầy thán phục, Lương Hoà ngồi ở ghế sau yên lặng khẽ cười.

“Chị dâu, em đưa chị về thẳng nhà nhé?”

Lương Hoà nghĩ nghĩ, nói “Ừm, về nhà.”

4. Chương 4

Lúc Cố Hoài Ninh xuống máy bay thì thành phố B đang mưa nhỏ. Bầu trời như có một mảnh sương mù dày đặc, mờ ảo, phía xa xa dãy đèn đường cũng chỉ trông thấy mờ mờ. Đứng ở ngoài hàng hiên của đại sảnh một lúc, tìm được người của đoàn bộ tới đón, là lái xe Tiểu Trương cùng với Lục Khinh Vũ.

“Đội trưởng đã đến rồi, chủ nhiệm Lục cứ lo lắng mãi trời vừa mưa vừa sương, sợ không bay được”. Tiểu Trương cười đỡ lấy hành lý của Cố Hoài Ninh.

Nghe vậy Cố Hoài Ninh cúi đầu cười cười, xoay người ngồi vào ghế sau của xe. Lục Khinh Vũ đứng ở phía sau ngăn người, bước từng bước về phía trước ngồi vào ghế lái phụ. Nhìn qua kính chiếu hậu Lục Khinh Vũ nhìn thấy Cố Hoài Ninh tựa đầu vào trên ghế nhắm mắt lại như nghỉ ngơi, cô liền tắt ngọn đèn phía sau xe đi. Chỉ hơi liếc mắt một cái cô cũng nhận thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt của anh. Cô xoay người sang chỗ khác, chốc lát sau liền nghe thấy tiếng nói trầm trầm của anh từ phía sau vang lên:

“Khinh Vũ!”

“Vâng?”

“Có chuyện gì mà gọi tôi trở về gấp thế này?”

Đôi mắt vốn dĩ hơi khép hờ mở bừng ra, trong phút chốc đôi đồng tử màu đen chợt loé lên ánh sáng. Thấy anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào kính chiếu hậu đối mặt với mình, Lục Khinh Vũ hoảng hốt vội vàng cúi đầu xuống: “Cấp trên có thông báo, nói tuần này sẽ có lãnh đạo xuống thị sát. Tham mưu trưởng nói anh là đoàn trưởng nên không thể vắng mặt.”

“Thị sát à?” Cố Hoài Ninh nhìn phía ngoài cửa sổ xe, cảnh vật bị màn mưa che khuất nhìn không rõ, đôi lông mày anh nhíu lại, “Ai thị sát vậy?”

“Hình như là Cố Trường Minh – Cố chính uỷ.”

Cố Hoài Ninh chưa bao giờ nhắc tới thân phận của mình ở trong quân đội, bởi vậy ít có người biết bối cảnh gia đình của anh cũng như quan hệ của anh với ông Cố Trường Minh. Anh chỉ cảm thấy kỳ lạ, vì sao mấy hôm trước lúc anh về nhà cũng không thấy chú hai nhắc tới chuyện này. Anh trầm ngâm một lát, nói “Cũng không phải chuyện lớn, Cố chính uỷ cũng chưa bao giờ là người phô trương thanh thế tới mức phải tập hợp đầy đủ nhân lực “.

“Tuy là nói vậy, nhưng cũng không thể thiếu vắng anh được. Nếu lúc đó lãnh đạo tới mà đoàn trưởng không có mặt thì biết ăn nói làm sao.” Lục Khinh Vũ cười trả lời.

Cố Hoài Ninh liếc nhìn cô một cái, không thềm nhắc lại.

Xe quẹo vào khu vực đại viện của quân đội, lính gác cửa kiểm tra giấy tờ xong mới cho đi qua, xe đi một đoạn rồi dừng ở trước dãy ký túc xá của các sĩ quan lãnh đạo, Cố Hoài Ninh xuống xe, anh quay đầu dặn Tiểu Trương: “Cậu đưa chủ nhiệm Lục về, đi đường cẩn thận!”

Nói xong thân hình cao lớn xoay người rời đi.

Lục Khinh Vũ bung ô bước theo xuống, gọi “Hoài Ninh!”

Thanh âm mềm mại giữa cảnh mưa mù dày đặc nghe lại có vẻ bén nhọn, Cố Hoài Ninh đứng lại, hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Lục Khinh Vũ. Trong cái nhìn lạnh nhạt của anh, dũng khí của Lục Khinh Vũ dần dần tan biến, cô cười cười, “Vẫn chưa chúc anh tân hôn hạnh phúc!”

Cố Hoài Ninh nhíu mày, trả lời: “Cám ơn!”

o—————o

Cố Hoài Ninh tắm rửa xong đi ra đã gần chín giờ tối. Từ thành phố C tới thành phố B, thời gian bay dài khiến cả người anh cực kỳ mệt mỏi. Buổi trưa chỉ ăn có một chút cơm suất trên máy bay, cả một ngày dài bữa ăn nghiêm chỉnh nhất chính là bữa sáng kia. Thảo nào bấy giờ xót hết cả ruột, anh có bệnh đau dạ dày, không thể ăn uống không quy luật được.

Anh đứng ở cửa sổ một lát thì điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, anh vươn ngón tay thon dài bấm phím nghe, giọng của anh hai Cổ Hoài Việt từ trong điện thoại truyền tới:

“Hoài Ninh, nghe nói chú đã trở lại đơn vị rồi phải không?”

“Mới đến lúc bảy giờ.”

Cổ Hoài Việt cười khê hời, “Cảm giác kết hôn thế nào? Thật tiếc là anh không thể đi tham gia hôn lễ của chú được.”

“Anh Hai, gần đây anh nhàn lắm phải không?”

Đầu dây bên này Cổ Hoài Việt nghe thấy liền biết tâm trạng của em trai không vui thì không trêu chọc nữa, “Được rồi, anh nghe Kiên Hoà nói, chú Hai muốn đi thị sát ở chỗ chú, có việc này không?”

“Đúng vậy!”

“Hôm nọ về nhà không gặp chú Hai à?”

“Có gặp, nhưng mà chú ấy không đề cập tới việc này.”

“Ồ!” Ở hai đầu điện thoại hai anh em đồng thời nhú mày.

Một lát sau, Cổ Hoài Ninh bật cười, “Mặc kệ đi, dù thế nào, binh đến thì tướng chắn, nước đến đất chặn là được.”

Cổ Hoài Việt cũng cười, “Tốt, chú cứ nắm chắc tình thế, hành xử đúng mực là được, đừng làm cho cả hai nhà đều sượng mặt, nhất là về phía mẹ, chú nghĩ kĩ rồi hãy bàn, anh cảm thấy chuyện này cũng không đến mức phức tạp”.

“Được mà, em đã biết rồi!” Cổ Hoài Ninh trả lời một tiếng liền cắt điện thoại, lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời mưa càng lúc càng nặng hạt, thời tiết bên ngoài hồng hét, cũng giống tâm trạng lúc này của anh.

o—————o

Ngày hôm sau lúc Lương Hoà xuất hiện ở Toà soạn Hạ An Mẫn rất là kinh ngạc. Một mạch lao tới túm lấy tay cô bạn kéo vào phòng trà.

“Này này, không phải cậu mới kết hôn hay sao, không phải cậu xin nghỉ hai tuần sao, làm sao mà đã đi làm lại sớm như thế này rồi? Tính thời gian nghỉ cũng chưa đủ một tuần nữa.”

Hạ An Mẫn nói liến thoắng lộn xộn như thế mà Lương Hoà cũng hiểu được, cô cười nhẹ nhàng, đôi mắt cong cong làm cả khuôn mặt bừng sáng, “Anh ấy phải quay lại đơn vị, mình ở nhà không có việc gì buồn quá nên quay lại đi làm”.

“Cái gì? Quay về đơn vị? Mới kết hôn được 4 ngày, anh ta liền trở về đơn vị?”

“Anh ấy có việc phải làm mà.”

“Trời ạ, nếu người này mà là chồng của mình thế thì mình điên mất, cũng chỉ có cậu là chịu được thôi.”

“Quân nhân đều như vậy cả mà.” Đơn vị có việc cần là phải có mặt ngay lập tức. Lương Hoà im lặng lấy một chén hồng trà uống.

“Hắc hắc, mình không nhận ra cậu nữa đấy Lương Hoà, mới làm dâu bộ đội vài ngày liền giác ngộ như thế rồi.” Hạ An Mẫn cười gian ôm vai cô, chế nhạo.

Nghe câu này Lương Hoà suýt tí nữa thì sặc, một ngụm hồng trà đang ngậm trong miệng mém phun ra ngoài. Chật vật nuốt xuống Lương Hoà trừng mắt giận dữ nhìn Hạ An Mẫn một cái, cầm cốc gỗ giầy cao gót đi ra khỏi phòng trà. Hạ An Mẫn thấy thế cũng vội đi theo ra ngoài.

“Thôi mà thôi mà, mới nói được vài câu đã bỏ đi rồi, nhanh nhanh nói ình biết cảm giác mới kết hôn thế nào, không, cảm giác đêm đầu tiên thế nào ——”

Càng nói càng thái quá, Lương Hoà xoa xoa trán, vừa định gõ đầu Hạ An Mẫn một cái thì có người gọi cô. Lương Hoà quay đầu nhìn lại, là trưởng phòng nhân sự của Toà soạn – Giản Trữ. Nhìn nét mặt lạnh lùng

của Giản Trữ, Hạ An Mẫn không cốt khí rùng mình một cái vội lảng sang chỗ khác. Lương Hoà dở khóc dở cười nhìn dáng lẩn trốn của bạn, cô nhìn Giản Trữ hỏi: “Có việc gì vậy trưởng phòng Giản?”

Giản Trữ nhìn cô qua cặp kính dày cộp một lúc, mặt không thay đổi mở miệng nói: “Đi gặp Tổng biên tập trả phép nghỉ của cô đi!”

“Vì sao?” Lương Hoà kinh ngạc hỏi.

“Chính tôi cũng muốn biết vì sao.” Giản Trữ lặng lặng bỏ lại một câu như vậy rồi xoay người rời đi.

Lương Hoà sững sốt đứng tại chỗ vài giây, sau đó vội vàng đi tới văn phòng Tổng biên tập.

Lương Hoà đứng ở cửa phòng nhẹ nhàng gõ gõ cửa, đợi trong chốc lát bên trong vọng ra một giọng đàn ông trầm trầm: “Vào đi.”

Cánh cửa mở ra kêu cách một tiếng, Lục Thừa Vãn ngồi phía sau bàn đá cẩm thạch màu đen ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Lương Hoà. Anh mặc chiếc áo len Cashmere màu đen, màn hình máy tính vẫn đang hoạt động, trên bàn còn mấy loại văn kiện giấy tờ phân tán rải rác, chắc hẳn anh đang làm việc trước khi cô gõ cửa.

Lương Hoà hơi ngượng ngịu, “Không thấy thư ký của anh, cho nên tôi trực tiếp vào đây, xin lỗi đã quấy rầy lúc anh đang làm việc.”

Đôi mắt đen của Lục Thừa Vãn nhìn cô chằm chằm một lúc, lát sau mới khẽ nói: “Không sao, có việc gì không?”

“Chuyện là thế này, lúc trước tôi xin nghỉ hai tuần để kết hôn, vì một số nguyên nhân nên bây giờ tôi chỉ nghỉ bốn ngày, bây giờ đến trả phép cho nên cần sự đồng ý của anh.” Lương Hoà nói rất nhanh, Tổng biên tập đại nhân biểu tình không rõ ràng, nói nhanh rồi đi là an toàn nhất.

Cô nói xong cúi đầu không nhìn anh, mà Lục Thừa Vãn cũng im lặng không nói gì, thật lâu sau mới nghe thấy anh khẽ a một tiếng, nói: “Bao nhiêu người kết hôn xin nghỉ hai tuần còn không đủ, trả phép trước thời hạn như cô thật đúng là không có mấy người.”

Lương Hoà cúi đầu không nói câu nào, Lục Thừa Vãn nhìn bộ dáng của cô, cũng thôi không khó xử cô nữa, chỉ nói: “Được rồi, một lát nữa tôi sẽ thông báo xuống phòng nhân sự.”

“Vâng, cảm ơn Tổng biên tập.”

Lương Hoà đi ra ngoài khép cửa lại, thở phào một hơi, trong lòng thoải mái không ít. Xem ra cô đến không đúng lúc, Lục đại boss tâm tình đang không vui, lại gặp cô cố tình hỏi anh ta một việc cón con lông gà vỏ tỏi như vậy. Suy nghĩ một chút, nhất định là bị bà mặt lạnh Giản Trữ âm mưu tính kế, cũng không biết chính mình đắc tội chị ta lúc nào nữa.

Buổi tối cô cùng Hạ An Mẫn đi quán cơm Tứ Xuyên ăn Uyên Ương Lẩu. Hạ An Mẫn uống canh bí đỏ, Lương Hoà thì canh không. Hạ An Mẫn từng tổng kết rằng: hai người sở dĩ có thể trở thành bạn bè, nguyên nhân phần lớn là bởi vì thói quen ăn uống bù trừ lẫn nhau.

Hạ An Mẫn vừa ăn vừa lăm lăm mắt Giản Trữ: “Không ngờ lòng dạ bà già Giản Trữ kia lại âm hiểm như vậy!”

Lương Hoà tuy rằng cũng chán ghét chị ta, nhưng miệng lại không đánh đá được như Hạ An Mẫn, “Giản Trữ làm gì già đến mức cậu gọi là bà già?”

“Ai mà biết được, cả ngày đeo một đôi kính đen dày cộp, nhìn vừa già vừa cổ hủ, bộ dáng chị ta trông rất giống một bà tu sĩ già”.

Lương Hoà nhợt nhạt cười, tiếp tục ăn cơm.

“Ai, ai, Hoà Hoà, ăn cơm xong chúng mình đi dạo một vòng đi, nghe nói thời trang thu đông vừa tung ra sản phẩm mới”.

Lương Hoà nghĩ tới tủ quần áo thê thảm ở nhà của mình, liền gật đầu đồng ý.

Ngón tay dài nhỏ của Lương Hoà lướt qua một loạt giá treo quần áo sáng lóng lánh, người nhân viên đứng giới thiệu ở một bên, trông như chỉ chực chờ túm lấy đồng quần áo ẩn cho cô, song dù đã thử một hồi lâu, Lương Hoà vẫn không thích kiểu dáng nào. Không có cảm giác thích thì không mua, cô vẫn cảm thấy mặc áo phong quần bò thoải mái hơn.

Hạ An Mẫn thì ngược lại, cầm vài bộ trên tay lại thêm một bộ đang thử trên người, ước chừng phải mua tới bốn, năm bộ.

Hạ An Mẫn nghiêng răng nói: “Hôm nay bà quyết định sẽ tiêu hết tiền lương!”. Không thể dừng được, nhìn thấy quần áo đẹp như thế này ánh mắt cô đều toả sáng.

Lương Hoà than mệt ngồi xếp ở một bên ghế chờ bạn, vừa ngồi chờ một lát cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc, vội vàng đứng dậy đi tới chào hỏi.

Đó là mẹ của Cố Hoài Ninh, mẹ chồng của cô, bà Lý Uyển.

Lý Uyển cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Lương Hoà, bà nhìn cô đánh giá một chút hỏi: “Sao muộn thế này mà chưa về nhà, con đi mua đồ à?”

Lương Hoà nhẹ nhàng cười, “Vâng ạ, con đi cùng bạn.”

Lý Uyển “Ồ” một tiếng nhìn xung quanh bốn phía, thấy Hạ An Mẫn đang đứng chọn quần áo ở bên trong. Cô gái này bà nhìn hơi quen quen, có lẽ là đã gặp qua trong ngày hôn lễ.

“Sẵn dịp gặp con ở đây, có mấy việc mẹ muốn nói luôn, đỡ phải gọi điện thoại.”

“Vâng ạ, mẹ cứ nói con nghe”

Bà trầm ngâm một chút mở miệng nói, “Từ nhỏ Hoài Ninh đã xem trọng sự nghiệp, trước kia nó còn ở đây thì một tuần mẹ con còn gặp nhau một, hai lần. Sau cũng không biết lí do vì sao, mấy năm trước nó xin chuyển công tác đến thành phố B. Bây giờ đổi lại đến lượt con lại khổ.” Nói xong bà vỗ vỗ nhẹ lên tay Lương Hoà.

“Với đàn ông thì sự nghiệp rất quan trọng mà mẹ.” Nghĩ một lát, Lương Hoà mới nói một câu như vậy.

“Ừ, con nói như thế thì mẹ yên tâm rồi.” Lý Uyển cười cười, “Hoài Ninh nói, con nhỏ hơn nó bảy tuổi, có dặn mẹ quan tâm chăm sóc cho con, mẹ nghĩ, bây giờ con ở nhà mới muốn quan tâm cũng không dễ. Thế này đi, bắt đầu từ ngày mai con về trong biệt thự ở, để mẹ bảo Phùng Trạm gọi vài người đến giúp con dọn đồ đạc, con thấy thế nào?”

Lương Hoà do dự một lát nói: “Con đến ở có bất tiện lắm không ạ?”

“Con nói gì lạ thế, ba đứa con trai nhà này đứa nào cũng không ở bên cạnh mẹ, bởi thế nên mấy đứa con dâu các con cũng trở nên xa lạ với mẹ chồng, cả nhà ở cùng một nơi mẹ mới vui”.

Nói xong bà lại hỏi ý kiến của Lương Hoà, cô do dự không biết phải trả lời làm sao. Cố Hoài Ninh không ở nhà, cô sang bên đó mỗi ngày đối mặt với một nhà người lớn, chắc chắn sẽ không tránh khỏi có lúc thất thố. Dẫn đo một lát, Lương Hoà nhỏ nhẹ nói: “Không phải đâu mẹ ạ! Công việc của con bận rộn, luôn phải làm thêm giờ, hơn nữa, từ biệt thự đến Toà soạn cũng khá xa, đi qua đi lại không tiện lắm.”

Lý Uyển không ngờ cô gái vốn dĩ không hay nói chuyện lại có thể trực tiếp cự tuyệt bà như vậy, không khí giữa hai người thoáng chốc trở nên cứng ngắc. Một lát sau, Lý Uyển cười khề nói: “Vây thôi, con nói thế cũng đúng!”

Lương Hoà thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Vâng, con cảm ơn mẹ!”

Đợi Lương Hoà tiễn bà đi rồi, Hạ An Mẫn mới dám xuất hiện, cô giải thích rằng: “Mình không dám, mẹ chồng cậu khí thế mạnh mẽ quá, mình không dám tới gần.”

Nói không sai, người nhà họ Cố không có ai khí thế yếu ớt cả. Lương Hoà cười cười cũng không phản bác.

5. Chương 5

Khởi binh vẫn tội

Ngày hôm sau lúc sắp tan tầm Lương Hoà bất ngờ nhận được điện thoại của Cố Hoài Ninh. Thanh âm vốn không quen thuộc giờ nghe qua điện thoại có vẻ hơi xa lạ, tính ra, đây hình như là lần đầu tiên hai người nói chuyện qua điện thoại với nhau.

“Em đang bận à?”

“Không, em cũng sắp hết giờ làm rồi, anh thì sao?” Lương Hoà tắt máy tính, cầm túi xách bước ra ngoài. Thời tiết đột ngột thay đổi, ngay cả người sắt như Hạ An Mẫn cũng bị ốm xin nghỉ bệnh ở nhà, duy chỉ có mình cô, buổi tối chẳng có việc gì để làm.

“Vừa mới họp xong.” Nghe giọng hình như anh hơi mệt mỏi, chắc là cuộc họp rất lâu.

Trong lúc nhất thời cả hai bên đều im lặng, hai người không nói chuyện gì, Lương Hoà đứng ở cửa Toà soạn, nhìn dòng xe cộ tấp nập, người đến người đi, không biết chấm dứt cuộc điện thoại này như thế nào.

“Vậy anh có mệt lắm không?” Cô thử hỏi, và tinh tế nhận thấy Cố Hoài Ninh dường như hơi sững sốt. Sau Lương Hoà mới nghĩ, chắc là thủ trưởng đại nhân chưa quen cách nói chuyện thân mật như vậy, cô định pha trò cứu vãn liền nghe thấy anh mở miệng:

“Hôm qua mẹ bảo về nhà ở em từ chối rồi à?”

“Vâng, em cảm thấy không được tiện lắm”. Lương Hoà chợt muốn cười, tối qua cô mới cự tuyệt mẹ chồng hôm nay chồng liền gọi điện “hỏi tội”, hay là anh cũng muốn cô chuyển về Cố viên ở? Theo lý mà nói vấn đề này là không có khả năng.

Quả nhiên, Cố Hoài Ninh cười cười, nói: “Không sao cả, anh sẽ nói rõ ràng với mẹ.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Cúp điện thoại xong Lương Hoà nghĩ, Cố Hoài Ninh thật là người tốt, không đẩy cô vào chỗ khó xử. Theo cách nói của Hạ An Mẫn khi bàn về cô thì “Lương Hoà này à, đừng thấy cô ấy im lặng giống như con thỏ con mà lầm, một khi cáu giận lên cô ấy có thể trở thành con chó nhỏ”. Tuy rằng lời này chẳng nói lên được cái gì, nhưng Lương Hoà nghĩ, nếu thật sự đến ở trong Cố viên, vạn nhất có xảy ra khúc mắc nhỏ, đến lúc đó nhà người ta tuyệt đối là đứng cùng nhau đứng về một phe. Nghĩ nghĩ, Lương Hoà cảm thấy quyết định của mình là rất đúng.

Sau khi nghĩ thông suốt Lương Hoà lập tức ôm chăn nghiêng đầu sang một bên ngủ.

Song ở phía bên này điện thoại tâm tình của Cố Hoài Ninh lại không được tốt như cô. Một ngày hôm nay mọi người trong quân đoàn nhìn thấy đội trưởng Cố đều ngoan ngoãn hô một tiếng “Chào đội trưởng!” sau đó liền vòng tránh sang chỗ khác mà đi. Cũng không phải có vấn đề gì xảy ra, chỉ là nhìn thấy sắc mặt của đội trưởng không được vui vẻ, ai cũng không dám nói bừa, nếu không sẽ ăn đủ hậu quả.

Tham mưu trưởng Triệu Kiên Hoà nhện không được, liền phê bình Cố Hoài Ninh “Làm loạn tinh thần đồng đội”.

Cố Hoài Ninh lạnh nhạt liếc bạn một cái, không thêm nói câu nào.

Áp suất thấp của toàn bộ Phòng Hoá đoàn kéo dài liên tục cho tới lúc Cố chính uỷ Cố Trường Minh từ quân khu đến thị sát mới giảm bớt một chút. Cố Trường Minh xuống xe liền thấy Cố Hoài Ninh đứng ở phía trước nghênh đón, ông thấy khoẻ miệng đứa cháu trai út hơi cười, nhưng trong đôi mắt anh lại không biểu lộ tình cảm gì. Hắc, khó trách anh trai ông là Cố Trường Chí – Cố tướng quân lại không có biện pháp đối phó với cậu con trai út, có đôi khi, thằng nhỏ này chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta sợ hãi.

Cố Hoài Ninh vờ như không nhận thấy biểu tình quái dị của chú Hai nhà mình, anh dẫn đầu các sĩ quan lãnh đạo của Phòng Hoá đoàn tiến lên chào đón Cố chính uỷ, hoan nghênh ông đến thị sát.

“Xin chào, Cố chính uỷ!”

Thanh âm không bộc lộ chút manh mối nào, chỉ là so với bình thường lạnh nhạt vài phần. Cố Trường Minh nhìn cháu trai út liếc mắt một cái, bắt tay.

Cố Hoài Ninh cười cầm tay ông, người bạn từ nhỏ đến lớn với anh là Triệu Kiền Hoà đứng ở một bên, nhìn hai chú cháu vẻ mặt thần nhiên giả lẫn nhau như vậy anh cố gắng nhịn cười. Người khác thì không biết quan hệ của họ, nhưng anh thì biết. Từ năm kia Cố Hoài Ninh xin chuyển công tác đến Phòng Hoá đoàn, số lần Cố Trường Minh tới nơi này cũng không phải là ít, lần nào cũng là cả khách lẫn chủ một nhà vui vẻ, không biết tại sao tình huống lần này có vẻ quỷ dị như vậy.

Chỉ có Lục Khinh Vũ là cái gì cũng không biết, cô tiến tới lần lượt nắm tay từng người, một đoàn người liền mời các vị lãnh đạo vào phòng khách của Đoàn bộ.

Cả một ngày, kể cả lúc ăn cơm hay lúc họp, Cố Hoài Ninh lúc nào cũng cười, nhưng nhìn vào mắt Cố Trường Minh thì ông biết, thằng nhóc này chính là cười ở bên ngoài, trong lòng thì chỉ sợ cái gì cũng đã rõ ràng hết, anh chỉ chờ ông mở miệng nói thẳng ra mà thôi. Nghĩ như vậy nên lúc chấm dứt cuộc họp xong Cố Trường Minh giữ Cố đội trưởng ở lại.

Cố Hoài Ninh phân phó Triệu Kiền Hoà đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho các vị lãnh đạo khác, còn mình thì bước chân nặng trĩu trở về phòng khách. Thấy chú Hai nhà mình đã pha hai chén trà Minh Tiền Long Tĩnh ngồi trên ghế chờ sẵn, Cố Hoài Ninh cười cười, ung dung nhìn ông, “Chú Hai, chú không mệt sao?”

Cố Trường Minh phá lên cười to, “Biết rồi, thằng nhóc này, cả ngày hôm nay im lặng nín nhịn giả bộ không hỏi, chờ đến buổi tối mới “hỏi tội”, có phải hay không?”

Cố Hoài Ninh khẽ nhấp một ngụm trà, hương thơm nhẹ nhàng thấm cả vào trong cơ thể, anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Anh kéo lỏng cravat, ngả người dựa vào ghế sôpha trong phòng họp, nói: “Hỏi tội thì không dám, cháu cũng biết đây không phải là ý của chú!”

Cố Trường Minh nhìn đứa cháu út của mình, không khỏi cảm thán, chẳng trách đứa cháu gái nhỏ của ông mỗi lần thấy người chú út Cố Hoài Ninh đều phải chạy tới ôm một cái, gã thanh niên này của nhà họ Cố chỉ tùy tiện làm một động tác như vậy cũng thấy vô cùng đẹp mắt rồi. Ông rất khó tưởng tượng, nếu thằng nhóc này thật sự nghiêm chỉnh sẽ phong độ như thế nào nữa. Nghĩ đến đây, ông nói: “Việc hôn nhân của cháu, mọi việc làm quá nhanh, ba cháu đang ở Nga không trở về được không nói làm gì, ngay cả vợ cháu cũng không phải do người trong nhà chọn, mẹ cháu rất lo lắng. Cháu còn không biết tính của mẹ cháu hay sao, chuyện gì cũng đều muốn tốt nhất cho con cái. Ý của mẹ cháu là, để chú điều cháu đi công tác một thời gian, mẹ cháu xem xét sau rồi tính, để xem người vợ cháu chọn thế nào đã.”

Cố Hoài Ninh nghe vậy thì mí mắt khẽ nhấc lên nhìn ông, nở nụ cười: “Chú Hai, làm sao mà lập tức lại nói hết cả ra như vậy, cháu còn chưa hỏi cơ mà.”

Cố Trường Minh cũng không hùa theo lời nói đùa của anh, chỉ dặn: “Mặc kệ như thế nào, trong lòng cháu hẳn đã có đối sách. Còn nữa, đừng nói gì làm mẹ cháu buồn lòng.”

Cố Hoài Ninh gật gù đầu, “Cháu biết rồi.”

“Được rồi, Cố đội trưởng, cuộc thẩm vấn này đã xong rồi, chú phải đi nghỉ ngơi cái đã. Ai, chú làm việc này là đều đắc tội cả hai bên. Sau này khi mọi sự tình xong rồi, cháu nhớ nói với mẹ cháu đừng lại khó xử ông già này đấy nhé, hơn nữa, những chuyện cũ ngày xưa của các cháu, người già chúng ta cũng quản không được. Chú cũng đã khuyên mẹ cháu rồi, tùy các cháu làm thế nào thì làm thôi.”

Cố Trường Minh đứng dậy, Cố Hoài Ninh đi theo phía sau đưa ông ra ngoài, nghe ông nói như vậy, anh cười nhẹ, trong lòng cũng nhẹ nhõm vài phần.

6. Chương 6

Đến thành phố B

Lương Hoà ngủ một giấc dài tận sáng hôm sau mới tỉnh dậy, tinh thần vô cùng thoải mái. Nhưng lúc tới cơ quan đi làm thì cô lại gặp một chút rắc rối.

Nguyên nhân là vì có một cuộc phỏng vấn vốn đã giao cho cô làm, bây giờ không hiểu vì sao lại chuyển sang một người khác, hơn nữa đó lại là một phóng viên mới vào nghề. Lương Hoà cầm tập bản thảo đã chuẩn bị sẵn sàng của mình đi tìm Lý Thiệu, trưởng bộ phận phóng viên.

Sau khi nghe Lương Hoà nói rõ ngọn nguồn, Lý Thiệu chợt vỗ đầu nhớ ra, nói: “Anh quên bég đi mất, hôm qua Tổng biên tập có thông báo mà anh không nhớ. Chuyện là thế này, Lương Hoà, em có biết Diệp Tấn – Diệp tướng quân không?”

Lương Hoà chưa hiểu ý của anh ta lắm, nhưng vẫn gật gật đầu tỏ vẻ đã biết. Diệp Tấn – Diệp lão tướng quân, Lương Hoà đã từng nghe tiếng tăm, cũng có gặp ông một lần. Bởi vì hôn lễ của cô cùng Cố Hoài Ninh hôm đó chính là do Diệp lão tướng quân này làm chủ hôn cho hai người. Diệp lão tướng quân đã từng tham gia chiến tranh du kích, trên chiến trường xông pha dũng mãnh, lập rất nhiều công lớn. Hồi năm 1990 ông được phong hàm Thượng tướng. Tuy bây giờ ông đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng sức khoẻ vẫn rất tốt, thân thể dẻo dai tinh thần phần chần vô cùng.

Lý Thiệu đưa cho cô một tập tài liệu thật dày, Lương Hoà mở ra lập tức nhận ra đó là kế hoạch phỏng vấn của sáu tháng cuối năm, trong đó tên Diệp lão tướng quân viết ngay trang đầu tiên.

“Đây là những nhân vật quan trọng mà tháng sau Báo chúng ta cần phải phỏng vấn được. Những người khác thì còn có thể không gặp trở ngại, nhưng mà em cũng biết tiếng Diệp tướng quân rồi đấy, bình thường hiếm khi nhận lời phỏng vấn”

Vừa nghe thế Lương Hoà liền hiểu ngay, “Anh định giao cho em đi làm việc này à?”

Lý Thiệu cười, “Chuyện này vốn không phải chủ ý của anh, chính là do Tổng biên tập chỉ đích danh em, anh cũng không thể phản đối.”

Lương Hoà nghĩ, đây là gì, là bổn phận của nhân viên quèn, ông chủ sai gì làm nấy, làm không tốt chính là do năng lực của mình kém. Chuyện cô đã lấy chồng toàn bộ người ở Tòa soạn đều biết, nhưng chồng cô là ai chỉ sợ ngay cả Hạ An Mẫn cũng không thể biết rõ ràng tường tận, như vậy thì Lục Thừa Vãn càng không thể biết được. Nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy phần công việc này giống như an bài sẵn cho cô, muốn từ chối cũng không từ chối được.

Trầm ngâm một lát, Lương Hoà mím môi cười, đáp: “Ok! Em đành phải chấp hành mệnh lệnh thôi vậy!”

Trên đường quay về văn phòng thì cô gặp Lục Thừa Vãn. Lục đại boss thân nhiên liếc mắt nhìn Lương Hoà một cái, tiện tay đưa cho cô một xấp tài liệu mỏng. Lương Hoà mở ra xem lập tức ngạc nhiên nhận thấy đó là lý lịch sơ lược cùng những sự kiện quan trọng trong cuộc đời của Diệp Tấn. Càng bất ngờ hơn là trong đó còn ghi những điều vụn vặt trong cuộc sống của ông mà không dễ gì mấy người ngoài biết được.

Lục đại boss nói, “Đọc và nhớ kĩ những điều này trước khi phỏng vấn, cái gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Trong lòng Lương Hoà nghĩ thầm, ai lại ngu ngốc ngớ ngẩn đến mức hỏi người ta những điều không nên hỏi chứ, kinh nghiệm làm phóng viên bao nhiêu năm làm sao mà mình lại không hiểu điều đó. Tuy nghĩ thầm trong bụng như vậy nhưng về mặt cô vẫn tươi cười đồng ý.

Lục Thừa Vãn nhìn cô kĩ một lúc mới mở miệng nói: “Bắt đầu làm đi! Diệp lão tướng quân hiện tại đang sống ở thành phố B, trong tài liệu có ghi địa chỉ cụ thể rồi. Cần chi gì cứ chi, có trả công tác phí.”

Lương Hoà: “...”

Về nhà lúc đã muộn lắm, Lương Hoà vội vàng gọi điện thoại cho Phùng Trạ. Tuy Phùng Trạ chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng đã làm lính bảo vệ cho Cố Trường Chí – ba chồng cô đã ba năm. Hơn nữa cậu thanh niên này đầu óc rất nhạy bén, tay chân lại nhanh nhẹn, chắc là có thể giúp đỡ mình được vài việc. Ừ, cứ “vâng mệnh” Cố Hoài Ninh, có việc cần thì tìm Phùng Trạ.

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng nói ngạc nhiên của Phùng Trạ: “Chị dâu à?”

Lương Hoà nín lặng một lát, đáp: “Là chị đây.”

Đầu bên kia vắng đến tiếng cười sang sảng của Phùng Trạh, hoàn toàn không chú ý đến vẻ ngượng ngịu của Lương Hoà khi nghe cậu ta gọi cô là “chị dâu”: “Có việc gì thế ạ chị dâu, đây là lần đầu tiên chị gọi điện cho em nhĩ?”

“Cậu có bận không?”

“Ồ không, bây giờ em đang rảnh, làm sao vậy chị?”

Lương Hoà nhanh chóng nói tình huống cụ thể cho Phùng Trạh biết, bên kia nghe xong trầm ngâm một lát, nói: “Theo em được biết, trước đây người của Nhật báo XX phỏng vấn Diệp lão tướng quân, mất khoảng nửa năm mới phỏng vấn xong, chị tính làm đấy à?”

“Những nửa năm cơ á?” Lương Hoà hơi nhú đầu lông mày, cô có thể chờ được, nhưng Lục Thừa Vãn có thể chờ được không?

“Ấy, chị dâu chị đừng có gấp gáp.” Phùng Trạh thấy cô có vẻ thất vọng, vội vàng cuống quýt an ủi nói “Không phải Diệp lão đã làm chủ hôn cho chị và đội trưởng hay sao, em nghĩ không đến mức khó khăn đâu.”

“Chị chỉ gặp ông ấy mỗi một lần.”

“Yên tâm đi chị dâu! Đội trưởng cùng Diệp Tán lão tướng quân quen nhau mà, còn rất thân thiết nữa ấy chứ, chắc chắn ông ấy sẽ không quên chị là vợ của đội trưởng được đâu! Không tin chị đi hỏi đội trưởng đi! Anh ấy nhất định là biết!”

Cố Hoài Ninh. Nhắc đến anh Lương Hoà ngừng lại một chút, một lát sau nói với Phùng Trạh, “Được rồi, để chị nghĩ lại xem thế nào đã. Chị cúp máy nhé! Tạm biệt!”

“Vâng, tạm biệt chị dâu!”

Cô không phải là không biết Cố Hoài Ninh quen với Diệp lão tướng quân, chỉ là cô không muốn vì chuyện này mà làm phiền tới anh.

Theo bản năng Lương Hoà nghĩ rằng, tuy Cố Hoài Ninh là chồng của cô, cùng ngủ chung với cô trên một chiếc giường trong ba ngày, nhưng vẫn bị cô xem là người xa lạ. Ừm, ít nhất là một nửa người xa lạ.

Sau khi suy nghĩ lại, Lương Hoà quyết định tạm thời không nói cho Cố Hoài Ninh biết chuyện này.

Ngày hôm sau Lương Hoà gọi điện thoại tới nhà riêng của Diệp Tán tướng quân, nói ngắn gọn mục đích của mình, cô cũng không đề cập tới Cố Hoài Ninh mà chỉ báo tên của chính mình. Người bắt máy cũng không trực tiếp từ chối ý định của cô, chỉ nói là sức khỏe của Diệp lão tướng quân gần đây không được tốt. Ấn ý thế nào cả hai bên đều hiểu rõ ràng.

Lương Hoà cũng không tức giận, cô cảm thấy dù sao như thế cũng tốt, cô có thêm một cái lý do đến gặp Diệp lão tướng quân. Nói vắn vắn ra là: thăm bệnh.

Vì thế Lương Hoà lại gọi điện cho Lý Thiệu báo cáo ngắn gọn công việc sắp tới, sau đó thu xếp quần áo hành lý ra sân bay.

Bởi vì thời tiết mấy hôm nay chuyển biến xấu, chuyến bay đi thành phố B ngày hôm nay chỉ có một chuyến. Lương Hoà làm xong thủ tục đăng ký, bay đến thành phố B đã là vào nửa đêm. Hành khách bay cùng không nhiều lắm, hành lang lối xuống máy bay vắng tanh. Trong đại sảnh phía sau gần khu đỗ máy bay lại có rất nhiều người, vì rất nhiều chuyến bay bị huỷ bỏ hoặc hoãn, cho nên họ vẫn đứng tại chỗ này chờ.

Bước ra hàng hiên, một trận gió lớn thổi tới làm Lương Hoà rùng mình lạnh run. Thành phố C là thành phố nằm trong vùng giao nhau giữa khí hậu ôn đới và á nhiệt đới, thời tiết vào cuối mùa thu sang đầu mùa đông không lạnh lắm. Nhưng thành phố B thuộc phía bắc Trung Quốc, gió rất mạnh, lạnh muốn chết. Lên xe bus ngồi một hồi lâu Lương Hoà mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Trước đó Lương Hoà đã đặt sẵn phòng ở khách sạn, ban đêm đường phố vắng vẻ xe bus dù đi rất nhanh cũng mất hơn hai tiếng mới đến nơi. Bởi vì chuyến bay ban đêm, lại thêm ngồi xe hơn hai giờ, Lương Hoà mệt mỏi, chỉ tắm rửa một chút cũng không gọi đầu liền lăn lên giường ngủ khì.

Ngủ thẳng một giấc không mộng mị tới tận sáng.

Sáng hôm sau Lương Hoà tỉnh dậy cảm thán, mình quả thật già rồi. Lúc trước du học ở bên Anh, ngồi máy bay từ trong nước đến tận London, lại ngồi xe lửa đến Bristol, cả một đoạn đường dài gần hai mươi mốt tiếng đồng hồ cũng không làm cô mệt như bây giờ. Hiện tại đầu óc cô vô cùng choáng váng, sống mũi cay cay.

Lương Hoà giãy giụa đứng dậy rửa mặt chải đầu gọn gàng, cầm đặc sản mua từ thành phố C đi tới nhà Diệp Tấn tướng quân. Trước khi đi Lương Hoà có nghe Phùng Trạ nói, Diệp Tấn tướng quân vốn sinh ra ở thành phố C, vì thế nên cô mới mua đặc sản mang tới.

o—————o

7. Chương 7

Gặp nhau bất ngờ

Khu nhà của tướng quân Diệp Tấn nằm trên vùng đất giữa sườn núi ngoài ngoại ô thành phố. Diệp Tấn tướng quân thích sống yên tĩnh, cả khu biệt thự nằm trên núi này trông như một ngôi chùa cổ. Xung quanh gần đó dân cư sống cũng khá nhiều, phương tiện giao thông đường xá lại thuận tiện, Lương Hoà đi taxi gần một tiếng thì tới nơi.

Cô đứng trước cửa sửa sang lại y phục một chút, cũng trấn tĩnh lại cảm xúc rồi mới bấm chuông cửa. Đợi trong chốc lát bên trong liền có một người phụ nữ trung tuổi ra mở cửa. Lương Hoà vội vàng bước tới tự giới thiệu.

“Xin chào chị, em là Lương Hoà, phóng viên của Báo Pioneer. Đây là danh thiếp của em!”

Người phụ nữ nhận danh thiếp, nở nụ cười, “Có phải hôm qua cô đã gọi điện tới không?”

Không ngờ họ vẫn còn nhớ rõ mình, Lương Hoà cười vui vẻ, “Vâng đúng ạ, chính là em.”

“Các phóng viên như cô đến rất nhiều, ra về tay không cũng không ít.” Người phụ nữ cảm thán, dẫn Lương Hoà đi vào trong. “Trước đây lão gia nhà chúng tôi đều không gặp ai cả. Nhưng mà tối hôm qua vô tình hỏi tới, nghe tên cô xong liền quyết định muốn gặp. Xem như cô may mắn đấy nhé!”

Chuyện này cũng không phải may mắn đâu. Lương Hoà thấp mí mắt nhìn xuống, im lặng không trả lời. Chỉ có thể cảm thán Diệp Tấn Diệp lão tướng quân trí nhớ rất tốt, còn nhớ rõ cô là vợ của đội trưởng kia.

Khuôn viên khu nhà của Diệp lão tướng quân rất rộng lớn, không hề giống như Cố viên ở thành phố C. Đi qua mấy vòng hành lang gấp khúc giữa những hòn giả sơn hình thù kỳ lạ, nước chảy róc rách. Rõ ràng là một sự thiết kế khéo léo mới có được cảnh đẹp vô cùng như thế này, phong cách mô phỏng giống Lâm Viên ở Tô Châu một cách tinh tế tuyệt diệu. Mắt Lương Hoà nhìn còn trong lòng thì âm thầm tán thưởng.

Diệp lão đang luyện giọng ở trong vườn, Lương Hoà cũng không vội, cô đứng ở phía sau góc hành lang gấp khúc kiên nhẫn chờ. Diệp lão e hèm vài tiếng ổn định cổ họng, uống một chén nước, còn chuẩn bị hát lên.

Người phụ nữ trung niên đứng ở một bên cười nói: “Ba tôi còn có sở thích như thế đấy, thích hát Côn khúc (1). Cô đừng thấy ông ấy bảy mươi, tám mươi tuổi mà lầm, ông ấy hát Côn khúc rất có hồn.”

Thì ra người phụ nữ này là con gái của Diệp Tấn tướng quân. Theo lời đồn Diệp Tấn tướng quân chỉ có một con gái là Diệp Vận Đồng, làm chức Đoàn trưởng đoàn văn công ở Binh chủng pháo binh số hai, quân hàm đại tá. Chính là người này hay sao?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Lương Hoà, Diệp Vận Đồng cười cười, “Cô đừng nhìn tôi ngạc nhiên như vậy, nghe ông lão hát đi, ông hát xong còn bắt người ta vỗ tay cổ vũ nữa. Nếu không thì sẽ không vui hậm hực cả ngày.”

Lương Hoà mím môi cười, chăm chú lắng nghe Diệp Tấn tướng quân bắt đầu hát Côn khúc. Ông hát một đoạn ngắn, chỉ cần đã từng nghe qua Côn khúc mọi người đều đoán ra được. Là Mẫu Đơn Đình của tác giả Thang Hiến Tổ, tuyển đoạn Kinh Mộng dạo chơi vườn hoa.

“Bất đáo viên lâm, chăm tri xuân sắc như hứa!”

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến,
Tự giá bàn đồ phó đoạn tỉnh đồi viên.
Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên,
Thưởng tâm nhạc sự thù gia viện!
Triêu phi mộ quyên, vân hà thúy hiên,
Vũ ti phong phiến, yên ba họa thuyền
Cầm bình nhân thắc khán đích giá thiêu quang tiện!”
Lần thanh sơn đề đồ đồ quyên
Kia đồ mi ngoại làn khói tụy nhuyển
Kia mẫu đơn mặc dù hảo
Hắn xuân về sao chiếm trước
Nhàn ngưng miện
Sinh sôi yến ngữ minh như tiền
Nghe lịch lịch oanh thanh lưu viên” (2)

Hai đoạn mà Diệp lão hát, mấy trăm năm nay không biết đã bao nhiêu người từng hát, từng lẩm nhẩm đọc, từng say mê.

Lương Hoà còn nhớ rõ bản thân mình nghe Mẫu Đơn Đình lần đầu tiên là vào lúc vừa học lên cấp hai. Lúc ấy cô nghe Côn khúc cùng với bà ngoại, vừa nghe đã nghe ngay đoạn Kinh Mộng – dạo chơi vườn hoa. Lúc đó cô vẫn còn nhỏ, tâm tính bộp chộp nóng nảy không kiên nhẫn ngồi nghe thể loại như thế này, bà ngoại liền vỗ tay cô nói: “Bé, đừng vội đừng vội, cháu nghe thật kĩ đi, đợi một lát nữa thôi cháu có thể cảm thấy Đồ Lệ Nương kéo tay áo, cầm nhánh liễu vô cùng e lệ khi gặp Liễu Mộng Giai Liễu công tử. Ai, Mộng hồi oanh chuyển – Loạn sát năm quang lân – Nhân lập tiểu đình thâm viện – Chú tẩn trầm yên – Phao đàn thêu tuyền – Nhắm nay xuân quan tình giống như năm trước “

Nói xong, bà ngoại không kìm được cũng hát theo, vẻ mặt vô cùng xuất thần giống như là chính bà đang diễn. Điều làm cho Lương Hoà áy náy là cô chưa bao giờ giống như con gái của Diệp Tấn lão tướng quân, chăm chú lắng nghe bà ngoại hát. Bây giờ cô muốn bù đắp lại những năm tháng ấy, bà ngoại cũng không thể hát được nữa rồi.

“Hãy lau nước mắt đi!”

Trước mắt đột nhiên chĩa ra một chiếc khăn tay, Lương Hoà hơi kinh ngạc đưa tay quệt má, mới biết chính mình vừa khóc. Cô cầm lấy chiếc khăn tay, ngượng ngùng nói, “Cám ơn !”

“Không sao mà!” Diệp Vận Đồng cười vỗ nhẹ vai cô, “Cô là người đầu tiên khóc khi nghe ba tôi hát, chắc hẳn ông ấy sẽ thấy rất vui.”

Bình thường Diệp Tấn lão tướng quân rất nghiêm túc, có lẽ do hôm nay hát hò sáng khoái mà khuôn mặt đầy nét tươi cười. Nhất là nhìn thấy Lương Hoà riêng mang đặc sản cá đến, ông lại càng cao hứng, liền nói với phòng bếp xử lý ngay, ánh mắt ông lúc nhìn Lương Hoà thêm vài phần hiền lành hồn hậu.

“Cố Hoài Ninh không đến cùng với cháu à?”

Quả nhiên. Lương Hoà biết Diệp Tấn tướng quân chắc chắn sẽ nhắc đến Cố Hoài Ninh nên trên đường đến đây cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần, trả lời: “Anh ấy còn bận công tác ạ!”

Diệp lão nghe xong tỏ vẻ không đồng ý, “Không cần nói tốt cho nó, thằng nhóc này công tác ở ngay phía sau núi này thôi, muốn đến đây chỉ tốn một chút xíu thời gian, hút chưa xong thuốc đã tới rồi.”

Cô suýt quên Cố Hoài Ninh cũng đang ở thành phố B, không nghĩ tới là gần như vậy. Lương Hoà không biết nói gì, liền cúi đầu im lặng không nói nữa.

Diệp Vận Đồng thấy thái độ cô như vậy lại tưởng cô xấu hổ, nói: “Ba cũng không thể trách Lương Hoà được, thế này đi, nếu ba muốn thì con gọi điện thoại cho cậu ấy, bảo cậu ấy tối nay đến hầu ba uống hai chén rượu, được không?”

Diệp lão gần đây quả thật không được khoẻ, huyết áp cao, bác sĩ đã cẩn thận dặn dò không được uống rượu. Diệp Vận Đồng rất nghiêm túc quản chế vấn đề ăn uống của ông, bây giờ lại mở miệng nói có thể để ông uống hai chén rượu, Diệp lão tất nhiên là vô cùng cao hứng. Ông chống gậy gõ gõ còm cộp xuống sàn, nói: “Bảo nó gọi cả Triệu Kiền Hoà đến nữa nhé!”

“Vâng được ạ!” Diệp Vận Đồng lập tức đáp ứng.

Lương Hoà ngồi ở một bên vẫn mơ hồ chìm đắm vào mấy câu Diệp Vận Đồng vừa nói, chưa phản ứng kịp. Cố Hoài Ninh sẽ đến đây sao? Cô sẽ gặp người chồng vừa mới kết hôn chưa đến một tuần ở chỗ này? Điều này... hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô. Lương Hoà có chút bồn thần không biết phải làm sao.

Diệp Vận Đồng gọi điện cho Cố Hoài Ninh cũng không đề cập đến tiểu cô nương Lương Hoà. Trong mắt chị, những người làm việc và phục vụ trong quân đội luôn vắng nhà cả năm, muốn gặp mặt vợ một lần cũng không phải chuyện dễ dàng. Chị nhìn cô gái nhỏ nhắn ngồi trên sofa điềm tĩnh uống Phổ nhị trà, tán chuyện vãn vãn với ba mình, tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng cô ấy chắc hẳn rất vui vẻ cao hứng. Cứ xem như là mang đến cho Cố Tam một bất ngờ lớn đi.

Lương Hoà tuy “về mặt bình tĩnh” mà trong lòng kỳ thật là vô cùng không bình tĩnh. Lúc ngồi đánh cờ cùng Diệp lão cũng đánh lung tung loạn thất bát tao, cầm quân xe đi thẳng về phía trước khiến Diệp lão dở khóc dở cười.

“Trình độ đánh cờ của cháu còn kém xa thằng nhỏ Cố Hoài Ninh. Nhớ ngày trước ba nó dạy nó chơi cờ vua, vốn chỉ là hứng lên thì tùy tiện dạy vài chiêu, không ngờ thằng nhỏ kia tự mình học một thân đầy tài nghệ, đến bây giờ ngay cả ông đây cũng không phải đối thủ của nó.”

Không ngờ anh ấy cũng biết chơi mấy cái này. Lương Hoà rút quân cờ vào trong tay, lúng túng nói: “Thật ra trong các loại cờ cháu chỉ biết chơi một loại.”

“Là cờ gì vậy?” Diệp lão hứng thú hỏi.

Thấy ánh mắt thú vị của Diệp lão, Lương Hoà xấu hổ nói: “Là cờ nhảy ạ.”

“Ha ha ha ha ha...” Diệp lão vuốt râu cười lớn, “Cô bé này thú vị thật đấy! Thím Tề, đem bàn cờ nhảy ra đây, để tôi chơi với vợ thằng nhỏ kia một ván.”

Vì thế, lúc Cố Hoài Ninh cùng Triệu Kiền Hoà bước vào nhà liền nhìn thấy Diệp lão tướng quân cùng Lương Hoà chơi cờ đến say sưa mê mải, giống như hai người đang hưng trí đùa giỡn lẫn nhau, không ai chịu ai, tiến tiến lùi lùi, làm người đứng ngoài xem cũng muốn cười.

“Không ngờ vợ của cậu lại rất được lòng ông già như vậy. Nhìn hai người kia!” Diệp Vận Đồng nhìn khuôn mặt đẹp trai không thay đổi biểu tình của Cố Hoài Ninh, trêu ghẹo nói.

Người bị trêu chọc chỉ thoáng nhú mày cũng không phát biểu ý kiến gì. Tầm mắt nhìn về phía hai người đang chơi vui vẻ kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy, cô gái này hình như hơi ngốc nghếch.

So với Cố Hoài Ninh, Tham mưu trưởng Triệu Kiền Hoà càng kinh ngạc hơn. Tuy rằng là bạn từ nhỏ lớn lên với Cố Hoài Ninh, nhưng không phải chuyện gì anh cũng biết. Có đôi khi chuyện gì Cố tam thiếu gia đã muốn giấu, thì sẽ giấu đến mức không cho ai biết được, ai muốn đoán cũng thức thời tỉnh táo mà không cần phí công sức đi đoán mò.

Ví dụ như chuyện lấy vợ chẳng hạn, tuy rằng Cố Hoài Ninh nhẹ nhàng bằng quơ nói mấy câu mọi người liền không hỏi thêm nữa. Nhưng mà Triệu Kiền Hoà mơ hồ cảm thấy không đơn giản như vậy. Hôn lễ làm vừa nhanh vừa đơn giản không nói, bạn bè thân thiết từ nhỏ lớn lên cũng không mời, ngay cả bản thân anh cũng không được tham dự. Nếu không mời thì cũng nên cho người ta thấy mặt cô dâu chứ. Thừa dịp Cố Hoài Ninh không chú ý Triệu Kiền Hoà liền lục điện thoại, ví tiền, đồ linh tinh của bạn để mò. Đối với

người cả năm lúc nào cũng trong tình trạng phòng bị như Cố Hoài Ninh, muốn tìm lúc sơ hở để xuống tay cũng thực không dễ dàng. Nhưng anh tìm tới tìm lui khắp nơi cũng không tìm được một góc của tấm hình nào.

Tính ra, đây là lần đầu tiên nhìn thấy vợ mới cưới của Cố tam thiếu gia, Lương Hoà.

8. Chương 8

Mùi thơm Davidoff

Diệp lão là người đầu tiên nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở cửa, liền cười đón bọn họ vào phòng.

Lương Hoà vừa ngẩng đầu lên liền lọt vào đôi mắt đen sâu thẳm của Cố Hoài Ninh, anh nhìn như hơi cười, ánh mắt lại sáng quắc. Không thể phủ nhận rằng đối với biểu tình kiểu thế này của Cố Hoài Ninh, Lương Hoà vẫn không quen được. Chẳng qua nhìn thấy anh mặc quân phục nhiều lần lắm rồi nên giờ phút này mới không bị choáng váng. Người đàn ông bên cạnh Cố Hoài Ninh, Lương Hoà không biết. Anh ta cứ đứng nhìn cô, chằm chằm đánh giá, không kiêng nể gì hết.

Cố Hoài Ninh chào Diệp lão, ân cần hỏi thăm tiện thể nói chuyện vài câu. Lương Hoà im lặng đứng một bên không nói lời nào, Diệp lão lại tưởng có mặt mọi người ở đây nên vợ chồng son ngượng ngùng, trực tiếp đẩy Diệp Vận Đồng cùng Triệu Kiên Hoà ném xuống phòng bếp, còn bản thân mình thì lên thư phòng ở lâu hai.

Mọi người đi hết, hai người đột ngột im lặng. Lương Hoà đang nghĩ xem nên nói cái gì, Cố Hoài Ninh mở miệng hỏi: “Em đến đây có việc gì vậy?”

“Em có nhiệm vụ phỏng vấn Diệp lão tướng quân.”

“A.” Cố Hoài Ninh nghe xong nhẹ nhàng cười, “Toà báo của em giao cho em một việc tốt thật. Em đến lúc nào?”

“Em đi máy bay đến hôm qua.”

Hai người lại im lặng không nói làm Triệu Kiên Hoà ngồi rình ở trong phòng bếp cũng không bình tĩnh. Trông vẻ mặt của hai người, trong đầu Triệu Kiên Hoà liền bùng ra năm chữ to đùng: bằng mặt không bằng lòng. Kết luận xong Triệu Kiên Hoà định lén lút rút lui không thềm rình nữa, liền thấy Cố tam thiếu gia đôi mắt hàn băng lạnh lẽo phóng lại đây nhìn, lạnh đến mức anh cảm thấy run hết cả người.

“Kiên Hoà, đi ra đây!”

Triệu Kiên Hoà đưa mắt cầu cứu nhìn Diệp Vận Đồng, nhưng Diệp Vận Đồng lại không thềm quan tâm mặc kệ anh, anh đành phải đi ra trong ánh nhìn lạnh lẽo của Cố tam thiếu gia cùng vẻ mặt kì quái khó hiểu của Lương Hoà.

Cố Hoài Ninh vòng tay ôm nhẹ bờ vai Lương Hoà, mùi hương Davioff quen thuộc đột nhiên thổi tới làm cho cô ngẩn người. Không thể phủ nhận, mới chỉ gần gũi người đàn ông này chưa đầy một tuần, trong lòng cô đã nhớ kĩ hương vị của anh.

“Đây là Triệu Kiên Hoà, bạn từ nhỏ của anh, hiện tại cùng anh công tác trong quân đoàn.”

Lương Hoà nghe vậy cười gật gật đầu, Triệu Kiên Hoà đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời. Kỳ thật lúc này mới gặp cô nương này, anh cảm thấy tuy rằng cô xinh đẹp thật đấy, nhưng mà lại không có gì đặc biệt xuất sắc cho lắm. Bây giờ nhìn thấy cô cười, Triệu Kiên Hoà liền biết ngay mị lực của cô gái này ở đâu. Đôi mắt màu nâu hổ phách, hơi hơi cười tức thì toàn bộ ánh mắt đều long lanh, khuôn mặt sang bừng lên.

Triệu Kiên Hoà cười vỗ vỗ vai Cố Hoài Ninh: “Này Cố tam, cậu đấy nhé! Có vợ xinh đẹp thế này sao lại giấu không cho anh em biết sớm, hả?”

Chỉ một câu này cũng khiến Lương cô nương đỏ bừng cả mặt. Cố Hoài Ninh không hề nể mặt đẩy tay anh ra, “Vĩ tiên cùng điện thoại di động cậu đều lục hết rồi, nếu không mang người đến cho cậu gặp, cậu sẽ đến tìm tận cửa nhà tôi cũng không chừng.”

Triệu Kiền Hoà nghe vậy thì ngượng ngịu cười.

Mặc dù có mặt người lớn ở đây nhưng hôm nay Lương Hoà rất ung dung thoải mái ăn uống. Diệp lão dù sao cũng chỉ là Diệp lão, sẽ không giống với những bậc trưởng bối ở Cố gia. Vì thế trong lúc ăn cơm tiếng cười nói cũng rôm rả rất nhiều.

Diệp lão là người lớn tuổi, sau khi ăn xong ngồi chơi không bao lâu liền đi nghỉ ngơi. Bọn họ cũng không tiện ngồi thêm liền đứng dậy chào ra về. Diệp Vận Đồng đưa Lương Hoà tới cửa, cười nói: “Có Cố đội trưởng đến đây rồi, tôi sẽ không tiễn cô nữa. Đi đường cẩn thận nhé!”

Cả buổi tối Lương Hoà đều bị Triệu Kiền Hoà cùng Diệp Vận Đồng trêu chọc mãi, bây giờ cũng đã quen, cô bắt đầu dĩ gật gật đầu, xoay người đi về phía Cố Hoài Ninh đi ở phía trước. Người đàn ông kia từ từ đi trước cô. Về đêm, thành phố B gió rất mạnh, mái tóc dài của Lương Hoà bị gió thổi bay tán loạn che khuất tầm mắt của cô. Đường trên núi đi ban ngày thì không có vấn đề gì, nhưng vào lúc tối như thế này cô nhìn không rõ, bước chân cô không cẩn thận quần áo đã bị một cành cây móc vào. Lương Hoà bắt đầu dĩ cúi đầu tháo gỡ, một lần nữa tóc bị gió thổi lại bị cành cây cuốn lấy, lâm vào tình thế luống cuống.

Lương Hoà vừa chặt vật gỡ tóc vừa ảo não, bỗng nhiên một cánh tay vươn tới, ngăn cản bàn tay luống cuống của cô, “Đứng yên nào, để anh.”

Chỉ mấy động tác lưu loát liền gỡ được tóc cùng áo cô khỏi nhánh cây. Lương Hoà xoa xoa chỗ da đầu bị kéo ê ẩm, nhìn khuôn mặt biểu tình điềm tĩnh của Cố Hoài Ninh, trong bóng đêm cô thấy tim mình đập nhanh hơn.

Ban này Cố Hoài Ninh cùng Triệu Kiền Hoà cùng nhau lái xe đến, cỗ xe Hummer chuyên dùng trong quân đội, cái cần gạt nước loé lên ánh sáng bóng trong đêm tối.

Lương Hoà không lên xe: “Để em đi taxi được rồi.”

Cố Hoài Ninh nhìn cô, trầm ngâm một lát, nói: “Tối nay đến chỗ anh nghỉ.”

“Dạ?”

Lương Hoà còn chưa phản ứng kịp, Triệu Kiền Hoà liền ló đầu ra từ ghế lái phụ, cười vui vẻ: “Đội trưởng của chúng tôi ở một gian nhà riêng, không phải e ngại gì đâu...”

Vừa dứt lời Cố Hoài Ninh liền lập tức nắm đầu anh đẩy vào trong, mở cửa xe phía sau, “Giờ này cũng muộn rồi, không có taxi đâu. Nếu em không muốn tự đi bộ về thì lên xe.”

Trong giọng nói thoáng có chút uy hiếp, xem ra là Cố đội trưởng đã hết kiên nhẫn rồi. Lương cô nương cân nhắc trái phải, bèn lên xe ngồi.

Nơi ở của Cố Hoài Ninh tại ký túc xá dành cho cấp sĩ quan thuộc Phòng Hoá đoàn, là đơn vị trực thuộc Quân đoàn 27, trấn thủ tại Kinh Sơn. Quả thật cách Diệp viên không xa lắm.

Vừa vào bên trong Lương Hoà liền không ngớt cảm thán. Đúng là khu vực quân đội, tính toàn bộ quân doanh thì khuôn viên rất lớn, các doanh trại sắp hàng nghiêm chỉnh, kể cả hai hàng cây bên đường trồng cũng đều thẳng tắp.

Xe dừng ở dưới lầu của Ký túc xá Đoàn bộ, Triệu Kiền Hoà thì ở tại một khu nhà khác nên anh xuống xe đầu tiên. Lương Hoà đi phía sau Cố Hoài Ninh, chậm rãi lên trên lầu. May mà bây giờ là buổi tối muộn, không có người nào qua lại nên không sợ bị trông thấy, Lương Hoà an tâm nghỉ.

Cố Hoài Ninh ở một mình một phòng độc lập, cũng không phải là hưởng thụ sự đãi ngộ đặc biệt mà các cán bộ của cấp Đoàn ai cũng như vậy. Tính cả phòng tắm nữa thì tổng diện tích khoảng 40mhai, trông như một căn nhà trọ nhỏ. Lương Hoà nhớ tới căn hộ mới rộng lớn kia, so ra nơi này làm cô vừa lòng hơn.

Trong phòng rất ấm, Cố Hoài Ninh vừa vào cửa liền cởi áo khoác quân phục bên ngoài, chỉ mặc một bộ đồ bên trong.

“Em muốn uống gì? Cà phê hay là hồng trà?”

Lương Hoà nghĩ nghĩ, đáp: “Cho em hồng trà đi.”

Một lát sau anh đưa cho cô một ly hồng trà ấm nóng, Lương Hoà vừa cầm cái ly liền nhận ra ngay đó là chén sứ Anh quốc, Cố Hoài Ninh Cố đội trưởng thế nhưng dùng cả bộ chén trà của Anh. Cô lại nhìn quanh, trong căn nhà nhỏ này tuy được thiết kế đơn giản, nhưng qua các dụng cụ vẫn bộc lộ ra một vẻ tinh tế sang trọng không thể nhầm lẫn.

Căn hộ mới của bọn họ là do ba mẹ của Cố Hoài Ninh xử lý. Những vấn đề trang hoàng linh tinh Lương Hoà cùng Cố Hoài Ninh chưa từng tham dự đến. Nhưng khi nhìn qua gian nhà nhỏ này cô mới hiểu được, người đàn ông này cũng rất chú ý tới việc hưởng thụ cuộc sống.

Thấy ánh mắt chăm chú của Lương Hoà, Cố Hoài Ninh ngẩng đầu liếc nhẹ cô một cái, “Uống không quen à?”

Lương Hoà hoàn hồn lại, cười lắc lắc đầu, cúi xuống uống một ngụm hồng trà. Hương vị đậm đà phút chốc tràn đầy trong xoang mũi, còn có một chút chua chua ngòn ngọt, giống như vị trà hồi ở bên Anh cô từng uống. Chắc là Cố Hoài Ninh ngại cô uống không quen vị trà đắng cho nên bỏ thêm một chút sữa cùng mấy cục đường nhỏ.

Uống xong trà Lương Hoà ngoan ngoãn đi tắm rửa. Trước khi đóng cửa, Cố Hoài Ninh đưa cho cô một chiếc áo choàng tắm. Áo màu xanh biển, tay sờ lên có cảm giác cực kỳ mềm mại, ngửi khẽ một chút cô liền có thể thấy mùi Davidoff quen thuộc, mát lạnh mà sạch sẽ.

Lương Hoà nhìn lướt qua đồ dùng trong phòng tắm, không ngoài dự đoán của cô, hình như anh có vẻ rất ưa thích dòng sản phẩm Davidoff. Có thể nào anh sẽ là một người chung thủy? Lương Hoà cầm áo choàng, yên lặng đứng ngắm người.

o—————o

9. Chương 9

Nửa đêm bị ốm

Có thể tại hôm qua gió thổi rất mạnh, nên cả ngày hôm nay Lương Hoà cảm thấy cổ họng thì đau, còn đầu thì ong ong choáng váng, tắm qua một chút nước ấm cô liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lúc cô mặc áo choàng tắm rộng thùng thình đi ra ngoài, Cố Hoài Ninh đang ngồi trên sofa xem công văn, nghe tiếng động ngẩng đầu lên nhìn, trong thoáng chốc anh không biết nói gì, giật mình sửng sốt.

Trong ấn tượng của Cố Hoài Ninh, cho tới bây giờ Lương Hoà cũng không phải là cô gái xinh đẹp nhất. So sánh về hình thức bên ngoài thì anh có ưu thế hơn cô. Anh nhiều hơn cô bảy tuổi, xét về bối cảnh gia đình cũng hùng hậu hơn, lúc cô còn đang là cô bé con thì kinh nghiệm cuộc sống của anh đã rất phong phú rồi, và tất nhiên anh cũng từng quen rất nhiều phụ nữ.

Cuộc sống của anh không hẳn là phóng túng bừa bãi, nhưng chắc chắn cũng không hoàn toàn thanh tâm quả dục hay nhàm chán đơn điệu. Nhưng mà, giống như bây giờ, kiên nhẫn chờ đợi một cô bé lớn lên thì anh cũng là lần đầu tiên. Mái tóc mềm mại của cô còn chưa ráo nước, thân hình ấy khi mặc chiếc áo choàng tắm của anh trên người, rộng tới mức có thể hai người cô mặc cũng vừa, bởi vậy ngực cô trông có vẻ nhỏ. Và cặp chân trần kia, tròn lẳn nhẵn mịn lại trắng nõn như bạch ngọc, quá đủ để hấp dẫn câu hồn người.

Loại cảm giác khác thường này làm cho Cố Hoài Ninh sững sốt trong giây lát, cũng chỉ trong giây lát anh liền hoàn hồn, đứng dậy đi vào phòng tắm, không quên dặn Lương Hoà, “Anh đã dọn giường sẵn rồi, em đi nghỉ trước đi.”

Lương Hoà đi vào phòng ngủ, trong phòng ngập tràn phong cách và hương vị đàn ông làm cho cô không thích ứng kịp. Cô nhìn nhìn giường của anh, tấm chăn bộ đội màu xanh lục được gấp lại đặt ngay ngắn trên giường. Cô đi qua ngồi xuống đưa tay sờ, cảm giác vô cùng mềm mại. Nếu như không có tiếng nước tí tách trong phòng tắm vọng ra, nhắc cho cô biết còn có Cố Hoài Ninh tồn tại, có lẽ Lương Hoà sẽ cảm thấy tất cả những điều này đều không phải là sự thật. Có lẽ căn phòng này của anh chưa có người phụ nữ nào bước vào, nghĩ tới đây, Lương Hoà nhin không được cảm giác vừa lòng. Cô tức chần lên chui vào nằm.

Lúc Cố Hoài Ninh ra khỏi phòng tắm thì Lương Hoà đã ôm chăn ngủ rồi. Hơi thở cô đều đặn, dường như ngủ rất ngon. Cố Hoài Ninh đứng trước giường im lặng nhìn một lát, lại thở dài một tiếng, đi ra phòng khách.

Ban đầu Lương Hoà ngủ rất ngon, sau nửa đêm cô lại nằm mơ, giấc mơ lộn xộn từng đoạn từng đoạn, cứ mơ đi mơ lại trong đầu. Cô mơ thấy ba mẹ đã mất của mình, khuôn mặt cả hai người đều vô cùng hiền hoà, không hề lạnh nhạt như trong ấn tượng cũ của cô. Rồi bỗng nhiên cô lại mơ thấy cả bà ngoại, mái tóc bà bạc trắng, mặc một bộ đồ diễn rộng thùng thình, đứng trên sân khấu cúi đầu hát: “Bảo vệ cho tình nương, Chiếm đoạt nhu hương, Mỹ cam cam viết không được phong lưu trượng. Đi tư cũng toạ một đôi. Quả nhiên là hoan nùng yêu dài, giành được chiếm được tháng đêm hoa triêu thực chịu hưởng”.

Trong giấc mơ bà lại hát vỡ Trường Sinh Điện. Có lẽ là do ban ngày cô nhớ tới bà ngoại, bà ngoại biết cô nhớ bà, nên mới hiện về trong giấc mơ cho cô nhìn thấy. Nhưng mà không chờ cô tiến lên gặp mặt, bà ngoại đã đi xa, “Bé, bé...”

Nhìn bóng dáng của bà ngoại, cô cảm thấy cõi lòng tan nát, kêu một tiếng “Bà ngoại” liền giật mình tỉnh lại. Lương Hoà mở to hai mắt nhìn, vẫn là ở trong phòng ngủ của Cố Hoài Ninh, ánh đèn mờ mờ làm cho cô cảm thấy vô cùng suy sụp.

“Em nằm xuống đi.” Một giọng nói trầm ấm vang lên nhắc nhở cô.

Lương Hoà mê man ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Ninh, anh đang nhắm mắt nhìn cô. Trong ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt với đồng tử màu đen biểu hiện không rõ cảm xúc. Cô thấy một tay anh cầm nhiệt kế, tay kia thì cầm một chiếc khăn mặt.

“Em... xảy ra chuyện gì vậy?”

Cố Hoài Ninh nhìn cô, nói khẽ: “Em đang bị sốt, 39 độ”

Lương Hoà ngẩn người, đột nhiên nắm lấy cánh tay Cố Hoài Ninh, “Vừa nãy em mơ thấy ba mẹ em. Rất nhiều năm rồi em chưa mơ thấy hai người, em gần như sắp quên hình dáng của ba mẹ rồi.”

Cố Hoài Ninh nhìn cô không lên tiếng, chỉ im lặng nghe, cô nói tiếp:

“Em còn mơ thấy cả bà ngoại nữa, không ngờ lại mơ thấy tất cả mọi người cùng một lúc như vậy.”

Lương Hoà dường như còn đắm chìm vào suy tư sâu não, Cố Hoài Ninh do dự một chút, cuối cùng anh nâng bàn tay lên xoa xoa mái tóc mềm trên đầu cô, an ủi: “Em bị ốm rồi, nằm nghỉ một chút đi.”

Cô đột nhiên phát sốt vào giữa đêm hôm khuya khoắt, toàn bộ mọi người trong đội đều đã nghỉ ngơi hết, không có người hỗ trợ. Cũng may bình thường anh có dự trữ sẵn một ít thuốc men, lục tìm ra thể mà cũng có thứ dùng được. Cơn sốt cũng đã giảm bớt, có điều khuôn mặt trắng nõn hồng hào tự nhiên của cô bây giờ lại ửng hồng theo kiểu không bình thường.

Sau khi hạ sốt Lương Hoà lại có cảm giác lạnh, cô liền rúc đầu vào chăn chỉ lộ ra một chút đỉnh đầu. Từ cổ họng cho đến dạ dày đều cảm thấy nóng bỏng, giống như vừa uống hết một bình rượu ủ lâu năm. Tự nhiên làm sao lại trở nên như thế này, Lương Hoà đau đầu ủ rũ nghĩ.

Cố Hoài Ninh nhét nhiệt kế vào miệng của cô để đo nhiệt độ cơ thể, “Thành phố B không phải thành phố C, em phải mặc nhiều quần áo vào.”

Lương Hoà đảo chuyển con mắt, tỏ vẻ đã biết.

Một lát sau, Cố Hoài Ninh lấy nhiệt kế từ miệng cô ra, đề sát vào ngọn đèn cẩn thận nhìn kĩ. Khuôn mặt âm u căng thẳng của anh thoáng chốc thả lỏng ra vài phần, lúc anh quay lại nhìn, cô đã ngủ.

Cố Hoài Ninh nhìn khuôn mặt yên tĩnh trong giấc ngủ của cô, nghĩ lại tình huống lúc ban nãy chính mình đang ngủ bị tiếng nói trong giấc mơ của cô làm cho tỉnh giấc, rồi trong lúc cô lơ mơ phát sốt đầu óc choáng váng anh lại mớ thuốc hạ sốt cho cô, còn trấn an khi cô sợ hãi, đột nhiên anh cảm thấy có chút không chế không được.

“Thật đúng là biết ép buộc người..”

Không biết phải làm thế nào, anh đành thở dài.

Sau khi uống thuốc hạ sốt, Lương Hoà ngủ thẳng một giấc tới mười một giờ trưa.

Cô chậm rãi mở mắt ra, lại vì một quầng sáng chói loà mà nhúc nhắt vội nhắm lại, một lát sau mới có thể hoàn toàn mở mắt. Cô nhìn xung quanh, căn phòng trống rỗng, Cố Hoài Ninh không có ở nhà.

Cổ họng cô vẫn rất đau, Lương Hoà giấy dựa muốn đứng dậy xuống giường. Vừa tốc chân lên, đột ngột chết điếng. Tối hôm qua trước khi ngủ rõ ràng cô mặc áo choàng tắm, mà bây giờ tỉnh dậy chiếc áo choàng tắm lại biến thành chiếc áo ngủ mà đáng lẽ cô đã để lại ở trong khách sạn rồi? Nghĩ lại, Lương Hoà vạch áo ngủ ra, thế nhưng cả áo lót cũng thay cho cô? Lương Hoà quần, đại quần.

Không, không phải là Cố Hoài Ninh chứ? Nghĩ tới đây, Lương Hoà nhin không được bùm mặt thở dài.

Vất vả lắm cô mới bình ổn lại tâm trạng, Lương Hoà lục tới lục lui cũng không tìm được giày của mình, đành phải đi chân trần ra phòng khách rót nước uống. Trên bàn ở phòng khách đặt một hộp cơm giữ ấm, Lương Hoà mở ra thấy có một phần cháo cùng với một phần ăn sáng.

Lương Hoà im lặng, cúi đầu tiếp tục đi rót nước uống. Cô mơ hồ nhớ tới đêm qua lúc phát sốt, không biết có nói lung tung gì với Cố Hoài Ninh hay không. Không biết Cố đội trưởng bây giờ đang làm gì? Quần áo từ trong ra ngoài đều bị thay đổi, nói cách khác, thân thể từ trong ra ngoài đều bị nhìn luôn rồi! Cả cặp lồng cơm trên bàn kia nữa, còn cố ý bọc cho nóng. Cố Hoài Ninh đột nhiên tốt với cô như vậy, Lương Hoà cảm thấy không quen.

“Ôi...”

Bởi vì ngăn người nên không để ý nước nóng đã rót đầy tràn ra khỏi ly. Cô kéo cái ly ra, trong lúc bối rối lại quên ấn nút tắt nước, dòng nước nóng cứ thế chảy xuống rót vào mu bàn tay cô. Nóng tới mức cô buông cả cái ly, choang một tiếng rơi trên mặt đất vỡ nát. Vì thế, Lương Hoà vốn vừa cảm vừa phát sốt, bây giờ vì thất thần lại bị thêm cả bỏng tay.

Lương Hoà nhìn mảnh thủy tinh rơi đầy đất, buồn bực muốn khóc. Cô định cúi xuống nhặt từng mảnh lên thì cửa ngoài kẹt một tiếng bị mở ra, Cố Hoài Ninh từ bên ngoài đi vào, thấy bộ dáng chật vật của cô, đôi mắt vốn vừa hẹp vừa dài của anh nheo lại:

“Làm gì vậy?”

Giọng nói thấp khê hơi tức giận của anh làm cô hoảng sợ, cuống quýt đứng dậy thiếu chút nữa thì dẫm cả lên những mảnh thủy tinh. Cố Hoài Ninh nhanh tay nhanh mắt, bước vọt tới bế bổng cô lên.

Khí thế mạnh mẽ của Cố đội trưởng làm cho Lương Hoà rụt cổ lại, nói: “Em đang định lấy nước uống, không cẩn thận làm vỡ mất cái ly rồi. Xin lỗi!”

Cố Hoài Ninh cúi đầu nhìn nhìn cô, khuôn mặt cô tái nhợt, sau cơn bệnh trông có vẻ tiêu tụy hẳn, anh cố nén cơn tức giận, “Không được phép đi chân trần!”

Câu nói mang ngữ khí hoàn toàn là mệnh lệnh, Lương Hoà ngẩng người, cô ngẩng đầu nhìn anh, cuối cùng cũng ồm ồm ừ một tiếng. Cố Hoài Ninh sâu sắc nhìn cô một cái, ôm cô đi vào phòng ngủ.

Lương Hoà bị đặt ở trên giường, thấy anh lại sắp đi thì lập tức nắm lấy tay anh, “Em.. em.. vẫn chưa kịp uống nước.”

Cố Hoài Ninh chăm chăm cô nhìn một lúc lâu, cô gái hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn anh nhưng mấy ngón tay của cô vẫn túm chặt lấy tay áo anh. Đột nhiên anh muốn cười. Đôi mắt đen và sâu cố nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được ánh lên tia tươi cười, “Em thật là biết ép buộc người khác!”

Bàn tay vừa to vừa ấm nắm những ngón tay mềm mại của cô, gỡ ra từng ngón, anh xoay người đi ra phòng khách rót nước cho cô.

Lương Hoà uống nước xong rồi ăn cơm, thể lực khôi phục rất nhiều. Tối hôm qua lúc phát sốt cô ra rất nhiều mồ hôi, cả áo choàng đều ướt đẫm. May mà trong túi xách còn có chìa khoá phòng của khách sạn. Cố Hoài Ninh dậy sớm liền lái xe đi lấy hành lý của cô mang tới, đồng thời trả luôn phòng. Điều này cũng có nghĩa là, cho tới khi phỏng vấn Diệp lão xong, cô sẽ ở chỗ này.

Lương Hoà nhìn ngoài cửa sổ tất cả đều một màu xanh lục, cảm thấy thật bất lực. Nơi này buồn chán như vậy, làm sao mà anh có thể ở lâu như vậy được?

Cố Hoài Ninh liếc mắt một cái liền thấy bộ dáng uể oải của Lương Hoà, hạ chỉ thị nói “Tốt nhất là em lên giường nằm nghỉ đi!”

“Nhưng mà em còn công việc phải làm“. Cô ngẩng đầu lên, biểu tình có vẻ buồn rầu.

Cố Hoài Ninh Cố đội trưởng không thêm động tĩnh, bỏ lại một câu “Không cho phép.” sau đó mặc quân phục, khoác áo khoác liền đi luôn.

Lương Hoà hoàn toàn buồn bực.

Ở ngoại ô thành phố B quân khu Kinh Sơn cho xây một đại viện, dành cho gia quyến người nhà của các sĩ quan và các vị lãnh đạo. Những ai đủ tư cách đều có thể được cấp một căn hộ. Vì thế ở trong Ký túc xá Đoàn bộ này, bình thường rất vắng vẻ.

Lương Hoà lấy áo khoác của mình mặc vào, chậm rì rì đi trên hành lang, cô muốn xuống dưới lầu đi dạo loanh quanh một chút. Cố đội trưởng cấm cô chỉ cấm đi tới nhà Diệp lão gia, còn trong khu vực xung quanh này cô vẫn có thể đi dạo.

Vừa mới đi đến góc lầu hai thì phía trước có một nữ sĩ quan đi tới. Lương Hoà nhìn kĩ thấy người này có quân hàm giống như Cố Hoài Ninh, hai vạch hai sao, vì vậy cô lại nhìn xem thêm vài lần.

Đối phương thấy Lương Hoà nhìn chăm chú liền cười với cô, “Cô là cô Lương phải không?”

“Vâng.” Lương Hoà gật gật đầu, “Xin hỏi chị là...?”

Nữ sĩ quan cởi mũ bộ đội lộ ra một mái tóc tém ngắn, bộ quân phục hiện ngang làm cho Lương Hoà cảm thấy trước mắt sáng ngời. Người nữ sĩ quan cười thản nhiên, vươn tay ra với cô, “Tôi là chủ nhiệm của Phòng hoá đoàn, Lục Khinh Vũ”.

Hoá ra là đồng nghiệp của Cố Hoài Ninh, Lương Hoà tuy kinh ngạc một chút nhưng vẫn cầm tay Lục Khinh Vũ: “Xin chào chị!”

“Cô Lương chắc là lần đầu tiên đến doanh trại quân đội, có muốn tôi đưa cô đi tham quan xung quanh một chút không?”

Lương Hoà định đồng ý, nhưng nghĩ lại Cố đội trưởng đã ra lệnh cấm, liền nói: “Không dám phiền chị, tôi vừa mới bị bệnh, Cố đội trưởng không cho phép tôi chạy đi lung tung, chỉ cần đi dạo xung quanh đây là được rồi.”

Nói xong Lương Hoà nhẹ nhàng nở nụ cười, Lục Khinh Vũ hơi sững sờ, một lát sau mới chậm rãi nói: “Vây cũng được.”

Lục Khinh Vũ đứng trên hành lang, yên lặng nhìn Lương Hoà dần đi xa. Đây là lần đầu tiên cô gặp người vợ mới cưới của anh. Cô luôn phỏng đoán, người phụ nữ của anh có lẽ cũng sẽ giống như anh, bình tĩnh đậm mạc lại quyết đoán dứt khoát. Nhưng mà Lương Hoà lại không phải giống cô đoán như vậy.

Bả vai đột nhiên bị một cánh tay choàng qua, Lục Khinh Vũ quay đầu lại nhìn, hoá ra là Triệu Kiền Hoà.

Con người nghiêm chỉnh ở cửa trước cửa sau liền cả lơ phất phơ này ôm lấy vai cô, “Sao vậy? Vừa nhìn thấy cô Lương liền đã hết hi vọng rồi à?”

Lục Khinh Vũ hơi hơi đẩy anh ra, “Nói mê sảng cái gì vậy hả?”

Triệu Kiền Hoà không giận, nhẹ nhàng cười, đẩy cằm cô lên, “Mature, dynamic, a person with ability plus flexibility. Những người đàn ông như không thiếu đâu “.

Một người đàn ông trưởng thành, khôn khéo năng động, đồng thời lại có khả năng cùng với sự linh hoạt. Thật là một sự đánh giá không sai.

Lục Khinh Vũ hếch cằm lên, liếc anh một cái “Tôi sẽ đem lời anh nói chuyển tới Cố đội trưởng, một từ cũng không thiếu”.

Nói xong liền dứt khoát đi luôn, Triệu Kiền Hoà đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hiện ngang mà cô độc của cô, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

o—————o

10. Chương 10

Bị giam bị nhốt

Nhớ trước khi kết hôn nghe Hạ An Mẫn từng nói một câu thế này: Ở trong doanh trại quân đội, phụ nữ là người được chú ý nhiều nhất.

Mới đầu Lương Hoà nghe thấy thế chỉ cười nhạt, nhưng hiện tại bây giờ chính bản thân cô đã nghiệm thấy, thật đúng là bị để ý thật. Chỉ đi có một đoạn đường, người đàn ông nào đi qua đều dõi mắt theo nhìn cô, Lương Hoà tự nhận mình không phải là người da mặt dày, vì thế cảm thấy rất xấu hổ, mặt cô đỏ bừng lên. Cô vừa định nhanh chân rời khỏi mấy chỗ này, đột nhiên từ phía sau truyền đến một thanh âm non nớt của trẻ nhỏ: “Đứng lại!”

Cái giọng đầy vẻ ra lệnh, trực giác của Lương Hoà nghĩ chắc không phải gọi mình nên cô vẫn tiếp tục đi tiếp, không ngờ đứa bé phía sau lưng trở nên nóng nảy hơn, lại lớn tiếng thêm một chút: “Này, đang gọi cô đấy, cô bé, làm sao gọi rồi mà vẫn cứ đi thế hả?”

Cô bé? Lương Hoà im lặng, giờ phút này cô có thể khẳng định, nơi này cô bé chỉ có một khả năng là chính mình. Cô xoay người lại, thấy một cậu nhóc mặc chiếc quần yếm màu xanh lam, áo sơ mi kẻ caro vuông màu đỏ, hùng dũng oai vệ khí phách hiện ngang hai tay đứng chống nạnh nhìn cô.

“Cháu gọi cô có việc gì?”

Cậu bé có vẻ không hài lòng với thái độ của Lương Hoà, mím miệng nói : “Cô phải nói là: Thừa thủ trưởng, ngài có điều gì cần chỉ thị mới đúng!”

Lương Hoà: “...”

Cậu nhóc nhìn chằm chằm Lương Hoà, thấy cô này có vẻ thật sự không hiểu điều mình nói nên cũng thôi không “lên lớp” nữa, bèn giơ tay chỉ về chỗ vườn hoa phía xa xa, “Điều của cháu rơi vào trong đó rồi, cô lấy ra đây cho cháu đi!”

Lương Hoà đưa mắt nhìn chỗ vườn hoa, bên ngoài được chắn bằng những chậu cây to lớn, thảo nào cậu nhóc không vào được. Nhưng vấn đề mấu chốt là cô cũng vào không được.

“Vườn hoa bị rào từ bên ngoài rồi, cô cũng không vào được. Mình thử đi nhờ một chú bộ đội nào đó lấy giúp cho cháu, được không?” Lương Hoà cúi người xoa đầu cậu nhóc.

“Không được!” Cậu bé quyết đoán cự tuyệt gợi ý của cô, “Tất cả bọn họ đều là người mà Cố Hoài Việt phái tới giám thị cháu. Cô mà gọi họ đến Cố Hoài Việt chắc chắn sẽ biết việc cháu làm, về nhà sẽ cấm đoán cháu nữa à xem!”

Cố Hoài Việt? Tên này nghe quen quen.

Lương Hoà còn chưa kịp nhớ xem người tên Cố Hoài Việt này là ai, cậu nhóc trước mặt cô đã nhìn chăm chăm cô như “thủ phạm“, miệng bắt đầu mếu máo như sắp khóc. Lương Hoà dờ khóc dờ cười, bối rối dắt tay nó kéo lại phía vườn hoa. Trên đường đi gặp mấy nhóm bộ đội, tất cả bọn họ đều giương mắt tò mò hứng thú nhìn hai người một lớn một nhỏ, thậm chí vài người còn thăm thì khe khẽ nói nhỏ với nhau:

“A, kia không phải là con trai của Cố Hoài Việt Cố chính uỷ à? Cô gái này là ai vậy nhỉ?”

“Ai mà biết được, vợ của Cố chính uỷ chưa bao giờ đến đơn vị cả, có lẽ đây là phu nhân của Chính uỷ đấy, đưa con đến thăm chồng cũng nên”

“Trông cũng giống đấy nhỉ, nhìn xem một lớn một nhỏ kìa! Bây giờ Cố chính uỷ đúng là vợ đẹp, con khôn, tiền nhiều, nhà rộng cái gì cũng đều có cả!”

“Em trai của Chính uỷ là Cố Hoài Ninh Cố đội trưởng cũng ở đây nhỉ, Nghe nói anh ấy vừa mới kết hôn mấy hôm trước, mấy cô gái trong đoàn văn công chắc là côi lòng tan nát hết. Lần trước đoàn văn công của Binh chủng Pháo binh đến đơn vị chúng ta biểu diễn văn nghệ, một cô văn công cứ túm tay tỏ hờn người đẹp trai ngồi hàng ghế phía trên kia là ai, tớ vừa nhìn thấy quả nhiên người bị ngắm nghía là Cố đội trưởng nhà chúng ta”.

“Ai bảo người ta mị lực lớn haha!”

Thì ra Cố Hoài Việt là anh trai của Cố Hoài Ninh. Lương Hoà nhớ Phùng Trạm từng nói qua một lần, cả hai anh em đều ở đơn vị công tác, không ngờ lại cùng ở một quân khu. Như vậy cậu nhóc cô đang nắm tay này hẳn là đứa cháu của chồng cô, quá thật là khéo gặp. Đáy lòng Lương Hoà không ngừng cảm thán, còn những lời đồn đại kia về Cố Hoài Ninh, Lương Hoà chủ động không để ý tới.

Đến chỗ vườn hoa, Lương Hoà nhìn hàng cây trước mặt cao hơn cả chính mình, cảm thấy rất bất đắc dĩ. Cô đặt một chân lên thềm đá bên cạnh nhón người nhìn vào trong, bên trong trồng đầy hoa, chỉ cần cô đạp một chân vào liền có thể giẫm nát năm, sáu bông hoa là ít.

Cố Gia Minh đứng dưới đất ngửa cổ lên nhìn cô, nhẹ giọng nói như dụ dỗ: “Không có việc gì đâu, cô bé, cứ trèo vào trong đi, bị phạt cũng không bị phạt đâu mà lo.”

“Bị phạt?” Lương Hoà cả kinh.

“Đúng rồi!” Cố Gia Minh gật gật đầu, “Cháu nghe Cố Hoài Việt nói, nếu dẫm lên một cây hoa thì dựa vào luật trong quân đội mà xử phạt. Nhưng không sao cả, dù sao cô cũng chỉ là một cô bé!”

Lương Hoà không biết thằng nhóc này mấy tuổi rồi mà nói chuyện liến thoắng có trình tự như vậy. Cô tự nhận rằng mình không phản bác được nó, cảm thấy nên mau nghĩ cách lên vào lấy con điều ra rồi chạy trốn thật nhanh mới là thượng sách. Vì thế cô cẩn thận hạ một chân xuống, tức thì liền giẫm lên hai bông hoa.

Cố Gia Minh thấy bộ dáng cẩn thận đến mức chậm chạp của Lương Hoà, nóng nảy thúc giục: “Bé ơi, làm nhanh nhanh lên, Cố Hoài Việt sắp ra bây giờ đấy!”

Lương Hoà lúc này còn đấu tranh cùng hàng rào cây, chiếc áo khoác mỏng bị vài nhánh cây móc lấy, cô bị kẹt ở giữa không thể tiến cũng không thể lùi. Cố Gia Minh thấy cô bé này tay chân chậm chạp, định bước tới đẩy một cái, chợt nghe từ phía sau truyền đến một tiếng quát lớn:

“Cố Gia Minh, con làm gì đấy?”

Thôi xong rồi! Cậu bé quay đầu lại nhìn, thấy Cố Hoài Việt mặc quân phục nổi giận ùng ùng đi tới, bên cạnh là Cố Hoài Ninh cười nhạt đứng im nhìn đứa cháu, quyết định bàng quan sống chết mặc bây. Đứa con trai này của anh Hai, là cục cưng của cả nhà, từ vừa sinh ra đã được thương yêu nuông chiều vô cùng, cho nên tính tình cậu bé rất nghịch ngợm, luôn thích phá rối. Cho nên lúc anh Hai dạy dỗ thằng bé, anh chưa bao giờ nhúng tay vào can thiệp, chỉ đứng ngoài xem.

Có điều, khi tầm mắt anh vừa di chuyển nhìn sang chỗ khác, lập tức anh không còn bình tĩnh nổi nữa. Cái bóng áo khoác bị kẹt ở hàng rào cây trên bồn hoa bị đứa cháu kéo kia, nhìn thật quen mắt. Cố Hoài Ninh nhú mắt lại, tiến lên từng bước, nhanh nhẹn – mạnh mẽ – chuẩn xác kéo người kia ra.

Cố Gia Minh nhìn thấy Lương Hoà, lập tức méo miệng khóc: “Bé ơi, cháu đã nói rồi mà, đã bảo là nhanh lên rồi, bây giờ bị Cố Hoài Việt bắt được chưa, thôi xong rồi.”

Lương Hoà mờ mịt không biết làm sao, cô nhìn thấy sắc mặt không chút thay đổi của Cố Hoài Ninh, liền hiểu ra mọi chuyện, im lặng cúi đầu không nói.

Chỉ có Cố Hoài Việt là mỉm cười, anh nhắc cánh tay dài túm lấy Cố Gia Minh kẹp ở trong tay, “Con bày trò gì gây rắc rối cho thím út vậy Gia Minh?”

“Thím út hả ba?” Cố Gia Minh nín khóc hắt, đôi mắt chớp chớp nhìn Lương Hoà “Không phải, đó là bé của con mà, làm sao lại thành của chú út được?”

Cố Hoài Ninh cười giận dữ, đôi mắt đen nhìn Lương Hoà loé lên ánh sang không rõ. “Cháu nói cho chú biết, từ lúc nào mà bé của chú lại thành của cháu rồi thế?”. Tuy rằng nói với Cố Gia Minh nhưng tầm mắt anh vẫn nhìn chăm chăm Lương Hoà.

Cố Gia Minh ấp úng không thể trả lời. Cố Hoài Việt hết nhìn thẳng nhỏ lại nhìn Lương Hoà, “Được rồi,, Hoài Ninh, ở đây đông người không tiện, đi về trước đi. Có gì nói sau!”

Cố Hoài Ninh rũ ánh mắt xuống, tỏ vẻ đồng ý. Cố Hoài Việt vỗ nhẹ vai Lương Hoà, cười nói: “Thằng bé lại quấy phá em phải không, lúc khác chúng ta gặp nói chuyện sau nhé?”

“Vâng ạ!” Lương Hoà cúi đầu trả lời.

Cố Gia Minh bị Cố Hoài Việt túm đi rồi, vườn hoa lập tức trở nên yên tĩnh. Lương Hoà ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Ninh đánh giá một chút, thấy sắc mặt anh đã khôi phục về bình thường, mới dám nhỏ giọng hờn dỗi lên tiếng giải thích “Em giúp Gia Minh lấy con điều, không cẩn thận mới bị kẹt ở bên trong.”

Nói xong đợi một lát cũng không thấy Cố Hoài Ninh trả lời gì cả, Lương Hoà định giải thích thêm mấy câu nữa, đột nhiên thấy anh cởi cúc áo khoác, cô còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, áo khoác của anh đã choàng lên người cô.

“Em..”

“Mặc thêm áo khoác vào, bây giờ, lập tức quay trở về cho anh!”

Người này thật đúng là không thèm che giấu cảm xúc của mình, nói xong dứt khoát xoay người đi luôn. Lương Hoà chạy theo vài bước mới đuổi kịp.

“Quay về làm gì chứ?”

“Nhốt em lại!”

o ————— o

11. Chương 11

Khi hai người quay lại căn hộ của Cố Hoài Ninh, vừa lúc cậu lính thông tin liên lạc Tiểu Lý đưa cơm chiều đến. Thấy đội trưởng Cố về mặt đen xì nghiêm khắc đi cùng một cô gái về, cảm thấy không khí quá mức quỷ dị, Tiểu Lý vội vàng để cơm lại rồi chạy nhanh ra ngoài, không ngờ Cố đội trưởng lại gọi trở lại.

Tiểu Lý lo lắng không yên quay vào, nghe sếp lớn nhà mình mở miệng phân phó nhiệm vụ: “Đi đến trạm xá lấy giúp tôi một ít cồn khử trùng và thuốc đỏ mang lại đây.”

Tiểu Lý nhận mệnh lệnh lập tức đi ngay, còn mỗi Lương Hoà một mình đối diện với khí thế mạnh mẽ của Cố Hoài Ninh Cố đội trưởng, cô nhịn không được cảm giác khẩn trương.

Cố Hoài Ninh ngồi ở trên sô pha, đầu đầu xoa xoa thái dương. Hôm nay lúc đang họp gấp anh Hai Cố Hoài Việt trở về từ Sư đoàn, mới biết được cục cưng nhỏ của nhà họ Cố cũng cùng theo đến đơn vị. Anh Hai vô cùng đau đầu với việc này, oán giận nói không phải thằng nhóc đến thăm ba, mà là đến để quậy phá, đến để ép buộc, một tổ bảo vệ mấy người đều không có ai chịu nổi thằng nhóc này.

Ép buộc! Không hiểu tại sao anh đột nhiên nghĩ đến Lương Hoà. Cố Hoài Ninh liếc mắt nhìn, thấy cô đang đứng dựa vào tường, chiếc áo bộ đội rộng thùng thình khoác trên người khiến vóc dáng nhỏ nhắn của cô càng lộ rõ, cộng thêm biểu tình hờn dỗi phụng phịu, cực kỳ giống con mèo con lúc nhỏ anh từng nuôi.

Môi anh nhếch lên cười khê, Cố Hoài Ninh mở miệng nói: “Cởi áo khoác ra đi!”

Lương Hoà ngẩng đầu nhìn vào mắt Cố Hoài Ninh, thấy vẻ mặt anh giống như đang cười mà không phải cười, chậm rãi cởi chiếc áo khoác bộ đội ra.

Cố Hoài Ninh đầu đầu “Cả áo khoác của em nữa, cởi ra!”

Tiếng nói vừa dứt, Lương Hoà lập tức chấn kinh ngẩng đầu lên nhìn anh. Biểu tình đó của cô anh từng nhìn thấy một lần, đó là lúc anh hôn lên trán cô lần trước. Anh cảm thấy thật bất đắc dĩ, bước lại gần kéo lấy áo cô muốn thay cô cởi ra, không ngờ Lương Hoà kéo tay anh ra.

“Không thể cởi được!”

“Vì sao?” Anh hí mắt nhìn.

Cô xấu hổ không trả lời, do dự mãi mới nói: “Em chỉ mặc có hai áo!”

“Thì sao?” Thông minh như Cố Hoài Ninh cũng không nghĩ kịp.

“Nếu cởi nốt cái áo này ra thì chỉ còn mỗi áo lót thôi!”

Lương Hoà tức giận, cô ám chỉ rõ ràng như thế rồi anh còn không hiểu. Cô ngẩng đầu muốn lườm anh một cái, ai ngờ lúc này khoảng cách hai người đã gần trong gang tấc, Lương Hoà không hề lường được là khi vừa ngẩng lên, má cô liền quệt trượt qua bờ môi anh, ngay lập tức cả hai người đều cùng ngáy ra.

Cuối cùng vẫn là Cố Hoài Ninh tỉnh táo lại trước, anh định đứng lùi ra, đúng lúc đó cửa phòng kẹt một tiếng bị đẩy ra, cậu lính thông tin liên lạc Tiểu Lý cầm bình cồn khử trùng cùng thuốc đỏ đi vào, nhìn thấy Cố Hoài Ninh cùng với Lương Hoà đang đứng trong tư thế thân mật, bất ngờ không biết phải làm sao.

Cố Hoài Ninh buông quả hồng mềm mại ngọt ngào trong lòng ra, liếc mắt nhìn Tiểu Lý một cái, “Đã đem đến đây đủ chưa?”

Tiểu Lý phục hồi lại tinh thần, vội gật gật đầu, đem mấy thứ đặt hết lên trên bàn, cũng không cần sếp nhắc nhở liền chạy ra ngoài nhanh như gió cuốn. Cố Hoài Ninh nhìn dáng vẻ hốt hoảng bỏ chạy của cậu ta, lại nhìn Lương Hoà, im lặng cười cười.

“Em xin lỗi!” Lương Hoà nhìn anh với thái độ thành khẩn.

Cố Hoài Ninh lập tức cảm thấy đỡ khốc đỡ cười, hắng giọng hỏi “Vì cái hôn vừa rồi sao?”

“Vâng!” Lương Hoà gật gật đầu. Trong ấn tượng của cô, Cố Hoài Ninh chính là một người mà thần thánh cũng không thể xâm phạm, vừa chạm môi phốt qua cũng phải khử trùng, Lương Hoà lập tức cảm thấy không thể tha thứ inh được.

Cố Hoài Ninh nghĩ đầu óc của cô gái này có vấn đề rồi, anh nâng cằm Lương Hoà lên, hỏi “Nếu cứ theo như cách suy nghĩ của em, thì em có biết có bao nhiêu phụ nữ đã xin lỗi anh không?”

Lương Hoà mím mím miệng, trả lời: “Một đội đủ không?”

Cố Hoài Ninh cười nói, “Một đội? Một đội làm sao đủ được, chí ít cũng phải một đoàn.”

Ầm ầm, hình tượng thần thánh của Cố đội trưởng phút chốc sụp đổ một mảng lớn.

Nhìn Lương Hoà lại cúi đầu không nói, Cố Hoài Ninh cũng không trêu chọc cô nữa. Anh lấy cùn khử độc miệng vết thương của cô. Bị cành cây quắc phải tuy rằng không có độc, nhưng miệng vết thương bị phơi ngoài không khí thời gian cũng khá lâu, có thể bị dính bụi bặm, tốt nhất vẫn nên khử trùng cho an toàn. Chiếc áo khoác mỏng của cô bị cành cây móc rách bung ra những sợi tơ nhỏ, Cố Hoài Ninh vốn là muốn cô cởi ra để sửa lại áo, không ngờ lại bị Tiểu Lý bắt gặp đúng thời điểm ái muội như vậy.

Cổ tay cô bị quắc phải gây ra một vết rạch dài rướm máu. Cố Hoài Ninh thấm cùn vào miếng bông, vừa lau vào Lương Hoà bị đau khê khê lên.

“Đau lắm không?”

“Đau một chút thôi.” Rất đau, nhưng cô có thể chịu được đựng được.

Cố Hoài Ninh tức giận: “Sau này nhìn thấy Cố Gia Minh thì tránh xa ra biết chưa, thằng nhóc đó chính là tai hoạ, đi chỗ nào là tai hoạ chỗ đó, không có việc gì đừng trêu nó.”

Lương Hoà há mồm ngạc nhiên, làm sao mà chú lại nói cháu mình như thế? Nhưng cô vẫn biện hộ cho chính mình “Em đâu có đi trêu chọc nó!”

“Vậy làm sao lại trở thành cô bé của nó?”

Chỉ một câu lập tức liền uy hiếp được Lương Hoà. Cô than khẽ: “Chuyện đó cũng không phải tại em mà!”

Cố Hoài Ninh dò xét liếc cô một cái, cũng lười nói tiếp.

Lương Hoà bình thường luôn là một con cừu nhỏ an phận, nhưng mà nếu như bị trêu chọc thì cũng có thể hung dữ như con chó nhỏ được. Có điều cô cảm thấy rất buồn bực, làm sao mà ở trước mặt Cố Hoài Ninh cô không thể hung hăng lên được. Mới hai ngày trước hai người đối với nhau còn xem như xa lạ, bây giờ qua hai ngày ở chung cùng nhau, cô liên tục bị giáo huấn thế này? Cố Hoài Ninh vốn lạnh lùng bây giờ lại gần gũi ngồi sát một bên đánh giá cô, Lương Hoà cảm thấy, người này thực ra cũng không đến nỗi nào, ít nhất cũng biết che chở cho cô.

Cố Hoài Ninh không biết tâm tư cẩn thận đắn đo trong lòng Lương Hoà, anh bôi thuốc xong, gõ gõ cái trán cô, tổng kết: “Tóm lại, cách xa thằng nhóc đó ra một chút!”

Lương Hoà chỉ biết gật gật đầu, một lát sau lại mở miệng hỏi “Ngày mai em có thể đến nhà ông Diệp được không?”

“Đi phỏng vấn hả?”

“Vâng, không làm xong nhiệm vụ thì không thể về được!” Cô buồn rầu, lập tức lại ngẩng đầu lên, “Anh có thể giúp em nói với ông ấy được không?”

Theo bản năng, cô nhờ anh giúp đỡ.

Cố đội trưởng nhíu mày, “Em có thể đi gặp Diệp Vận Đồng, chị ấy là người đại diện của Diệp lão tướng quân.”

“Vậy người vợ đầu của ông ấy là ai?”

Cố đội trưởng xoa đầu lông mày “Điều này khó nói lắm!”

Quả đúng như dự kiến của cô, Lương Hoà mặt mày buồn rầu nhăn lại như cái bánh bao. Cố đội trưởng đứng trên cao nhìn xuống tà tà liếc cô, nhìn bộ dáng phiền muộn ấy anh lại cảm thấy buồn cười.

“Thế này đi, ngày mai anh sẽ đưa em đi, sau đó sẽ thương lượng với ông ấy. Diệp lão có mấy chuyện kiêng kị, em đừng hỏi những vấn đề liên quan đến vợ của ông cụ, nhé?”

Lương Hoà nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Lúc ăn cơm cô lại nhớ tới một chuyện khác, chuyện vô cùng quan trọng.

“Ừm... cái chuyện cảm đoán kia, đã hết chưa?”

Cố Hoài Ninh liếc nhìn cô một cái, nói: “Quân lệnh như núi!”

Bốn chữ to đùng làm toàn bộ hi vọng của Lương Hoà đều bị phá huỷ hết. Lương Hoà tức giận, trong lòng oán thầm Cố Gia Minh cùng Cố Hoài Ninh, hai người này đúng là tai hoạ của nhà họ Cố mà. Cách đó không xa lắm, Cố Gia Minh đang bị phạt đứng, đột nhiên hắt xì một cái, thẳng nhóc rống lên:

“Cố Hoài Việt, con bị cảm mà ba còn phạt con đứng thế này —————.”

Thằng nhóc vừa lên tiếng, lại là một trận gà bay chó sủa.

o—————o

12. Chương 12

Ván cờ mê hoặc

Hôm sau Cố Hoài Ninh đi cùng Lương Hoà đến nhà Diệp lão. Bởi vì Diệp lão bị cao huyết áp nên cần phải kiêng không được uống rượu, vì thế mà ông cụ vẫn rầu rĩ không vui, vừa thấy Lương Hoà đến liền hớn hở tiếp đón cô. Quả thật không thể phủ nhận rằng Diệp Vận Đồng nói không sai, Lương Hoà rất được lòng Diệp lão tướng quân.

“Mấy hôm nay ông cụ cứ nhắc đi nhắc lại mãi, nói Cố Tam đem Lương Hoà giấu đi nên không còn ai chơi cờ nhảy với cụ nữa, may mà hôm nay cậu đưa cô ấy đến đây.” Con gái ông – Diệp Vận Đồng nói có vẻ ghen tị với Lương Hoà.

Cố Hoài Ninh hơi nhúu nhúu mày, hình như gần đây những người muốn cướp cô bé của anh xuất hiện ngày càng nhiều thì phải.

Lương Hoà nghe Diệp Vận Đồng nói vậy thì mím môi cười, “Hôm nay em đến không phải để chơi cờ, em đến để làm việc.”

Nghe xong Diệp lão cảm thán một câu, “Mấy tờ báo của các cháu làm sao cứ bám riết ông mãi không tha thể, những chuyện cũ đều trôi qua lâu lắm rồi, nhắc lại làm gì nữa chứ!”

Lương Hoà nghĩ nghĩ nói, “Cả đời ông vì nước vì dân mà vất vả rất nhiều, càng vất vả công lao lại càng lớn, những điều này nên là tấm gương cho con cháu đời sau noi theo và học tập. Bởi vì thế mà chúng cháu cứ phải tìm cách phỏng vấn ông, chuyện của người khác làm sao có thể mang ra so sánh với ông được ạ?”

Câu nói này làm Diệp lão rất vui vẻ: “Cháu gái, mũ này cao quá, đừng đội lên cho ông!”

Lương Hoà chán nản kéo góc áo Cố đội trưởng, anh tà tà liếc cô một cái rồi bước đến ngồi đối diện với Diệp lão, lại gọi chị Tề đem bàn cờ vua của Diệp lão ra.

“Cháu muốn chơi cờ với bác hả?” Diệp lão ngạc nhiên hỏi.

Cố Hoài Ninh cười nhẹ gật đầu, “Bác với ba cháu giống nhau ở một điểm, chuyện gì mà không phần thưởng thì không có hứng thú làm. Bây giờ cháu và bác đánh cược một ván. Cược cái gì thì tùy bác định đoạt!”

Diệp lão hứng chí cười to, “Được, được, thật hào phóng! Bác định đoạt hả? Tốt, nếu như bác thắng, cháu phải để vợ ở lại đây chơi một tháng, thế nào, đồng ý không?”

Cố Hoài Ninh nâng mắt nhìn nhìn Lương Hoà, thấy cô nhìn mình đầy lo lắng. Anh dời tầm mắt nhìn Diệp lão, “Được ạ! Vậy thì bác cũng phải chấp nhận điều kiện, nếu cháu thắng, bác phải làm theo yêu cầu của vợ cháu, để cho cô ấy phỏng vấn.”

“Không thành vấn đề.” Diệp lão vung tay lên đầy vẻ sảng khoái, bắt đầu đánh cờ.

Lương Hoà không biết nhiều về cờ vua, nhưng cũng nhận ra được trình độ của người bình thường và cao thủ khác nhau chỗ nào. Ngay từ lúc bắt đầu hai người đều đánh rất thoải mái, nhưng dần dần mỗi bước đi đều được suy tính rất cẩn thận. Lương Hoà ngồi bên cạnh Cố Hoài Ninh, cảm thấy sốt ruột, lại không dám làm anh phân tâm, chỉ lo buồn trong lòng, hồi hộp tim đập thình thịch, hai tay nắm chặt vào nhau.

Đột nhiên một bàn tay phủ lên hai tay cô, xúc cảm ấm áp truyền tới làm cô sửng sốt, anh cười nghiêng đầu sang, khẽ nói bên tai cô, “Yên tâm đi, anh sẽ không để cho em phải thua!”

Cô đầu tiên là sửng sốt, sau đó tai lập tức đỏ bừng lên. Mà đương sự gây ra sự việc lại thản nhiên xem như không có chuyện gì, tiếp tục cùng Diệp lão đánh cờ, sắc mặt thong dong bình tĩnh. Anh nói như vậy chỉ để an ủi cô mà thôi, nhưng mà vì sao cô nghe câu nói ấy xong trái tim càng đập lại càng nhanh thế này? Cô đưa mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Hoài Ninh, tự trả lời chính mình: chắc chắn là cô bị mê muội bởi sắc đẹp rồi.

Thời gian trôi qua khoảng chừng được mười mấy phút, ván cờ dần dần lộ rõ kết cục. Cố Hoài Ninh không chút khách khí vươn tay lướt qua vạch ngăn cách ăn luôn quân cờ lớn nhất của Diệp lão, ông chỉ còn thừa lại một quân Sĩ và hai tốt. Diệp lão nhìn thấy bàn cờ như vậy, đơn giản liền trực tiếp nhận thua.

“Nhớ ngày trước ở thành phố C chơi cờ với cháu đã không thắng được, không ngờ chuyển về nơi này dốc lòng tôi luyện vài năm vẫn không thể khá hơn. Nay, Hoài Ninh, có phải cháu quyết tâm thắng bằng được ván cờ này cho nên mới đánh cực như vậy phải ko?”

Cố đội trưởng cười yếu ớt, “Cám ơn bác đã nương tay!”

Cuộc phỏng vấn được thực hiện ở thư phòng của Diệp lão. Lúc Lương Hoà bước vào trong liền kinh hãi lắp bắp. Đây làm sao mà gọi là thư phòng được, có gọi là thư viện cũng không đủ. Các loại sách cổ từ thời Đường – Tống – Nguyên – Minh – Thanh, cho tới tạp chí, tuần san số ra mới nhất gần đây tựa hồ Diệp lão đều lưu giữ. Diệp lão cười nhìn dáng vẻ say mê hai mắt toả sang của Lương Hoà, nhin không được ông lại trêu: “Bây giờ đã thấy hối hận vì để Hoài Ninh thắng chưa, cháu xem xem, bây giờ ở đây chơi với ông thì tốt biết mấy.”

Lương Hoà ngượng ngừng vuốt đầu, nghiêm túc chuẩn bị làm việc.

Khi này Lương Hoà nói nịnh Diệp Tấn tướng quân cũng không hẳn là không đúng. Bản thân ông chinh chiến cả đời, có rất nhiều chuyện vui lẫn chuyện buồn. Nhưng những chuyện đã qua đều là lịch sử đổ máu của cả những đồng đội, ông không muốn kể lại.

“Trên chiến trường, súng đạn vô tình, những người còn sống mà hưởng thụ vinh quang như chúng ta bây giờ đều được đánh đổi bằng xương máu của những người đồng đội đã ngã xuống, đã anh dũng hi sinh. Ông sinh ra vào đúng thời loạn, có thể sống sót được cũng không phải chuyện dễ dàng. Lúc đó ông còn nhỏ, chưa thể tham gia kháng chiến. Đợi tới khi trưởng thành liền cầm súng đánh Tưởng Giới Thạch. Lúc chiến tranh thực sự nổ ra ông đã già rồi, trong bảy, tám năm chiến tranh du kích tự vệ, ông và ba chồng của cháu cùng chiến đấu trên một mặt trận.”

Nói đến đây, khuôn mặt Diệp lão lộ ra một nụ cười “Lúc đó, tất cả chúng ta đều ở Quảng Tây, ở hai đồn biên phòng khác nhau. Khi đó đã lâu không ra trận, cầm súng cảm giác đều lạ lẫm, lúc nhận mệnh lệnh của cấp trên thì rất hoảng hốt. Đang sống những ngày yên bình đột nhiên bảo đi chiến đấu, cháu nghĩ mà xem. Ra trận tức là chín phần chết một phần sống. Nhớ rõ lúc ấy ông dẫn theo một đại đội, mắc kẹt giữa đầm lầy trong một cánh rừng. Cháu đoán xem kết quả thế nào?”

Lương Hoà lắc đầu, tiếp tục nghe Diệp lão nói: “Phía địch bên kia đầy rẫy mai phục, các đồng đội muốn cầm cự đạn tiến dần lên để phá vòng vây, nhưng đạn ném ra lại không nổ, có cái thì chưa ném đến nơi đã nổ. Chúng ta rất lo lắng, nghĩ thôi phen này chắc chắn sẽ chôn thân ở chiến trường Việt Nam này rồi. (1) Nhưng tiếc là muốn chết cũng không được.”

Lương Hoà nghe xong rất xúc động, lúc đó tình thế chắc vô cùng khốn trương, vậy mà bây giờ ông cụ kể lại cho cô nghe bằng giọng điệu bình thản như vậy, hẳn là tâm tình lúc này của ông vô cùng trống trải.

“Lúc đó tiểu đoàn của Trường Chí dùng lựu đạn công phá đồn địch mới cứu được chúng ta ra ngoài. Nhưng cho dù cứu được vẫn có những chiến sĩ hi sinh. Chính ba chồng của cháu đã cứu mạng ông, từ đó trở đi chúng ta kết bạn, vô cùng thân thiết, cùng nhau về nước, được khen tặng chiến công. Nhà ở thành phố C lại gần nhau, ông đã chứng kiến Hoài Ninh từ nhỏ lớn lên.”

Nghe ông nhắc tới Cổ Hoài Ninh, Lương Hoà không khỏi nhớ lại lúc ban nãy trước khi đi anh nói với Diệp Vận Đồng: “Em còn có việc phải đi trước, lát nữa phỏng vấn xong chị cho người đưa cô ấy về giúp, bác Diệp không được giữ người lại đâu đấy!”. Trong giọng nói bình thản có ẩn chứa ý cười, nói với vẻ không chút để ý, nhưng người nghe lại nhin không được mặt đỏ tim đập. Lương Hoà bắt đầu khinh bỉ sự tự chủ của bản thân, trước mặt anh cô cứ như gặp phải sự phụ vậy.

“Hoài Ninh là đứa con mà Trường Chí yêu nhất, Lý Uyển lại càng không cần phải nói, cháu mà làm cho con trai út của họ tổn thương, chẳng khác nào khía vào miếng thịt trong lòng họ.”

Điều này cô nghe thật mới mẻ, Cổ đội trưởng nhìn tuyệt không giống người có thể dễ dàng đau buồn bị thương, nếu không cũng không nhập ngũ, làm bộ đôi.

“Năm Cổ Hoài Ninh tốt nghiệp cấp ba chuẩn bị thi vào Đại Học, không biết như thế nào mà náo loạn với cả nhà, nó không nói với ai liên báo danh nhập ngũ, sau lại còn sang bên Anh học cái trường gì suốt mấy năm, trở về thì luôn công tác tại đơn vị. Kỳ thật ông luôn thắc mắc tại sao Hoài Ninh vẫn không trở về thành phố C làm việc mà các cháu lại gặp gỡ quen biết rồi kết hôn được nhỉ?”

Lương Hoà bối rối. Ông cụ luôn nghĩ cô là vợ yêu của Cổ đội trưởng, nếu bây giờ cô nói cho ông biết hai người trước khi kết hôn gặp mặt nhau không quá mười lần, chắc chắn ông cụ sẽ ngất xỉu mất. Vì thế Lương Hoà đành mím môi cười, ra vẻ ngượng ngùng không trả lời.

Diệp lão thấy thế cũng không bắt buộc cô, cười nói tiếp: “Cháu may mắn đấy! Tuy trước đây Hoài Ninh từng có ngang tàng một thời gian, nhưng ông đã chứng kiến nó lớn lên từ nhỏ đến bây giờ, xem như hiểu tính nết nó. Nếu nó đã nhận định một người, chắc chắn sẽ là cả đời.”

Cả đời? Từ này làm Lương Hoà giật mình sửng sốt. Cô còn nhớ rõ đêm qua anh vẫn còn trêu chọc mình nói: Một đội? Một đội làm sao mà đủ, ít nhất phải một đoàn. Nghe cái giọng anh nói lúc ấy xem. Bây giờ Diệp lão lại nói thế kia, Lương Hoà cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, không biết khi một người đàn ông lạnh lùng lãnh đạm như anh, khi nhận định một người cả đời, sẽ là như thế nào.

o—————o

13. Chương 13

Quả bom nặng ký

Kết thúc cuộc phỏng vấn đã hơn tám giờ tối. Diệp Vận Đồng tự mình lái xe đưa Lương Hoà trở về. Ban đầu Lương Hoà định từ chối nhưng bị Diệp Vận Đồng khoát tay ngăn lại.

“Nếu như làm mất người của Cổ Tam, cậu ta sẽ không đời nào chịu tha thứ cho tôi.”

Gần đây Lương Hoà bị trêu ghẹo nhiều lắm rồi, tới mức đã quá quen, cũng không thèm phản bác. Nghe chị nói vậy chỉ giả bộ cúi đầu ngượng ngùng, không từ chối nữa. Trên đường đi đề tài câu chuyện của hai người tất nhiên là không thể không liên quan tới Cổ Hoài Ninh.

Diệp Vận Đồng lớn hơn Cổ Hoài Ninh tám tuổi. Từ chị mà Lương Hoà biết được rất nhiều chuyện về Cổ Hoài Ninh. Ví dụ như trước đây anh bướng bỉnh ngang tàng như thế nào, không coi ai ra gì ra sao, lớn lên lại tuấn tú đẹp trai được mọi người hết sức yêu quý, thậm chí ngay cả chuyện về mối tình đầu của anh cũng suýt nữa được đề cập tới.

Lương Hoà nghe mà trợn mắt, vừa định hỏi thêm vài điều thì xe đã dừng trước cửa đại viện quân khu, bị lính gác cửa ngăn xe của họ lại. Xe của Diệp Vận Đồng không phải xe thuộc đơn vị, theo quy định không được phép vào.

Hai người tiếc nuối nhìn nhau, đành dừng lại câu chuyện còn dang dở.

“Em gái, lần sau gặp nói chuyện tiếp nhé!”

“Vâng ạ, nhất định thế!”

Lương Hoà mang vẻ mặt phiền muộn trở về, vừa mới rẽ vào khu Ký túc xá, đã nghe thấy thanh âm của cậu nhóc Cố Gia Minh vang lên từ xa xa ——

“Bé, bé ơi ——”

Lương Hoà theo bản năng muốn xách túi bỏ chạy, không ngờ Cố Gia Minh động tác còn nhanh hơn, chạy vọt tới ôm lấy đùi cô. Lương Hoà cúi đầu nhìn Cố Gia Minh, đôi mắt thằng bé to tròn trong suốt, cô ngẩng đầu nhìn người lính thông tin đi theo phía sau Cố Gia Minh, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười.

“Gia Minh, phải gọi là thím chứ!”

Cố Gia Minh không quan tâm, ôm chân Lương Hoà muốn trèo lên, vừa túm vừa khóc: “Bé, sao cô không đến thăm cháu vậy, từ tối hôm qua tới giờ cháu bị Cố Hoài Việt nhốt, mãi sáng nay mới thả ra. Vừa được thả cháu liền chạy đi tìm cô ngay, tìm cả ngày cũng không thấy, cô thật không có lương tâm mà, cô đi đâu vậy?”

Thằng nhóc khóc lóc lên án khiến Lương Hoà trở tay không kịp, cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Người lính thông tin liên lạc của Cố Hoài Việt là Tiểu Mã cười nhìn Lương Hoà: “Hôm nay Cố chính uỷ phải lên Sư bộ, bảo tôi đem Gia Minh đến chỗ hai người chơi. Không ngờ đến đây lại không gặp cô và đội trưởng, cả ngày hôm nay Gia Minh rất sốt ruột.”

Cố Gia Minh túm túm áo khoác của Lương Hoà, biểu tình vô cùng đáng thương, “Bé, đừng đuổi cháu đi nhé?”

Lương Hoà đang suy nghĩ phải trả lời làm sao để tâm hồn not nốt của thằng bé không bị tổn thương, đột nhiên một đôi bàn tay rắn rỏi xuất hiện trước mắt, hai ngón tay nhấc một cái đã kéo được Cố Gia Minh ra khỏi đùi Lương Hoà. Cố Gia Minh ngẩng đầu lên liền thấy ngay đôi mắt đen thui của ông chú mình đang nhìn mình chằm chằm.

“Cố Gia Minh, cháu lại muốn làm gì?”

Cố Gia Minh nháy nháy mắt cầu cứu với Lương Hoà. Cố đội trưởng hình như biết trước được điều này, đôi mắt anh lạnh lạnh liếc cô một cái, khiến Lương Hoà vốn định mở miệng cầu tình đành phải đứng im tại chỗ.

Cố Gia Minh thấy thế liền giả bộ khóc. Nhưng miệng vừa há ra đã bị ông chú mình dùng ngón tay đẩy cằm lên, thằng nhóc đành phải nín. Cố Hoài Ninh vẫy Tiểu Mã tới gần, giao Cố Gia Minh cho cậu ta.

“Quay về thu dọn một ít quần áo đồ đạc của Gia Minh, sáng sớm mai tôi đến đón đưa nó về thành phố C.”

Cậu bé bị ôm đi một cách không tình nguyện, đi rồi còn không quên quay đầu lại vẫy vẫy tay chào tạm biệt cô bé của nó, làm Lương Hoà trong lòng vừa vui vẻ lại vừa áy náy. Có lẽ thằng nhóc quậy phá này thật tâm thích cô.

Trên đầu bỗng nhiên bị gõ một cái, Lương Hoà ới một tiếng che đầu, đưa ánh mắt hung tợn nhìn Cố đội trưởng.

Cố đội trưởng liếc mắt nhìn cô, ra lệnh: “Còn tiền biệt cái gì nữa, lên nhà.”

Lương Hoà: “...”

Vào nhà Lương Hoà bắt đầu thu dọn hành lý, Cố Hoài Ninh đã thay cô đặt sẵn vé máy bay cho ngày mai. Nghĩ nghĩ, người này cũng tính toán sẵn rồi, để cô cùng thằng nhóc tai hoạ kia đi một lượt, đỡ phải có người hộ tống nó. Cô oán thầm trong lòng mở vé máy bay ra xem, lại thấy có những ba chiếc vé.

Lương Hoà kinh ngạc chạy đến phòng tắm hỏi Cố đội trưởng, Cố đội trưởng mí mắt cũng không nâng lên quăng ra một câu: “Vé còn lại là của anh.”

“Anh cũng về nhà sao?”

Có lẽ giọng của cô kinh ngạc quá, khiến Cố đội trưởng lại liếc nhìn cô, chậm rì rì hỏi lại, “Anh làm sao mà không thể về nhà được?”

Lương Hoà bị anh hỏi lại, nghẹn lời, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, “Nhưng anh vừa mới về mà?”

“Ba đã về nhà rồi, ông muốn gặp em, anh không thể không về cùng.”

Anh thần nhiên quăng ra một quả bom, Lương Hoà hai mắt mở to, đột nhiên cảm thấy cả người uể oải, “Anh sợ em không ứng phó được phải không?”

Anh không lên tiếng trả lời, lúc đi qua bên cạnh Lương Hoà giơ tay xoa xoa đầu cô, tỏ vẻ rằng điều đó còn cần phải nói ra nữa hay sao.

“Thế vì sao Gia Minh cũng phải đi về cùng chúng ta?”

Bàn tay đang pha trà của Cố đội trưởng ngừng lại một chút, sau một lát cười trả lời, “Mang nó về làm bia đỡ đạn.”

“Bia đỡ đạn?”

“Nó là cục cưng trong nhà, đi đến đâu cũng được mọi người yêu chiều sủng ái, mang nó về cùng có thể tránh đi sự chú ý của mọi người.” Anh nói xong đưa cho cô một chén trà nóng. Cố Hoài Ninh đứng trước mặt cô, vươn một ngón trỏ nâng cằm cô lên, nói: “Anh nghĩ chắc em không muốn bị mọi người hỏi những vấn đề kiểu như khi nào thì sinh con, đúng không, vì thế chỉ bằng trực tiếp mang về cho bọn họ một đứa, đỡ phải bị hỏi.”

Cố Gia Minh không thể biết được rằng chính mình đang bị ông chú âm mưu bán đứng. Lương Hoà há miệng, đột nhiên nghĩ lại, anh vừa mới nhắc đến con, con của hai người bọn họ.

Lương Hoà nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, hỏi: “Anh không muốn có con à?”

Anh hơi ngạc nhiên, cười khẽ thành tiếng, hỏi lại cô: “Chẳng lẽ em muốn có sao?”

o—————o

14. Chương 14

Trở lại Cố viên

Sân bay lúc nào cũng đông người như thế. Trong lúc Cố Hoài Ninh đi làm thủ tục đăng ký, Lương Hoà cùng Cố Gia Minh đứng trong đại sảnh chờ anh. Bạn nhỏ Cố Gia Minh nắm tay bé của nó, tỏ vẻ rất an phận. Lương Hoà ánh mắt mê man, nhìn hành khách qua qua lại lại mà ngẩn người.

Câu chuyện tối qua hai người đề cập tới, cô không trả lời, anh dường như cũng hiểu rõ điều ấy, nhẹ vỗ đầu cô, nói: “Em yên tâm, tạm thời chúng ta sẽ không có chuyện phiền toái đó.”

Có con là chuyện phiền toái sao?

Giữa lúc thất thần, cô thấy tay mình bị túm túm. Cố Gia Minh ngẩng đầu lên bặm miệng nhìn cô. Lương Hoà xoa khuôn mặt bầu bĩnh của nó, hỏi “Làm sao vậy?”

Khuôn mặt Cố Gia Minh bị néo trông tròn vo như một cái bánh bao, ngón tay mập mập chỉ về phía Cố đội trưởng đang đứng xếp hàng giữa đám người: “Thím làm sao vậy hả? Chú út đang bị cái cô kia tán tỉnh, thím còn đứng đấy ngăn người làm gì?”

“Ai, ai đâu?”

Lương Hoà mở to hai mắt nhìn về phía Cố Hoài Ninh. Anh mặc bộ quân phục đứng giữa đám người trông vô cùng nổi bật, hơn nữa với thân hình cao ráo tuấn tú, khuôn mặt đẹp trai như thế, không bị người ta chú ý cũng là chuyện rất khó. Cố Hoài Ninh thường xuyên bị các cô gái nhìn theo trầm trồ Lương Hoà đã cảm thấy quen lắm rồi, nhưng tình hình bây giờ lại không giống như vậy.

Lúc này có một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy trắng đứng cùng anh, chuyện trò vui vẻ. Không biết anh nói gì mà cô gái ấy che môi cười, vô cùng quyến rũ. Tuy trông khuôn mặt anh bình thường không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng Lương Hoà nghĩ, dựa vào kinh nghiệm của một người từng có một đoàn bạn gái, hiện tại anh hẳn là vô cùng hưởng thụ.

Ngực Lương Hoà nhói lên một cái, cảm thấy một nỗi buồn bã ập tới, cô quay đầu nhìn sang hướng khác. Cổ Gia Minh thấy đáng về đã điều rứt đầu của cô thì lườm một cái, ngón tay vừa ngấn ngùn vừa mập mập của nó vuốt vuốt cằm, biểu tình vô cùng nghiêm túc: “Thím không làm, vậy xem cháu làm đây.”

“Cháu muốn làm gì?”

Cổ Gia Minh không trả lời, kéo tay Lương Hoà vui vẻ đi về phía Cổ Hoài Ninh. Đoàn người xếp hàng chờ đăng ký rất đông, Cổ Gia Minh không len qua được, đành phải đứng ở vòng ngoài gào tướng lên. Giọng thằng bé vừa phát ra, Lương Hoà liền cảm thấy xấu hổ không dám nhìn người khác.

“Ba ơi, con và mẹ đứng đợi này giờ, sao ba còn đứng đó tán gái nữa hả?”

Tất cả mọi người đều đổ dồn tầm mắt nhìn về phía một lớn một nhỏ hai người. Cảm giác thật đúng là làm cho người ta khó có thể chịu được, Lương Hoà lên quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn Cổ Hoài Ninh.

Cổ Hoài Ninh vừa đăng ký xong, thông dong đi ra mặc kệ ánh mắt mọi người xung quanh nhìn chằm chằm. Anh vòng tay trước ngực nhìn một lớn một nhỏ, biểu tình trên khuôn mặt làm người ta đoán không ra ý tứ, nhưng lại có vẻ như đang cười.

Thằng nhóc quậy phá Cổ Gia Minh thấy ông chú nhà mình cười, liền rứt cổ lại không dám lên tiếng. Nó nắm tay Lương Hoà, nhìn cô, lại đã thấy cô cúi đầu với vẻ hối lỗi, nó liền cảm thấy rất phần uất.

“Cổ Gia Minh, lần trước có phải cháu xin ba mang cháu đi chơi nhảy dù đúng không? Bây giờ còn muốn nhảy nữa không?”

Thằng nhóc ngẩng lên mờ mịt gật gật đầu. Cổ đội trưởng cười cười với vẻ mặt hoà ái, cúi người xuống vỗ vỗ đầu nó.

“Bé ngoan, lát nữa lên máy bay chú sẽ thoả mãn yêu cầu của cháu.”

Một câu làm ột lớn một nhỏ lạnh run cả người. Cổ đội trưởng đoán chừng như cảm thấy đã giáo dục thành công, rời mắt nhìn Lương Hoà. Thấy cô thấp đầu không dám nhìn mình, anh hơi cười. Cô gái này nói thông minh thì chưa hẳn, nhưng nếu bảo cô ngốc thì cũng không phải là ngốc. Ví như mỗi khi phạm sai lầm, thái độ nhận lỗi của cô tích cực dị thường, luôn cúi đầu không lên tiếng mặc người trách móc, cứ như một tấm chăn bông mềm mại, anh muốn giận cũng giận không nổi.

Đụng tới người như thế này, phương pháp duy nhất là không nên giận làm gì. Anh không hiểu, chính mình chỉ trả lời cô gái kia vài vấn đề có liên quan đến thủ tục đăng ký, làm sao mà trong mắt hai kẻ lớn bé này lại thành tán gái luôn được.

Khẽ thở dài một hơi, anh cúi người xách lấy túi hành lý trong tay Lương Hoà, dẫn hai người đi tới cửa bảo vệ, hai kẻ một lớn một nhỏ liếc nhìn lẫn nhau một cái rồi lủi thủi theo sau.

Lúc xuống máy bay đã bảy giờ tối. Người ra đón bọn họ là Phùng Trạ. Cậu thanh niên thấy Cổ Hoài Ninh cùng Cổ Gia Minh thì rất vui vẻ, nhìn thấy Lương Hoà cậu lập tức chào to “Chị dâu”. Đối với chuyện này Lương Hoà miễn dịch rồi, mặt không đổi sắc.

“Lão tướng quân mới về hôm qua, vừa về đã nhắc đến cháu nội, nói đã hai tháng không gặp, ngày nào cũng nhớ nó.”

Cổ Hoài Ninh nhìn vào kính chiếu hậu, phía ghế sau Cổ Gia Minh nằm gọn trong lòng Lương Hoà, ngủ say sưa. Anh cười nhẹ, chuyển mắt nhìn sang phía khác.

“Đội trưởng, anh về nhà hay về Cổ viên?”

“Đến Cổ viên đi, ông cụ muốn gặp chị dâu cậu.”

Thanh âm bình tĩnh nhưng nghe xong trong lòng Lương Hoà vẫn nhin không được sự khẩn trương.

Phùng Trạ cười hơi nghiêng đầu về phía sau nói: “Chị dâu trước đây chưa gặp lão tướng quân phải không? Không sao đâu, chị dâu đáng yêu như thế lão tướng quân nhất định sẽ rất thích!”

Lương Hoà nghe xong lại tròn mắt. Cố Hoài Ninh vỗ đầu Phùng Trạh nhắc cậu ta tập trung chú ý vào việc lái xe, tầm mắt anh liếc nhìn về phía Lương Hoà, cười khẽ. Ba anh có thích hay không không quan trọng, cho tới bây giờ họ đều không can thiệp được tới quyết định của anh.

Xe dừng trước cửa Cố viên, Phùng Trạh tay xách hành lý tay dắt Cố Gia Minh vào nhà trước. Cố Hoài Ninh đứng lại đợi Lương Hoà.

Cô đứng trước cửa hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, buồn rầu: “Em hơi khẩn trương.”

Cố Hoài Ninh không nói lời nào, một cánh tay vòng qua eo cô, siết nhẹ như an ủi.

Hai người vừa vào nhà đã thấy Cố Trường Chí ôm cháu nội nói cười vui vẻ, Lý Uyển đứng bên cạnh cười phụ hoạ theo. Bà nhìn thấy Cố Hoài Ninh bước vào liền nói: “Các con xem, mẹ nói ba các con chính là phúc tướng, mỗi lần ông ấy về nhà là mấy đứa con trai đều sốt ruột chạy tới. Còn bình thường thì bỏ vắng mẹ một mình, làm gì được nào nhiệt như bây giờ.”

Cố Hoài Ninh thấy mẹ oán giận cũng không phản bác, anh tiến lên liền ôm lấy vai bà.

Lương Hoà bước theo ở phía sau, ngoan ngoãn khéo khéo chào ba mẹ một tiếng. Đang chơi đùa cùng cháu Cố lão gia ngẩng mặt lên nhìn. Ông đem Cố Gia Minh giao cho Phùng Trạh, nhìn cô con dâu út một cách chăm chú.

Lý Uyển thấy ông không lên tiếng, khẽ cầu lưng ông một cái. Cố Trường Chí mới chậm rãi nói: “Đây là lần đầu gặp vợ của Hoài Ninh nhỉ, lúc các con kết hôn ba không ở trong nước nên không thể dự được.” Nói xong ngẩng đầu trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ Cố Hoài Ninh: “Cũng tại con cả, gấp gáp như thế làm gì, sợ ba không đồng ý hay sao?”

Cố Hoài Ninh xoa đầu lông mày “Ba một ngày đi vạn dặm, không cần lo lắng mấy chuyện này.”

Cố lão gia nhíu mắt “Một ngày vạn dặm? Nói linh tinh cái gì?”

Nói xong ông cầm chiếc hộp nhỏ trong tay Lý Uyển, đưa cho Lương Hoà. Lương Hoà nhận lấy, mở ra thấy là một đôi ngọc bội.

“Đây là lễ vật mà mẹ đã chuẩn bị để chúc mừng hôn lễ, chờ lúc ba về mới cùng nhau tặng các con.”

Lương Hoà nhu thuận cười “Con cảm ơn ba mẹ”

Cố lão gia không nói nữa, nhíu mày cùng với Lý Uyển đi vào trong phòng,

Qua được một cửa, Lương Hoà thở phào một hơi, cả người mềm oặt suýt nữa ngã về phía sau. Một bàn tay đỡ lấy lưng cô, Lương Hoà xoay người lọt vào đôi mắt đen đầy ý cười của Cố Hoài Ninh, giọng nói trầm khàn thối nhẹ bên tai cô, vương vấn:

“Làm tốt lắm!”

o—————o

15. Chương 15

Nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Lý Uyển giữ hai người lại ăn tối, Cố Hoài Ninh không phản đối, Lương Hoà liền ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn cơm.

Đây là lần thứ hai cô ngồi vào bàn cơm của nhà họ Cố. Lần đầu tiên là lúc gặp mặt mấy vị trưởng bối, nhưng lúc này lại khẩn trương hơn hồi đó nhiều lắm.

Cố Hoài Ninh hầu ba mình uống mấy chén rượu, loại rượu Mao Đài ủ lâu năm ở Quý Châu, uống xong tiện tay anh đặt chén ở trước mặt Lương Hoà. Cô nháy mắt mấy cái, bưng chén rượu lên khẽ nhấp một ngụm. Hương hoa lạc tiên xông vào mũi, là một loại rượu hoa quả, độ cồn rất nhẹ.

Cố Hoài Ninh mặt không đổi sắc cầm lấy chén rượu từ trước mặt cô, ngửa cổ thay cô uống hết.

Lý Uyển cười cười: “Xem thằng bé này, lần đầu tiên Hoà Hoà đến nhà Hoài Ninh đã giữ chặt lấy, bảo vệ không cho ai làm khó dễ con bé, tới lúc này vẫn còn đề phòng không thôi.”

“Lương Hoà không biết uống rượu mẹ ạ!”

Giọng nói bình tĩnh của anh làm Lương Hoà nhớ tới tình trạng bi thảm của mình ở ngày hôn lễ.

Hôm đó, anh nắm chặt tay cô dẫn cô đi qua từng bàn từng bàn kính rượu. Mặc dù có mấy người phù dâu chần giúp nhưng cô vẫn bị chúc tụng ép phải uống mấy chén. Tửu lượng của cô không tốt, chưa kịp lên xe về nhà đã nôn ngay tại phòng vệ sinh của khách sạn. Sau lại làm sao mà về nhà cô đều không nhớ được, cô nghĩ hôm đó Cố đội trưởng hẳn là chỉ muốn ném cô đi.

“Phụ nữ không uống rượu cũng là một thói quen tốt.” Ba chồng cô không nhẹ không nặng nói. Ông thả chén rượu nhìn Cố Hoài Ninh lại tiếp: “Ba thấy nếu như đã định rồi, chuyện con cái cũng tính luôn đi. Anh cả của con chỉ có một đứa con gái, anh hai cũng chỉ có một đứa là Gia Minh, các con cũng chuẩn bị đi thôi.”

Lương Hoà nghe vậy cúi đầu không nói, phớt mặc trường hợp cho Cố Hoài Ninh ứng phó. Cố Gia Minh dường như nhìn đã quen cô bé của nó rụt đầu rụt cổ như rùa, khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái rồi lại quay về tiếp tục gặm miếng thịt dê trong bát.

Cố Hoài Ninh hình như cũng quen chiêu này của Lương Hoà. Anh đưa mắt nhìn ba mình, giọng nói thông dong bình tĩnh “Lương Hoà còn trẻ, con chưa muốn có con sớm làm cô ấy phải bận rộn.”

Lương Hoà lập tức cảm thấy không bình tĩnh, vụt ngẩng đầu lên. Bị hai bậc người lớn nhìn mình với ánh mắt dò xét cô cảm thấy da đầu nhện không được một trận run rẩy. Ngụ ý của Cố Hoài Ninh ai cũng có thể hiểu được. Đây là anh suy nghĩ cho vợ mình, cô không muốn sinh con, anh không muốn làm cô khó xử.

Cố lão gia nén giận, thấp giọng nói: “Hai mươi tư tuổi không phải là trẻ nữa.”

Còn Lý Uyển lại vẽ mặt bình tĩnh, bà gấp cho Lương Hoà một miếng thịt vịt, mềm giọng khuyên: “Không tính là mình Hoà Hoà, mà quan trọng là con đấy Hoài Ninh à. Con cũng ba mươi một tuổi rồi mà vẫn chưa có con. Anh hai của con tuy rằng vẫn khiến cho ba mẹ lo lắng, nhưng mà dù sao cũng đã có Gia Minh rồi. Con thấy mẹ nói có đúng không, Hoà Hoà?”

Trước vấn đề bén nhọn của Lý Uyển, Lương Hoà liếc mắt nhìn Cố Hoài Ninh, không tìm được ở anh chút tín hiệu nào, cô chỉ còn biết vâng lời nói “Vâng, mẹ nói đúng ạ!”

Lý Uyển cười không nói, Cố lão gia sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, khẽ nhấp một ngụm rượu Mao Đài, nói “Tóm lại, các con phải tính toán đi.”

Lương Hoà nghe xong lại há miệng. Đúng là người đứng đầu một nhà, lời ít mà ý nhiều tổng kết ra ngay trung tâm vấn đề. Cô miết con mắt liếc Cố đội trưởng, người này quả thực không hổ danh là lãnh đạo, có thể không tiếng động dời mục tiêu chú ý sang cho cô một cách dễ dàng như vậy.

Hai người về nhà đã là mười một giờ đêm.

Lương Hoà đứng tắm dưới vòi hoa sen cảm thấy đầu hơi choáng váng. Tối nay cô ngán ngẩm tửu lượng của mình không chỉ một lần. Nếu không có Cố Hoài Ninh chiếu cố cô hẳn là sẽ xảy ra chuyện say rượu xấu hổ ở Cố viên mất. Tuy giờ không say nhưng hiện tại cảm giác của cô vẫn rất khó chịu.

Lúc ra ngoài, Cố Hoài Ninh cũng đã tắm xong đang ngồi trên sofa xem tin tức buổi chiều. Lương Hoà bước đến ngồi bên cạnh anh, tâm thần không yên.

“Tối nay có phải em đã làm hỏng việc không?”

“Về chuyện gì?”

“Về chuyện con cái ấy!”

Cố Hoài Ninh nhìn cô, chỉ thấy cô cúi đầu tỏ vẻ rồi rầm. Nửa mái tóc mềm rũ xuống phủ một bên, nhìn nghiêng, lông mi của cô vừa dày vừa cong, khẽ chớp chớp trông rất đẹp mắt. Ánh mắt anh lơ đãng nhìn xuống đôi chân trần, trong lòng khẽ rung lên, lại dở khóc dở cười. Có lẽ bản thân mình sinh lý quá mạnh, những ý nghĩ đến quá nhanh khiến anh cơ hồ không phản ứng kịp. May là cô gái này vẫn cúi đầu. Anh nhanh chóng dời tầm mắt nhìn sang phía khác, nhẹ giọng nói: “Không phải!”

“Nhưng mà ba mẹ cũng đã nói rồi, chúng ta cũng đã đồng ý!”

Cố Hoài Ninh nhẹ nhàng cười “Không vấn đề gì cả! Em không cần phải lo lắng. Em không muốn thì chúng ta sẽ không làm!”

Lời nói mềm nhẹ như vậy làm cho Lương Hoà sững sốt.

Bản tin buổi chiều vừa lúc chấm dứt, Cố Hoài Ninh tắt tivi đứng dậy đi vào phòng ngủ. Vừa bước ra một bước cổ tay anh đột nhiên bị cầm, lòng bàn tay cô ấm áp khiến anh khựng lại, đứng im tại chỗ. Anh xoay người, kiên nhẫn hỏi “Còn có việc gì nữa?”

Lương Hoà vẫn cúi đầu như cũ làm anh không thấy rõ khuôn mặt cùng biểu tình của cô. Nhưng anh tinh ý cảm giác được cô đang run rẩy, thông qua lòng bàn tay ấm áp của cô, anh có thể nhận ra tâm trạng cô đang chao đảo.

“Nếu... nếu như em đồng ý..”

Chỉ một thoáng, anh sững sốt.

“Em nói, nếu em đồng ý, anh có đồng ý không?”

Lương Hoà đứng thẳng dậy nhìn anh, chờ anh trả lời. Anh im lặng không lên tiếng. Trong khoảnh khắc trầm mặc ngắn ngủi đó, dường như bộc lộ một điều gì, ít nhất hình như anh muốn từ chối mà lại không nói ra. Dừng khí của Lương Hoà lập tức biến mất hết.

“Xin lỗi, em hơi đường đột..”

Cô lắp bắp nói xin lỗi, xoay người định bỏ đi nhưng đã bị Cố Hoài Ninh nắm chặt bả vai lại, giọng anh khàn khàn từ phía sau vọng đến “Không được bỏ đi, nói cho rõ ràng đã!”

Cô kích động xoay người lại, đôi mắt màu hổ phách ướt sũng nước, dường như tủi thân, hàm răng cô cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Anh nhẹ nhàng vuốt khẽ mái tóc mềm mại, muốn làm dịu đi nỗi xúc động của cô. “Cô bé ngốc nghếch, có những chuyện không thể nói một cách tùy tiện được, nhất là những chuyện khiến cho người ta dễ dàng tưởng thật!”

Dễ dàng tưởng thật sao? Lương Hoà cảm thấy chuyện thổ lộ này của mình thật hoang đường. Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, vẫn cúi đầu, ngập ngừng nói: “Hình như em đã yêu anh mất rồi.”

Vừa nói xong mặt cô lập tức đỏ bừng lên. Lương Hoà muốn giống như đà điểu đem chính mình vùi vào trong đồng cát. Ở trước mặt anh, cô luôn không có dũng khí, hơn nữa kiểu tỏ tình như thông báo ấy của cô chắc chắn anh đã được nghe rất nhiều lần rồi. Mà lời của cô nhất định là kém cỏi nhất.

Nhưng mà anh lại nở nụ cười, thấp giọng khẽ nói “Anh tưởng thật đấy!”

“Cái gì?”

Cô ngẩng đầu kinh ngạc hỏi, chỉ có nụ hôn của anh trả lời cô.

Đôi môi anh nhẹ nhàng đáp lên môi cô. Trong nháy mắt mùi hương Davioff tràn ngập tới khiến tâm hồn cô rung động, cũng không còn nhớ tới việc mình còn thắc mắc với câu trả lời của anh.

Cố Hoài Ninh khẽ cắn môi cô môi cái, Lương Hoà bị đau lập tức hé miệng, anh lập tức nhân cơ hội mà vào, chiếm đoạt vùng đất chưa bao giờ bị ai xâm nhập. Quả không uống công anh. Lương Hoà không có kinh nghiệm gì hết, không biết thổ như thế nào, không biết đáp lại như thế nào, cô choáng váng hồ đồ vòng tay níu lấy cổ anh, tùy ý anh hôn.

Nụ hôn ẩm ướt lướt qua cằm dần dần xuống đến cổ, liên tục cùng với giọng nói của anh khe khẽ lặp lại: “Anh nói, anh là thật sự!”

Vừa dứt lời, chiếc áo choàng tắm của cô liền bị Cố Hoài Ninh cởi ra. Thân thể chưa bao giờ bị phơi bày trước bất cứ ai nay bị bại lộ trước mặt anh. Lương Hoà vô cùng bối rối, vội vàng ôm chặt lấy anh hông muốn che bớt chính mình. Cố Hoài Ninh nén không được phải thở dài, về phương diện này cô thật đúng là không biết gì cả, như thế này làm sao có thể gọi là che giấu, rõ ràng chính là chủ động yêu thương nhưng nhỏ.

Bàn tay ấm đột nhiên phủ xuống bầu ngực mềm mại của cô. Không có một chút kinh nghiệm nào Lương Hoà nhận không được, khẽ kêu lên. Giây tiếp theo tiếng kêu cũng bị anh hôn hết vào trong miệng. Cô mở to hai mắt, vùng riêng tư bí mật trên cơ thể bị anh xâm nhập, cảm giác tiếp xúc với dị vật khiến cô cảm thấy rất tệ, muốn lên tiếng gọi, lại bị anh hôn liên tục. Muốn đẩy anh ra, mà cả người lại vô lực không còn chút sức lực nào.

Điều làm cho cô khó chịu là, dưới bàn tay không hề lưu tình không hề khách khí khiêu khích của anh, cô động tình. Cô có thể tình nguyện nhận ra cảm giác ẩm ướt của bản thân mình.

Chặn tay anh lại, cô xấu hổ và giận dữ muốn giả vờ ngắt xiu. Đúng lúc đó anh nở nụ cười, trong giọng nói ngập tràn dục vọng.

“Em rất thành thật, bao gồm tất cả..”

Cô có thể cảm giác được dục vọng của anh, trái tim đột nhiên đập rất nhanh. Cô nhớ rõ tự xưng là chuyên gia tình yêu Hạ An Mẫn từng nói, làm tình một lần là trẻ lại một tuổi. Cô gái đồng trinh không có một chút kinh nghiệm như Lương Hoà, đến giờ khắc chân chính thực tiễn kia mới biết được, rốt cuộc đó là cảm giác như thế nào.

Cô đau tưởng như mình sắp chết đến nơi. Dĩ nhiên Cố Hoài Ninh cũng không chịu nổi, khi cơn ham muốn tình dục đã bắt đầu anh lại không thể động đậy gì được, đành phải trấn an cô: “Em thả lỏng người ra một chút, nếu không cả hai chúng ta đều điên mất...”

Cô nức nở khóc một tiếng, cuối cùng cũng để cho anh hoàn toàn chiếm giữ lấy, hoàn toàn tùy ý anh dẫn dắt, trong nốt cùng đau đớn và khoái cảm liên tục lặp đi lặp lại, thăng cho đến trầm luân.

o—————o

16. Chương 16

Thể lực yếu tới mức không thể chịu nổi

Sau một đêm triền miên mệt mỏi lao lực, hôm sau kết quả chính là toàn thân đau nhức, cảm giác giống như bị mấy con ngựa giày xéo qua. Lương Hoà choàng áo vào định đứng lên, nhưng chân vừa xỏ vào đôi dép lê cả người đã mềm nhũn ra, lại ngã ngồi xuống giường, không kim được cô than nhẹ thành tiếng. Chiếc gối phía bên anh trống không, bàn tay cô nhẹ chạm vào, mặt gối vẫn còn hơi ẩm ẩm, hẳn là anh vừa thức dậy không bao lâu.

Lương Hoà do dự tháo dây thắt lưng áo choàng, cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình. Tình hình chiến đấu tối qua tuy không đến mức thảm thiết cho lắm, nhưng vẫn để lại những dấu vết trên cơ thể cô, hơn nữa căn cứ vào tình trạng bây giờ của mình, cô cảm thấy thê thảm làm sao. Lương Hoà chán nản nhắm mắt lại.

Cánh cửa phòng tắm bật ra, Cố Hoài Ninh tắm xong vừa bước ra vừa lau tóc, nhìn thấy cô ngồi đó anh liền sững sờ. Cô gái hai tay nắm chặt vạt áo, khuôn mặt hơi ngửa lên, đôi mắt hờ khấp, không biết đang nghĩ gì. Nhìn vẻ mặt giống như là đang hối hận, hoặc xấu hổ, hay là giận dữ?

Chỉ có điều hình như bộ dáng như thế vào lúc này có vẻ không được thích hợp cho lắm. Bởi vì vạt áo mở, quá nửa bộ ngực lộ hẳn ra bên ngoài, khuôn mặt cô hơi ửng hồng, mái tóc vừa ngủ dậy trông hơi rối lại có một vẻ gợi cảm riêng biệt, trên chiếc cổ cao thanh mảnh lộ ra mờ mờ vài dấu vết anh hôn đêm qua. Dáng vẻ này của cô làm cho anh nhận thấy trong lòng mình lại rộn ràng lên.

Lương Hoà không biết suy nghĩ trong lòng anh, tâm trạng cô rối rắm một lúc, khi mở mắt ra đã thấy Cố Hoài Ninh đang đứng ở cửa. Lòng cô khẽ nhảy lên, chưa kịp nói gì khuôn mặt đã đỏ bừng. Lương Hoà thấy rất bất lực với phản ứng kiểu như thế này của bản thân mình.

Cố Hoài Ninh khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nói “Anh đã pha nước nóng rồi, em đi tắm đi!”

Lương Hoà giật mình. Cô cũng muốn tắm lắm, nhưng chẳng lẽ lại nói với anh rằng mình không thể đứng dậy mà đi được? Cho dù da mặt có dày đến mấy thì cũng không thể cất lời lên nói thế được huống gì cô là người hay xấu hổ thẹn thùng. Nhưng về luồng cuống của cô không giấu được Cố Hoài Ninh, thấy cô không tự nhiên xoay qua xoay lại anh lập tức liền hiểu ra.

Anh nhướn mày, cười, “Không đứng dậy được sao?”

“Ừm”, Cô hờn dỗi cúi đầu đáp lại.

Một cánh tay đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, còn có mùi thơm tươi mát sau khi tắm rửa, Lương Hoà chưa kịp phản ứng đã thấy chính mình bị anh bế lên.

“Chúng ta mới chỉ làm có một lần thôi.”

“Cái... cái gì?”

“Tối hôm qua.” Anh cúi đầu xuống nhìn cô, “Chúng ta mới chỉ làm một lần.”

Tâm trạng cô vừa mới ổn định được một chút tức thì lại trở nên rối rắm, khuôn mặt vừa mới trở về sắc thái bình thường ngay lập tức lại đỏ phừng lên. Lương Hoà căn môi: “Thì làm sao?”

“Làm sao hả?” Anh dường như cười, “Thể lực của em quá kém không chịu được nên ngắt xủ đi chứ sao!”

“...”

Sự trầm mặc của cô vào thời điểm này hình như khiến Cố Hoài Ninh rất vừa lòng, anh bế cô bước vào phòng tắm. Tối hôm qua người phụ nữ này còn phần khích biểu hiện yêu thương nhưng nhớ với anh, anh còn nhớ rõ lắm. Lần đầu tiên của cô, nhỏ hẹp, đau đớn, khiến anh mất rất nhiều sức lực. Ngay lúc thời điểm quan trọng, mũi tên đã căng trên dây chỉ chực chờ được phóng ra cô lại ngắt xủ đi, bỏ mặc anh trong tình trạng khóc cũng dở mà cười cũng dở. Nghĩ kĩ lại người phụ nữ này cũng thật có năng lực, khiêu khích kêu gọi câu dẫn anh một cách thành công như vậy, đồng thời cũng thành công khiến cho trận thể kết thúc một cách chóng vánh trong lúc kết quả còn chưa ngã ngũ.

Lương Hoà không nghĩ tới việc anh có thể nhắc lại chuyện tối qua vào lúc này, hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, mãnh liệt, là tìm một cái hồ mà vùi lấp chính mình đi.

Cố Hoài Ninh không cần phải đi làm như lúc ở thành phố B, Lương Hoà lại bởi vì việc phỏng vấn Diệp lão tướng quân đã xong xuôi nên không thể không đến cơ quan nộp bài để tờ báo kỳ tới đăng tin.

Cố Hoài Ninh muốn lái xe đưa cô đến Toà soạn. Lương Hoà chần chừ một chút rồi cũng đồng ý. Cẩn thận ngẫm lại với tình trạng thể lực yếu ớt hiện thời của mình, cô tự bắt xe đi làm thật không khác gì chạy thi Marathon.

Cố Hoài Ninh cho xe dừng cách Toà báo khoảng năm mươi mét, Lương Hoà chậm rãi đi vào cửa, trong đầu vẫn còn choáng váng âm vang câu anh nói trước khi xuống xe: “Chiều làm xong thì về nhà sớm nhé!”

Về nhà. Từ này thoát ra từ miệng anh, làm cho Lương Hoà cảm thấy không quen kịp, cảm giác ầm ập ngập tràn trong lòng cô.

Vừa đi được vào trong liền bị Hạ An Mẫn giang tay ôm chầm lấy, cái ôm mạnh mẽ khiến Lương Hoà ngạt thở, giấy dựa đẩy mạnh mấy lần mới dứt ra được.

Cô bạn hất cằm cười đánh giá cô: “Mình xem nào, sao mới chỉ mấy ngày mà trông cậu đã có vẻ gợi cảm như thế này rồi?”

Lương Hoà đỡ khóc đỡ cười, ngẩng đầu lên liền thấy Lục Thừa Vấn cũng vừa đi tới, câu cô định nói chọc ghẹo Hạ An Mẫn liền nuốt luôn vào bụng, đi theo Lục đại boss vào văn phòng của anh.

Lý Thiều nói, việc phỏng vấn Diệp Tân lão tướng quân lần này do chính Lục Thừa Vấn giám sát, cho nên đã dặn trước Lương Hoà khi nào xong việc liền trực tiếp báo cáo cho boss luôn. Lương Hoà thật tình thì cũng không muốn lắm, Lục Thừa Vấn cùng Cố Hoài Ninh giống nhau ở chỗ khí chất quá mạnh mẽ, đứng trước mặt hai người bọn họ cô luôn có cảm giác yếu thế.

Lục Thừa Vấn im lặng xem bản phỏng vấn trên tay, các đề mục được viết rất gọn gàng rành mạch, đôi chỗ còn ghi chú cẩn thận, những lời lý giải hay phê bình cũng rõ ràng, vừa nhìn liền đoán ngay được là nét chữ xinh đẹp của cô.

Xem xong anh có vẻ hài lòng, nhìn Lương Hoà đang đứng cúi đầu trước mặt, nhẹ giọng nói: “Lần này quả thật cô đã vất vả rồi.”

Lương Hoà còn đứng im oán thẫm trong bụng, nghe mình được khen ngợi thì ngây dại, ngẩng đầu nhìn Lục đại boss. Vẻ mặt ngơ ngác của cô làm Lục Thừa Vấn nhếch miệng cười khẽ, ánh mắt anh lướt qua một chút trên người cô, nụ cười đột nhiên trở nên cứng nhắc.

Lương Hoà không chú ý tới biểu tình thoáng chốc thay đổi của Lục Thừa Vấn, cô định nói một câu gì đó, Lục đại boss lại nói:

“Nhưng nội dung vẫn chưa được đầy đủ lắm, cô quay về sửa lại, bổ sung thêm một chút đi.”

Vừa có cảm giác đắc ý được một chút liền bay biến mất tiêu. Lương Hoà cúi đầu nói “Vâng” một tiếng, lấy lại bản phỏng vấn rồi đi ra ngoài.

Lục Thừa Vấn ngồi im tại ghế nhìn theo bóng dáng của cô. Nghĩ tới vừa nãy nhìn thấy dấu hôn mờ trên cổ cô, cảm giác không thoải mái lại ập đến trong lòng anh.

Bởi vì chỉ thị của Lục đại boss, tâm tình trạng thái của Lương Hoà cả một ngày đều bị ảnh hưởng. Hạ An Mẫn không biết làm sao hơn chỉ đành an ủi đồng tình cùng cô.

Toàn bộ mọi người trong Toà soạn đối với chứng bệnh yêu cầu mọi việc phải hoàn hảo tới từng chi tiết của Lục Thừa Vấn đều bất lực bó tay.

Vào lúc đang ăn cơm trưa Lương Hoà nhận một số điện thoại lạ gọi tới. Cô vuốt vuốt tóc, giọng nói tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia khá sững sốt, sau một lát thì truyền tới giọng nói mềm mại non nớt: “Bé, ai chọc thím giận vậy?”

Ra là thằng nhóc tai hoạ Cố Gia Minh. Lương Hoà nhẹ giọng nói: “Không sao cả, cháu có việc gì không, bây giờ thím đang bận.”

Cố Gia Minh vừa nghe như vậy liền mất hứng. Lương Hoà giống hệt như Cố Hoài Việt, mỗi lần không kiên nhẫn nói chuyện với nó đều nói như vậy cả. Lúc này nghe thấy Lương Hoà nói, thằng nhóc liền tức giận lên, “Thím bận cái gì? Chú út cũng đến đây chơi rồi sao không thấy thím đến?”

“Chú út đang ở bên đó sao?”

“Đúng vậy, chú và ông nội đang nói về chuyện diễn tập quân sự. Hí hí, bé, cháu đoán là chú út nhớ thím mới trở về đây cùng hai chúng ta nha. Chứ thật ra..”

Tim Lương Hoà nhảy lên một cái, hỏi, “Thật ra thì có chuyện gì?”

“Thật ra là tháng sau chú út phải đi diễn tập quân sự, luyện tập bí mật không được về nhà cho nên mới phải về nhà trước đây. Hí hí, thím, thất vọng chưa?”

Thằng nhóc nghịch ngợm cười đắc ý, Lương Hoà cũng phải bật cười theo.

Nói chuyện thêm một lát, cô đỡ đỡ Gia Minh cúp máy xong, một cảm giác mất mát bỗng nhiên ập đến trong lòng, khiến trong phút chốc cô cảm thấy buồn tới mức không thể thở được.

o—————o

17. Chương 17

Lệnh diễn tập

Lương Hoà tan sở lúc đã rất muộn, đi ra ngoài Toà soạn liền thấy Phùng Trạ, cậu thanh niên nhìn Lương Hoà vậy vậy tay.

Lương Hoà bước tới, Phùng Trạ vừa mở cửa xe cho cô, vừa nói: “Đội trưởng đang ở Cổ viên, bảo em đến đón chị về. Em đợi mãi, đứng hàng tiếng đồng hồ ở ngoài cửa mà giờ chị mới đi ra. Không lẽ đội trưởng ngại tắc đường sợ chị phải đợi lâu nên bảo em đi sớm?”

Lương Hoà hé miệng cười cười, cũng không trả lời lại cậu ta.

Chiếc xe từ từ hoà vào dòng xe cộ đông đúc trên đường, Lương Hoà ngồi ở ghế sau nghiêng đầu tựa vào cửa sổ xe, im lặng nhìn cảnh vật bên ngoài.

Phùng Trạ lên nhìn cô qua kính chiếu hậu, thấy sắc mặt cô không vui cũng không tiện hỏi. Không khí im lặng thật lâu. Một lát sau Lương Hoà mới hỏi: “Phùng Trạ, cậu có biết chuyện diễn tập của anh ấy không?”

“Em có biết, ban nãy ở nhà đội trưởng vẫn còn nói chuyện với lão gia về việc này. Chị không biết à?”

Lương Hoà im lặng, Phùng Trạ nhìn sắc mặt cô đại khái cũng đoán được vài phần, chậm chạp nói: “Lệnh diễn tập này là mệnh lệnh của Quân uỷ Trung Ương, do hai quân khu lớn liên hợp diễn tập với nhau. Ngoại trừ quân khu của chúng ta còn có quân khu Quảng Châu nữa. Toàn Sư bộ của đội trưởng đều có mặt trong danh sách diễn tập”

Lương Hoà chần chờ một lát mới cần môi hỏi: “Chuyện đó rất nguy hiểm phải không?”

Phùng Trạ ấp úng không trả lời ngay. Bình thường mồm mép cậu ta rất nhanh nhẹn, giờ này như thể khiến cô cảm thấy rất bất an. Thấy Lương Hoà lo lắng, cậu ta mới nói vội vàng: “Nói thật ra thì cũng không có vấn đề gì lớn cả, là diễn tập thực chiến, tỉ lệ tử vong là 3/1000. Chỉ một chút xíu nguy hiểm thôi. Chị đừng lo lắng quá. Từ lúc nhập ngũ tới giờ đội trưởng từng diễn tập quân sự nhiều lần lắm rồi, lớn nhỏ gì đều tham gia hết, kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Có thật là như thế không? Lương Hoà kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, nín bật không nói được một lời nào.

Lúc ấy trong phòng khách của Cổ viên rất im lặng. Thằng nhóc quậy phá Gia Minh từ chiều đã được bảo mẫu dắt đi chơi, chừng nào chưa được chơi thoả thích thì còn lâu mới chịu về nhà. Lý Uyển cùng thím Trương chuẩn bị cơm nước trong phòng bếp, trong phòng khách chỉ còn Cổ Hoài Ninh cùng Cổ lão gia ngồi nói chuyện diễn tập sắp tới.

Cổ lão gia cả đời đều làm việc trong quân đội, chuyện chiến đấu với ông là thường, có thể nói thân kinh bách chiến cũng không sai. Đối với chuyện Cổ Hoài Ninh tham gia diễn tập lần này ông không phản ứng lớn như Lý Uyển. Mẹ anh xót con, mỗi lần có diễn tập quân sự như thế này đều lo lắng đề phòng thấp tha thấp thỏm. Bà vừa về nhà nghe anh nhắc tới chuyện diễn tập liền hậm hực buồn giận, nói anh đừng hành hạ trái tim già nua yếu ớt của bà nữa. Vốn dĩ Cổ lão gia là Uỷ viên Bộ chính trị, muốn điều chuyển đứa con út này về làm ở chỗ khác không phải là việc khó. Nhưng mặc dù bà nói thế nào ông cũng không đồng ý.

“Mẹ con lúc nào cũng lo lắng quá như thế, ba khuyên thế nào bà ấy cũng không nghe”.

Cổ Hoài Ninh trầm ngâm nói: “Con hiểu tâm lý của mẹ mà”

Ông đứng dậy chỉ vào huy chương trên vai anh: “Thật ra lần diễn tập này con tham gia cũng là một cơ hội tốt, quân hàm này cũng đã giậm tại chỗ hơn hai năm rồi, nên thêm vài sao nữa lên đây đi. Tuy rằng bây giờ con còn trẻ nhưng một khi đã xác định theo nghiệp binh, phần đầu lên được thì cứ lên, giậm chân tại chỗ cũng không phải chuyện tốt.”

Cố Hoài Ninh cười, “Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được, nếu không ta thử dùng mối quan hệ của ba xem sao?”

Ba anh hừ một tiếng, “Nói với ba thà đi nói trực tiếp với chú Hai của con còn được việc hơn”.

Cả hai cha con đều biết đó chỉ là lời nói bông đùa trong chốc lát. Từ khi nhập ngũ tới nay rất ít khi anh dựa vào những mối quan hệ của người trong nhà. Nhưng mặc dù vậy, dù sao cũng là con trai của Cố gia, cha chú đều công tác trong quân đội, không thể tránh khỏi việc được người ta chiếu cố ưu ái. Các anh cũng không nhắc đến trước mặt người nhà những chuyện như vậy. Phần đầu được một sự nghiệp thành công như thế đôi khi cũng phải vận dụng đến các mối quan hệ của những người trong gia đình, đương nhiên chỉ trong những trường hợp đặc biệt quan trọng, miễn là các anh thực sự có năng lực.

Lúc còn trong quân ngũ Cố Hoài Ninh thi vào trường Học viện quân sự Hoàng gia Sandhurst, đậu ở vị trí thủ khoa, điều này làm chấn kinh toàn bộ quân khu. Ngay cả những người biết bối cảnh gia đình của Cố tam thiếu gia cũng đều kinh ngạc không thôi. Tất cả đều trầm trồ quả nhiên Cố gia chính là nơi xuất thân của những mãnh tướng. Sang học bên Anh Cố Hoài Ninh cũng là một học viên ưu tú, tốt nghiệp loại xuất sắc và giành được phần thưởng cao nhất, được trao tặng huy chương Chữ thập Victoria.

Trừ bỏ những chuyện khác không nói, đứa con trai út này vẫn làm cho Cố Trường Chí kiêu ngạo.

Lúc Lương Hoà đi theo Phùng Trạm vào nhà, Cố Hoài Ninh hơi liếc mắt nhìn một cái, thấy sắc mặt cô tái nhợt. Anh đứng dậy cầm túi xách cho cô, thuận tay sờ sờ trán cô thử đo nhiệt độ. Động tác của anh khiến Lương Hoà giật mình, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú.

“Trông em có vẻ không khoẻ, sắc mặt làm sao mà tái như vậy, lại không thấy sốt, có chuyện gì vậy?”

Lương Hoà cúi đầu thay giày, giọng rầu rĩ đáp lại: “Không có chuyện gì cả!”

Cố Hoài Ninh nâng cằm cô lên, “Em cảm thấy là anh sẽ tin?”

Cô mím môi không nhìn anh. Bàn tay nâng cằm cô của anh không giữ chặt, cô quay đầu liền rời ra được, cầm giày bỏ vào tủ, khẽ nói: “Hôm nay công việc không được thuận lợi lắm, bản phỏng vấn bị phê bình, phải sửa chữa lại một chút.”

Nói câu này để đối phó với anh, nhưng cô cũng không lừa được cả chính bản thân mình. Kể từ lúc nghe điện thoại của Cố Gia Minh tới giờ tâm thần cô vẫn hoảng hốt bất an, đúng là thẳng bé tai hoạ, quả thật danh xưng không ngoa chút nào.

Cố Hoài Ninh cười nhẹ, cũng không hỏi lại cô thêm nữa.

Có thể do thấy cô không được khoẻ, ăn cơm tối xong Cố Hoài Ninh liền muốn đưa cô về nhà ngay, mẹ anh đi theo tiễn hai người ra cổng, vừa đi vừa dặn dò Lương Hoà.

“Con phải giữ gìn sức khoẻ, tự mình phải quan tâm lấy chính mình, không ai có thể thay thế làm chuyện này được. Việc gì đáng làm thì làm, không thể làm được thì không cần làm, đừng vì công việc mà lao lực khiến sức khoẻ không tốt. Lúc ấy chỉ khổ chính bản thân mình thôi, biết chưa?”

Lương Hoà dịu ngoan gật đầu, chào bà xong liền ngồi vào xe.

Cố Hoài Ninh lái xe có vẻ không tập trung lắm, một tay lái một tay gác lên cửa sổ. Trời lạnh như thế anh cũng chỉ mặc một bộ quân phục mỏng. Lương Hoà yên lặng nhìn anh một lúc, mông lung nghĩ ngợi, tới khi xe rẽ vào một khúc ngoặt mới hỏi: “Chuyện... diễn tập đó... là thật à?”

Cố Hoài Ninh không có chút nào tỏ vẻ kinh ngạc, tay lái anh lượn vòng một cách thuần thực, dáng vẻ vững chãi trầm ổn.

“Đúng vậy, là thật.”

“Là thực chiến diễn tập phải không?”

“Đúng rồi.”

“Tỉ lệ tử vong là 3/1000 phải không?”

Cố Hoài Ninh hơi liếc nhìn cô một cái, “Phùng Trạ nói cho em biết điều này à?”

“Vậy tại sao anh không nói cho em biết?” Giọng cô hỏi rất nhẹ.

“Vì sợ em suy nghĩ nhiều.”

So với câu Phùng Trạ nói “Sợ chị lo lắng” cách nhau xa quá.. Anh ấy chỉ là vì sợ mình nghĩ nhiều mà thôi, chứ không phải sợ mình lo lắng. Lương Hoà cúi đầu không hồi nữa.

Xe dừng lại ở gara dưới khu nhà, Cố Hoài Ninh định mở cửa xe cho Lương Hoà xuống, cô lại túm tay anh lại, giọng cô vang lên trong ánh sáng mờ tối, anh nghe thấy vô cùng rõ ràng.

“Anh phải bảo vệ bản thân, biết không?”

Phản ứng đầu tiên của anh là sửng sốt, sau đó một cảm giác phức tạp ập tới, cũng may chỗ này rất tối khiến cô không nhìn thấy biểu tình khác thường đó của anh. Những câu dặn dò kiểu như thế trước đây anh từng nghe qua rất nhiều lần, nhưng lần nào anh cũng chỉ nghe mà không có một chút ấn tượng gì, chỉ có cảm giác khác thường lần này khiến anh không thể xem nhẹ.

Anh vuốt mái tóc của cô, nói khẽ “Sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng lo!”

Cái đầu nhỏ bé dưới bàn tay anh lắc lắc, “Em không thể không nghĩ tới những chuyện không hay có thể xảy ra, những ý nghĩ ấy không thể khống chế được, làm sao bây giờ?”

Anh cười khẽ, “Nếu không em ra lệnh cho anh, anh cam đoan sẽ trở về nhà an toàn, được không?”

“Được!”. Cô lập tức đáp ứng, giọng kiên quyết rõ ràng không còn chút nào uể oải như anh vừa thấy.

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng ôm chặt lấy. Vòng tay cùng vòm ngực ấm áp của anh khiến cho lòng cô trở nên an ổn. Cô vốn muốn nói rất nhiều với anh, muốn nói ngay tại đây, trong gara ánh sáng mờ tối như thế này. Nhưng cô lại sợ, có những điều nếu nói ra sẽ không thể nào thu lại được nữa. Tình cảm của anh với cô như thế nào Lương Hoà còn chưa xác định được, cô không có can đảm làm một cuộc phiêu lưu như thế.

o—————o

18. Chương 18

Chờ anh về nói cho em nghe

Vẫn như cũ, anh bay lúc mười giờ sáng.

Không như lần trước Phùng Trạ tới đưa, lần này Cố Hoài Ninh tự mình lái xe ra sân bay. Anh dừng xe vào vị trí ở bãi đỗ xe, cách hàng hiên sân bay một đoạn, rút chìa khoá xe đưa cho Lương Hoà.

“Một mình lái xe về phải chú ý an toàn nhé!”

Lương Hoà im lặng cầm lấy chìa khoá, Cố Hoài Ninh cười nhẹ, quay đầu ra phía ghế sau lấy vali hành lý.

Anh kéo vali định đi, thấy Lương Hoà dựa vào xe đứng ở một bên ánh mắt chăm chăm nhìn anh, nửa muốn nói nửa lại chần chừ. Dáng vẻ của cô làm cho anh nhớ lại Triệu Kiên Hoà từng nói một câu. Lúc đó Triệu Kiên Hoà khoác tay lên vai anh, ánh mắt mê man mông lung, giọng nói đầy vẻ tang thương.

“Cố Tam, một quân nhân tâm tình khó chịu nhất là lúc nào, biết không?”

Lúc đó anh không nghĩ ra, cũng lười suy nghĩ, nên không trả lời.

Triệu Kiền Hoà chắc miệng một tiếng, “Biết ngay là cậu không biết mà. Cậu từ thành phố C đến đây, lần nào mà không phải Phùng Trạm đưa đến sân bay. Cậu làm sao mà biết được, một quân nhân trước khi đi phải từ già già đình, từ biệt cha mẹ, con cái, chắc, nhất là lúc chào tạm biệt vợ, tình cảm lưu luyến không rời. Người vợ đôi mắt long lanh ướt nhìn mình, cõi lòng tê tê đại đại, làm cho cậu không nỡ bước chân đi. Loại tình cảm này, cho dù Phùng Trạm nhìn cậu từ trời sáng tới khi trời tối thui cậu cũng không thể cảm nhận được.”

Triệu Kiền Hoà nói xong liền bị một tập công văn cuộn tròn đập lên đầu, Triệu Kiền Hoà đau kêu ôi một tiếng, nhắc đầu lên nhìn, kẻ đầu sở không hề áy náy không hề cảm giác, buông một câu: “Trong vòng một giờ đem các công văn này phát xuống các doanh trại đi!”

Triệu Kiền Hoà ảo não lắc đầu, quả thật là một người tâm tư lạnh lùng cứng rắn không cải tạo được.

Anh phục hồi tinh thần dứt ra khỏi chuỗi suy nghĩ, nhẹ cười xoa mái tóc mềm trên đầu cô, nói: “Một mình anh đi vào được rồi, em không cần đi theo.”

Không cần đi theo. Lại là mấy câu này. Cô tức giận, vươn tay giật lấy vali của anh kéo đi thẳng vào trong. Cố Hoài Ninh bị hành động của cô làm cho kinh ngạc, đứng lại giây lát sau bước hai ba bước đuổi kịp cô, tay nắm chặt lấy vali không cho cô bước tiếp.

“Không náo loạn nữa, về nhanh đi.”

Vừa mới được đối xử dịu dàng tình cảm một chút bây giờ nghe được câu đầy vẻ mệnh lệnh như vậy, Lương Hoà thấy cay cay sống mũi, cô cúi đầu, giọng đầy vẻ ủ rũ:

“Hoài Ninh, lần trước em nói câu kia, anh đã quên rồi phải không?”

“Nói câu gì?” Anh nhìn đôi mắt long lanh ướt của cô bật thốt ra, nháy mắt sau liền nhớ lại cảnh tượng lúc đó, mỉm cười: “Nếu anh nói anh chưa nghe thấy gì hết, em có thể lộ lại một lần nữa không?”

Người này! Cô ngẩng đầu căm giận trừng trừng nhìn anh, rõ ràng anh vẫn còn nhớ mà lại chế nhạo trên chộc cô. Lúc này cô vụt quên hết cảm xúc thương tâm, chỉ còn thấy tức giận.

Thấy cô không còn buồn bã nữa, Cố Hoài Ninh lại kéo đi vali hành lý trong tay cô. Hôm nay gió thật lớn, thổi tóc cô bay tán loạn, anh đưa tay vuốt thẳng mái tóc rối cho cô,: “Chuyện gì anh cũng nhớ kỹ hết, đi về đi thôi.” Nói xong nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng nói ấm áp vờn qua tai cô, Lương Hoà nghe rất rõ ràng: “Chờ anh về, sẽ nói cho em biết đáp án”.

Giọng nói nghiêm túc trịnh trọng như vậy cô chưa bao giờ nghe thấy từ anh. Cảm giác lạ kỳ ập tới quá nhanh khiến cô không kịp phòng bị, khiến cô rung động. Cô nhớ lúc trước Diệp lão đã nói, Cố Hoài Ninh một khi đã yêu thích một người, sẽ yêu cả đời. Người như cô, phúc đức gì có được cả đời với anh nhanh như vậy? Điều cô có thể làm được bây giờ, chính là chờ anh một thời gian, chờ câu trả lời của anh.

Lương Hoà nhẹ nhàng cười, khuôn mặt trắng trẻo bừng sáng lên, bên khoé miệng ẩn hiện một lúm đồng xu nhỏ xíu. Cô hỏi anh: “Em nghe Phùng Trạm nói lúc các anh diễn tập không được liên lạc với bên ngoài, vậy em có thể gọi điện thoại cho anh được không?”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát rồi nói: “Không được làm dao động tâm trạng của bộ đội trong lúc chiến đấu.”

Lương Hoà nghe xong cúi đầu “Vâng” một tiếng. Cố Hoài Ninh thấy thế thì cười cười, vuốt nhẹ mái tóc cô, nói “Anh đi nhé!”

Vali trong tay bị anh lấy đi rồi, Lương Hoà cũng không được đi theo vào bên trong đưa tiễn anh, đành đứng ở bãi đỗ xe nhìn theo. Gió thổi càng lúc càng lớn, không ảnh hưởng chút nào bước chân trầm ổn vững vàng của người đàn ông ấy. Có lẽ, Cố Hoài Ninh cho tới bây giờ vẫn đều là người như vậy, không kiêu ngạo không

bồng bột nóng nảy, phong thái luôn luôn bình tĩnh thông dong. Làm quân nhân, hẳn là một lựa chọn không hề sai lầm.

Lương Hoà đứng trong gió lạnh nhìn theo bóng dáng của anh đi dần xa dần xa, mãi tới lúc khuất hẳn không còn nhìn thấy nữa. Lúc này cô mới cảm thấy mình lạnh run rồi, mở cửa xe định đi. Cửa xe vừa mới mở bên cạnh bỗng dừng truyền đến một tiếng cười xì, Lương Hoà không hiểu ra sao liền ngẩng đầu lên nhìn. Cô thấy một người phụ nữ trung tuổi đứng nhìn cô đang cười, thấy cô nhìn sang cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: “Cô gái, chồng cô đó phải không, trông thật đẹp trai!”

Lương Hoà ngượng ngịu cười, gật gật đầu.

“Tiền chồng về lại đơn vị phải không?”

“Vâng ạ, anh ấy sắp phải tham gia diễn tập.”

“Ồ, nếu thế thì lần này đi cũng lâu đấy!”

Lương Hoà không trả lời, chuyện này tất nhiên là cô hiểu rõ lắm.

Người phụ nữ tỏ vẻ cảm khái thở dài, : “Aii,, thân là quân nhân chính là người của quốc gia, không thể tùy ý như mình muốn. Chồng của tôi cũng là quân nhân, cũng giống như chồng cô vậy đấy. Quanh năm suốt tháng sống xa gia đình, lúc nào cũng khiến người nhà lo lắng.”

Gặp được người cùng cảnh ngộ như mình, Lương Hoà xúc động nói: “Chị cũng đến tiễn anh ấy đi à?”

Người phụ nữ cười: “Không phải, đây là tôi đi thăm anh ấy.”

Lương Hoà nhìn lại, thấy chị có xách theo mấy túi lớn nhỏ để đầy dưới chân.

“Chị mang nhiều đồ thật!”

“Hi, bởi vì lần này đi ở lại lâu, chuẩn bị chuyển tới đó sống luôn mà. Lúc trước Đoàn bộ cấp ột căn nhà, nên giờ tới để sửa sang. Theo tôi xem thì chồng cô quân hàm cũng là Trung tá rồi, xin cấp nhà không có gì là khó cả. Nếu không cô cũng thử chuyển tới cùng chồng, chứ ở xa nhau như vậy thật khổ cho cô lắm.”

Người phụ nữ nói xong nâng tay nhìn đồng hồ, nói: “Ồi, mãi nói đã muộn giờ rồi, tôi đi trước nhé!”

Lương Hoà cười nhìn theo dáng đi vội vàng của chị. Làm vợ bộ đội, đây là lần đầu tiên Lương Hoà nghiêm chỉnh nghĩ tới từ này với ý nghĩa trọng đại của nó.

Cô có nên theo anh cùng đến thành phố B không? Lương Hoà ngẩn người rồi chột lác đầu. Bây giờ không phải lúc lo nghĩ tới vấn đề này, cô nên kiên nhẫn chờ anh trở về trả lời cô đã.

Vị trí mà Quân khu của Cố Hoài Ninh chọn để thiết lập căn cứ thực chiến diễn tập là thảo nguyên Xilarumen trong Khu tự trị Nội Mông, cách thành phố B khá xa.

Vùng đất được chọn này rất hoang vắng, nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau rất lớn. Ban ngày mặt trời chói chang nóng như thiêu như đốt, gió thổi cát bay đá chạy, thỉnh thoảng còn có bão cát, hoàn cảnh khắc nghiệt vô cùng, hơn nữa thực chiến diễn tập rất ác liệt, luôn phải tập trung cao độ, chắc chắn là khổ sở không ít. Mặc dù vậy, đối với những người lính thì những khảo nghiệm đó dù khó khăn mấy cũng phải hoàn thành. Lúc Cố Hoài Ninh đề cập tới chuyện này với ba mình, lão tướng quân rất cảm khái. Năm đó ông là quân giải phóng đóng quân ở Tây Tạng (1), đơn vị hậu cần tiếp tế không đúng hạn, cuộc sống của các chiến sĩ gian khổ vô cùng, tình trạng khó khăn gấp nhiều lần so với Xilarumen bây giờ.

Lúc không có việc gì làm Triệu Kiên Hoà thường kể lại những chuyện vui vẻ lạc thú đáng tự hào của bản thân với dáng vẻ tự đắc, khiến ọi người rất bất đắc dĩ. Cố Hoài Ninh là người phải chịu sự độc hại của anh nhiều nhất, nhưng anh luôn không thèm để ý, nghe tai này liền lọt qua tai bên kia. Thỉnh thoảng cũng nghe lọt vài câu, Triệu Kiên Hoà thường nói: “Các cậu đừng nghĩ chúng tôi là con ông cháu cha mà không biết làm việc gì ra hồn nhé. Xem cái cách tôi làm đây, thế này, làm sao mà có thể không gọi là xuất sắc? Lúc trước tôi vừa mới nhập ngũ, chạy việt dã 5 km về thứ nhất, ngay cả Cố đội trưởng của chúng ta cũng không phải là đối thủ của tôi đâu đấy!”

Biểu tình của Cố Hoài Ninh mỗi lần đều là không thêm đề ý, cười cười bỏ một câu, “Cậu ngoài trừ chạy việt dã 5 km ra còn có cái gì nữa khoe nổi ra xem?”

Đúng vậy. Triệu Kiền Hoà thừa nhận, trước mặt người từng được tặng huy chương Chữ thập Victorianày, ngoài trừ việc đó ra anh không có cái gì để khoe. Nhưng anh cũng không thêm so đo tính toán, ra chiến trường, anh có thể cầm súng xung phong ra trận đầu tiên.

Nói về những việc đàn ông làm thì người này có thể không thêm đề ý, nhưng lúc đề cập tới chuyện phụ nữ thì có lẽ không được như thế.

Lúc Cố Hoài Ninh vừa mới trở lại đơn vị liền nhận được điện thoại của Tư lệnh Quân khu Thẩm Dương. Việc này làm anh rất kinh ngạc. Tư lệnh Quân khu Thẩm Dương cùng anh không có quan hệ gì, tự nhiên làm sao có thể gọi điện thoại cho anh. Nhưng lúc nói chuyện xong anh cũng hiểu được lý do vì sao. Đặt điện thoại xuống anh liền hỏi Triệu Kiền Hoà: “Tư lệnh Quân khu Thẩm Dương là họ Lục phải không?”

Triệu Kiền Hoà liếc anh một cái, trêu chọc: “Ông bạn, cậu đừng nói chuyện này cậu cũng không biết nhé?”

“Chủ nhiệm Chính trị của Phòng Hoá đoàn cũng họ Lục.”

Triệu Kiền Hoà bắt đầu tức giận, “Này, này, cậu đang đùa mình phải không..” Ngừng một chút, anh đột nhiên hiểu, “Cậu đang nói, Khinh Vũ cô ấy là... Ai vừa gọi điện thoại nói gì vậy?”

Cố Hoài Ninh suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói: “Ban này Lục tư lệnh gọi điện thoại nói, hi vọng Lục chủ nhiệm không cần tham gia lần diễn tập này. Mình không xác định được quan hệ của họ mật thiết đến đâu, nhưng khẳng định là có quan hệ.”

Lục chủ nhiệm, xem cậu ta gọi tên người ta kìa... Triệu Kiền Hoà bĩu môi, lập tức hỏi lại, “Ông ta nói chuyện cũng trực tiếp thật. Chuyện này do cấp trên quyết định lại gọi điện thoại phản ánh với cậu. Không lẽ ông ta đã thông qua cấp trên rồi mới báo với cậu?”

Ngón tay Cố Hoài Ninh vô thức gõ gõ mặt bàn, anh gật đầu “Điều này không phải là không có khả năng.”

“Vậy cậu còn băn khoăn thảo luận cái gì nữa, thả người luôn đi.”

“Trực tiếp quyết định à?”

Lúc này đến lượt Triệu Kiền Hoà lại há hốc mồm, “Này, không phải cậu định chờ cấp trên phát công văn thông báo đấy chứ? Thả người đi.”

Cố Hoài Ninh bật cười, làm sao anh lại không hiểu chứ. Nhưng mà, dựa vào tính tình của Lục Khinh Vũ, cô có đồng ý hay không lại là chuyện khác. Suy nghĩ một lát, Cố Hoài Ninh nhắc điện thoại nội bộ lên.

o—————o

(1) Tây Tàng: Cao nguyên Thanh Tàng.

19. Chương 19

Bông hoa diên vĩ màu xanh

Anh bấm số gọi thẳng tới văn phòng của Chủ nhiệm Chính trị, rất nhanh liền nghe thấy Lục Khinh Vũ cầm máy.

“Hoài Ninh à?”

Cố Hoài Ninh khẽ đáp: “Là tôi đây.”

Lục Khinh Vũ cười, hỏi “Có chuyện gì vậy?”, nói xong cô lại nhớ ra chuyện gì, nói tiếp, “À phải rồi, nghe nói Xilarumen nhiệt độ ngày đêm chênh lệch nhau rất lớn, tôi thấy cần nhắc nhở anh em chiến sĩ mang theo quần áo mùa đông để mặc, đồng chí thấy thế nào, Cố đội trưởng?”

Đầu dây bên kia im lặng không đáp, Lục Khinh Vũ đoán được có lẽ anh có chuyện gì muốn nói. Tuy rằng lúc bình thường hai người đều công tác tại một nơi, nhưng trao đổi nói chuyện với nhau quá nửa đều là về

công việc, anh chưa bao giờ có kiểu ngập ngừng muốn nói lại thôi như bây giờ, cô không kìm được liền nhắc lại câu hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia cười nhẹ, “Cũng không có chuyện gì quan trọng, Lục tư lệnh ở Quân khu Thẩm Dương gọi điện tới, ông ấy không muốn cô tham gia diễn tập lần này. Cô nghĩ sao?”

“Lục.. tư lệnh gọi điện tới?” Cô giật mình.

Giọng của Cố Hoài Ninh vẫn bình tĩnh như cũ, “Ừ, đúng vậy! Lục tư lệnh tự mình gọi điện thoại nội bộ trực tiếp nói cho tôi. Vì thế Sư bộ hẳn là cũng biết rồi. Đi hay không, do cô quyết định.”

Anh nói dứt lời liền chuẩn bị cúp máy, Lục Khinh Vũ hốt hoảng gọi “Đội trưởng!”

“Sao?”

“Lục tư lệnh... Lục tư lệnh là cậu của tôi!”. Cô do dự rồi nói, “Lúc ba mẹ tôi ly hôn, tôi về sống với mẹ, nên mang họ của bà.”

Dường như người kia không ngờ cô sẽ kể chuyện đó, ngẩn ra, “Khinh Vũ, đây là chuyện riêng tư của cô, tôi không muốn đề cập tới.”

Lục Khinh Vũ không nén được cười khỏ, quả là người đàn ông thông minh. Tâm tư của cô anh chắc chắn biết rất rõ, nhưng anh luôn công và tư rành mạch, không hề vượt quá giới hạn. Chỉ có cô, chỉ có cô cho tới bây giờ đều không tự chủ được, trước mặt anh một lần rồi lại một lần thất thố, luôn bày ra tâm ý của mình rồi cũng luôn bị anh khéo léo cự tuyệt. Cô hít sâu một hơi, nói, “Đội trưởng, tôi xin được tham gia cuộc diễn tập lần này”.

Cố Hoài Ninh nghe cô nói thì hơi nhú mày. Anh và Lục Khinh Vũ công tác cùng nhau thời gian không hề ngắn, nhưng chưa từng biết cô quật cường như thế này. Anh không khuyên cô, chỉ dặn: “Nếu cô quyết định như thế tôi cũng không có ý kiến gì. Cô cũng biết rõ hậu quả thế nào rồi đấy.”

“Tôi biết rõ điều đó.”

Cố Hoài Ninh nghe giọng cô trả lời nhẹ hẫng, cũng không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Triệu Kiền Hoà chứng kiến từ đầu tới cuối, thấy thế chặc chặc hai tiếng. Cố Hoài Ninh không hề phản ứng, cũng không thèm để ý tới việc anh lải nhải: “Hừ, cậu và Lục Khinh Vũ quen biết cũng không phải thời gian ngắn, vậy mà vẫn lạnh nhạt với cô ấy như thế là làm sao. Sao cậu không nhẹ nhàng với người ta một chút, làm thế khiến người ta tủi thân, biết không?”

Cố Hoài Ninh liếc nhìn Triệu Kiền Hoà, “Số lần tôi vô tình lạnh nhạt cộng lại cũng chưa bằng những lần cậu phong lưu tình tứ khắp nơi.”

Triệu Kiền Hoà da mặt dày đã quen, lời nói của Cố Hoài Ninh đương nhiên không đả kích anh được, ngược lại còn hùng hồn nguy biện thêm, “Này, Cố Tam, chỗ anh em cậu nói cho thật ỳnh biết, Khinh Vũ xinh đẹp như vậy cũng không làm cậu rung động sao?”

Sở dĩ Triệu Kiền Hoà hỏi điều này là có lý do. Lúc Cố Hoài Ninh vừa mới được điều chuyển tới Quân khu Kinh Sơn, vừa lúc có đoàn văn công của Binh chủng Pháo Binh 2 đến đơn vị biểu diễn. Toàn bộ đơn vị chưa kịp vui mừng cấp trên lại thông báo thêm một tin, Thủ trưởng Quân khu còn mới cả các vị khách quý của đơn vị khác cùng tới Kinh Sơn để tham dự. Đoàn trưởng đoàn văn công là Diệp Vận Đồng lúc ấy rất lo lắng, trực tiếp đốc thúc các chị em tập luyện, còn hạ chỉ thị không chỉ biểu diễn, mà còn phải biểu diễn đẳng hoàng, vì có mặt các thủ trưởng của toàn Quân khu.

Không may, ngay trước giờ biểu diễn, một nữ ca sĩ trong đoàn văn công trên đường tới đơn vị gặp phải tai nạn xe, chân bị gãy không thể đi được. Lúc đó toàn bộ đoàn văn công loạn cả lên, kế hoạch đã sớm trình báo lên cấp trên, cũng đã tập luyện chín chu đầu vào đấy, biểu diễn trước các vị khách quý cùng các vị lãnh đạo Quân khu, không thể thay đổi kịp được nữa.

Trong đoàn văn công người có thể hát giọng cao không nhiều, hơn nữa tất cả đều có nhiệm vụ diễn xuất của họ. Toàn bộ Quân khu cũng chỉ có mấy nữ sĩ quan, đều làm việc ở đội Thông tin – liên lạc, nhưng tất cả

đều không hát được. Nhìn qua nhìn lại cũng chỉ còn mỗi Lục Khinh Vũ. Diệp Vận Đồng nghe cô hát thử một bài, liền túm lấy cô đẩy lên sân khấu.

Bài biểu diễn là một đoạn Côn khúc. Lúc đó Lục Khinh Vũ bị bắt buộc phải lên sân khấu biểu diễn, vừa hồi hộp khẩn trương vừa sợ hãi, muốn bỏ chạy cũng không còn kịp, liền đành đứng hát. Kết quả hát cũng không đến nỗi nào, còn được hoan hô vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả Thủ trưởng Quân khu cũng khen không dứt miệng. Vốn dĩ là Chủ nhiệm Chính trị Phòng hoá đoàn, nay thêm tài lẻ hát hay lại càng được mọi người chú ý. Toàn bộ Quân khu lúc này không ai không biết người đẹp hát hay lại tài giỏi Lục Khinh Vũ.

Duy nhất một người tỏ vẻ hồ hững với việc đó, cho dù có nhìn thấy vào trong mắt cũng không để ý. Lúc đó Triệu Kiên Hoà và Cố Hoài Ninh ngồi cùng một nơi, Lục Khinh Vũ biểu diễn xong mọi người cùng nhau vỗ tay rầm trời, Triệu Kiên Hoà xoay đầu hỏi anh, “Ha..ha, không ngờ Đoàn bộ của chúng ta đúng thật là ngọạ hồ tàng long. Thế nào, Cố tam, hay không?”

Chỉ thấy Cố tam thiếu gia hơi nhúc nhích đuôi lông mày, tỏ vẻ hồ hững, “Ừ, cũng được.”

Triệu Kiên Hoà lại cố tình muốn hỏi thật kĩ, “Được chỗ nào?”

Cố tam thiếu gia thần nhiên nhìn về phía Lục Khinh Vũ một cái, lại không thèm trả lời Triệu Kiên Hoà. Triệu Kiên Hoà thấy vẻ này của anh, cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Lúc Triệu Kiên Hoà nhớ tới chuyện này, Cố Hoài Ninh đã đứng ở giá sách lục tìm tư liệu, hoàn toàn không quan tâm tới việc Triệu Kiên Hoà hỏi. Triệu Kiên Hoà không làm gì được, đứng dậy than thở, “Hừ, giấu đi, giấu cho kĩ vào, cái gì cũng không nói ra cứ nhịn nghẹn luôn trong bụng đi!”, anh nhảy xuống bàn bước ra cửa.

Cố Hoài Ninh nhìn dáng vẻ sốt ruột của bạn khế cười, chậm rì rì nói “Chuyện của mình cùng Lục Khinh Vũ không phải nói hai ba câu mà xong được, cậu không cần thử. Dù sao..” anh hơi dừng một chút “Dù sao thì mình cũng đã kết hôn rồi.”

Ngày đầu tiên sau khi anh đi, Lương Hoà mang tâm trạng ủ rũ làm việc. Có một chuyện khiến cô vui vẻ hơn một chút, đó là bài phỏng vấn của cô nộp lên được Lý Thiệu cho biết Lục chủ biên đã duyệt xong, sẽ đăng lên và phát hành trong Tập san tới.

Lương Hoà nghe vậy thì mỉm cười, tiếp tục xem tập bài viết trong tay. Lý Thiệu hiếm khi thấy cô buồn như vậy, cảm thấy thú vị, cười trêu chọc: “Tiểu Lương, nghe Tiểu Dương nói, lúc trước Chủ biên mỗi lần phê bình bài viết đều rất nghiêm khắc. Em phỏng vấn một nhân vật quan trọng như vậy mà chỉ sửa bài lần thứ hai đã thông qua được cửa kiểm duyệt của sếp Lục, chuyện vui như thế làm sao mà lại ỉu xìu?”

Lương Hoà chưa kịp trả lời, Hạ An Mẫn ngồi ở gần bên cạnh liền thò đầu sang, “Anh Lý, cô Lương đây hiện tại là sự nghiệp thành công nhưng chồng thì đi vắng”.

Lý Thiệu ngạc nhiên: “A, thì ra là như vậy!”. Nói rồi vỗ vỗ bả vai Lương Hoà, “Được rồi, Tiểu Lương, đừng buồn. Phỏng vấn Diệp Tấn tướng quân thành công như vậy, đi tìm sếp lãnh thưởng đi thôi.”

Lương Hoà ngượng ngịu gật đầu, lại quay sang liếc mắt lườm kẻ mồm mép Hạ An Mẫn một cái, long oán thâm, tìm sếp lãnh thưởng? Lục Thừa Vãn duyệt bài của cô sau lần thứ hai sửa chữa đã là tốt lắm rồi, cô còn dám đi lãnh thưởng?

Hạ An Mẫn sờ sờ đỉnh đầu Lương Hoà, nói đầy vẻ cảm xúc: “Phụ nữ kết hôn đều lo được lo mất như vậy sao?”

Lương Hoà xoay mặt sang chỗ khác “Mình không phải thế”.

Hạ An Mẫn định gõ đầu bạn giáo dục cô một phen, nhưng thấy bộ dạng ỉu xìu của cô lại không nỡ xuống tay, cầm tay cô dỗ dành, “Thôi nào, cơm no áo ấm mới có khí thế. Đi ăn cơm thôi, điền đầy cái bụng của mình đã rồi tính tiếp”.

Ăn uống no nê còn chưa kịp có khí thế, Lương Hoà đã bị Lục Thừa Vãn gọi lệnh triệu tập qua điện thoại nội bộ. Cô đi tới cửa văn phòng Tổng biên tập, đúng lúc gặp Nữ hoàng mặt lạnh Giản Trữ. Nhìn sắc mặt người ta có vẻ không được vui, Lương Hoà vốn định mở miệng chào lập tức nín bật không dám lên tiếng. Giản Trữ cũng chỉ liếc nhìn cô một cái rồi đi nhanh lướt qua. Lương Hoà hơi ngạc nhiên không hiểu ra làm sao.

Lục Thừa Vãn đang ngồi trên ghế, khuôn mặt không biểu tình, thấy Lương Hoà đi vào liền hất đầu ý bảo cô ngồi xuống, tiện tay đưa cho cô một quyển tạp chí.

“Đây là mẫu của Tạp chí kỳ tới, cô xem thử xem thế nào.”

Lương Hoà nhớ tới lời Lý Thiệu vừa nói, lập tức hứng thú lật ra xem. Bài phỏng vấn của cô được đăng ngay sau trang bìa, bên cạnh dòng phỏng vấn là bức ảnh Diệp lão tướng quân mà Lương Hoà đã chụp, bộ quân phục phẳng phiu nghiêm chỉnh, khuôn mặt ông hiền lành hơi cười, ánh mắt đầy kiên nghị nhưng cũng không giấu được vẻ hoà ái dịu dàng.

Lương Hoà nghĩ nghĩ, nói “Tôi muốn gửi một bản trước cho Diệp lão tướng quân, đợi ông ấy đồng ý rồi chúng ta phát hành sau cũng không muộn, có được không?”

Lục Thừa Vãn gật đầu đồng ý với ý kiến của cô, “Những chuyện có liên quan đến vợ của Diệp lão đều không thấy cô đề cập tới, tại sao vậy? Vợ của Diệp lão tướng quân qua đời năm kia, lúc ấy một số quan chức cao cấp trong Đảng và Quân đội đều đi phúng viếng. Theo lý thuyết mà nói hẳn là tình cảm vợ chồng của họ rất tốt, những vấn đề này tại sao không phỏng vấn ông ta?”

Chuyện này Cố Hoài Ninh đã từng dặn cô, Lương Hoà đáp, “Đây là chuyện kiêng kị của Diệp lão, tôi không tiện hỏi.”

Lục Thừa Vãn hơi híp mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Lương Hoà cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, bỗng nhiên trước mắt chĩa ra một hộp gấm nhỏ màu xanh ngọc, Lương Hoà kinh ngạc, hai mắt mở to nhìn Lục Thừa Vãn.

Lục boss bình thản nói, “Cầm lấy đi!”

Lương Hoà áy náy nói, “Tổng biên tập,, tôi làm sao có thể...”

“Cô có thể mời được Diệp Tấn tướng quân nhận lời phỏng vấn, là điều không biết bao nhiêu người làm không được. Đây là món quà Toà soạn tặng cho cô, tôi chỉ chấp hành nhiệm vụ thôi.”

Vậy thì không nên dùng tiền của chính anh mua mới phải, nếu cô nhận quà thì trong lòng cũng không thoải mái. Lương Hoà nói thầm trong bụng, tay vẫn nhận lấy chiếc hộp, mở ra liền thấy một chiếc trâm cài áo. Bông hoa màu xanh lam được khảm những viên đá nhỏ xíu, đẹp tới mức cô nhìn say mê.

“Là hoa diên vĩ màu xanh.”. Vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng của cô khiến anh rất vừa lòng.

“Thật đẹp quá!”. Cô nhìn anh cười tươi tắn, đôi mắt cong lên.

Lục Thừa Vãn sững sốt nhìn cô, nhẹ giọng thăm thì, “Đúng vậy, là rất đẹp!”

o—————o

20. Chương 20

Chờ anh đợi anh

Lúc tan sở nhìn thấy Phùng Trạ đứng đợi ở trước cửa Toà soạn Lương Hoà cũng không thấy bất ngờ. Buổi sáng lúc đi làm mẹ chồng đã gọi trước cho cô, dặn buổi chiều sau khi làm xong thì đến thẳng Cố viên.

Tâm trạng cô hơi uể oải. Ba người con trai của nhà họ Cố, ngoại trừ Cố Hoài Ninh, vợ của hai người anh đều không có ai sống ở thành phố này. Con cả Cố Hoài Thanh làm việc ở phía Nam, vợ cùng con gái đều đi theo sống ở phía Nam. Con thứ hai Cố Hoài Việt cũng giống Cố Hoài Ninh, làm việc ở thành phố B, vợ cũng không sống ở đây.

Kể từ bây giờ chỉ còn mỗi cậu nhóc nghịch ngợm Cố Gia Minh cùng Lương Hoà ở lại. Lý Uyển thì luôn than thở trong nhà quá vắng vẻ, thường hay gọi Lương Hoà tới chơi rồi ăn cơm. Xe của Phùng Trạh xuất hiện ở Toà soạn ngày càng thường xuyên, tất cả đồng nghiệp đều biết phóng viên Lương mỗi ngày có người đưa đón, lại còn là xe có biển số quân đội.

Lúc chuyện bị mọi người đồn đãi bàn luận, Lương Hoà đứng ngồi không yên. Sau Hạ An Mẫn khuyên bảo an ủi một hồi, cô mới giảm bớt tâm trạng rối rắm. Rốt cuộc cô cũng hiểu được một đạo lý, nếu đã về làm dâu nhà giàu, lại là danh gia vọng tộc như nhà họ Cố, có những chuyện cô không thể không chú trọng.

Lúc bước vào Cố viên không thấy Cố Gia Minh chạy ra đón như mọi khi, Lương Hoà chưa kịp thắc mắc Phùng Trạh đi bên cạnh đã giải thích, nói Cố Hoài Việt đưa cậu bé đi chơi ở nhà bà ngoại. Có một mình, Lương Hoà càng uể oải.

Vừa nghĩ vừa đẩy cửa ra, cô thấy một sĩ quan trẻ ngồi trên sofa đọc báo, tờ báo che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra nửa bộ quân màu xanh. Lương Hoà ban đầu có tâm trạng kích động, lúc ánh mắt cô lướt qua quân hàm trên vai người đó, lại không nén được cả người ỉu xiu xuống. Bình tĩnh lại, rõ ràng không thể là Cố Hoài Ninh, người này có hai vạch ba sao, là quân hàm đại tá rồi.

Người đàn ông đột nhiên hạ tờ báo xuống, Lương Hoà ngẩng đầu nhìn liền đối diện ngay với một đôi mắt đen. Cố Hoài Việt cười, vẫn cầm tờ báo nhìn về mặt ỉu xiu của Lương Hoà, cảm thấy cô em dâu này thật thú vị.

“Anh.. anh Hai.” Lương Hoà lắp bắp chào. Ôi, cô thật xấu hổ muốn che mặt lại. Người này không phải là Cố Hoài Ninh, mình khẩn trương cái gì? Mà cũng không đúng, cho dù là Cố Hoài Ninh, vì sao mình lại phải khẩn trương!

Cố Hoài Việt cười nhẹ, “Thất vọng lắm phải không?”

Lương Hoà ngượng ngịu đỏ mặt. Ngay cả Cố Hoài Việt cũng trêu ghẹo cô, cô đứng im tại chỗ cười một tiếng, giả bộ lơ đã.

“Lần trước gặp thím ở Quân khu lại bận chuyện thằng bé nên chưa có dịp nói chuyện. Về đây thằng bé quấy rầy thím nhiều lắm phải không?”

“Không phải đâu ạ, em rất thích Gia Minh.” Cô nói thật. Cố Gia Minh tuy rằng nghịch ngợm hay quấy phá, nhưng lại đáng yêu và dễ thương vô cùng.

Cố Hoài Việt cười gật đầu, vừa định nói thêm thím Trương đã đi ra gọi hai người vào ăn cơm.

Cố lão gia mang ra một bình rượu Mao Đài, nhưng mà lúc này chỉ có một mình ông uống, Cố Hoài Việt ngồi ăn cơm không. Trong lúc ăn cơm Cố lão gia thích nói chuyện này chuyện kia, về điểm này Lương Hoà đã sớm được biết. Nhưng cô cũng hơi thắc mắc, có người con xuất sắc như Cố Hoài Việt còn có cái gì đáng để ông cụ phải phàn nàn.

Tuy rằng cho đến bây giờ cô chỉ gặp người anh chồng này hai lần, nhưng anh để lại cho cô ấn tượng rất tốt. Giống như Hoài Ninh, anh có nhiều nét giống bà Lý Uyển, khuôn mặt đẹp trai cương nghị, thân hình cao ráo mặc quân phục vào lại càng thêm vẻ ưu tú. Anh hay cười hơn Cố Hoài Ninh, bình thản thông dong hơn em trai mình, gần gũi mà bình dị. Nhưng mà, ba chồng cô lại có điều gì đó bất mãn với anh.

Cố lão gia ngồi vào bàn cơm, nhìn nhìn xung quanh tìm kiếm một vòng, hỏi “Gia Minh đâu rồi, thằng bé lại chạy đi đâu rồi?”

Cố Hoài Việt uống một ngụm nước lọc, nói thản nhiên, “Bên nhà bà ngoại muốn gặp nó, con mang nó qua bên đó rồi.”

Ba chồng cô vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi. Chiếc gậy đặt một bên chân bị ông cầm lấy giận dữ động cộc cộc xuống sàn, giọng nói đầy cơn tức “Ngày nào cũng nhớ ngày nào cũng mong, thằng bé mang họ Cố hay là họ Lâm?”

Ngược lại với sự giận dữ của ông, Cố Hoài Việt lại có biểu tình thản nhiên, “Đó là bà ngoại của Gia Minh, bà muốn gặp cháu thì có gì là sai đâu ba?!”

“Cho dù là vậy cũng không thể ngày nào cũng phải đi sang đó.” Ông cụ giận dữ nói, dừng lại một chút lại như hiểu ra chuyện gì, ông ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Việt, sắc mặt tái mét “Anh nói cho ba biết, có phải anh vẫn chưa quên được Lâm Kha phải không?”

Lý Uyển ngồi một bên thấy tính thể bắt đầu căng thẳng, bà nhìn Cố Hoài Việt nháy mắt mấy cái, nhưng anh không nhìn bà, sắc mặt anh đanh lại. Anh nhìn thẳng ba mình, giọng nói cứng rắn: “Con không ngại nói cho ba biết, đúng thật là con không quên được cô ấy!”

Bữa cơm tối cứ như vậy mà trở nên lạnh lẽo. Cố lão gia giận tới nổi mặt xanh mét. Từ lúc Lương Hoà gặp ông đến giờ cũng chưa lần nào thấy ông giận dữ như vậy. Cố Hoài Việt tuy ngoài mặt không có vẻ khó chịu như ba mình, nhưng cô biết chắc chắn anh cũng không cảm thấy thoải mái.

Lý Uyển nhẹ nhàng trấn an Cố lão gia “Xem đi, hai bố con ông tới khi nào mới có thể êm đẹp ăn xong một bữa cơm, ở đây vẫn còn những người khác nữa mà, bố con ông không thể nề mặt một chút hay sao?”

Người khác? Lương Hoà lập tức liền hiểu, mẹ chồng gọi cô tới chính là hi vọng cô có thể thay đổi cục diện này. Lương Hoà than thầm trong bụng, e rằng cô khiến bà phải thất vọng rồi, cô làm sao có năng lực để trấn định được khí thế của những người nhà họ Cố.

Cố Hoài Việt nghe mẹ nói vậy thì không nói gì thêm, anh đứng dậy, hơi vỗ vai Lương Hoà như an ủi cô, sau đó rời khỏi bàn ăn. Dáng vẻ dứt khoát của anh càng khiến Cố lão gia tức giận thêm, ông chỉ vào vợ, nói “Bà xem nó đi, bà còn nói tôi nữa, đứa con này có tiến bộ thêm chút nào chưa? Đã lâu như vậy, lâu như vậy rồi, nó vì một người phụ nữ mà làm chính bản thân mình phải đau khổ như vậy..”

Lương Hoà không hiểu những lời ông nói có nghĩa gì, cô thấy mẹ chồng nháy mắt với cô, liền ngoan ngoãn đứng dậy đuổi theo Cố Hoài Việt. Qua thời gian dài ở chung cô cũng có thể đoán được ý của mẹ chồng, hiện tại bà muốn cô giữ Cố Hoài Việt ở lại.

Thực ra Cố Hoài Việt vẫn chưa bỏ đi, Lương Hoà bước ra ngoài hàng hiên liền nhìn thấy anh. Anh đứng trong vườn hoa, im lặng nhìn xa xa đâu đó. Lương Hoà đứng lại cách anh một quãng phía sau, tôn trọng giờ phút này của người đàn ông ấy. Nhưng Cố Hoài Việt lại quay về nhìn cô, khẽ cười:

“Lâu lắm anh mới về, vừa về một lúc không ngờ lại làm chuyện cười cho thím xem rồi.”

Lời nói của anh đầy vẻ tự giễu cợt chính mình, Lương Hoà vội vàng lắc đầu:

“Em hiểu anh cũng có nỗi khổ riêng của bản thân mình. Nhưng mà dù sao ba cũng đã già rồi.”

“Đúng vậy, anh với Hoài Ninh cũng không còn trẻ nữa, hưởng gì là ba đâu.”

Lương Hoà hơi chần chừ một lát, mới hỏi, “Lâm Kha là ai mà nhắc tới lại khiến cho ba giận dữ tới mức như vậy?”

Cố Hoài Việt im lặng một lúc, ánh mắt mông lung như nhớ lại, dáng vẻ của anh phẳng phất một nỗi buồn bã không thể diễn tả được. Lương Hoà bắt đầu hối hận vì câu hỏi của mình, có lẽ chuyện này không nên hỏi, hẳn đó là chuyện cấm kỵ của anh.

Thấy vẻ bối rối của cô Cố Hoài Việt cười, “Dáng vẻ này của thím rất giống Lâm Kha.” Anh ngừng lại một chút, khi nói tiếp đã lại không còn cười nữa, “Lâm Kha là người vợ đã mất của anh, là mẹ của Gia Minh. Lúc cô ấy sinh Gia Minh bị khó sinh, đã mất rồi.”

Đã mất rồi? Lòng cô kinh ngạc. Người đàn ông trước mặt cô mang một vẻ dịu dàng trên khuôn mặt, đôi mắt như đang nhớ lại người vợ yêu quý của mình. Có lẽ đó là ký ức đau buồn, khiến trong phút chốc mặt anh đầy vẻ thương tâm.

“Xin lỗi anh Hai..” Cô cúi đầu, ân hận vì mình mà đã khơi lại quá khứ đau buồn của anh.

Cố Hoài Việt vỗ vai cô, “Không sao, đi vào ăn cơm đi, nói với mẹ là anh về rồi.”

“Anh về thành phố B bây giờ sao?”

“Không, anh có nhà ở gần đây, bây giờ về bên đó.” Ngừng một lát anh lại nói, “Gia Minh nhờ em quan tâm đến nó một chút, anh thấy nó có vẻ rất thích em. Từ nhỏ đến lớn không có người phụ nữ nào nó yêu thích như vậy.”

Lương Hoà ngượng ngịu vuốt tóc gật đầu.

“Tien đây anh cũng có chuyện muốn nói thêm.”

Giọng anh đầy vẻ nghiêm túc khiến cô ngẩng đầu lên chờ đợi, đôi mắt màu đen của anh trong ánh đèn mờ tối như có đốm sáng ẩn hiện nhá lên.

“Lấy Hoài Ninh rồi nên quan tâm đến chú ấy một chút, hãy đối xử thật tốt. Bao năm qua những chuyện của chú ấy anh đều chứng kiến hết, những nỗi khổ của chú ấy anh cũng biết rõ ràng.”. Cố Hoài Việt thấy biểu tình ngạc nhiên trên mặt cô, tiếp tục nói “Vây là chú ấy cũng chưa kể cho em, nếu thế em cũng không cần hỏi làm gì, hãy sống với nhau cho tốt nhé.”

Anh nói xong dẫn cô vào nhà, lại vỗ nhẹ đầu cô một cái rồi mới rời đi.

Càng về đêm gió càng thổi lạnh, cô đứng đó bỗng nhiên không biết mình phải làm gì.

o—————o

21. Chương 21

Điều bất ngờ

Đợt diễn tập được ấn định chính thức bắt đầu vào hai mươi ngày sau. Những đơn vị có người trong danh sách tham gia diễn tập của Quân khu B đều chuyển quân đến Nội Mông Cổ trước mười ngày. Riêng Quân khu Quảng Châu do ở cách Xilarumen khá xa, cho nên tới chậm hơn so với họ năm ngày.

Trước khi bắt đầu diễn tập, ban lãnh đạo Quân khu ai nấy đều bận túi bụi, các buổi họp hành hội nghị lớn nhỏ không ngừng diễn ra, tất cả mọi người đều trong tình trạng làm việc cả ngày lẫn đêm. Đặc biệt hôm nay hội nghị lại tổ chức ở Sư bộ, người đứng ở trên bục nói thì nói không ngừng, mà toàn bộ những vị quan chức ngồi ở dưới dù biết rồi lại không thể không cố nén mà chịu đựng.

Triệu Kiền Hoà đã sớm ngồi không kiên nhẫn, lại kẹt một nỗi xung quanh trước mặt toàn các lãnh đạo tai to mặt lớn, không dám cục cựa làm bậy, liếc nhìn xung quanh một cách ngán ngẫm. Ngồi bên cạnh anh là Cố Hoài Ninh, cuộc họp từ đầu đến giờ đã hơn ba tiếng đồng hồ, vẻ mặt vẫn nghiêm chỉnh chăm chú lắng nghe, công phu không chút nào sút mẻ vận vẹo. Triệu Kiền Hoà càng nhìn lại càng bái phục.

Cuộc họp cuối cùng cũng chấm dứt. Cố Hoài Ninh và Triệu Kiền Hoà cùng nhau ngồi trên chiếc xe Hummer về Đoàn bộ. Vừa lên xe Triệu Kiền Hoà nhìn không được bắt đầu bàn tán.

“Xem ra lần này chuẩn bị rất kĩ càng, ngay cả chuyện hợp tác chiến thuật huấn luyện, sắp xếp căn cứ đều họp hành thảo luận ba bốn lần. Mình nghe nói các đơn vị của Quân khu Quảng Châu phải đi mấy tuần mới đến Nội Mông Cổ. Haiiii, hẳn là bọn nhóc cũng khổ sở không ít.”

Cố Hoài Ninh nhìn anh bạn một cái: “Bọn họ đến sớm hay muộn có ảnh hưởng gì đến cậu?”

Triệu Kiền Hoà phì cười lúc lắc đầu nhìn ra ngoài: “Lão đây sợ bọn họ quấy nhiễu đến dân thôi. Mình nghe ông già nói bên đó đặc biệt cử thêm một đơn vị bộ đội đặc chủng. Haha, có phô trương thanh thế quá không?”

“Phô trương rầm rộ có lợi ích gì, đánh mà không thắng được lúc đó có chuyện gì để mà nói.”

Xe lượn vòng qua một khúc cua hẹp đi dần xuống dốc, Triệu Kiền Hoà ngả đầu vào ghế liếc nhìn Cố Hoài Ninh đánh giá. Nếu như ai đó nói ra câu vừa rồi anh còn cảm thấy hẳn là chỉ mạnh mẽ miệng nói bừa, nhưng riêng Cố Hoài Ninh, cảm giác của anh lại không phải như thế. Tại sao có cảm giác này thì anh thật không nói rõ ràng cụ thể được, chỉ cảm thấy con người này, dường như chưa từng biết thất bại. Cho đến bây giờ, ba mươi một năm qua cuộc sống của hắn mọi việc đều thuận buồm xuôi gió. Từ nhỏ Triệu Kiền Hoà đã từng nói, nếu như ai có thể khiến cho Cố Hoài Ninh nếm mùi thất bại một lần, anh sẽ làm bất

kỳ một nguyện vọng gì cho họ. Tuy nhiên nguyện vọng này cho đến bây giờ Triệu Kiên Hoà chưa được làm một lần nào cả.

Nghĩ lan man lại nghĩ tới một chuyện, anh hỏi: “Này, vợ cậu một mình ở lại thành phố C có ổn lắm không?”

“Có chuyện gì mà không ổn?” Cố Hoài Ninh cau mày hỏi lại.

Triệu Kiên Hoà thấy cuối cùng cũng có sắc thái biểu hiện ở trên mặt bạn mình, tâm tình cảm thấy vui vẻ hẳn lên: “Chẳng nhẽ cậu không nghĩ tới vấn đề này thật đấy à? Cậu nghĩ xem, chẳng những phải sống một mình trong thời gian dài, còn phải cặm kẻ ứng phó mấy người lớn trong nhà, sẽ không sao thật chứ?”

Cố Hoài Ninh lạnh lùng liếc nhìn Triệu Kiên Hoà một cái, Triệu Kiên Hoà so vai thản nhiên không nói nữa. Chẳng nhẽ anh nói không đúng hay sao, nhà Cố Hoài Ninh chẳng khác gì đầm rồng hang hổ. Từ nhỏ bọn họ lớn lên cùng nhau, ai nấy đều cũng là quý tử con cưng trong nhà, không sợ trời không sợ đất, đến nhà ai chơi cũng quậy phá ầm ĩ, chỉ duy nhất đến nhà Cố Hoài Ninh lại không thể như vậy.

Mỗi lần đi nhà họ Cố, vừa vào cửa là phải cởi giày thay dép, quy tắc nghiêm túc lễ phép chào ba mẹ Hoài Ninh. Lúc Cố Hoài Ninh ra đời Cố lão gia đã bốn mươi ba tuổi, trong mắt những đứa trẻ như bọn họ là một người tài giỏi đáng ngưỡng mộ, mỗi lần gặp mặt khi hiền hoà thì hiền hoà, khi giáo huấn thì giáo huấn, cũng không có gì đáng ngại. Chỉ có mẹ Hoài Ninh, nhìn thấy đám bạn của con trai mình biểu tình của bà chính là nhú mày, không nói gì nhưng lại không thân thiện. Lúc đó tuy còn nhỏ nhưng bọn họ đều nhạy cảm nhận biết được, dần dần cũng ít đến nhà Hoài Ninh chơi.

Triệu Kiên Hoà rút ra kết luận: “Nói cậu có thể không tin, mỗi lần đến nhà nhìn thấy ba mẹ cậu, mình liền nhớ tới một bức tranh.”

Dứt lời anh liếc nhìn Cố Hoài Ninh, chần chừ không nói. Cố Hoài Ninh hừ một tiếng, “Nói xem.”

Triệu Kiên Hoà nghĩ một chút, tiếp lời “American Gothic”

Cách phát âm chuẩn xác theo kiểu tiếng Anh – Mỹ làm cho Cố Hoài Ninh sững sốt. Anh bật cười, lắc đầu tỏ vẻ không còn cách gì để nói.

Anh nghĩ tới Lương Hoà, băn khoăn một chút không biết cô có thể ứng phó được những tình hình như vậy hay không. Trước đây những chuyện này anh cũng có nghĩ qua nhưng không thực sự lo lắng lắm. Hôm nay Triệu Kiên Hoà nhắc tới một cách rõ ràng như vậy, anh không lo lắng cũng không được. Lương Hoà tuy rằng có chính kiến, nhưng cô cũng rất dễ bị dọa, chỉ cần người ta cương với cô một chút, cô có lỗi liền lập tức cúi đầu nhận lỗi, nếu không có lỗi thì giả ngây giả ngốc cho qua vấn đề. Cho nên nhìn qua cô có vẻ ngu khờ, nhưng những chuyện cần thông minh thì thông minh có thừa.

Anh nhếch miệng cười khê: “Cô ấy sẽ không làm ỉn phải lo lắng đâu.”

Thành phố B mới vào đầu mùa đông nhưng thời tiết đã trở nên vô cùng lạnh lẽo. Hợp hành cả ngày làm cho anh cực kỳ mệt mỏi. Trong Sư bộ những người biết bối cảnh gia đình anh không ít, nên mỗi lần đến Sư bộ đều không thiếu những người gặp gỡ hỏi thăm ân cần, mỗi lần anh đều ứng phó trả lời đến mệt mỏi. Cái vòng lẩn quẩn này so với đánh nhau một trận còn khó vượt qua.

Vệ sinh tắm rửa thoải mái xong anh quyết định gọi điện thoại cho cô. Trước khi đi anh quả có nói với cô “không được làm dao động tâm trí” thật, kết quả là cô cô thật sự không thèm gọi một cuộc điện thoại nào. Nếu như không phải anh hiểu rõ tính tính của cô, đối lại là người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ cô nói yêu anh không biết có phải nói thật hay không.

Điện thoại reo một lúc lâu mới có người nhắc máy. Giọng cô từ phía đầu bên kia truyền vào tai anh, mềm nhẹ, rời rạc, như là bị đang ngủ thì bị đánh thức.

“Alô, xin chào?”

Anh trầm mặc một lát mới trả lời: “Là anh đây!”

Lương Hoà nghe là tiếng của anh giật mình tỉnh hẳn. Vì chuyện gấp gờ cùng những lời nói của Cố Hoài Việt làm cho cô trần trọc cả đêm, mãi tới gần ba giờ sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi. Cả ngày hôm nay làm việc mệt mỏi uể oải lại phải làm thêm đến tám giờ tối mới về nhà. Vừa về nhà liền lăn lên giường nằm luôn, mới chợp mắt được một lát điện thoại đã reo. Cô vốn không định nhấc máy nhưng chuông cứ reo không ngừng. cũng may cô không có tính buồn bực cáu giận khi bị đánh thức, nếu không Cố Hoài Ninh chắc chắn sẽ bị pháo bom oanh tạc.

Dường như anh dung túng nuông chiều, mặc cho cô im lặng trong giờ phút này. Cô không nói gì anh cũng không mở miệng. Lương Hoà nhìn chăm chăm những bông hoa nhỏ li ti trên tấm ga giường một hồi lâu mới “ừm” một tiếng trả lời anh. Giọng của cô vừa thức dậy nghe rất mềm, ngọt ngào, cảm giác rất khó tả.

Anh khẽ cười: “Nghe giọng hình như tâm trạng em không được tốt lắm, phải không?”

“Không đâu, mọi việc đều rất tốt.” Lương Hoà lắc đầu, lại hỏi anh: “Anh xong việc rồi sao? Chẳng phải là không thể gọi điện thoại hay sao?”

Nói xong nghĩ lại cô lập tức muốn cắn lưỡi. Anh lại tưởng cô không muốn nghe điện thoại của anh à xem.

Người nào đó trình độ cao thâm khó lường lại phản ứng không như cô nghĩ: “Anh là thủ trưởng mà, gọi điện cũng không có vấn đề gì.”

Cô há miệng ngạc nhiên, như thường khi lại bắt đầu nghĩ ngợi. Cô không khỏi nghĩ, ý anh nói là, anh đang nhớ cô, có phải không? Ý nghĩ ấy làm cô không kìm được mà vui vẻ lên.

“Khi nào thì anh bắt đầu diễn tập rồi?”

“Không có gì thay đổi thì khoảng hơn nửa tháng nữa. Mấy hôm nay em có về qua bên nhà không?”

Lời anh nói làm cô nhớ tại việc không thoải mái xảy ra tối hôm qua ở bên nhà ba mẹ chồng. “Tối qua em mới qua, cả anh Hai cũng về.”

“Anh Hai mới về sao?”

“Vâng, mới về tối qua.”

“A!” Cố Hoài Ninh hơi cười một chút, “Chắc là lại loạn cả nhà lên phải không?”

Lương Hoà cảm thán, quả đúng là người một nhà, hiểu biết tính tình của nhau thật rõ ràng. Cố Hoài Ninh dừng một lát lại dặn dò cô: “Anh Hai và ba, hai người mâu thuẫn không phải một ngày hai ngày, em mặc kệ bọn họ đi.”

Cảm thấy hơi lạnh, cô kéo chăn quấn quanh người kĩ càng hơn, hơi gật đầu đáp lời anh.

Cố Hoài Ninh đột nhiên lại nhớ tới chuyện chiều nay, hỏi cô: “Em đã xem bức hoạ American Gothic lần nào chưa?”

Anh đột nhiên thay đổi đề tài làm Lương Hoà phản ứng không kịp, buột miệng không hiểu: “Chưa, em chưa xem.”

“Lúc nào tâm trạng không vui thì xem thử đi, nhé!”

Anh chốt một câu như vậy rồi cúp điện thoại. Lương Hoà ngẩn người ngồi giữa giường. Câu nói cuối kia của anh, cô dường như cảm thấy anh đang quan tâm tới tâm trạng của cô, có phải hay không? Tâm tư ngạc nhiên bắn khoản một chút, nhưng cơn buồn ngủ lại kéo đến quá nhanh khiến cô không thể cưỡng lại được, tiếp tục kéo chăn trùm đầu mà ngủ.

Tạp chí Pioneer chuẩn bị lễ kỉ niệm ba mươi năm ngày thành lập. Mọi người đều hoan hỉ vui mừng vì tiền lương tháng này được thưởng thêm 10%. Chẳng những thế, Lục đại boss còn thông báo sẽ tổ chức tiệc mừng ở Thánh Quang – khách sạn lớn nhất trong thành phố. Tất cả mọi người đều hoan hô mừng đến muốn nổ tung cả Toà soạn.

Pioneer có thể nói là Tạp chí Chính trị – Xã hội đầu tiên từ sau cải cách tới nay, rất nổi tiếng trong ngành báo chí truyền thông trong nước, là tờ báo hàng đầu ở thành phố C. Bởi vì tính chất đặc thù nên Pioneer khó tránh khỏi đôi khi phải đề cập đến một số đề tài nhạy cảm trong xã hội, hoặc là nhắc tới một số nhân vật quan trọng. Nhưng từ khi Tạp chí xuất bản tới nay, cũng không từng gặp phải vấn đề rắc rối nào hoặc từng bị nghi ngờ gì. Điều này cũng bởi do những Tổng biên tập trước đây đều là những người có hoàn cảnh gia đình rất đáng nể. Nếu không phải là người hùng mạnh trong ngành truyền thông thì cũng là người có chỗ dựa vững chắc về mặt chính trị. Lục Thừa Vấn lại là người có bối cảnh bí mật nhất từ trước đến giờ. Thân phận của anh đều được nhân viên lần lượt đoán qua, nhưng đều không người nào có chứng cứ xác thực để chứng minh được điều mình nói là đúng.

Những chuyện này Lương Hoà đều nghe Hạ An Mẫn nói cho cô nghe, nhưng hiện tại cô không rảnh bận tâm tới mấy chuyện đó. Cô còn bận rộn tìm quần áo. Cả cái giường lớn vốn chỉnh tề gọn gàng giờ phút này bị vứt đầy những quần áo, váy, đủ loại kiểu dáng màu sắc nhìn hoa cả mắt. Lương Hoà phân vân so đo trái phải, mãi mà vẫn không quyết định được nên mặc cái nào. Hạ An Mẫn ngồi bên cạnh thao thao bất tuyệt nói những chuyện liên quan tới Lục Thừa Vấn, lúc dừng lại nhìn Lương Hoà thấy cô không để ý nghe, tức thì chán nản lấy bừa một cái váy nhét vào tay cô.

“Mặc cái này đi!”

Lương Hoà cầm lên nhận ra đó là chiếc váy dạ hội Fendi màu đen. Cô không nhớ rõ mua nó khi nào, cầm trên tay có chút do dự không biết nên mặc hay không. Lương Hoà liếc nhìn Hạ An Mẫn, hỏi khẽ:

“Mặc cái này có hở hang quá không?” Dù sao cô cũng là phụ nữ đã có chồng rồi, hình như mặc thì không tiện lắm.

Hạ An Mẫn trợn mắt nhìn cô: “Con nhóc này, dù sao cậu cũng đã từng đi du học bốn năm ở nước ngoài, làm sao mà đầu óc vẫn cổ hủ lạc hậu như vậy? Nếu mặc cái này mà xem là lộ liễu hở hang, thì áo tắm hai mảnh người ta gọi là gì? Lúc ấy còn ai dám mặc nữa?” Nói xong cô liền ép Lương Hoà thay, cuối cùng lục lại trong hộp trang sức lấy một cái trâm cài áo, cài vào, nhìn xem lại rất là hài hoà.

Hai người xoay vần một lúc đến khi nhìn đồng hồ đã thấy sắp muộn giờ, vội vàng cấp tốc đến khách sạn.

Theo cách nói của Hạ An Mẫn thì Lương Hoà được xem như là gả vào làm dâu nhà giàu. Cho dù bỏ qua không tính quân hàm trên vai Cố Hoài Ninh, thì danh tính quý tộc của Cố gia cũng đã vang dội lắm rồi. Một khi đã làm dâu nhà danh giá thì việc đi tới những nơi hội tiệc sang trọng, gặp những người lịch thiệp cao sang cũng không phải là ít. Tuy nhiên lần này đến khách sạn, Lương Hoà cũng hơi giật mình.

Những người tụ họp nơi này có thể thấy rõ vài người quan trọng trong giới chính khách, những vị mà Lương Hoà chỉ thấy lộ mặt trên tivi. Bọn họ tay nâng chén rượu, đứng xung quanh Lục Thừa Vấn. Tuy rằng không hiểu bối cảnh của Lục Thừa Vấn ra sao, nhưng cô cảm thấy cả người anh lộ ra một vẻ ung dung quý phái mà bình thường cô không bao giờ nhận thấy, hay là, cô không để ý để mà thấy được.

Một Lục Thừa Vấn như vậy cô chưa bao giờ gặp. Hạ An Mẫn hít một hơi, túm tay Lương Hoà cầu một cái, đau tới mức suýt nữa cô hô lên.

o—————o

22. Chương 22

Em bị cảm rồi.

“Hoà Hoà, sao mình lại có cảm giác giống như Quốc hội tổ chức kỳ họp ở khách sạn nhỉ?”

Lương Hoà lườm cô một cái, liếc nhìn về bên kia đánh giá lại một chút. Lục Thừa Vấn mặc một chiếc áo sơ mi trắng thắt cravat nhỏ dài màu đen, bộ ple đen ôm vừa khéo thân hình cao ráo, hai màu đen trắng đối lập càng làm anh thêm tuấn tú. Ánh mắt anh hơi lướt qua cô, dừng lại nhìn lâu hơn ở chiếc trâm cài áo trên ngực cô, trên khuôn mặt ung dung bình thản của anh thoáng hiện lên một nụ cười. Anh hơi gạt đầu chào cô rồi lại xoay người sang bên cạnh nói chuyện tiếp. Toàn bộ hành động này của anh xảy ra rất nhanh,

nếu không phải Lương Hoà chính mắt nhìn thấy, chính mắt thể nghiệm, cho dù là người bên cạnh anh cũng không phát hiện ra điều đó.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc trâm cài áo, ảo não. Trên bộ váy dạ hội màu đen, bông hoa diên vĩ màu xanh có đính những hạt kim cương nhỏ xíu loé lên ánh sáng khiến cô nhìn mà cảm thấy chói mắt. Trong lúc vội vàng cô cũng không để ý mình đã đeo cái trâm anh tặng này mà đi dự tiệc.

Hạ An Mẫn cũng không nhận ra tình huống vừa rồi của hai người. Cô đứng bên cạnh Lương Hoà, lồi lõm kéo kéo cánh tay bạn nhìn không được lại hét lên khe khẽ: “Ôi, ôi, tối hôm nay đầu óc mình tuyệt đối là bị diên đảo rồi, Hoà Hoà, ngoảnh đầu nhìn sang bên trái, bên trái, đúng rồi, nhìn về bên kia kìa!”

Lương Hoà nhìn theo hướng Hạ An Mẫn chỉ, nhìn thấy liền nhin không được cũng lấp bắp kinh hãi. Đó quả nhiên là Giản Trữ.

“Oa, váy ren Dior nha, làm sao mà bà ấy mặc lại đẹp như thế được nhỉ? “. Hạ An Mẫn không ngừng cảm thán.

Hai người bình thường đã quen nhìn Giản Trữ mặc những bộ đồ công sở nghiêm túc ở cơ quan, lúc nào cũng đeo một đôi kính cận gọng đen, nhìn trông cũ kỹ lạc hậu lại già trước tuổi. Hôm nay hai người cảm thấy có thể dùng cụm từ “lột xác” để hình dung Giản Trữ. Chị không đeo kính cận nữa mà hảnh là kính áp tròng, trang điểm thanh tú xinh đẹp, mặc một bộ váy tương xứng, cả người toát lên một vẻ quý phái thanh lịch khiến Hạ An Mẫn cùng Lương Hoà không tìm được mà kinh ngạc.

Giản Trữ cũng thấy hai người, cười nhạt một cái rồi đi về phía Lục Thừa Vấn.

“Mình đoán bà ta ăn mặc trang điểm như vậy cốt yếu chỉ để cho Lục boss xem !”

Lương Hoà cười hấy cô một cái: “Cậu đừng nói xấu người ta như vậy chứ!”

Hạ An Mẫn lườm bạn một cái, đẩy một vẻ mặt “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép“, gõ đầu cô “Con nhóc này, thật không biết cậu là ngu ngốc thật hay là suy nghĩ đơn giản nữa. Toàn bộ Toà soạn đều biết Giản Trữ có tâm tư tình ý với Lục boss, chỉ có mỗi cậu mơ hồ không biết, còn nói tốt cho bà ta thôi!”

Lương Hoà không tranh cãi với bạn. Thật ra không phải là cô không hiểu, mà chỉ là lý giải không được. Trong suy nghĩ của cô thì Cố Hoài Ninh, Lục Thừa Vấn và Giản Trữ dường như là cùng một loại người. Cứng rắn, lạnh lùng, lý trí. Cô không thể tưởng tượng được những người như bọn họ mà yêu say đắm sẽ như thế nào. Tâm tư tình ý ư? Những người mà có tình ý với Cố Hoài Ninh hẳn là không ít, cô đếm cũng không hết, Lương Hoà nghĩ thầm trong bụng.

Sau khi Lục Thừa Vấn đứng lên phát biểu mấy câu khai mạc thì bữa tiệc chính thức được bắt đầu. Trong Toà báo người trẻ tuổi làm việc chiếm đại đa số, mặc dù có nhiều nhân vật VIP hiện diện ở đó nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến không khí vui mừng hoan hỉ của họ, mọi người vẫn tận tình hưng phấn vui chơi.

Hạ An Mẫn công bố muốn đi kiếm một con rùa vàng để cầu về nhà, sau khi ném Lương Hoà ngồi ở một góc liền bỏ đi đâu không rõ. Lương Hoà rầu rĩ oán thán bạn, ngồi nhìn thiên hạ cảm thấy thật không thú vị chút nào. Cô thấy đói bụng, lấy bánh ngọt bắt đầu ăn, dù sao chỗ này ánh sáng cũng ít, lại hiếm khi có người qua lại, cô cứ trốn chỗ này mà ăn cũng không ai để ý nhìn.

Loại bánh cô ăn rất nổi tiếng ở thành phố C, cả thành phố chỉ có duy nhất một cửa hàng. Thành phần bánh chỉ gồm sôcôla và hạnh nhân, vậy mà họ có thể làm ngon như vậy, vừa thơm vừa mềm. Lương Hoà ăn một cách ngon lành thích thú, vừa ăn vừa suy nghĩ lan man, không tập trung một chút liền lập tức bị nghẹn. Cô luống cuống tay chân xoay tìm nước uống, đột nhiên một cái ly đưa ra trước mặt, Lương Hoà không kịp nói cảm ơn liền cầm lấy uống một hơi. Mùi champagne vừa ngọt vừa nồng rót vào trong cổ họng, rượu chảy xuống bụng khiến cô ho khò khè. Mặc dù vậy miếng bánh bị nghẹn ở cổ họng cuối cùng cũng được nuốt xuống.

Nhờ ánh sáng mờ mờ cô ngẩng đầu lên định nói cảm ơn. Nhìn thấy người kia lại giật mình. Tưởng ai khác hoá ra là Lục boss, trời ạ, phen này quả thật mất mặt.

Lục Thừa Vấn vừa nhìn thấy sắc mặt nghẹn đỏ bừng của cô trong phút chốc lại biến thành xấu hổ, tức thì hiểu rõ cô đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô. Bàn tay hơi lạnh khiến cô

giật mình một cái, Lương Hoà quên mất là mình đang mặc chiếc váy hở lưng trần.

Lương Hoà xấu hổ, nghiêng răng nghiêng lợi mắng thầm Hạ An Mẫn một hồi. Nhỏ bạn là đầu sỏ gây nên vụ này, nhất định phải tính sổ với nó mới được.

Lục Thừa Vấn hỏi như vô tình: “Nghe nói phóng viên Lương học đại học ở nước ngoài phải không?”

Lương Hoà ngẩn người rồi sau đó đáp “Vâng, đúng, học ở bên Anh, Bristol University “

Lục Thừa Vấn nghe xong cảm thấy nao nao trong lòng. Bần thần trong chốc lát mới phục hồi lại, cười khê: “Quả thật là khéo quá, thì ra chúng ta chẳng những là đồng nghiệp, còn học cùng trường nữa”.

Học cùng trường sao? Lương Hoà ngạc nhiên hai mắt mở to nhìn anh. Cô cùng với Lục boss là học cùng trường? Ôi!

Bữa tiệc kết thúc xong đã gần mười một giờ rồi. Hạ An Mẫn không uống rượu, lái xe đưa Lương Hoà về nhà. Lương Hoà hơi ngạc nhiên, gặp những trường hợp như thế này Hạ An Mẫn luôn luôn là người chơi tận tình, điên đảo sẵn khoái nhất, lần này chẳng những không vui chơi điên đảo, mà còn hầu như không uống chút rượu nào. Trên cả đoạn đường về Hạ An Mẫn cứ nói đi nói lại.

“Ha, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu mình thấy một người đàn ông hay ngại ngùng đến như vậy, làm mình phải giả bộ làm yếu điệu thực nữ, hiền lành ngoan ngoãn, cầm một ly rượu ngồi im một chỗ chỉ dám thỉnh thoảng nhấp môi một chút xiu xiu. Haiiii, dù sao người ta cũng là Thạc sĩ nha, tốt nghiệp khoa Luật Đại Học Yale. Tính ra là đàn em của Bill Clinton cùng Shiela Bair đấy, ôi chà chà!”.

Lương Hoà đau đầu choáng váng, chóng mặt, cô tì trán vào kính xe át. Uống một ly champagne cũng thấy say, quả thật là tửu lượng không ai sánh bằng. Lục boss còn nói thêm câu kia nữa chứ. Lương Hoà đột nhiên phát hiện ra Lục boss và ông chồng của mình không hẹn mà cùng giống nhau ở một điểm, đang yên đang lành thần nhiên quăng ra một quả bom, sau đó đứng một bên xem phản ứng của cô.

Lúc đó Lương Hoà định hỏi rõ ràng, nhưng chưa kịp mở miệng thì toàn bộ đèn trong đại sảnh đột nhiên sáng bừng lên. Ánh sáng chói lóa khiến cô không mở mắt được. Người MC ở trên sân khấu tuyên bố đã đến giờ dancing, mời Lục Thừa Vấn trở về sân khấu để mở màn buổi khiêu vũ. Mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, Lương Hoà đứng bên cạnh Lục Thừa Vấn vô tình lại dẫn dắt sự chú ý của toàn bộ đại sảnh. Tâm tình của Lục đại boss dường như rất vui vẻ, vỗ nhẹ vai cô một chút liền đi lên bục, bỏ lại cô đứng tại chỗ trở mắt nhìn.

Hạ An Mẫn nói luyên thuyên nửa ngày không thấy có người đáp lại, nhân lúc dừng xe chờ đèn đỏ quay đầu nhìn Lương Hoà. “A, vẫn còn mở mắt sao? Mình còn tưởng cậu đã ngủ rồi chứ. Chắc chắc, ôi, tửu lượng của cậu đúng là kỳ tích, không biết uống thì dừng có uống.”

Lương Hoà xoay đầu ai oán nhìn bạn một cái rồi lại xoay đầu đi, không thêm nói. Kể từ hôm kết hôn đến bây giờ, vấn đề tửu lượng đã trở thành tử huyệt của cô.

“Có chuyện này mình tò mò một chút, lúc ấy cậu cùng boss đang làm gì đấy? Đèn vừa sáng lên liền nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau. Ôi, mặt cậu còn đỏ bừng lên nữa chứ. Chà chà, cậu không thấy vẻ mặt của Giản đạo cô đâu, lúc ấy mới đẹp làm sao haha.”

Lúc đó mình uống rượu nên mặt mới đỏ! Câu nói này quay cuồng trong đầu Lương Hoà. Nhưng mà ngẫm lại, tình cảnh lúc đó mà để cho người đang có tình ý với boss Lục là Giản Trữ trông thấy, hẳn là không phải chuyện tốt gì. Cô thở dài sụt một tiếng, đột nhiên nhớ tới một chuyện liền ngồi thẳng lên hỏi Hạ An Mẫn.

“Lục Thừa Vấn đến làm Tổng biên tập ở Toà soạn như thế nào cậu có biết không?”

Hạ An Mẫn cười toe: “Con nhóc, câu này cậu hỏi đúng người rồi đấy. Mình là ai nào, là nguyên lão của ba triều đại Pioneer đấy. Có chuyện gì mà qua được mắt mình hì hì”.

Lương Hoà nhin không được lườm bạn mình một cái. Nhưng dù sao nói cũng đúng, Hạ An Mẫn quả thật từng chứng kiến Pioneer trải qua ba lần Chủ biên. Hai người trước đều là những con cháu của cán bộ cao cấp, tới làm việc chỉ như đi dạo chơi, hoặc là thử thách thực lực, thời gian chưa được bao lâu liền chuyển đi

làm việc khác. Theo cách nói của Hạ An Mẫn, Toà soạn không chỉ nói là ba triệu đại, mà là bốn, năm triệu đại hoặc nhiều hơn đều không ngoa.

“Tình hình cụ thể ra sao thì mình không rõ lắm, dù sao nghe nói boss Lục từng được American Book Awards.”

Lương Hoà ngồi im, yên lặng nhớ lại. Bỗng nhiên quay đầu hỏi Hạ An Mẫn: “Cậu.. cậu vừa mới nói American Book Awards?”

“Ừ, đúng rồi, làm sao vậy?” Hạ An Mẫn nhìn Lương Hoà không hiểu.

American Book Awards. Cô nhớ rõ lúc còn học, giáo sư của cô đã từng nhắc đến một người. Sở dĩ cô còn nhớ được không phải vì người được nhắc đến quá xuất sắc, mà do đó là vị giáo sư già nua tính tình cổ hủ của cô, ông hiếm khi khen ngợi một người nào. Mà lần khen người ấy, giáo sư lại tỏ vẻ rất tấm tắc.

Người kia có tên tiếng Anh là Laurence, một cái tên rất bình thường, vào thời điểm đó anh khoảng hai mươi tư tuổi. Là người Trung Quốc nhưng lại được giải thưởng sách nước Mỹ, chính vì điều đó khiến cho cả trường cùng dư luận oanh động, Học viện Nhân văn và Nghệ thuật của Đại Học Bristol trao cho anh giải thưởng Cành ôliu Hoà bình.

Giáo sư của cô nói, người này theo học ngành Major of Education (Xây dựng công trình), hơn nữa anh chưa từng dự thính một khoá học nào của Faculty of Arts (Nghệ thuật và Khoa học Xã hội) nào hết. Học trò thông minh như vậy từ trước đến giờ ông chỉ thấy có một người, đó chính là Laurence Lu.

Laurence Lu.

Lương Hoà yên lặng phục hồi tinh thần, thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạ An Mẫn, cô so vai cười nhẹ: “Không có chuyện gì cả đâu, mình chỉ tò mò thôi.”

Hạ An Mẫn vừa dừng trước cửa Lương Hoà nhìn thấy ngay một chiếc xe quen khác đang đỗ gần đó, Bentley đen, biển số xanh, cô hơi ngạc nhiên. Bình thường chiếc xe này đều nằm trong gara của Cố viên. Lương Hoà vội vàng xuống xe, đi ra phía trước gỗ gỗ cửa kính.

Cửa xe hạ xuống một chút, qua khe hở Lương Hoà thấy vẻ mặt lo lắng của Phùng Trạ, lại nhìn qua ghé phía sau thì thấy mẹ chồng mình ngồi đó. Trong lòng cô liền cảm thấy căng thẳng.

Lý Uyển xuống xe, thấy Phùng Trạ cũng định xuống theo thì nói: “Cậu cứ ngồi đó.”

Phùng Trạ đành ngượng ngùng ngồi xuống.

Lý Uyển gặp Lương Hoà vốn định hỏi cô tại sao lại về muộn như thế này, nhưng tầm mắt bà nhìn thấy quần áo mặc trên người cô như thế, tức thì lạnh lùng nói: “Con vừa đi đâu về vậy? Sao lại ăn mặc kiểu như thế này?” Suýt nữa bà nói mấy chữ “hở ngực hở lưng“, nhưng là người nhã nhặn bà liền im lặng dừng lại.

Lương Hoà hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Toà soạn có tiệc rượu mừng ba mươi năm ngày thành lập, con đi tham gia một chút mẹ ạ”.

Thấy bộ dáng vâng lời ngoan ngoãn của cô, bà cũng không tiện phát giận. “Có uống rượu không?”

“Con có uống một chút!”. Chỉ có một ly sâm banh, uống lại vội vàng đổ cả vào quần áo. Cho dù cô muốn giấu diếm thì mùi rượu trên người cũng che giấu không được.

Lý Uyển vừa nghe thấy cô uống rượu, lại giận lên: “Hừ, nhìn xem, Hoài Ninh ở nhà lúc nào cũng tìm mọi cách che chắn không để cho con uống rượu. Con nhớ lúc ở tiệc kết hôn con cũng uống đến mức nôn thốc nôn tháo ra không, thật không biết tự kiềm chế giữ gìn sức khoẻ bản thân gì cả. Nếu lỡ đang có thai mà không biết lại uống như vậy, con tính xem nên làm sao, hả?”

Nhắc đến chuyện con cái sắc mặt Lương Hoà lại buồn bã. Vợ chồng hai người bọn họ mới chỉ chung đụng có một lần, tính toán lại thì đúng vào thời kỳ an toàn, khả năng có thai là hoàn toàn không có. Mẹ chồng cô nôn nóng muốn bế cháu nội hẳn là vì trong bữa cơm hôm đó cô đã đáp ứng bà.

Thời tiết vào mùa đông vô cùng lạnh, ban đêm gió lại thổi càng nhiều. Lương Hoà vốn mặc ít quần áo, đứng trong gió lạnh tới mức mũi đỏ hồng lên. Hạ An Mẫn ngồi trong xe trông thấy thế vốn không muốn xen vào

nhưng lúc này cô nhin không được, xuống xe ôm vai Lương Hoà, nhẹ nhàng nói với Lý Uyển: “Bác gái, tối nay cháu đi cùng Hoà Hoà, quả thật Hoà Hoà uống rất ít, bắt đắ dĩ mà phải uống thôi ạ”.

Lý Uyển liếc nhìn cô một cái cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa. Lương Hoà nhìn là biết ngay bà cũng không muốn làm mất mặt cô trước mặt người ngoài. Bà mở cửa xe lấy ra một chiếc hộp giữ ấm, đưa cho cô, giọng nói cũng nhẹ hẫ đi.

“Đây là súp mẹ vừa mới mua, lúc này đưa tới còn nóng, bây giờ hẫ là lạnh rồi, về nhà đun lại rồi hẫ ăn.”

Lương Hoà ngoan ngoãn vâng dạ cầm lấy, lại tiễn bà lên xe đi rồi tâm trạng mới hết căng thẳng, thở ra một hơi. Cô cười dựa vào người Hạ An Mẫn: “Cậu sợ khí thế của bà cơ mà, sao lại không sợ nữa à?”

Hạ An Mẫn cúi mũi cô, giận nói: “Hừ, còn chê mình à, lúc này không biết ai giống hệt con cừu nhỏ ngoan ngoãn cúi đầu để cho bà ấy dạy dỗ nhỉ? Mình không che chở cho cậu thì ai che chở?”

Lương Hoà gục đầu tựa vào vai Hạ An Mẫn: “Mẫn Mẫn, tối nay ở lại đây ngủ với mình đi.”

Lương Hoà cả người lạnh ngắt, vừa vào nhà đã bị Hạ An Mẫn đẩy vào phòng tắm đi tắm nước nóng. Tắm xong đi ra liền thấy di động kêu rì rì, mở ra xem thì ra là tin nhắn của Phùng Trâm.

“Hôm nay phu nhân đi chơi với bạn bè, lúc về cứ nhắc không biết lúc nào được bế con của đội trưởng, liền mua đồ ăn cho chị. Ai ngờ đến không gặp chị, gọi điện thoại cũng không nhấc máy, phu nhân sốt ruột mới nói như vậy, chị đừng có buồn”.

Lương Hoà vừa lau tóc vừa đọc tin nhắn, đọc gần xong thì bị Hạ An Mẫn giật lấy điện thoại, cô bạn nhìn qua liền hừ một tiếng ném điện thoại lên sô pha.

Lương Hoà cười: “Sao vậy? Cái điện thoại có trêu chọc cậu đâu?”

Hạ An Mẫn thả người rơi trên sô pha, túm lấy điều khiển tivi bấm lung tung một hồi, giọng cầm cẩu hằm hừ cảm phẫn, “Mình không thích cái kiểu bề trên của mẹ chồng cậu, phu nhân của tướng quân à? Phu nhân nhà giàu à? Cuối cùng cũng chỉ là một bà lão năm mươi tuổi.”

Vốn đã nghe quen miệng lưỡi độc địa của bạn, nhưng dù sao đó cũng là mẹ của Cố Hoài Ninh, Lương Hoà nghe không được, đẩy Hạ An Mẫn một cái tỏ vẻ không đồng ý.

Hạ An Mẫn lườm cô, than thở: “Hừ, không cho nói à? Mình cho cậu biết, mâu thuẫn giữa mẹ chồng cùng con dâu là vô chừng vô mực, không thể nói trước được, nhất là những nhà giàu có như nhà chồng cậu. Cậu bây giờ chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là đối đầu cùng bà ấy, đấu một sống một chết. Hai là cậu túm lấy con trai bà ấy, thả thả nước mắt, làm cho bà ấy tức giận mà không làm gì được. Haizz, thật sáng khoái..”

Lương Hoà hắt xì một cái, vội vàng lấy khăn tay bịt miệng, tiện thể nhét khăn vào miệng Hạ An Mẫn, “Im ngay, nín ngay, nói bậy nói bạ gì đâu không.”

Hạ An Mẫn dúm đầu cô một cái: “Bị cảm rồi đấy, biết không?”. Nói xong thở dài lắc đầu cảm thán: “Đúng là không dễ dạy chút nào.”

Cô đứng dậy, mở tủ lạnh lấy gừng đi nấu nước gừng cho Lương Hoà uống.

Lương Hoà ôm gối đứng tựa vào cửa bếp ngẩn người. Nghĩ lại Hạ An Mẫn nói vẫn có phần đúng, quả thật là cô không dám cương cùng Lý Uyển. Nhẹ nhàng ngoan ngoãn làm một người vợ uất ức, ngay cả Hạ An Mẫn đều nhin không được mà mắng cô.

Hạ An Mẫn quay đầu lại thấy Lương Hoà đứng đó liền thúc giục: “Đứng đấy làm gì, có thấy lạnh không hẫ?”

Lương Hoà cười: “Không sao, mình nói cho cậu biết, nửa tháng nay đây là lần đầu tiên bếp nhà mình nổi lửa đấy nhẽ, cũng là cậu nấu đầu tiên, thấy vinh dự chưa?”

Hạ An Mẫn trừng mắt nhìn cô, lại nhìn một loạt dụng cụ nấu ăn gọn gàng xinh đẹp được sắp xếp chỉnh tề, trong lòng chợt cảm thấy hoảng hốt mà không hiểu tại sao.

Nước gừng nấu xong được đổ ra bát, Lương Hoà bê lên vừa thổi vừa uống. Hạ An Mẫn lại sờ soạn đi ra sô pha tìm điện thoại của Lương Hoà, lục tìm cả buổi không thấy, mới ngẩng đầu hỏi: “Này, chồng cậu tên là Cố gì ấy nhỉ?”

Đang uống nước gừng Lương Hoà suýt nữa thì nghẹn. Cô cố gắng nuốt xuống lại ho khan vài tiếng mới trợn mắt hỏi bạn: “Cậu tìm số điện thoại của anh ấy làm gì? Giờ này muộn rồi, không được gọi!”, dừng một chút cô lại nói thêm “Diễn tập quân sự hình như sắp bắt đầu rồi.”

Hạ An Mẫn mặc kệ không thèm quan tâm tới mấy chuyện đó: “Nếu cậu không nói, mình cứ tìm thấy người nào họ Cố trong này thì mình gọi à nha, lần lượt từng người, mặc kệ đêm hôm khuya khoắt mặc kệ nhiễu loạn dân tình, dù sao cũng là điện thoại của cậu!”

Lương Hoà quả thật là bị ồm rồi, cả người không có chút sức lực, không thể lấy lại di động từ trên tay bạn, cô tức giận dậm chân quăng ra ba chữ: “Cố Hoài Ninh”.

Hạ An Mẫn cảm thấy mỹ mãn ấn phím bấm số gọi ngay. Tiếng chuông vang một hồi lâu mà không có người nghe máy, Lương Hoà đứng bên cạnh cẩn thận nghe, hơi bức bối tủi thân, định chộp lấy điện thoại tắt đi không gọi nữa, đột nhiên người bên kia lại cầm máy. Hạ An Mẫn nhanh chóng vứt điện thoại sang cho cô, ý bảo cô nghe.

Cô cầm điện thoại trên tay, nghe giọng nói của anh trầm, ấm, xuyên qua điện thoại vang lên: “Lương Hoà?”

Anh chưa ngủ, cô hít một hơi áp điện thoại vào tai: “Em đây!”

Thấy có người trả lời, anh thở dài nhẹ nhõm: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Cô đột nhiên không biết nói gì, quanh co một lúc lại đột nhiên bật ra một câu làm cô chỉ muốn trốn luôn: “Em.. em bị cảm rồi!”

Cố Hoài Ninh im lặng một lúc, cô tưởng anh không biết nên nói cái gì, lại nói nhanh thêm một câu: “Ừm.. em vừa uống nước gừng rồi, bây giờ cũng đã không sao.”

Hình như anh cười, giọng cười xuyên qua điện thoại dường như rất gần, còn có tiếng thở nhẹ của anh, nghe vào bên tai cô lại vô cùng rõ ràng: “Chỉ uống nước gừng không làm sao được, đến bác sĩ khám đi, nếu không thì gọi điện cho Phùng Trầm, bảo cậu ta có mặt ngay lập tức!”

Không hiểu vì sao khi nghe được giọng nói của anh, mũi cô liền cảm thấy cay, mắt cũng ửng đỏ. Thật giống như một đứa trẻ, khi bị ngã thì không thấy đau, cũng không khóc, nhưng khi có ba mẹ chạy đến vuốt ve dỗ dành liền cảm thấy tủi thân, òa lên khóc. Cảm giác như thế này đã lâu lắm rồi cô không nhận thấy, từ khi ba mẹ qua đời tới bây giờ không còn có nữa. Cô không biết phải xử trí như thế nào, lại càng không kìm nén lại được.

Cố gắng nhịn một lát, cô hít hít mũi: “Bây giờ muộn rồi, để mai sẽ tốt hơn.”

“Ừm, trên tủ ở đầu giường, ngăn kéo thứ hai có một ít thuốc, em uống trước đi.” Anh dặn cô.

Lương Hoà khẽ trả lời anh, lại nghe thấy anh hỏi: “Tối qua anh nói gì còn nhớ không?”

“Nói câu nào đâu?”

Anh nhắc: “American Gothic ấy?”

Cô nhớ ra, lại hỏi: “Tại sao lại phải xem cái đó?”

Anh cười cười: “Cái này để anh hỏi lại Triệu Kiên Hoà.”

Hai người nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại. Lương Hoà lập tức đi mở máy tính, tìm trên mạng bức họa kia. Cô ngồi ngẩn ra xem một lúc mà lại không hiểu gì. Hạ An Mẫn từ đâu đi tới thò cổ ra nhìn, nhìn nửa ngày cảm thán một câu: “A, người phụ nữ này trông rất giống mẹ chồng cậu nhỉ?”

Lương Hoà ngẩn người, sau khi hiểu ra liền ôm bụng cười không ngừng. Trong lòng cô những điều buồn bực, hờn dỗi, bất an đột nhiên bay biến không còn nữa. Đây là độc chiêu an ủi vợ của Cố đội trưởng hay sao?

23. Chương 23

Hôm qua thành phố B đón trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông, mới rạng sáng trời đã rét muốn đông lạnh cả người. Toàn bộ Quân khu Kinh Sơn đèn đuốc sáng trưng, bởi vì hôm qua vừa nhận được thông báo từ cấp trên đưa xuống, ba ngày sau sẽ xuất phát lên đường đi địa khu nội Mông Cổ.

Nội Mông Cổ là một khu tự trị có ranh giới trải dài từ Tây sang Đông, hoàn cảnh phức tạp cùng thời tiết khắc nghiệt. Nhiệt độ ngày đêm chênh lệch lớn, vào tháng Mười Hai như bây giờ nhiệt độ ban đêm có thể xuống thấp đến âm hai mươi độ C. Quân khu Kinh Sơn đã ra thông báo những đơn vị bộ đội tham gia tập trận đều dùng xe vận tải chuyên dụng, cấm sử dụng xe có điều hoà.

Thông báo mãi tới hôm nay mới nhận được. Trước khi tiếp điện thoại của Lương Hoà, Cố Hoài Ninh đang họp. Nói chuyện với Lương Hoà xong, anh cúp máy, mắt nhìn tờ thông báo trên tay một cái rồi đưa cho Trương Văn, một trong các doanh trưởng của Phòng hoá đoàn, ý bảo anh ta xem xong rồi truyền ọi người cùng đọc. Trương Văn nhận lấy, nhìn một cái liền văng ra một câu “Điên rồi!” làm tất cả mọi người đều chú ý.

Cố Hoài Ninh ngẩng đầu nhìn anh ta hỏi: “Cậu có ý kiến gì?”

Trương Văn nhìn sắc mặt anh, không nói gì. Triệu Kiền Hoà chứng kiến thấy thế thì cười ha ha. Ở Phòng Hoá đoàn này không ai không biết Trương Văn, tốt nghiệp Đại học Kỹ thuật Quân sự, ý vào có người nhà làm lãnh đạo chống lưng mà liên tiếp thăng chức cho dù bản thân anh ta chưa từng gian khổ phấn đấu.

Triệu Kiền Hoà vỗ lên vai anh ta một cái, đau đến mức Trương Văn nhe răng nhếch miệng: “Tham mưu trưởng, xin ngài xuống tay nhẹ cho.”

Nghe vậy Triệu Kiền Hoà lại gõ lên đầu anh ta thêm một cái nữa: “Thằng nhóc này, ở đây là đâu mà đòi hỏi vậy hả? Cho cậu ngồi xe đã là tốt lắm rồi, còn muốn máy bay đến đón cậu à?”

Trương Văn xoa xoa đầu, giận mà không dám nói gì.

Cố Hoài Ninh gõ nhẹ tay lên mặt bàn nhắc nhở mọi người trật tự lại, anh đi quanh một vòng, nói: “Hôm nay mệnh lệnh từ Sư bộ mọi người đều nắm được rồi, cũng hiểu rõ rồi, các chiến sĩ khổ cực huấn luyện suốt cả tháng nay, chuẩn bị vào trận rồi làm cho tốt, đừng để đến thời điểm cuối cùng lại xảy ra chuyện gì không hay ho để ảnh hưởng đến đồng đội. Được rồi, hôm nay cũng không còn gì khác để nói, tan họp đi.”

Gần đến thời gian tập trận, công việc luôn dồn dập đến một đồng, lần lượt giải quyết xong việc cho dù là người sắt cũng cảm thấy mệt mỏi. Cố Hoài Ninh xoa trán, chưa kịp thở dài vai đã bị một cánh tay choàng qua, Triệu Kiền Hoà cười hì hì thúc lưng anh.

“A, xem ra tinh thần cứng rắn nhỉ, bị gõ ép như vậy cũng không suy sụp!”

Cố Hoài Ninh không thèm quan tâm đến, tay phải anh vung một cái, cánh tay Triệu Kiền Hoà liền bị hất xuống dưới.

Triệu Kiền Hoà nhú mày, người này không đánh trả lại anh, xem ra tâm tình có vẻ rất tốt. Anh xoa xoa cổ tay bị đau nói: “Này, mình hỏi cậu, cậu định mang cả Trương Văn đi thật đấy à? Thằng nhóc này nhìn là biết ngay miệng hùm gan sứa, ra trận diễn tập bắn một phát đạn nó sợ bỏ chạy mất dép luôn à xem.”

“Mặc kệ thực lực nó ra sao, mình không thèm để ý. Huống hồ, nó cũng còn có chỗ để dùng.” Cố Hoài Ninh cười nhạt, còn chưa chính thức bắt đầu tập trận, các loại điện thoại đã liên tiếp gọi tới, yêu cầu tham gia có, yêu cầu không tham gia cũng có, anh luôn phải nước đến đâu chặn đến đấy, thật mỗi mệt.

“Dù thế nào thì mình cũng không ảnh hưởng gì, cứ ngồi mà xem diễn ha ha”. Triệu Kiền Hoà nhàn nhã nói, lại đẩy vai Cố Hoài Ninh: “Nói mình nghe xem, cậu vừa nhận điện thoại của ai đấy?”

“Liên quan gì tới cậu?” Cố Hoài Ninh ngẩng đầu liếc nhìn bạn.

“Khà khà, mình thấy cậu nghe điện thoại xong vẻ mặt tươi tắn hơn nhiều, chẳng nhẽ là vợ gọi?” Triệu Kiền Hoà xoa cái cằm nhẵn nhụi không một cọng râu, cười gian xảo.

Cố Hoài Ninh nhăn mặt lại, giọng ngang phè: “Thì thế nào?”

Nhìn xem, nhìn xem đi, quả nhiên là người ta có vợ rồi nha, không thêm nề mặt an hem chút nào cả. Triệu Kiền Hoà đứng phía sau ai oán nói thầm.

Lúc Cố Hoài Ninh trở về ký túc xá đã là hai giờ sáng, năm giờ sáng lại phải dậy để tập luyện nên anh không ngủ nữa. Anh vừa đi vào vừa cởi áo khoác, bàn tay đụng phải máy điện thoại trong túi áo, anh hơi dừng một chút rồi mở ra xem. Tin nhắn của Phùng Trạm gửi tới lúc tối vẫn còn lưu trong máy, anh mím môi, xoá đi.

Thằng nhóc Phùng Trạm này quả thật cũng xứng chức danh mật thám, bất cứ chuyện gì khiến cô khó khăn cũng báo cho anh biết. Vấn đề là ở cô, không có việc thì không thêm gọi điện cho anh, cho dù có gọi cũng không nói vào vấn đề chính, nói vấn đề chính còn quanh co lấp bắp. Anh nghĩ, nhịn không được lại bật cười. Vậy mà cô nói là yêu thích anh ư? Nhìn xem có điểm nào lộ ra là yêu thích đâu chứ!

Bỏ đi, dù sao anh cũng phải công tư phân minh, không so đo chấp nhặt với cô. Cố Hoài Ninh soạn ra một tin nhắn, gửi đi cho Phùng Trạm.

Lúc chuông cửa reo vang ở ngoài, Hạ An Mẫn cùng Lương Hoà vẫn còn đắp chăn ngủ vùi. Người bấm chuông cũng rất kiên nhẫn, cứ đứng bấm cho tới lúc Lương Hoà dậy ra mở cửa mới thôi. Lương Hoà ai oán buồn bực, mặc bộ áo ngủ in đầy những con thỏ nhỏ, lật quệt một đôi dép mềm, tóc tai bù rối ra mở cửa, Phùng Trạm cùng vị bác sĩ đứng ngoài hoảng sợ, sững sốt nhìn cô nửa buổi mới hoàn hồn.

“Chị dâu?” Phùng Trạm gọi cô.

Lương Hoà trở mắt nhìn hai người, lại cúi xuống nhìn ngắm chính mình, rồi sau lại vội vàng chui về phòng thay quần áo. Bỏ mặc Phùng Trạm cùng bác sĩ đứng nhìn nhau.

Mặc chỉnh tề xong Lương Hoà mới đi ra, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng. Lúc này mới nhìn bác sĩ và hỏi Phùng Trạm: “Đây là...?”

“Đây là bác sĩ tư của Lão gia, bác Trương Thiệu Chi.”

Lương Hoà vừa chào bác sĩ vừa than thở thầm trong bụng. Phùng Trạm vừa ngồi xuống ghế vừa nói: “Lão gia nghe nói chị bị ốm, cho nên sáng nay gọi em đưa bác sĩ Trương đến đây, lão gia còn dặn chị không được đi bệnh viện, chỗ đó đông người, nhiều bệnh, không được vệ sinh.”

Cô chỉ bị một chút xúu cảm lạnh mà ngay cả ba chồng cũng biết tin, lại còn đặc phái bác sĩ tư đến đây nữa. Nghĩ vậy Lương Hoà bật cười: “Thật sự là cháu chỉ bị cảm nhẹ thôi, tối qua đã uống nước gừng cũng đỡ nhiều lắm rồi, không dám làm phiền bác sĩ!”

Ông bác sĩ khuyên cô: “Chuyện này không thể qua loa được, bây giờ là lúc chuyển mùa, dịch bệnh lan tràn khắp nơi, cảm cúm cũng đang có dịch, nếu sơ sơ đại khái không chú ý thì lúc sinh bệnh nặng có uống nước gừng cũng không giải quyết được gì cả.”

Ông nói như vậy rồi Lương Hoà cũng không lại kiên trì thêm nữa, tùy ý ông khám bệnh cho cô. Kết quả cũng không có bệnh gì lớn mà thuốc lại kê ra một đồng, toàn là thuốc Đông y. Lương Hoà cắn môi, cảm thấy vô lực không biết nói gì cho phải.

Bác sĩ nhìn khuôn mặt vẻ khổ sở của cô, liền cười: “Cháu không có bệnh gì cả, nhưng thể chất lạnh lẽo, thân mình yếu ớt. Nếu dùng thuốc tây thì chỉ có thể điều trị tạm thời, muốn chữa trị tận gốc phải uống thuốc Đông y. Khi về nhà bác bảo Phùng Trạm đem thuốc tới cho cháu.”

Phùng Trạm lái xe đưa bác sĩ Trương về nên cũng không ở lại, thấy cô còn lẩn bấn đứng ở phòng khách, cậu ta liền đi đến bên cạnh nói nhỏ vào tai cô, “Chị dâu, đây là lệnh của đội trưởng đấy, lấy cái mác của Lão gia mà thôi”.

Trời ạ, làm cho cô bấn loạn suy nghĩ một hồi, cô còn tưởng là ba chồng mình quan tâm tới cả những việc nhỏ nhặt này, đang có cảm giác kinh ngạc và cảm động, nghe Phùng Trạ nói như vậy cô lại một phen suy nghĩ hỗn độn.

24. Chương 24

Nội Mông Cổ

Thuốc mà bác sĩ kê cho cô phải sắc lên lấy nước để uống. Phùng Trạ hí hoáy đun đun nấu nấu trong bếp, ấm thuốc đặt trên cái bếp không mấy khi nổi lửa của Lương Hoà, giữa tiết trời lạnh giá của mùa đông mà trán cậu thanh niên vã ra đầy mồ hôi. Sắc xong, Phùng Trạ xách ấm ra bàn, đáng vẽ cực kỳ thành thạo đổ thuốc ra bát, đưa cho Lương Hoà. Bộ dáng đầy trách nhiệm nhìn chằm chằm Lương Hoà uống thuốc, chờ tới khi một bát đen xì đầy thuốc được cô uống hết một giọt cũng không thừa cậu mới đem bát đi rửa, hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn.

Buổi chiều Lương Hoà đi làm vừa lúc Toà soạn đón thêm phóng viên mới vào làm. Đó là một cô gái trẻ, xinh đẹp, tốt nghiệp Thạc sĩ ngành Thông tin và Truyền thông, vốn người đã xinh xắn, có học thức cao, lại do Lục Thừa Vãn giới thiệu nên mọi người càng chú ý tới. Lương Hoà nhìn thoáng qua cô gái, không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Sáng nay Lương Hoà ở nhà uống thuốc nên không đi làm, Lục đại boss vừa thấy cô đến liền điểm danh gọi cô vào phòng. Lương Hoà bước vào văn phòng anh thì gặp cô phóng viên mới cũng đang ở đó. Lục Thừa Vãn nói với Lương Hoà:

“Đây là nhân viên mới đến, Lý Gia, tạm thời cô hướng dẫn cô ấy một thời gian, giúp cô ấy làm quen với công việc và hoàn cảnh trước.”

Lương Hoà ngạc nhiên sững sốt. Trong Toà soạn người có nhiều kinh nghiệm cùng tư cách hướng dẫn nhân viên mới còn rất nhiều, vì cớ gì Lục boss lại giao việc này cho cô? Tuy nghĩ vậy nhưng nhìn sắc mặt của Lục Thừa Vãn Lương Hoà cũng không nói ra, mỉm cười đồng ý. Dù sao cô cũng là bậc đàn chị đi trước, hướng dẫn đàn em có gì là không thể? Lý Gia cười một cách ngọt ngào, chìa bàn tay trắng trẻo ra bắt tay cô làm quen: “Nghe nói chị Lương Hoà trước đây từng là sinh viên giỏi tốt nghiệp từ Bristol ra, thật ngưỡng mộ quá!”

Lương Hoà nghi hoặc, cô ta là người mới mà lại có vẻ hiểu rõ về mình như vậy làm cho cô có cảm giác không thích ứng. Chẳng nhẽ là tính nghi ngờ cùng lo xa của cô quá lớn rồi sao? Lương Hoà cười, cầm tay Lý Gia: “Ở đây tất cả đều là người một nhà cả, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng làm việc thật tốt nhé!”

Bàn làm việc của Lương Hoà bày đầy những bài viết chờ xét duyệt, cô thở dài, dẹp lại bàn viết dọn ra một chỗ trống. Cô cầm di động lên do dự không biết có nên gọi cho Cố Hoài Ninh hay không. Ban sáng trước khi về Phùng Trạ nói cho cô biết, Quân khu Kinh Sơn nội trong ngày mai sẽ đến Nội Mông Cổ. Thời gian huấn luyện vừa qua hai người còn có thể đi đi về về liên lạc thường xuyên, nhưng khi anh đã vào tập trận thì mọi thông tin liên lạc ra bên ngoài đều bị khống chế một cách nghiêm ngặt, cho dù là cấp bậc lãnh đạo cũng không được phép có ngoại lệ.

Chần chừ trong chốc lát, Lương Hoà quyết định gọi cho anh. Người ở đầu điện thoại bên kia không biết có phải biết cô do dự hay không, chuông reo chưa được mấy tiếng đã nghe máy. Bên phía chỗ anh có vẻ huyền não ồn ào, dù vậy giọng nói của anh vẫn rõ ràng, vọng vào trong tai cô mang một vẻ mê hoặc quyến rũ: “Alô?”

“Là em đây!” Theo bản năng cô ngồi thẳng lưng lên.

“Anh biết!” Khẽ giọng, anh nói.

Lương Hoà cười nhẹ, định bắt đầu nói thì đầu bên kia dường như có người xin chỉ thị của anh, cô đợi một lát chờ anh giải quyết công việc xong Lương Hoà mới hỏi: “Anh đang bận à?”

“Ừ, bây giờ anh đang thu dọn đồ đạc, lát nữa sẽ lên tàu rồi.”

“Đi ngay bây giờ sao? Đi nhanh như vậy sao?” Lương Hoà kinh ngạc hô lên: “Phùng Trạ nói ngày mai anh mới đi cơ mà?”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát mới trả lời: “Ừm, mệnh lệnh từ cấp trên mới xuống, đi nhanh hơn một chút thôi.” Đột nhiên anh hỏi sang chuyện khác: “Em bị cảm đã đỡ nhiều chưa?”

“Đã khoẻ hơn nhiều rồi.” Cô khẽ nói, thanh âm buồn rầu.

Giọng nói rầu rĩ của cô anh nghe rõ ràng vô cùng, có lẽ cảm xúc ấy của cô giờ phút này cũng lộ rõ ra như vậy trên khuôn mặt, bàn tay đang nắm điện thoại của anh siết chặt lại, khẽ nói: “Em đừng nghĩ gì cả, cũng không cần lo lắng cho anh. Những gì đã nói anh sẽ không quên, đã đồng ý với em rồi thì sẽ không thay đổi.”

Anh đã đáp ứng cô sẽ trả lời cho cô biết, như vậy anh cũng đi tìm câu trả lời cho chính bản thân mình.

Câu nói đột ngột của anh khiến Lương Hoà im bật, cô không biết phải nói thêm điều gì, dường như Cố Hoài Ninh cũng không hi vọng cô sẽ trả lời, anh thở dài: “Bây giờ anh đang vội, anh cúp máy trước nhé, em nhớ giữ gìn sức khoẻ!”

Anh sắp cúp máy, đầu Lương Hoà ơng một tiếng, bỗng nhiên dừng khí từ đầu xông lên, cô đột ngột hô một tiếng: “Đừng cúp máy!”

Tiếng hô chẳng những khiến Cố Hoài Ninh kinh ngạc, mà toàn bộ đồng nghiệp trong văn phòng cũng quay đầu nhìn Lương Hoà một cách ngạc nhiên đầy vẻ dò hỏi. Nhưng Cố thủ trưởng phản ứng nhanh hơn, anh có vẻ rất bình tĩnh, nhẹ giọng trả lời cô: “Ừm, anh sẽ không!”

Người này rõ ràng là biết cô muốn nói điều gì, vậy mà còn trả lời nước đôi một câu hai nghĩa. Lương Hoà hờn dỗi nói: “Tốt nhất là không!”

Cố Hoài Ninh nghe giọng nói uể oải của cô thì mỉm cười, anh ngẩng đầu thấy Phó đoàn trưởng Nhạc Khải đang vẫy tay gọi mình lên xe, anh gạt đầu đáp lại rồi nói nhỏ vào trong điện thoại: “Được rồi, anh cúp máy đây!”

Lương Hoà vốn còn muốn nói với anh thêm nữa, nhưng lúc này cái gì cũng không nói ra thành lời được. Cô bật đi trong giây lát, rồi thì thào cho anh nghe một câu: “Tạm biệt!”

Cuộc gọi đã bị ngắt rồi nhưng cô vẫn chưa bỏ máy xuống, những tiếng tút tút ngắn mà rõ ràng vang lên trong máy, đập vào tai khiến cô thất thần. Cô gọi cho anh vào đúng lúc anh đang bận rộn, chẳng những không nói được gì nhiều, mà ngược lại, lòng cô càng thêm rối loạn.

Trong lúc Lương Hoà còn đang ngẩn người nghĩ ngợi, một tập công văn bỗng chìa ra trước mặt, cô ngẩng đầu nhìn thì ra là Lý Gia. Cô gái với vẻ mặt cười tươi như hoa thấy Lương Hoà nhìn mình chăm chú cũng không lộ vẻ lúng túng, còn chỉ vào công văn nói với cô: “Cái này là nhiệm vụ mới vừa được giao cho chị, em thay chị lấy lấy đây đây.”

Lối xưng hô thân mật “chị – em” một cách tự nhiên khiến Lương Hoà hơi sửng sốt ngạc nhiên, cô mỉm cười: “Đừng xưng hô như vậy, hai chúng ta cũng không lớn hơn nhau bao nhiêu, cứ gọi tôi là Lương Hoà thì được rồi.”

Lý Gia lần đầu tiên nhìn thấy Lương Hoà cười, ngây cả người ra, sau lúc ngạc nhiên thì gượng gạo nói: “Vây cũng được.”

Nhiệm vụ lần này của Lương Hoà so với lần trước đơn giản hơn nhiều lắm. Cô được giao cho viết bài về công ty Khoa học Kỹ thuật Húc Dương trong thành phố. Đây là một công ty gia đình đã có thâm niên hai mươi năm trong ngành khoa học kỹ thuật. Bởi vì sắp tới Húc Dương sẽ tổ chức mừng hai mươi năm ngày thành lập, cho nên những Nhật báo hằng ngày của thành phố mấy hôm nay thường xuyên đưa tin đăng bài và ảnh về công ty này. Mức độ rầm rộ của sự kiện này khiến cho dư luận không tránh khỏi việc thắc mắc về lí lịch thân bí của vị Tổng giám đốc Húc Dương – Chu Cánh.

Những việc làm và hành động của Chu Cánh trong giới kinh doanh thường ít khi khoa trương rầm rộ, ông chú trọng sự đơn giản và hiệu quả thực tiễn trong từng việc làm. Từ khi bắt đầu xây dựng sự nghiệp ông đã tuyên bố không nhận sự phỏng vấn của giới báo chí hoặc phóng viên truyền hình. Người ta chỉ biết công ty của ông hoạt động có hiệu quả, còn hoạt động ra sao để được hiệu quả thì công chúng không hề được

biết. Nay nhân vì sự kiện hai mươi năm thành lập công ty, lại bị cánh báo chí thường xuyên phóng bút rầm rộ làm phiền như thế, Chu Cánh cũng cảm thấy cực kỳ phiền toái, vì thế bèn trao quyền cho Pioneer chịu trách nhiệm viết tự truyện cho ông.

Lương Hoà xấp xếp lại tập giấy tờ công văn trong tay, hỏi Lý Gia: “Chuyện này cũng là ý của Tổng biên tập phải không?”

Lý Gia đáp: “Hình như không phải thế, nghe trưởng phòng Lý nói từ lúc Toà báo chúng ta phỏng vấn Diệp Tấn tướng quân thành công xong đến giờ cũng chưa phỏng vấn thêm được trường hợp nào nữa. Không biết lần này phỏng vấn Chu Cánh có tăng thêm số lượng ấn bản phát hành hay không.”

Lương Hoà không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, dù sao chuyện của Diệp lão là do cô phụ trách làm từ đầu tới cuối. Lý Gia lại cười rất vui vẻ nói tiếp: “Tuy nhiên Tổng giám đốc của công ty Húc Dương cũng không phải ai muốn phỏng vấn là phỏng vấn được, nếu có thể thành công với ông ta cũng là công lao rồi, có khi còn được thưởng lớn nữa ấy chứ. Chu Cánh trước giờ không nhận báo viết phỏng vấn, nay nếu Tập chí mình xuất bản bài về ông ta chắc chắn sẽ bán được số lượng lớn.”

Thưởng ư? Lương Hoà cảm thấy run lên, nhớ tới cái trâm cài áo màu xanh kia. Từ lần trước cô đeo đi dự tiệc về sau cũng chưa sờ tới thêm lần nào nữa. Mỗi lần nhớ tới cái trâm đó cô lại có cảm giác vướng vất ở trong lòng không giải thích được, cảm thấy nó không phải là một món đồ trang sức bình thường mà càng giống như một bí mật nhỏ vô cùng trân quý.

Cô nhìn tập tài liệu trong tay, lặng lẽ cười.

o—————o

25. Chương 25

Thành phố B

Tàu hỏa nổi lên một hồi còi dài, xình xịch giảm dần tốc độ rồi dừng lại, chỉ một lát sau đầu tàu vốn màu xanh đậm đã bị từng màn từng màn tuyết rơi xuống phủ trắng xoá. Bắt đầu từ lúc bọn họ lên tàu đi Nội Mông Cổ thì tuyết đã rơi, mới đầu chỉ là những bông hoa tuyết nhỏ li ti li ti, sang tới tối hôm qua đã rơi dày hơn nhiều lắm. Khi bắt đầu tiến dần vào thảo nguyên thì đường càng ngày càng khó đi dần, tuyết lại rơi nhiều, vì thế sau khi xuống tàu chuyển sang đi chuyển bằng xe, Quân khu hạ lệnh lái xe phải tranh thủ đến thị trấn Chu Nhật Hoà thuộc địa phận kỳ Tô Ni Đặc Hữu (1) một cách nhanh nhất có thể, trước khi tuyết rơi dày hơn phải đến được căn cứ diễn tập.

Đa số các chiến sĩ trên vai đều đeo ba lô cùng hành trang đứng tập hợp, xếp hàng chờ lên xe. Một vài người tỏ vẻ bất mãn với việc này, tuy không dám biểu hiện rõ ra nhưng vẫn tỏ vẻ không an phận, nhỏ giọng than thở cùng đồng đội trong hàng ngũ. Những người khác liếc mắt nhìn họ qua một lần rồi lại tiếp tục tập trung vào việc của mình, không chú ý đến bọn họ thêm nữa.

Các đội trưởng đột xuất bị tập hợp hội ý từ trước, phó đoàn trưởng Nhạc Khải giờ phải thay Cố Hoài Ninh cai quản cả đội. Lúc này anh thấy doanh trưởng doanh Một – Trương Văn đứng ở hàng đầu tiên của doanh Một với dáng vẻ uể oải xiêu vẹo thì nổi giận. Vốn bình thường mỗi lần nhìn vẻ kiêu ngạo vênh vác của Trương Văn anh đã không vừa mắt, suốt ngày ra vẻ ta đây con ông cháu cha, không cần làm gì cũng được thăng quan tiến chức. Nhạc Khải không kiêng nể gì nói thẳng: “Doanh trưởng Một, cậu cho đội ngũ sắp xếp chỉnh tề lại để chuẩn bị lên xe xuất phát!”

Trương Văn nghe vậy thì không được thoải mái cho lắm. Anh ta vốn dĩ không muốn tham gia tập trận lần này, cũng đã gọi điện về nhà nhờ ba mình tác động hộ, nhưng ba anh ta không đồng ý, nói nên đi để học hỏi thêm kinh nghiệm, nếu có thể thì tranh thủ lập công sau này cũng có thêm lý do để thăng chức, miễn việc bị người ta gièm pha ra vào. Vì thế nên Trương Văn đành phải đi Nội Mông Cổ. Không ngờ không được ngồi xe hàng hoàng mà phải ngồi xe thùng kiểu này, trong lòng vốn đã bực bội lại càng thêm cáu kỉnh, há mồm chửi thề một câu: “Mẹ nó!”

Dù sao ở đây cũng không có lão quan to nào trong Đoàn bộ, chỉ với lão Phó đoàn trưởng này cũng không dám làm gì mình. Trương Văn liếc Nhạc Khải một cái, không thèm để ý mà nghĩ.

Nhạc Khải nghe câu chữ thề của Trương Văn thì giận sôi lên, cao giọng trách cứ thêm lần nữa: “Doanh trưởng Một, đứng vào hàng cho ngay ngắn đi!”

Ái chà, lão này đúng là húc đầu vào đá. “Ông kêu cái gì mà kêu? Tai tôi không bị điếc, nghe rồi!”

Đứng ở đó còn có Doanh trưởng các Doanh khác nữa, lại có mặt cả các binh lính chiến sĩ đều tập hợp hết ở đây, ai cũng nhìn thấy, nghe thấy. Nhạc Khải bị sượng mặt giận không kìm được, muốn xông lên so đo với anh ta, bả vai đột nhiên bị một bàn tay nắm chặt lại, anh hất mãi không ra. Nhạc Khải cau mày quay đầu lại nhìn, nhận ra đôi mắt nghiêm khắc của Cố Hoài Ninh.

“Có chuyện gì vậy?” Lời anh hỏi làm những người xung quanh không khỏi cảm thấy run sợ.

Trương Văn vừa thấy Cố Hoài Ninh đến cũng không dám cương nữa, lặng lẽ nghiêm chỉnh đứng vào hàng. Cả Lữ đoàn phòng hoá này những người biết bối cảnh gia đình của Cố Hoài Ninh không nhiều, trùng hợp Trương Văn lại là một trong số không nhiều người đó. Anh ta biết được cũng do ba mình công tác ở Quân khu B, quen với Cố chính uỷ Cố Trường Minh, cũng do vô tình mà ông biết quan hệ của Cố Trường Minh và Cố Hoài Ninh. Trương Văn nghĩ Cố đội trưởng cũng có xuất phát điểm giống như mình, là con cưng trong nhà được che chở đã quen, không mục đích không lý tưởng với nơi này, so sánh cùng anh ta cũng không khác gì nhau cả, có điều Cố Hoài Ninh là đội trưởng, chức cao hơn anh ta một chút mà thôi.

Nhạc Khải nghe Cố Hoài Ninh hỏi, làm thinh không trả lời.

Cố Hoài Ninh liếc mắt nhìn quanh một vòng, anh cũng đoán được hai người có mâu thuẫn với nhau, nhưng lúc này phải tập trung cho quân lên xe, không có thời gian, mà cũng không thật sự muốn hỏi rõ sự việc. Anh nói lạnh lùng: “Các cậu vẫn còn là lính mới đấy hả? Có cần tôi phải nhắc nhở lại kỷ luật không? Các cậu muốn làm loạn cũng được, cứ cởi quân phục ra, đỡ làm mất mặt Lữ đoàn phòng hoá!”

Anh ít khi nói những lời nghiêm khắc, lần này nói ra đều khiến mọi người run sợ. Triệu Kiền Hoà đứng bên cạnh mà trong lòng bội phục vô cùng, cánh tay huých huých Lục Khinh Vũ, nói khẽ:

“Này, cô nhìn xem, Cố Tam lúc về mặt nghiêm túc giống y hệt ông già nhà cậu ta!”

Lục Khinh Vũ cũng biết Cố lão tướng quân, lúc này nghe Triệu Kiền Hoà nói không khỏi muốn cười. Nhưng lúc này Cố Hoài Ninh đang răn đe binh sĩ cô không thể cười, đành giả lơ như không nghe câu nói của Triệu Kiền Hoà. Trong lòng cô lại nghĩ, đáng vẻ tức giận của Cố Hoài Ninh hình như cô chỉ được chứng kiến một lần trước đây. Lần đó cũng không hay ho gì, cho nên cô cũng ít khi nhớ tới.

o—————o

Từ thành phố B đến Nội Mông Cổ không quá xa, chỉ cách nhau hơn 500km. Dựa vào tốc độ của xe cùng đường xá thì đi khoảng mười hai, mười ba tiếng là đến nơi. Đi đến gần tối thì cả đoàn xe dừng lại, cấp trên thông báo phải nhường đường cho tàu đêm, sáng mai mới lại đi tiếp. Vì thế cả đoàn quân đành dừng lại ở giữa cánh đồng hoang vu.

Không biết ai mở cửa sổ xe, một cơn gió lạnh cùng những bông tuyết tán loạn thổi ùa vào, trong xe toàn bộ mọi người bị lạnh không kịp thở.

Triệu Kiền Hoà dậm chân một cái: “Con mẹ nó, thế này là muốn ép người ta chết đây mà!”

Cố Hoài Ninh đang ngồi bất động, nghe tiếng oán thán liền ngẩng đầu lên liếc một cái: “Chú ý tác phong kỷ luật!”

Triệu Kiền Hoà bĩu môi, anh nghĩ đến Quân Khu Quảng Châu giờ này đang di chuyển ở Huệ Châu, nhin không được bật cười: “Bọn mình chỉ có hơn 500km mà phải dừng xe nhường đường mất hai ngày, bọn Huệ Châu bên kia phải đi vòng quanh thảo nguyên Nội Mông Cổ thì cảm giác như thế nào nhỉ, há há!”

Trong khi Cố Hoài Ninh không thèm đáp lời thì Lục Khinh Vũ cười nhẹ: “Sao anh cứ trông mong người ta gặp nạn thế hả, dù sao bọn họ cũng được xem như là đồng đội của anh mà!”

Triệu Kiền Hoà hừ một tiếng, Lục Khinh Vũ định nói tiếp bỗng nhiên cô hắt xì một cái.

Cố Hoài Ninh hơi nghiêng người sang nói: “Lạnh quá cẩn thận bị cảm!”

Bị cảm? Lục Khinh Vũ chớp chớp mắt mấy cái: “Không đến mức thế đâu, trời lạnh thế này hắt xì một cái cũng là bình thường mà!”

“Được rồi cô ạ!” Triệu Kiền Hoà vỗ nhẹ mái tóc ngắn của Lục Khinh Vũ nói, “Cô nên mặc thêm nhiều vào, tới nơi lại bị cảm thì hỏng hết việc. Có một câu nói như thế nào nhỉ, à, đúng rồi, ra quân chưa kịp chiến thắng thì đã chết!” (2)

“Hừ!” Lục Khinh Vũ lườm anh một cái. “Ba lô của tôi để tí bên trong kia, giờ lấy ra không tiện, thôi kệ đi!”

“Không sao, lấy của tôi đây này!” Triệu Kiền Hoà đứng lên với tay lấy ba lô của mình, bàn tay anh thò vào một nửa đột nhiên nhớ ra, vỗ đầu: “Ồi, quên mất, hình như tôi không mang áo choàng!” (3)

Từ nhỏ anh đã có thân thể khoẻ mạnh, tự nhận thể chất mình cứng rắn như thép, trời lạnh tuyết rơi như thế này, anh mặc quần đùi áo may ô cũng không cảm thấy làm sao.

Cố Hoài Ninh đang đọc báo thì bỏ xuống, nhìn hai người một chút rồi nói: “Dùng của tôi cũng được, ba lô tôi ngay bên trên cậu”.

Khuôn mặt đang cười của Lục Khinh Vũ cứng lại, Triệu Kiền Hoà không chú ý, với tay lấy túi của Cố Hoài Ninh lôi ra áo choàng, ném lên đùi Lục Khinh Vũ.

“Áo đây cô nương, nhanh mặc vào đi!”

“Không cần đâu...” Theo bản năng cô muốn từ chối, tay vừa chìa áo ra một nửa đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, cả người Lục Khinh Vũ đờ ra.

“Mặc vào đi, nửa đêm về sáng sẽ rất lạnh!” Giọng nói trầm và khan như vờn quanh ở bên tai, xúc cảm ấm áp từ lòng bàn tay anh truyền tới không dứt, cô bản thân cả người ngồi im tại chỗ không thể phản ứng.

o—————o

Chú thích:

(1) kỳ Tô Ni Đặc Hữu: là đơn vị hành chính tương đương cấp huyện, thuộc minh Tích Lâm Quách Lặc ở khu tự trị Nội Mông Cổ.

(2) Nguyên tác:

Xuất sư vị tiệp thân tiên tử

Trường sử anh hùng lệ mãn khâm (trích Đỗ Phủ điệu tang Gia Cát Lượng)

(3) Áo choàng loại măng tô của quân đội.

o—————o

26. Chương 26

Trước đêm mưa gió

Vào Nội Mông Cổ tuyết rơi so với dọc đường đi ít hơn một chút. Quân khu B đến thị trấn Chu Nhật Hoà được ba ngày thì Quân khu Quảng Châu cũng có mặt. Trước khi diễn tập bắt đầu, chuyện họp hành hội nghị thường xuyên diễn ra, các buổi động viên khuyến khích, lễ tuyên thệ cũng nhộn nhịp không kém. Tổ đạo diễn phụ trách đã có phương án diễn tập từ sớm, Tổng Tư lệnh còn cử các chuyên gia xuống để chỉ huy và giám sát công tác, mà dẫn đầu đội chuyên gia lại chính là ông chú út của Cố Hoài Ninh, Cố Trường An.

Cố Trường An công tác ở Tổng tư lệnh, lần này xuống giám sát cũng không nói trước với Cố Hoài Ninh, cho nên khi nhìn thấy ông anh không dấu được vẻ kinh ngạc, nhưng trước mặt mọi người cũng không tiện nói chuyện nhiều. Cố Trường An đánh giá tổng quan một chút, hỏi anh: “Đã tập hợp đông đủ chưa?”

Cố Hoài Ninh nghiêm túc trả lời: “Báo cáo, đã tập hợp đầy đủ!”

Vốn là còn thiếu một người, đó là Chính uỷ của Lữ đoàn. Nhưng chính uỷ Trương của Lữ đoàn phòng hoá từ hồi đầu năm do vết thương trên đùi phát tác nên bị bệnh nặng, nằm viện đến giờ vẫn chưa hồi phục sức khoẻ, vì thế đợt diễn tập cũng không có tên ông trong danh sách. Chuyện này Cố Trường An dĩ nhiên là biết rồi, ông lại nhìn chung quanh một lần nữa, tầm mắt dừng ở trên người Lục Khinh Vũ. Cô gái thấy ông cũng không tỏ vẻ khấn trương, ngẩng đầu hơi cười chào ông, khiến cho ông nhớ tới chuyện bốn năm trước. Lúc đó ông mới gặp cô gái này lần đầu tiên, đến giờ xem ra cũng không có gì thay đổi. So với Cố Hoài Ninh ông biết gia thế của Lục Khinh Vũ sớm hơn, tuy vậy khi nhìn thấy cô cũng tham gia lần diễn tập này khiến ông không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Thị sát xong Cố Trường An vỗ vỗ bả vai Cố Hoài Ninh rồi đi ra ngoài.

Triệu Kiền Hoà xoa cằm nhìn theo bóng dáng ông, anh cảm giác hình như có chuyện gì đó mà ông không nói ra, anh nhìn Cố Hoài Ninh cũng không dò ra được manh mối gì. Con người này lúc nào tâm tư cũng sâu sắc khiến cho người ta rất khó nắm bắt. Triệu Kiền Hoà mở ra sa bàn ra xem, lắc đầu xua đuổi ý nghĩ, làm việc vẫn là chuyện quan trọng hơn.

Nhiệm vụ diễn tập đã được phân công từ sớm. Cố Hoài Ninh là Đội trưởng Hồng quân, có nhiệm vụ dẫn một đội trinh sát lên vào thành lũy của Lam quân, thăm dò tìm Bộ chỉ huy của đối phương, tranh thủ lúc vừa bắt đầu diễn tập bắt sống Bộ chỉ huy Lam quân. Nếu trong thời gian quy định mà vẫn chưa công phá được thành lũy, chưa bắt được Bộ chỉ huy Lam quân, đương nhiên Hồng quân thua trận.

Cố Hoài Ninh kéo bản đồ tác chiến chỉ huy quân sự trên tường xuống, cầm gậy vòng một vòng tròn trên bản đồ, nói: “Khu vực này tính chiều dài là 150km, chiều rộng khoảng 400km, đây là toàn bộ trung tâm căn cứ của đơn vị, cũng là khu vực mà bên ta sẽ diễn tập. Lam quân diễn tập ở khu vực bên này.” Anh lại dùng gậy chỉ ở một điểm khác trên bản đồ, vòng một vòng tròn nhỏ, “Hiện tại, vị trí của Bộ chỉ huy Lam quân chưa xác định được, nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu của chúng ta chính là tìm ra nó, sau đó tiêu diệt nó. Đây cũng là mục đích chủ yếu của lần tập trận này.”

Quân khu B bọn họ mang theo vài Sư đoàn đều thuộc bên phía Hồng quân, còn Quân khu Quảng Châu vốn có 125 Sư đoàn, họ đưa vài Sư đoàn cùng một đại đội bộ đội đặc chủng đến Nội Mông, tất cả đều bên phía Lam quân. Theo lý thuyết thì binh lực của Lam quân mạnh hơn Hồng quân một chút, chênh lệch lực lượng trong các lần tập trận từ trước đến giờ cũng là bình thường, không phải chuyện gì quan trọng. Khái quát một cách tổng thể thì hai bên tình trạng cân bằng, tương xứng nhau. Ra nhiệm vụ như vậy cuối cùng cũng chỉ là so năng lực chỉ huy chiến đấu của các sĩ quan và sự hợp tác chiến đấu đồng đội của mỗi bên mà thôi.

“Tham mưu trưởng Triệu Kiền Hoà cùng chủ nhiệm Lục Khinh Vũ ở lại đợi mệnh lệnh, khi trời sắp tối tôi sẽ dẫn tổ trinh sát đi trước xâm nhập vào địa phận Lam quân, trước hết cứ xác định được vị trí Bộ chỉ huy của họ rồi tính sau.”

Triệu Kiền Hoà nhú mày: “Tôi cùng đi với cậu!”

“Phải có người ở lại Bộ chỉ huy!”

“Vậy để tôi đi!”

Lục Khinh Vũ ở phía sau đứng dậy, giọng nói cô không lớn nhưng đầy vẻ kiên định, mọi người đang sửa soạn lại trang bị đều dừng sốt dừng tay. Doanh trưởng doanh Hai Cao Vịnh Quân nói: “Khinh Vũ, cô nên ở lại, nhiệm vụ lần này đi vào buổi tối, hơn nữa bên ngoài tuyết rất dày, có chuyện gì xảy ra thì làm sao?”

“Sẽ không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ trường Quân sự ra!” Lục Khinh Vũ nói kiên trì.

“Không được!” Cố Hoài Ninh kiên quyết cự tuyệt, “Đây không phải chỉ là vấn đề an toàn của cá nhân cô, quan trọng hơn là nhiệm vụ lần này không cho phép có sự sơ xuất nào! Đã hiểu chưa?”

Lục Khinh Vũ sững sờ đứng im tại chỗ. Không phải là lo lắng sự an toàn cho cô, mà là muốn đảm bảo nhiệm vụ thành công. Lời nói ý tứ của anh rõ ràng đến mức như thế, cô muốn hiểu theo ý khác cũng không được, nếu kiên trì tranh cãi với anh, sẽ trở thành chuyện buồn cười bày ra ọi người xem.

“Được rồi, Khinh Vũ, cô ở nhà với tôi vậy!” Triệu Kiền Hoà trêu ghẹo xoa mái tóc ngắn của Lục Khinh Vũ, thay cô giải vây.

Cô cười một cách miễn cưỡng, nói khẽ: “Vây cũng được!”

o—————o

Đến tối bỗng nhiên trời đổ mưa phùn, mặt đường phủ một lớp tuyết dày cộng thêm nước mưa lại càng ẩm ướt, bọn họ đi đường càng khó khăn. Triệu Kiên Hoà nhịn không được lại chửi thề:

“Thời tiết cái kiểu mẹ gì thế này, không cho người ta làm việc sao?”

Lục Khinh Vũ trầm mặc ngồi trước màn hình ra-đa, chỉ còn mười mấy giờ nữa là đến thời gian hai bên phát động tấn công, Cố Hoài Ninh dẫn đội trinh sát đi cũng hơn hai tiếng rồi, đến bây giờ cũng chưa có một chút tin tức nào truyền về. Bọn họ không thể không lo lắng.

Cô nhìn qua thời gian biểu kế hoạch, hỏi: “Kiên Hoà, bọn họ còn bao nhiêu thời gian nữa?”

Triệu Kiên Hoà nghĩ một chút, đáp: “Lệnh tập trận sẽ bắt đầu vào 18h chiều ngày mai, nhiệm vụ này giao xuống cho bọn họ chưa đầy 24 giờ, không biết tình hình là như thế nào nữa.” Nói xong anh không kìm được sự buồn chán, đứng lên đi xung quanh phòng.

“Được rồi, Cố đội trưởng bảo anh ở lại đây để chờ mà, nhìn xem bộ dạng của anh kìa, vẻ mặt như thế ai nhìn thấy mà không dao động tinh thần chứ!”

Triệu Kiên Hoà ghen nói không nên lời, nổi buồn bực không biết phát giận vào đâu, thấy chiến sĩ đứng gác ở ngoài cửa nhìn, anh liền cầu: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhắm hết mắt lại cho tôi!”

Lục Khinh Vũ nhìn anh lắc đầu, không thèm nói gì nữa.

o—————o

Thật ra tình hình ở chỗ Cố Hoài Ninh không đến mức khẩn trương như hai người bọn họ lo lắng. Bởi vì không thể đi xe tới gần Lam quân, mục tiêu quá lớn e rằng dễ bị phát hiện, bọn họ phải đi bộ lên vào phía sau. Từ chiều tối qua bọn họ xuất phát hẳn là Lam quân cũng đã phân công canh gác rất chặt chẽ, tới bây giờ cũng đã gần mười tiếng đồng hồ trôi qua, không lâu nữa trời sẽ sáng, bọn họ không còn nhiều thời gian, phải nắm chặt cơ hội.

Chỗ Lam quân tập kết là ở giữa sườn núi, qua ánh đèn pin chiếu sáng từ chòi gác của Lam quân đội trinh sát nhìn thấy mấy chiếc xe thiết giáp cùng xe tăng nằm rải rác, vài toán lính đi qua đi lại tuần tra, đúng là chỗ đóng quân của Lam quân, vì cách đó không xa lắm bọn họ nhìn thấy vài căn lều trại.

“Chúng ta đi một vòng quanh khu vực của Lam quân rồi, không thấy gì cả, chỉ còn chỗ này tôi chắc là chính nó đấy!”

Cao Vịnh Quân vừa nói vừa nhìn Cố Hoài Ninh, lại không ngờ anh không đồng ý: “Lam quân thiết kế mấy Bộ chỉ huy dự bị chúng ta còn chưa biết rõ, chuyện này càng không thể suy đoán bừa. Còn một cái này cũng không thể chắc chắn đó là Bộ chỉ huy của họ”. Nói xong anh nhìn xung quanh một vòng, quan sát chỗ mấy chiếc xe thật kĩ, đôi mắt đen của anh sáng lên. Cố Hoài Ninh vỗ vai Cao Vịnh Quân, ý bảo bọn họ núp xuống cho kĩ: “Mọi người ở đây đợi tôi!”

Nói xong anh thấp người hướng về phía mấy chiếc xe tiếp viện của Lam quân chạy tới. Thật ra trong lòng anh mơ hồ cảm thấy chuyện này có vẻ không thích hợp, nơi này tuy nói là kín đáo nhưng dụng pháo kích hoặc máy bay đều có thể tấn công tới được, hơn nữa đội trinh sát của anh tiến vào khu phong tỏa của Lam quân lại không gặp chút trở ngại nào. Anh vừa phân tích vừa tiếp cận dần tới mấy chiếc xe tiếp viện, bởi vì trời rất tối không nhìn thấy rõ sự vật, cho nên đi rất chậm, rất nhẹ.

Cố Hoài Ninh đi vòng qua trạm gác, nhẹ nhàng mở ra cửa một chiếc xe, ngoài dự đoán của anh trong xe không có gì cả. Anh lại vòng qua một chiếc xe khác mở ra, vẫn trống không như thế. Vật tư thiết bị tiếp viện không có, thêm vào đó là phán đoán từ những nghi vấn thu thập được, chỗ này hoàn toàn không có khả năng là Bộ chỉ huy của Lam quân.

“Thế nào đội trưởng?” Mọi người nôn nóng hạ giọng hỏi.

“Bây giờ có hai khả năng.” Anh nhìn đồng đội, nói khẽ, “Hoặc là Bộ chỉ huy lam quân nằm ngoài khu vực diễn tập, hoặc là, ở trên trời.”

“Không thể nào!” Tất cả mọi người đều giật mình.

Cố Hoài Ninh bình tĩnh phân tích: “Từ giờ đến rạng sáng còn chưa đến một tiếng, thời gian còn lại của chúng ta cũng chỉ còn chưa đến chín tiếng, tranh thủ lúc này nhanh về lại Doanh trại, tới lúc đó lại bàn tiếp kế hoạch đối sách.”

Chuyến đi này của bọn họ tuy chưa đạt được mục đích, nhưng ít ra cũng đánh dấu được một khu vực để loại ra. Nếu tới lúc tập trận thực sự mà họ đi nhầm tới nơi này, lúc đó mới là phiền toái.

o—————o

Trong lúc Cố Hoài Ninh tập trận khẩn trương ở Chu Nhật Hoà, tại thành phố C Lương Hoà cũng bận rộn tui bụi. Công ty Húc Dương thị phần sản nghiệp đa số đều ở nước ngoài, vì thế Tổng giám đốc Chu Cánh cũng không thường xuyên ở trong nước, mỗi lần cô phỏng vấn chủ yếu đều thông qua việc chat webcam. Vì giờ giấc không khớp nhau nên Lương Hoà phải dựa theo giờ bên chỗ Chu Cánh để làm việc, phối hợp thời gian với ông. Qua vài ngày như thế cô liền mệt mỏi.

Lý Gia chỉ phụ trách khâu sửa sang lại bản thảo phỏng vấn, hai người không cần làm việc cùng nhau, vì thế Lý Gia không mệt mỏi bận rộn đến mức như Lương Hoà. Bình thường hai người không chênh lệch nhau nhiều tuổi, sắc vóc lại sần sần như nhau, bây giờ đứng cùng lại cảm thấy bên cao bên thấp. Lương Hoà ưỡ oải mang một đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc, đứng trước bàn nhìn kế hoạch thời gian phỏng vấn, tâm trạng lại càng xuống thấp.

Lý Gia quan sát sắc mặt của Lương Hoà, đưa tay cầm mấy phần tài liệu ở trên bàn nói: “Mấy cái này để tôi làm giúp cho, cô tập trung làm phỏng vấn Tổng giám đốc của Húc Dương đi.”

Lương Hoà không biết như thế có ổn không. Dù sao cô ta cũng là người mới, cô cũng ngại nhờ vả. Lương Hoà nháy mắt do dự, không trả lời.

Lý Gia cười cười: “Cô lo tôi thay mất bài viết của cô à?”

“Tất nhiên là không phải thế!” Lương Hoà giải thích: “Thời gian này cô cũng rất bận mà.”

“Không có gì, trước đây lúc còn đi thực tập tôi còn đi tít tận Tây Bắc nữa kia, một chút bận rộn thế này không ảnh hưởng gì!”

Lương Hoà kinh ngạc. Cô hơi khó tưởng tượng, trông Lý Gia mềm mại nhẵn nhụi da thịt thế này mà có thể đi vùng Tây Bắc gian khổ khắc nghiệt để thực tập. Thấy cô ta đề nghị như vậy Lương Hoà cũng không tiện cự tuyệt liền gật đầu đồng ý. Dù sao việc phỏng vấn Chu Cánh là nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu, những việc khác giải quyết sau cũng được.

Lý Gia nhận được sự đồng ý của Lương Hoà thì vô cùng cao hứng, cầm tập tài liệu lập tức quay về bàn làm việc.

Lúc gần hết giờ làm Lương Hoà nhận được điện thoại của Phùng Trạ. Trong điện thoại cậu thanh niên có vẻ do dự, ấp a ấp úng nói: “Chị dẫu, phu nhân nói sau khi làm xong chị qua Cố viên một chút. Bây giờ em đang chờ Lão gia họp chưa xong, chị đi được không?”

“Bà tìm chị có chuyện gì vậy?” Thời gian gần đây công việc bận rộn cô cũng ít đến Cố viên.

“Em.. em cũng không rõ lắm, chị cứ đến sẽ biết. Em cúp máy đây.”

Lương Hoà vẻ mặt đau khổ nhìn di động, không biết có chuyện gì làm cho Phùng Trạ bối rối ấp úng như thế, ngay cả gọi điện thoại cũng không dám nói. Cô nghĩ ngợi mà thâm lo lắng trong lòng.

Đến bây giờ đối với mẹ chồng cô vẫn cảm thấy hơi e dè.

o—————o

27. Chương 27

Diễn tập chấm dứt

Nhưng mà bà đã gọi, cô không thể không đến.

Lương Hoà nhanh chóng làm nốt vài việc còn lại, dọn dẹp trên bàn một chút rồi ra về. Gần nửa ngày không ra ngoài, không ngờ bây giờ tuyết đã rơi rồi. Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, Lương Hoà kéo lại khăn quàng cổ cho ấm thêm một chút. Hôm nay cô mặc hơi ít quần áo, phong cách lại hỗn tạp, áo khoác ngoài màu nâu nhạt, bên trong mặc một chiếc áo len mỏng dài trùm qua hông, váy thì ngắn, ăn chơi không sợ thời tiết mà, mặc xinh đẹp như thế lại không ngờ trời có tuyết rơi, cô cảm thấy hơi lạnh. Không biết với quần áo như thế này mẹ chồng cô lại nghĩ như thế nào đây.

Lối mòn lát đá đi qua khu vườn ở Cổ viên đã phủ một lớp tuyết mỏng, giày cô giẫm lên nghe vang những tiếng ken két khe khẽ. Lương Hoà nổi hứng thích thú đi vòng theo những miếng đá lót đường, vừa dạo chơi vừa bình phục lại tâm trạng khấn trương. Bỗng nhiên cửa lớn trong nhà mở ra, thím Trương cầm một cây chổi lau nhà từ trong đi ra, thấy cô đi vòng tròn xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên sân, thím sững sốt một chút rồi xì ra cười.

Thím Trương sống và làm việc ở Cổ viên đã rất lâu, người trong nhà này ai cũng vẻ mặt nghiêm túc, tác phong thì cứng nhắc, từ ngày gặp cô gái với vẻ nhẹ nhàng, tính tình dịu ngoan như thế này, thím Trương cảm thấy cô giống như một dòng nước ấm lững lờ chảy mềm mại, cứ nhìn cô liền thấy trong lòng ấm áp, rất giống cô con gái ngoan ngoãn hay vâng lời của thím ở nhà. Mỗi lần nói chuyện với Lương Hoà thím Trương lại càng bộc lộ vẻ trìu mến.

“Nhanh đi vào nhà đi cháu, bên ngoài lạnh lắm đừng đứng đó nữa, đàn bà phụ nữ chúng ta sức khỏe là quan trọng lắm đấy !”

Nói xong thím đi lại gần phủi phủi những bông tuyết rơi trên người cô xuống, đẩy cô vào nhà.

Bị thím bắt gặp mình đang nhún nhảy chơi đùa như trẻ con Lương Hoà cảm thấy ngượng ngùng, vừa đi vào vừa nghiêng người quay lại hỏi thím: “Hôm nay mẹ gọi cháu đến có việc gì vậy ạ?”

“À, thì cũng không có việc gì lớn cả. Chiều hôm nay phu nhân tự nhiên thấy trong lòng bồn chồn, tâm tình không yên, cứ lo lắng sợ rằng sẽ có chuyện không may xảy ra. Lúc chiều trước khi lão gia đi họp, còn bị phu nhân cản nhằn một lúc. Phu nhân chủ yếu cũng chỉ lo lắng cho Hoài Ninh nhà cháu mà thôi, aiii...”

Hoài Ninh nhà cháu.. Lương Hoà nghe mấy từ đó lại đỏ mặt lên, cũng may trời vừa sập tối, thím Trương không nhìn thấy vẻ e thẹn của cô.

“Chắc là sẽ không có chuyện gì, phải không thím?”. Cô lúng ta lúng túng hỏi. Những chuyện như thế này trước đây có thể không đáng gì tới cô, cô có lo lắng cũng không làm gì được. Nhưng mà hoàn cảnh bây giờ đã khác, hoàn toàn không giống trước kia.

“Lão gia cũng nói như vậy với phu nhân, nhưng mà Tam thiếu gia là người được phu nhân yêu thương nhất trong nhà, cho dù ai khuyên thế nào phu nhân cũng không bình tâm được. Cuối cùng lão gia không còn cách nào khác, mới gọi cháu đến an ủi phu nhân đấy!”

Hoá ra chuyện là như thế, thảo nào Phùng Trạm ấp a ấp úng trong điện thoại. Thì ra là lệnh của lão gia muốn “túm” cô đến để thể thân làm vật hi sinh. Lương Hoà nheo nheo mắt cười, đi vào trong phòng.

Mẹ chồng cô ngồi một mình trên ghế sofa, trên bàn trước mặt bà để một ly trà. Trong phòng có lò sưởi nên không khí rất ấm áp, bình thường thì ở nhà bà vẫn ăn mặc chỉnh tề luôn để ý đến vẻ bề ngoài, nhưng hôm nay bà chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu hồng nhạt, mái tóc ngày thường búi lên gọn gàng quý phái giờ lại thả buông xuống vai, khuôn mặt bà nóng đỏ bừng, bởi vậy Lương Hoà có cảm giác bà trở nên hiền lành mềm mại hơn rất nhiều. Lý Uyển cũng mới chỉ hơn năm mươi tuổi, lại có điều kiện chăm sóc bảo vệ nhan sắc nên phong thái càng thêm trẻ hơn so với tuổi thật, có lẽ cũng là vì thế nên lão gia rất yêu chiều bà.

Lý Uyển thấy Lương Hoà đi vào cũng chỉ hơi nhìn, liếc mắt ý bảo cô ngồi vào bên cạnh mình. Thấy quần áo cô mặc trên người bà liền không nhịn được bực tức nói:

“Mấy đứa trẻ các con sao không biết chú ý bảo vệ sức khỏe của chính mình vậy hả? Đến lúc xảy ra ốm đau bệnh tật không phải người nhà quan tâm đến thì ai quan tâm đến? Hôm kia mẹ nghe bác sĩ Trương nói con bị cảm, kê cho đơn thuốc, có uống đúng giờ không đấy?”

“Vâng, con có mẹ ạ!” Lương Hoà ngồi xuống bên cạnh bà khẽ trả lời. Dưới con mắt giám sát của vệ sĩ Phùng Trạng, bát thuốc đắng ngắt đen xì lại thêm một hộp mứt hoa quả luôn đúng giờ đặt ở trên bàn, mỗi lần Lương Hoà nhìn thấy đều muốn tông cửa bỏ chạy. Chăm sóc kĩ càng như vậy người không biết lại tưởng cô đang bị ốm nặng liệt giường.

“Vậy thì tốt!” Lý Uyển hài lòng cầm chén trà lên uống một ngụm. Bà đặt chén trà xuống xong lại nhìn cô đánh giá sắc mặt, thấy cô ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên ghế, dáng vẻ vâng lời thì nói: “Đạo này Hoài Ninh có gọi điện về không?”

Lương Hoà hơi cúi đầu xuống trả lời: “Từ khi đi Nội Mông Cổ thì anh ấy không gọi về mẹ ạ!”

Lý Uyển nghe giọng của con dâu rất khẽ thì cười nhẹ vỗ tay cô: “Thôi cũng đừng buồn con ạ, than nó thuộc về đơn vị, chỉ cần cấp trên có lệnh thì có thể bị đưa đến vùng hoang vu ở Phương Bắc, lại ra lệnh nữa thì có thể bị đẩy đi Tây Tạng, vợ con muốn gặp cũng không gặp được!”

Mẹ chồng cô đang cho cô lời khuyên đây sao? Ý nghĩ này làm cho Lương Hoà nhin không được muốn cười.

“Con biết mà mẹ! Con sẽ không làm ảnh hưởng đến công tác của anh ấy!” Cô tỏ thái độ thành khẩn nói.

“Ý của mẹ không phải là nói con nín giữ chân nó, cho dù sự thật là phụ nữ chúng ta nếu có một người đàn ông ở bên cạnh thì sẽ mạnh mẽ hơn!” Nói xong bà dừng lại nhìn Lương Hoà một chút rồi nói tiếp: “Cũng không biết thằng Hoài Ninh này tính như thế nào, cứ phải đi thành phố B xa xôi như vậy làm gì, mỗi lần đi đi về về cũng đã đủ mệt!”

Chuyện này cô còn không biết thì làm sao mà trả lời cho bà được chứ? Thậm chí cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn hỏi anh về vấn đề này. Nhưng giờ này cô chỉ có thể nói: “Con cũng không biết lí do vì sao.”

“Hay là con thử thương lượng với nó xem, bảo nó về đây đi được không? Cứ công tác ở đơn vị như thế mãi cũng không tiến bộ được. Hơn nữa có ba mẹ, vợ con đều ở đây cả, sau này quan tâm chăm sóc cũng dễ dàng hơn.”

Ồi? Chuyện này làm sao cô có thể can thiệp vào được? Ý của mẹ chồng thì đương nhiên cô hiểu, bà muốn cô làm thuyết khách, dụ anh xin chuyển công tác về thành phố C. Lương Hoà bật cười, mẹ chồng đúng là quá coi trọng cô rồi, hoặc nói đúng hơn là, bà đánh giá vị trí của Lương Hoà trong lòng Cố Hoài Ninh rất cao. Nhưng mà Lương Hoà thật sự nghĩ, đối với chuyện này cô không có chút chắc chắn nào là sẽ thành công.

Dưới ánh mắt dò hỏi của bà, Lương Hoà không biết trả lời như thế nào cho phải. Đúng lúc đó cửa đại sảnh bị đẩy ra, ba chồng cô bước vào nhà kèm theo trận gió lớn. Lương Hoà vội vàng đứng dậy đón lấy áo khoác ngoài của ông, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm cảm ơn ông đã về rất đúng lúc.

“Thưa ba mới về!”

“Ừ!” Cố Trường Trí trả lời, ông nhìn về phía vợ đang ngồi trên sofa, hừ một tiếng, “Chiều nay Trường An gọi điện đến, nói là tối hôm nay Hoài Ninh không có vấn đề gì xảy ra cả, hai mẹ con nhà bà đừng có cuống lên như thế, thằng nhỏ đó có trận nào mà nó chưa tham gia đâu.”

Lương Hoà đứng một bên im lặng không nói gì, trong lòng cô lại vì câu cam đoan của ông mà yên tâm rất nhiều. Mẹ chồng cô thì lại không ngồi nữa mà vịn ghế đứng dậy: “Đã qua hết tối nay đâu mà nói!”. Bà vẫn chưa yên lòng.

Ba chồng cô không trả lời lại, ông chấp tay sau lưng đi tới đi lui ở trong phòng. Được vài bước ông quay đầu lại vẫn thấy vẻ mặt hai người ngưng trọng như cũ nhìn ông, ông liền giận dữ dậm chân bỏ lên thư phòng ở tầng hai.

Ba chồng đúng là hiểu lầm thái độ của Lương Hoà, nghe được câu cam đoan của ông cô đã vui lo lắng đi rất nhiều, chính là trước mặt hai người cô không dám nói gì thôi. Lương Hoà đang nghĩ thầm trong lòng như vậy đã nghe mẹ chồng cười nhẹ: “Hứ, ba con có vẻ cứng rắn như thế chứ không chừng trong bụng ông ấy còn lo lắng hơn cả mình nữa ấy chứ!” Quay sang bà lại vỗ nhẹ lên tay Lương Hoà, dặn dò: “Nếu con không yên tâm thì tối nay ngủ lại ở đây luôn đi, tập trận xong có kết quả cũng biết ngay lập tức. Tiện thể suy nghĩ thêm về chuyện mẹ vừa nói với con, nhé?”

Lương Hoà nghĩ nghĩ rồi ưng thuận đồng ý với bà.

o—————o

Cố Hoài Ninh dẫn đội trinh sát trở về doanh trại đóng quân đã là ba giờ chiều, cách thời gian bắt đầu diễn tập cũng chỉ còn ba tiếng đồng hồ nữa.

“Thế nào?” Triệu Kiền Hoà vội vàng hỏi tình huống, thấy vẻ mặt thất vọng lắc đầu của các thành viên đội trinh sát, anh nhăn mặt, mắng: “Vậy bọn nó chấp cánh bay hết à?”

“Chuyện đó cũng không phải là không thể!” Cố Hoài Ninh thản nhiên nói khiến Lục Khinh Vũ và Triệu Kiền Hoà sững sốt.

“Chỉ huy của Lam quân là Liêu Vĩnh của Sư đoàn 124. Tôi nhớ rõ một lần bốn quân khu lớn liên hợp tập trận với nhau, chiến thuật mà Liêu Vĩnh áp dụng là mê hoặc đối phương, tuy rằng anh ta đã kiến tạo ra ba Bộ chỉ huy để che mắt các đối thủ nhưng cuối cùng cũng bị tiêu diệt. Nên anh ta mới có mỹ danh là “thỏ khôn có ba hang”.

“Vậy ý của đội trưởng là...?” Nhạc Khải nhin không được liền hỏi.

“Tôi cảm thấy bây giờ anh ta sẽ không đại gì lặp lại chiến thuật như thế lần nữa đâu, nếu có lặp lại thì nhiều nhất cũng chỉ có hai Bộ chỉ huy. Còn nếu như có một cái, vậy thì chỉ có hai khả năng.” Anh kéo bản đồ trên tường xuống, dùng gậy chỉ huy màu đỏ chỉ vào một điểm: “Hoặc chính là ở ngoài khu vực quy định diễn tập, hoặc chính là ở trên trời.”

Nói xong anh cười khê: “Cá nhân tôi thì cho rằng khả năng sau lớn hơn.”

Triệu Kiền Hoà xoa cằm vắn cổ nửa ngày, cảm thán: “Thằng nhóc này bày thật lắm trò, đây là diễn tập hay là kiểm tra chỉ số thông minh của chúng ta vậy?”

Mọi người nghe Tham mưu trưởng nói như vậy đều cười lớn.

“Anh nghĩ rằng chỉ số thông minh của ai cũng giống như anh vậy sao?” Lục Khinh Vũ nhin không được chế nhạo Triệu Kiền Hoà, ánh mắt cô lại không khống chế được nhìn về phía Cố Hoài Ninh, lúc này đang cẩn thận nghiên cứu tấm sa bàn. Đường như lúc nào anh cũng đều là con người hành động rõ ràng lưu loát, cho dù là trên chiến trường hay trên phương diện tình cảm, giống như anh không bao giờ rơi vào tình huống không thể khống chế được vậy. Yêu một người đàn ông như thế có lẽ chỉ có hai kết quả, mà mỗi kết quả là một thái cực, vĩnh viễn đều không thể nào có thể trung hoà nhau.

o—————o

Chờ đợi cuối cùng cũng đến 18h tối, giờ phút ấn định bắt đầu phát động tiến công. Ba phát đạn được bắn lên trời làm tín hiệu, đột diễn tập chính thức bắt đầu. Đoàn xe thiết giáp của Lam quân di chuyển tiến về hướng doanh trại đóng quân của Hồng quân, Liêu Vĩnh vừa trèo lên máy bay trực thăng chợt thấy binh sĩ cầm bộ đàm báo cáo:

“Đội trưởng, Hồng quân dùng sóng điện từ làm nhiễu hệ thống ra đa chỉ huy của bên ta.”

Liêu Vĩnh mặc bộ quân phục màu xanh thẫm, đôi mắt nhìn chăm chăm ba pháo đài trên màn hình không chớp: “Cố Hoài Ninh khởi động tần số điện từ để giám sát hệ thống sao?”

Cùng lúc này bên phía Hồng quân tình thế vô cùng khẩn trương, Doanh trưởng Hai Cao Vịnh Quân là lính đặc công từng tốt nghiệp xuất sắc Học viện Kỹ thuật Quân sự, lúc này ngồi trước màn hình ra đa, đang chuẩn bị bật lại động tác nhiễu sóng điện từ, đương nhiên lần này sóng mạnh hơn ban nãy. Cố Hoài Ninh đã đặc biệt phái Nhạc Khải cùng Trương Văn mang theo một đội chiến sĩ đi tập kích Sở chỉ huy dự bị gần đây nhất của Lam quân, anh lại ra lệnh cho nổ bom, tạo chướng ngại vật nhằm đánh lạc hướng ngăn cản đối phương tiến công về phe mình. Đột nhiên Cao Vịnh Quân hô to:

“Đội trưởng, bắt được tín hiệu ở chỗ này, chính là...” Cao Vịnh Quân dò tìm trên bản đồ “...chính là khu vực này!”

Cố Hoài Ninh nhìn chăm chăm màn hình, vỗ vai Cao Vịnh Quân, “Theo dõi nó!”

Cao Vịnh Quân hưng phấn bừng bừng hô to: “Tuân lệnh!”

Trên màn hình giám sát biểu hiện cho thấy hệ thống thông tin của đối phương đã khôi phục lại bình thường, Cố Hoài Ninh cùng Triệu Kiền Hoà mất năm phút mới giải được mật mã của đối phương, Cố Hoài Ninh lập tức ngồi vào bàn phím, thông qua mạng lưới ra đa đã bị giải mã của Lam quân phát ra mệnh lệnh giả: “Đội thứ nhất tấn công vị trí E-5 ngay lập tức!”

Lúc này Cao Vịnh Quân cũng đã tìm ra địa điểm cụ thể phát ra sóng vô tuyến kia, định nói cho Cố Hoài Ninh thì thấy mệnh lệnh anh vừa phát ra trên màn hình, nhin không được cười: “Đội trưởng, làm thế có thắng tay quá không, chúng ta bắt sống Liêu Vĩnh cũng được rồi!”

Vị trí E-5 hiện giờ có một tổ pháo binh cùng đội xe tăng đang chờ sẵn ở đó, ra mệnh lệnh này quả thật là dụ địch vào chỗ chết.

Cố Hoài Ninh đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Nương tay là điều tối kỵ trong binh pháp!”, anh lại hỏi “Đã tìm ra chưa?”

“Tìm ra rồi.”

“Tốt lắm!” Anh mệnh lệnh: “Xác định vị trí rõ ràng, sau đó ra lệnh áy bay trực thăng ném bom oanh kích!”

“Tuân lệnh!”

Cố Hoài Ninh nhìn về phía màn hình lớn, trên khuôn mặt bình tĩnh thoáng ẩn hiện một nụ cười. Trận diễn tập lần này chấm dứt nhanh hơn so với anh tưởng tượng.

Phía bên này Liêu Vĩnh còn đang buồn bực tìm hiểu vì sao đội quân chủ công của mình đột nhiên chuyển hướng E-5 để tấn công, lúc này lại nhận được tin máy bay trực thăng của mình đã bị bắt, buộc phải hạ cánh, mới biết được phe mình đã sớm bị đối phương phát hiện và đánh trúng. Liêu Vĩnh nhin không được cười ầm lên.

Từ xe của Lam quân bốc lên một cột khói màu hồng, máy bay trực thăng của Liêu Vĩnh bị bắt hạ cánh xuống, nghiêng đón anh đứng là người con trai út của nhà họ Cố – Cố Hoài Ninh. Nhìn thấy Cố Hoài Ninh, sắc mặt Liêu Vĩnh đã không được tốt lại càng đen thêm, Cố Hoài Ninh cũng không ngại, rất tao nhã lễ phép “mời” anh lên máy bay trực thăng của Hồng quân đã đậu sẵn ở đó.

Liêu Vĩnh nhin không được, hỏi: “Sao cậu khẳng định là Bộ chỉ huy của tôi không ở ngoài khu vực diễn tập?”, không đợi đối phương trả lời anh liền tự giấu mình: “Hơn nữa người ta đều nói tôi là “Thỏ khôn có ba hang.”

Trong bóng tối chỉ nghe Cố Hoài Ninh cười lạnh nhạt: “Tôi nghĩ anh sẽ không vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ!”

Xem như lời này là an ủi anh đi. Liêu Vĩnh cười khổ, lắc đầu trèo lên máy bay.

Không quá bao lâu sau Cố Hoà Ninh liền nhận được điện thoại chúc mừng từ căn cứ, giọng nói của ông Cố Trường An giờ phút này đầy vẻ trêu chọc: “Khà khà, thẳng nhóc, chú phục mày rồi!”

“Vâng.”

Cố Hoài Ninh trả lời với vẻ không để ý khiến ông bật cười, tính tình thẳng nhóc này quả thật giống y hệt ba nó.

“Chờ trời sáng rồi gọi điện thoại về nhà đi, chú nghe nói, mẹ cháu và Lương Hoà đều ở nhà chờ lâu lắm rồi.”

Anh từng tham gia rất nhiều lần tập trận, những lời dặn dò như thế anh cũng nghe rất nhiều. Nhưng lần này nghe được trong lòng anh không kìm được sự rung động, trí óc chưa kịp suy nghĩ gì, miệng đã không tự chủ được trả lời đồng ý với Cố Trường An.

Ông chú nghe xong hài lòng cúp điện thoại.

o—————o

28. Chương 28

Do ngoài ý muốn

Tối hôm qua Lương Hoà trần trọc lâu lắm mới ngủ được, vì không quen ngủ giường lạ cộng thêm tính hay lo cả nghĩ của cô cùng lúc không hên mà gặp. Sáng hôm sau lúc soi gương cô liền nghĩ mình có thể so sánh với bảo vật giấu trúc được rồi. Lương Hoà xoa dài mái tóc mềm xuống che bớt sắc mặt trắng bệch vì mất ngủ của mình. Cô đứng trong phòng vệ sinh, nhìn gương, cảm xúc bồn chồn mê muội.

Lúc đi xuống dưới nhà bà Lý Uyển đang ngồi trước sofa xem tivi, trước bàn để sẵn một bát thuốc Đông y. Lương Hoà từng bị Phùng Trạch nhìn chăm chăm giám sát uống thuốc một tuần, bây giờ cứ mỗi lần nhìn thấy bát thuốc đen xì xì này cơ thể cô không tự chủ được liền có cảm giác muốn nôn. Nhưng có mặt mẹ chồng ngồi ở đó nên Lương Hoà cố nhịn lại.

Sắc mặt bà Lý Uyển có vẻ không vui, Lương Hoà không yên lòng ngồi xuống bên cạnh bà, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, Hoài Ninh.. anh ấy vẫn chưa có tin tức gì sao?”

Bà Lý Uyển tuy ngồi xem tivi nhưng tâm trí lại không tập trung, từ lúc nghe điện thoại của ông Cố Trường An xong đến giờ cũng không biết phát giận vào đâu. Giờ nghe Lương Hoà hỏi bà lại không biết nói thế nào để an ủi cô: “Thật ra thì cũng có, bảy giờ sáng nay nó có gọi điện về, lúc đó con còn đang ngủ, Hoài Ninh bảo cứ để con ngủ không cần đánh thức. Nó nói là đã thắng trận rồi, cũng sắp về, nhưng mà bây giờ vẫn chưa về được.”

Bà nói câu sau với vẻ chậm chạp, giống như quan sát thần sắc của cô mới chậm rãi nói ra. Thấy biểu tình của Lương Hoà không có gì khác thường, Lý Uyển thở dài một hơi: “Mẹ còn lo không biết nên nói với con thế nào, hai đứa kết hôn lâu như thế mà thời gian ở cùng nhau chẳng được mấy, thật khổ cho con!”

Lương Hoà vén mấy sợi tóc rơi xuống bên má, cười nhẹ: “Không sao đâu mẹ ạ, con hiểu mà!”

“Ai, mẹ đã nói chuyện nó về đây bao nhiêu lần rồi mà không ai trong nhà này chịu làm. Chuyện của Hoài Thanh thì mẹ không xen vào làm gì. Về phần Hoài Việt bây giờ cũng bận rộn suốt, ba ngày đi hai chỗ để thị sát đơn vị, mẹ cũng không tính nữa. Tưởng rằng Hoài Ninh thì đỡ hơn một chút, ai ngờ nó cũng chạy đến thành phố B xa xôi như vậy.” Nói xong bà lại có vẻ tức giận lên.

Bà nói chạm đến đúng một vấn đề mà cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ tới. Lúc vừa mới kết hôn hai người họ giống như người xa lạ đối với nhau, tuy rằng trước mặt mọi người không thể không tỏ vẻ ân ái thăm thiết, nhưng tình huống so với bây giờ đơn giản hơn nhiều lắm. Hiện tại thì, từ khi cô bắt đầu nói yêu anh đến lúc này đã có rất nhiều vấn đề đã xảy ra. Cô luôn luôn rất khờ khạo, xử lý mọi chuyện quanh co lòng vòng suy nghĩ rồi rầm rĩ khiến chính mình bị rối tung cả lên, vậy mà cổ tình còn có người đứng bên ngoài vòng luẩn quẩn như tơ vò ấy không chịu cứu cô. Nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy uể oải vô cùng, quả nhiên ai thổ lộ tình cảm trước thì người đó phải chịu lép vế.

Chuyện này không được. Vốn cầm điện thoại định gọi cho anh Lương Hoà lại cắn răng nhét điện thoại trở lại túi xách. Thừa lúc vẫn còn khí thế cô quyết định không gọi cho anh vào lúc này. Để đến tối hãy giả bộ cả ngày hôm nay bận rộn giờ mới nghĩ tới việc gọi điện, như thế gọi là thua người nhưng không thua trận.

Sau khi nghĩ thông suốt Lương Hoà liền vui vẻ đi làm. Cuộc phỏng vấn Chu Cánh tiến triển thuận lợi, đến bây giờ cũng đã hoàn thành hai phần ba công việc, còn lại những phỏng vấn nhỏ Lương Hoà đã đưa cho Lý Gia làm. Hạ An Mẫn nói cô đây là áp bức sức lao động giá rẻ, làm khó người bằng cấp cao hơn cô. Lương Hoà khinh bỉ không thèm trả lời bạn.

Ấn tượng của Lý Gia đối với Lương Hoà tuy chưa được tốt lắm, nhưng cô vẫn công nhận là cô ta rất có năng lực. Rất nhiều bài phỏng vấn cùng bài báo Lý Gia đã có thể một mình tự đảm nhiệm, hoàn toàn không cần cô chỉ bảo điều gì. Lúc rảnh rỗi Lương Hoà thường hay suy nghĩ không biết Lục đại boss rốt cuộc có ý gì mà để cô hướng dẫn một người bằng cấp còn cao hơn cô. Chẳng nhẽ Lục boss thấy cô ừ ừ quá nên làm vậy để kích cô? Lương Hoà shock vì ý nghĩ đó của mình.

“Phóng viên Lương, đây là bản thảo phỏng vấn, cô có muốn xem qua một chút không?”

Lý Gia đưa qua một tập tài liệu thật dày, vốn từng báo cáo viết lách quá nhiều giờ nhìn thấy một tập chữ nghĩa thế này Lương Hoà liền cảm thấy đau đầu, cô cầm luôn bản thảo của mình đưa cho Lý Gia, cười nói: “Cô cứ trực tiếp đưa đi, tôi ngại xem lắm rồi!”

“Vây cũng được!” Lý Gia cười ngọt ngào đồng ý.

Ngày hôm nay tuyết rơi nhiều hơn hôm qua, mặt đường đã phủ một tầng tuyết thật dày, trắng xoá. Lương Hoà cầm ly cà phê nóng đứng trong nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã gần đến Giáng Sinh rồi, các cửa tiệm bán hàng đã bắt đầu trang trí cây thông, bày tượng ông già Noel, sắc trắng đỏ khắp cả con phố, không khí ngày hội bắt đầu náo nhiệt rồi. Lương Hoà thở dài một tiếng, mẹ chồng cô nói rất đúng, nếu có một người đàn ông ở bên cạnh, thật là tốt biết bao.

o—————o

So với thành phố C, thời tiết ở Nội Mông Cổ càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu hơn. Từ lúc tập hợp ở căn cứ đến giờ tuyết rơi liên miên không ngừng. Đến nay đã kết thúc tập trận tuyết càng rơi lại càng dày. Dựa vào kinh nghiệm suy đoán của dân du mục bản địa, có lẽ sắp có một trận bão tuyết. Các binh sĩ tham diễn hôm đó nhận được mệnh lệnh ngay lập tức thu dọn khởi hành quay về, không thể dừng lại. Điều làm mọi người vui mừng hơn là Quân khu điều đến một tổ xe cơ động đưa những nhân viên tham diễn trở về.

Một chiếc xe Hummer dừng lại cách doanh trại không xa, Cố Trường An mặc quân phục chỉnh tề ngồi ở ghế sau, cầm tập tài liệu Đảng, dáng vẻ trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau cửa xe mở ra, một trận gió lạnh từ bên ngoài rít gào tràn vào trong xe, Cố Hoài Ninh ngồi vào ghế hồ hững nhìn ông. Cố Trường An nhiều hơn Cố Hoài Ninh mười mấy tuổi, lúc hai người ở riêng cùng nhau cũng không câu nệ ra vẻ. Cho nên Cố Hoài Ninh luôn xem ông chú út này là bậc trưởng bối thân thiết nhất của mình.

“Chú tới có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì thì không thể tìm cháu à?” Chú út trêu ghẹo, cầm tập tài liệu đưa cho anh: “Đọc đi!”

Anh cầm lấy lật lật vài tờ, trầm ngâm nói: “Chuyện xảy ra lúc nào vậy?”

“Đại khái là trước khi diễn tập bắt đầu hai ba ngày, vốn dĩ bác Lục muốn trực tiếp hạ điều lệnh xuống cho Khinh Vũ, nhưng sau nghĩ lại vẫn nên báo cho cháu trước.”

“Vâng, thật cảm ơn tư lệnh Lục còn quan tâm đến thể diện của cháu!”

Cố Trường An hơi híp mắt nhìn biểu tình bình thản của cậu cháu khi nói câu đó. Nghĩ một lát, ông nói:

“Hoài Ninh, chú vốn không nên hỏi việc riêng tư của cháu. Nhưng bây giờ chú cảm thấy cháu nên chuyên tâm một chút, dù sao cháu cũng đã cưới Lương Hoà.”

Cố Hoài Ninh nghe nhắc đến cái tên này thì thoáng ngẩn người ra, rồi trả lời, giọng nói vẫn bình thản lạnh nhạt như trước, khiến cho người bên cạnh đỡ khóc đỡ cười: “Chú, nếu như từng có ý đó thì cháu đã không kết hôn với Lương Hoà.” Cô gái bé nhỏ ấy, kể từ lúc mới gặp nhau đã không hề che giấu vẻ yếu ớt mà bộc lộ hoàn toàn trước mặt anh, khi đó anh đã tự nhủ sẽ không bao giờ thương tổn cô.

“Vây thì xử lý vấn đề của Lục Khinh Vũ một cách nhanh chóng đi, dù sao người ta cũng là con gái, cũng đã trưởng thành rồi, cả ngày ở bên cạnh cháu như thế làm sao mà lấy chồng được? Chú đồng ý với quyết định của bác Lục, mẹ của Khinh Vũ bây giờ chỉ sống có một mình, điều chuyển cô ấy về Quân khu Thẩm Dương đối với cả cô ấy và cháu đều có lợi.”

Cố Hoài Ninh bật cười, “Nếu chuyện gấp gáp như vậy thì tại sao không trực tiếp tác động lên cấp trên của cháu luôn?”

Cho dù tính tình trẻ trung Cố Trường An cũng không nhịn được vẻ ngang tàng của anh, ông nói nghiêm túc: “Đội trưởng Cố, mời anh có thái độ nghiêm túc, bây giờ tôi đang bàn với anh về vấn đề điều động quân nhân, không phải nói chuyện trà nước trong nhà.”

Đôi mắt đẹp của Cố Hoài Ninh híp lại, ánh cười trong cặp đồng tử màu đen lập tức biến mất, “Cháu sẽ đồng ý với lệnh điều động nếu Lục Khinh Vũ yêu cầu.”

Đây không phải câu trả lời mà ông muốn. Cố Trường An than thầm: “Được rồi, lần này cháu đi cùng chú đến Quân khu thị sát, tiện thể thăm luôn chú Hai luôn. Hi vọng trước khi trời tối có thể đến được thành phố B.”

Ánh mắt Cố Hoài Ninh xoay nhìn trong xe một vòng, đáp: “Vâng, như thế cũng được!”

Việc làm này của Cố Trường An không ai biết, ông lại đi bằng loại xe bình thường vẫn hay dùng trong quân đội là Hummer, chiếc xe lạng lẽ truồn ra khỏi khu vực doanh trại cũng không ai để ý. Dọc đường đi Nội Mông Cổ tuyết vẫn rơi rất nhiều, xe đi không hề dễ dàng.

Lái xe đột nhiên “Ồ” một tiếng nói, “Thủ trưởng, trời tuyết lớn như vậy sao còn có dân du mục thả súc vật nuôi?”

Cố Trường An ngẩng đầu nhìn, qua cửa kính xe mờ mờ nhìn thấy vài người đàn ông mặc quần áo Mông Cổ đang xua đuổi mấy con vật liền hiểu ra: “Không phải họ đang chăn thả đâu, đó là các động vật hoang dã, tuyết rơi lớn như thế này chắc là họ đem chúng dồn đến khu bảo tồn đấy thôi.”

“Ồ, nhiều thế này thì nên lái xe tải đến mới đủ”.

Lái xe Tiểu Trương nói đùa làm hai người ngồi trong xe hơi cười, không khí vắng lặng dịu bớt đi một chút. Cố Trường An còn nhớ lời người anh Hai của ông là Cố Trường Minh nói, đứa cháu út Cố Hoài Ninh này tâm tư rất kín đáo sâu sắc. Có một số việc nếu nó không muốn nói, cho dù các ông ép buộc dụ dỗ thế nào cũng không cạy miệng nó ra được.

Ông cũng không cố ý nghĩ tới, nhưng mà trong nhà ngoài Hoài Việt ra thì ông là người thân thiết với Hoài Ninh nhất. Có rất nhiều chuyện anh trai và chị dâu của ông không biết, nhưng mà ông lại biết. Nhớ lúc Hoài Ninh được mười tám tuổi, khi ấy ông còn huấn luyện binh sĩ ở đơn vị, đột nhiên thấy thằng cháu nhỏ xuất hiện trong đội lính mới, cả kinh, ông cuống quýt hỏi mới biết được thằng nhóc muốn nhập ngũ. Ông vội vàng gọi điện thoại cho anh cả Cố Trường Chí, anh trai ông cũng chỉ nói ba từ: “Tuỳ nó đi.”

Cuối cùng thì cũng tuỳ nó thật, nhập ngũ, lại thi đỗ vào Học viện Quân sự Hoàng Gia Sandhurst. Công tác phấn đấu không ngừng, thật sự không hề bị người ta thiên vị, cho dù người khác muốn thiên vị nâng đỡ nó cũng cự tuyệt. Nó cũng giống Hoài Việt, có lòng tự trọng và tự tôn rất cao.

Ông không biết mối quan hệ của đứa cháu này cùng Lục Kinh Vũ, trước đây ông cũng chỉ gặp Lục Kinh Vũ có mấy lần, nhưng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Bởi vì lúc Cố Hoài Ninh mười tám tuổi, người nhập ngũ cùng Cố Hoài Ninh là chính cô gái ấy.

Xe đến trạm thu phí đầu thành phố B đã là bảy giờ tối. Ở đây tuyết rơi ít hơn Nội Mông Cổ, thời tiết cũng ấm hơn Nội Mông Cổ rất nhiều. Ngồi trên xe một đoạn đường dài như vậy Cố Trường An cảm thấy rất mệt, ông bảo lái xe Tiểu Lý dừng lại trước một cửa hàng tạp hoá để xuống xe thả lỏng một chút.

Tiểu Trương đã lái xe cả một quãng đường dài, bởi vì do thời tiết xấu thêm nữa lại chở hai nhân vật lớn trong xe, đầu óc luôn tập trung căng thẳng, bây giờ nghỉ ngơi một chút cũng là chuyện rất tốt. Vì thế anh chậm dần tốc độ xe, chuẩn bị chuyển hướng tấp vào lề đường.

“Chỗ này hình như có bán một loại rượu tự ủ lâu năm, uống vào rất thơm, để Tiểu Trương mua về uống thử xem.” Cố Trường An cười nói.

“Hiếm khi chú tỏ vẻ thích, vậy cháu sẽ hầu chú một ly.” Anh bị đau dạ dày, không thể thường xuyên uống rượu.

Lái xe Trương nghe vậy thì rất cao hứng, quay đầu định nói, vừa mới bật ra hai chữ “Thủ trưởng” liền thấy sắc mặt Cố Hoài Ninh thay đổi hét lên: “Tiểu Trương, cẩn thận xe!”

Lái xe Trương cuống quýt quay lên, chưa kịp đạp phanh đã bị một lực va chạm mạnh khiến chiếc xe chấn động, mắt chỉ kịp nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng loá đâm tới xe của mình.

o—————o

29. Chương 29 - 30

Em yêu anh...

Trời càng gần tối tuyết rơi càng nhiều. Lương Hoà vươn người vừa mở hé ra một cánh cửa sổ đã nghe Hạ An Mẫn rít lên từ phía sau: “Đóng cửa sổ lại ngay!”, Lương Hoà rụt rụt cổ đóng lại cửa sổ. Hạ An Mẫn đang gõ bùm bùm trên bàn phím, sửa một bài báo sửa đi sửa lại không biết lần thứ mấy rồi, vì thế cô đang phát cáu.

Lương Hoà an ủi bạn: “Cứ từ từ không nên gấp gáp làm gì, tổng biên tập có tính khắt khe ai mà không biết!”

Câu nói thành thật không đúng lúc đổi lấy một cái lườm nguýt phần nộ của bạn. Hạ An Mẫn cầm tập bản thảo định đánh cho Lương Hoà một cái thì thấy điện thoại di động của Lương Hoà vang lên.

“Alô!”

“Chị dâu!” Giọng của Phùng Trạm vọng ra qua điện thoại lớn đến mức Hạ An Mẫn cũng nghe thấy, nghe xong nhin không được bật cười lên một tiếng. Cô nhìn nhìn bạn của mình, trông non nớt như thế này mà cứ có một gã trai trẻ kêu chị dâu gọi chị dâu, nhất là mỗi lần bị gọi như thế thái độ của Lương Hoà đều có vẻ rất nghiêm túc lắng nghe. Bây giờ cũng vậy, khiến Hạ An Mẫn nhin không được ý nghĩ muốn véo mặt Lương Hoà một cái. Nghĩ sao làm vậy, nhưng bàn tay cô chưa kịp sờ đến mặt đã bị Lương Hoà ngăn lại.

“Phùng Trạm, có chuyện gì cứ từ từ mà nói!”

Lương Hoà im lặng nghe một lúc, lại cảm thấy hình như đầu dây bên kia gió thổi rất mạnh, cô nghe không được rõ.

“Cậu nói... ai gặp tai nạn xe?”

“Đội trưởng gặp tai nạn.” Phùng Trạm cố gắng ổn định tinh thần cùng giọng nói, lại nghe thanh âm bình tĩnh của Lương Hoà phía bên kia vọng đến, nói tiếp: “Chị dâu, chị đừng vội, lão gia đang gọi máy bay trực thăng tới, sẽ bay đến thành phố B ngay bây giờ, nếu chị muốn đi thì lại đây ngay đi. Lão gia không chờ lâu đâu!”

“Được rồi” Cô nhẹ nhàng lên tiếng “Chị sẽ đến ngay lập tức!”

Hạ An Mẫn thấy Lương Hoà cúp điện thoại xong lại thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi luôn, vội vàng túm tay cô lại, giọng lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy, nói ình nghe với?”

“Hoài Ninh và chú út của anh ấy bị tai nạn trên đường trở về thành phố B.” Giọng cô rất khẽ, mấy tờ giấy cô đang cầm trên tay đặt luôn vào tay Hạ An Mẫn: “Đây là nhiệm vụ phỏng vấn trong tuần này của mình, cậu xin Tổng biên tập ình nghỉ phép nhé!”

Nói xong cô quay người đi ra ngoài, Hạ An Mẫn đi theo phía sau.

“Bây giờ cậu đi thành phố B luôn à?”

“Ừ!”

“Cậu điên rồi à? Trời tuyết lớn như thế này mà cũng đi sao?”

“Không sao, ba chồng mình có phương tiện riêng, sẽ rất an toàn!”

Hạ An Mẫn lại hỏi: “Vậy đến đó cậu sẽ làm gì?”

Cửa thang máy mở ra, Lương Hoà xoay người qua nhìn Hạ An Mẫn, nói khẽ: “Mình cũng không biết..”

Đến lúc này Hạ An Mẫn mới nhìn thấy mắt Lương Hoà đã đỏ. Đột nhiên cô nhớ lại mấy tháng trước khi bà ngoại của Lương Hoà qua đời, lúc ấy hai cô đang ngồi cùng nhau bàn xem chiều nay đi ăn món gì thì nhận được điện thoại của bệnh viện gọi tới báo tin dữ. Lần nào cũng vậy, Lương Hoà không hề có tinh thần chuẩn bị thì chuyện đã đột ngột ập đến. Nghĩ tới đây Hạ An Mẫn cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Hoà Hoà, sẽ không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng quá!”

Lương Hoà cười nhẹ nhàng: “Ừ, mình biết!”

Lúc thành phố C tuyết rơi ít hơn một chút thì máy bay cất cánh. Cố lão gia ngồi im lặng trên ghế, đôi mắt nhắm lại. Lúc ông mở mắt ra thì thấy Lương Hoà ngồi đối diện với mình, cô con dâu nhỏ mặc chiếc áo khoác lớn mà Phùng Trâm vội vàng đưa cho trước khi đi, toàn bộ thân người cuộn lại bên trong chiếc áo, nhìn qua có vẻ nhỏ bé vô cùng.

Ông cảm thấy không thể hiểu được, vì sao đứa con kiêu ngạo của ông lại cưới một người con gái bình thường như vậy về làm vợ. Cô gái nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng lại có nhiều lúc đơn độc chỉ một mình cô đối diện với những người lớn bên gia đình nhà chồng. Tính cách cô gái hoà ái, không cố lấy lòng ning bợ ai, cũng không tỏ ra quá yếu đuối, đáng vẻ ngoan ngoãn dịu hiền làm người ta không thể chê trách được điều gì.

Trước khi máy bay hạ cánh ông nhận được điện thoại của bệnh viện gọi tới, tâm trạng lo lắng cũng bình tĩnh dần. Ông định mở miệng an ủi con dâu, nhưng lúc này cô lại rất trấn định tới mức ngoài dự kiến của ông.

o—————o

Thật ra Cố Hoài Ninh bị thương cũng không nặng lắm, lúc đó Tiểu Trương phanh dừng xe thì hệ thống túi khí an toàn cũng bung ra, anh bị đẩy ngã ngửa ra phía sau, chấn động khiến gãy xương tay. Còn Tiểu Trương lại bị đập đầu vào kính xe, lúc này cậu ta vẫn còn được các bác sĩ kiểm tra ở bên trong.

Cố Hoài Ninh nhìn cánh tay quần băng vải trắng toát của mình, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

“Người trên chiếc xe kia có bị gì không?”

Chú Út Cố Trường An cũng bị thương ở tay, nhưng không nặng bằng anh. “Hình như có vẻ nghiêm trọng, xe phanh quá nhanh nên cũng bị đập đầu vào kính, vỡ nát cửa.”

Như vậy là bọn họ vừa suýt chết trong gang tấc. Anh bật cười hỏi ông: “Chú đã gọi điện về nhà chưa?”

“Chú vừa gọi. Nhưng bây giờ ba cháu đã lên máy bay trực thăng rồi.”

Cố Hoài Ninh đột nhiên xoay người, động tác mạnh mẽ không hề giống như người vừa thoát chết chút nào,: “Ba cháu đang đến đây à?”

Cố Trường An nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh, cười cười: “Cố đoàn trưởng, tình trạng sức khỏe của cậu bây giờ không nên kích động. Ừ, lúc cháu còn ở bên trong kiểm tra chú đã gọi điện về trong nhà, ẹ cháu yên tâm một chút, nhưng ba cháu vẫn muốn đến đây.”

Cố Hoài Ninh ngẩn người ra một chút rồi lại cười nhẹ.

Vào lúc một hai đêm bác sĩ trực tới khám và thay thuốc, đựng khê đến miệng vết thương khiến anh cảm thấy hơi đau, lông mày anh lập tức nhíu lại.

Người thay thuốc là một y tá còn rất trẻ, có vẻ như rất hiếm khi thấy người đàn ông nào đẹp trai như thế này, lại mặc quân phục một cách rất anh tuấn, động tác của cô cẩn thận một cách chậm chạp, sợ làm anh đau thêm. Dù vậy việc thay thuốc đổi băng vẫn không tránh khỏi đựng tới vết thương, dù cố nén nhưng động tác nhỏ co rúm lại của anh vẫn bị cô phát hiện ra. Cô ngừng đầu, khuôn mặt đỏ bừng lên xấu hổ:

“Ôi, xin lỗi anh!”

Cố Hoài Ninh khoát tay: “Không sao, cứ làm tiếp đi!”

Anh hơi nghĩ, thái độ của mình biểu hiện có lẽ rất lạnh nhạt khiến cho cô ấy sợ, nghĩ vậy anh cố gắng cười lên một chút làm dịu đi bầu không khí. Anh ngừng đầu, tầm mắt đột nhiên dừng lại.

Người con gái đứng ở ngoài cửa với dáng vẻ phờ phạc chật vật, cô mặc, không, phải nói là cô bọc trong một chiếc áo khoác to lớn không hề vừa vặn chút nào. Mái tóc dài mà anh biết vốn rất mềm mại lúc này lại có vẻ rối loạn, và đôi mắt cô... Đôi mắt màu hổ phách, đỏ bừng, khiến cho người nhìn thấy chỉ muốn yêu thương triu mến.

Anh đứng lên theo bản năng, nhưng vừa nhắc cánh tay đã bị băng vải kéo lại, anh khê nhíu mày. Cô y tá lại ngừng đầu xin lỗi: “Lại đựng vào vết thương sao?”

Cố Hoài Ninh nhin không được bật cười: “Không phải, cô làm tốt lắm! Có điều, vợ tôi đến rồi!”

o—————o

Lương Hoà đứng im ở cửa nhìn anh, hai người không gặp nhau một tháng rồi. Nhưng trông anh không thay đổi một chút nào cả. Bộ quân phục mặc trên người anh vẫn thẳng thớm phẳng phiu nghiêm chỉnh như vậy, ngay cả khi bị thương cũng không có chút nào chật vật, thậm chí còn không quên cười với y tá nữa. Làm sao có thể có một người như vậy, giống như đối với chuyện gì cũng không thêm để ý, ngay cả lúc này, bây giờ, ở đây, khi nhìn thấy cô, dáng vẻ cũng lạnh nhạt như vậy.

Anh chậm rãi đi tới trước mặt cô, dùng bàn tay không bị thương nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối trên đầu cô, khẽ hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Em...em...” Cô hé miệng thở dốc, chỉ nói được hai từ đơn như vậy nước mắt đã ứa ra, tràn xuống má.

Cô không biết mình có thể làm gì, cô cũng không biết đến đây sẽ như thế nào. Cô chỉ cảm thấy mình không thể không đến. Anh là người mà toàn bộ gia đình yêu thương, là Cố tam thiếu gia mà mọi người quan tâm sủng ái, ốm nhẹ một cái là cả nhà họ Cố từ trên xuống dưới đều xoay xung quanh thăm hỏi chăm sóc, kể cả thủ trưởng Quân khu cũng tới, còn vận dụng cả máy bay trực thăng... Nhiều người quan tâm như vậy, thêm cô cũng không thêm được cái gì, mà thiếu cô cũng không thiếu đi cái gì cả.

Nhưng mà đối với cô lại không phải như vậy. Trên thế giới này nếu có một người có thể thân thiết ở bên cô, nếu có một người làm cho cô không muốn xa rời, chỉ có một mình anh mà thôi.

Cô nhớ lại cảnh lúc ba mẹ qua đời, khi đó cô vẫn đang còn học ở bên Anh. Đột nhiên có một ngày bà ngoại gọi điện sang, trong cuộc điện thoại đường trường mà cô cảm thấy dài đằng đẳng ấy cô chỉ nghe được bà ngoại lặp đi lặp lại một câu nói: “Bé, mau về đi, con mau về đi, ba mẹ con đã mất rồi!”

Ba mẹ đi trên đường bị tai nạn xe, hai người chết ngay tại chỗ. Khi cô về, để lại cho cô chỉ là một hộp cốt tro tàn.

Cái cảm giác đứng im tại chỗ không nhúc nhích được, cả thân thể lẫn tâm hồn lạnh lẽo như băng thế này cả đời cô đều không thể quên được, giống hệt như ngày hôm nay. Cảm giác khi nhìn thấy anh, trong một khắc từ khẩn trương biến thành sự lo sợ vô cùng vô tận, lập tức nảy lên trong lòng cô.

“Lương Hoà...” Anh gọi cô khe khẽ, lòng bàn tay do luyện tập nhiều năm mà trở thành chai sần, vuốt lên má lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc!”

Sự dỗ dành nhẹ nhàng như vậy tựa như ngọn nguồn của ấm áp, lại giống như có một bàn tay kéo mở ra dòng nước ỷ khuất tủi thân trong lòng cô, nước mắt không kìm lại được, cô nín ả của anh, khóc nức nở.

Anh hoàn toàn không dỗ cô nín được, chỉ có thể nâng khuôn mặt lạnh như băng của cô lên để hôn, hôn lên từng giọt nước mắt mặn chát ấy, nụ hôn anh miết xuống đôi môi run run vì khóc. Vốn chỉ muốn nhẹ nhàng trấn an cảm xúc, nhưng khi chạm vào hàm răng lại nhận thấy sự đáp trả của cô, anh liền không kìm được hé mở miệng cô ra, hôn cuồng nhiệt.

Qua một lát cảm giác cô không thở được, Cố Hoài Ninh hơi buông cô ra, bàn tay rộng lớn vẫn giữ chặt sau gáy của Lương Hoà, tì trán vào mặt cô.

“Cố Hoài Ninh.” Giọng cô rầu rĩ, tiếng nói hơi khàn khàn sau trận khóc.

“Sao em?” Giọng anh rất trầm, tràn đầy vẻ mê hoặc.

Lương Hoà ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh giống như ngọc hổ phách bị nước rửa qua, ẩn chứa một thứ ánh sáng bằng bạc. Lúc gặp đôi mắt đen của anh nhìn lại cúi đầu xuống, cô tựa trán vào vòm ngực rộng của anh, rầu rĩ nói: “Em nghĩ, em thật sự yêu anh rồi!”

Hai người kết hôn đã lâu như vậy, nhưng cho tới bây giờ chủ động tình cảm đều là cô gái hay thẹn thùng này. Ngay cả việc thổ lộ đều vốn là chuyện anh phải làm, đều bị cô giành nói trước.

“Tại sao lại nói những hai lần?” Giọng anh hơi mơ hồ.

Tại sao lại nói những hai lần? Lương Hoà nhìn cúc áo trên bộ quân phục của anh, thấp rũ mí mắt xuống: “Em chỉ muốn nói lại thêm lần nữa cho anh nghe thôi!”

Anh nghe xong cười nhẹ nhàng, bàn tay hơi nắm lại, nín những sợi tóc mềm mại của cô: “Thật trùng hợp!”

o—————o

Ái muội

Vào lúc nửa đêm, thành phố B tuyết rơi nhiều hơn. Ngồi ở ghế xe sau Lương Hoà cảm thấy rất buồn ngủ. Cả ngày hôm nay xảy ra những chuyện vừa kinh vừa sợ, cô căng thẳng khóc lóc một trận xong liền cảm thấy rất mệt, nhưng lại sợ chạm vào cánh tay bị thương của Cố Hoài Ninh nên không dám tựa vào anh để ngủ.

“Mệt lắm phải không?”

“Em không sao.” Nghe anh hỏi, cô giật mình lập tức ngồi thẳng lưng lên.

“Mệt quá thì ngủ một lát đi.” Giọng anh nhẹ nhàng, rõ ràng là anh không tin điều cô vừa mới nói.

“Không sao đâu mà, nhờ đề vào tay anh thì làm sao!” Cô nhìn cánh tay bị thương của anh, băng vải bị cô quấn một cách xiêu xiêu vẹo vẹo. Lương Hoà lại nhớ tới lúc nãy, khi ba chồng cô vừa nhìn thấy vết thương đã bảo anh nên nằm lại viện để theo dõi, nhưng anh kiên quyết đòi trở về nhà, ông tỏ rõ vẻ không đồng tình. Lương Hoà nhìn anh nói với vẻ nhụt chí: “Có lẽ anh nên nằm viện, như vậy sẽ tiện hơn.”

Lái xe Tiểu Trương cũng bị mấy vết thương trên đầu nên bệnh viện giữ lại chăm sóc, cô nghe thấy thế cũng muốn Cố Hoài Ninh ở lại viện một đêm, nhưng anh lại không muốn, nói rằng bị thương nặng vẫn còn tham gia chiến đấu được hưởng gì vết thương nhỏ như thế này.

Xe chạy rất chậm, mãi cũng đến được Kinh Sơn. Bởi vì Cố Trường Chí vội vàng đến đây nên đơn vị cũng chưa kịp sắp xếp chỗ ở cho ông, đành để ông ở lại nhà khách. Mà ông cũng là người được tôi luyện từ trong cuộc sống gian khổ, đối với chuyện ăn nghỉ cũng không để ý nhiều lắm.

Cố Hoài Ninh cùng Lương Hoà ngồi xe riêng đi theo sau xe bọn họ, đến đoạn gần nhà thì rẽ. Qua cửa sổ xe Lương Hoà nhìn ra bên ngoài, ánh đèn đường sáng một màu vàng nhạt, tuyết rơi trắng xóa khiến ánh đèn càng thêm sáng ngời, cô có thể dễ dàng nhìn thấy một loạt những doanh trại của đơn vị, khung cảnh hết sức quen thuộc.

Vào mùa đông các khu nhà trong đơn vị đều sử dụng điều hoà trung tâm, cho nên dù đã lâu không có người ở nhưng căn nhà vẫn không hề lạnh lẽo. Lương Hoà đứng giữa phòng, cảm giác quen thuộc ập vào trong lòng khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Nếu lạnh thì đi tắm một cái, áo choàng anh để ở trong ngăn tủ.” Vừa dặn cô Cố Hoài Ninh vừa rót nước. Thấy động tác bằng một tay của anh không có chút nào là mất tự nhiên hay luống cuống, Lương Hoà thở dài. Người này bị thương hay không bị thương đều giống như nhau, chuyện gì cũng làm gọn gàng không hề luống cuống, ba chồng dặn cô để ý tới anh xem ra là không cần thiết rồi.

Lúc này đột nhiên chuông cửa vang lên, Cố Hoài Ninh nhìn Lương Hoà, ý nói cô đi mở cửa. Được rồi, dù sao cô cũng vẫn còn tác dụng là được. Lương Hoà nghe lời xoay người đi ra ngoài. Cửa vừa mở ra, nhìn thấy người đứng bên ngoài, Lương Hoà giật mình.

Người nữ sĩ quan mặc quân phục gọn gàng, cánh tay vươn lên nhấn chuông còn chưa buông xuống, toàn thân toát ra hơi gió lạnh lẽo, thở hồng hộc đứng ở cửa. Lương Hoà nháy mắt mấy cái: “Chủ nhiệm Lục?”

Nhìn thấy Lương Hoà xuất hiện Lục Kinh Vũ không giấu được vẻ kinh ngạc, một lúc sau mới nói: “Cô.. cô đã đến rồi à?”

Lương Hoà cười nhẹ: “Vây là tôi không nhớ lắm rồi, mau vào trong đi!”

Cố Hoài Ninh thấy Lục Kinh Vũ đến cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ nói: “Cũng về rồi à?”

Đúng là Lục Kinh Vũ vừa về tới xong, Quân khu điều xe đến Nội Mông Cổ là vào buổi chiều, xe đi cả đêm lúc đến địa phận thành phố B đã là rạng sáng. Về đến Kinh Sơn thì nghe được tin Ủy viên Quân uỷ Trung

Ưng tướng quân Cổ Trường Chí vừa mới đến Kinh Sơn, Lục Khinh Vũ rất kinh ngạc, hỏi lại mới biết được chuyện hai chú cháu của Cổ Hoài Ninh bị tai nạn xe, cô không kịp thay quần áo liền chạy luôn tới phòng anh, thậm chí cũng không để ý thời gian là đã quá nửa đêm. Lúc này nhìn thấy anh đứng đó, lòng cô càng thêm run rẩy. Cánh tay anh bó trong băng vải trắng toát, không phải nằm viện chắc là bị thương cũng không nặng, cô còn chưa kịp cảm thấy may mắn liền nhìn thấy đứng ở kia người phụ nữ mà cô chỉ mới gặp mặt một lần, Lương Hoà.

Lục Khinh Vũ nhẹ thở ra một hơi, cố gắng vừa cười vừa nói: “Vừa về ban này. Nghe nói đoàn trưởng bị thương nên tôi đến thăm xem thế nào.” Cô nói xong lại quay người về phía Lương Hoà: “Lương Hoà cũng mới tới hôm nay sao?”

Lương Hoà gật gật đầu, định mở miệng nói chuyện thì một ly trà nóng đã được nhét vào trong tay, cô vội vàng cầm lấy, nếu không lại không cẩn thận bị rơi, vỡ mất nốt cái chén thuỷ tinh cao cấp của anh một lần nữa.

Cổ Hoài Ninh cười nói: “Cũng không bị gì nặng cả, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, có cần phải rầm rộ như vậy không?” Nói xong anh cầm tập công văn mà ông chú mới giao đưa cho Lục Khinh Vũ, “Công văn này định ngày mai đưa cho cô, bây giờ cô ở đây thì đưa luôn vậy.”

Lục Khinh Vũ cầm lấy, nhìn thấy tiêu đề trên công văn sắc mặt vốn tái lại càng thêm tái. Phản ứng của cô Cổ Hoài Ninh đều nhìn thấy hết, nhưng chỉ nói: “Tất cả cấp trên đều phê chuẩn hết rồi, tôi cũng không có gì để phản đối!”

Lục Khinh Vũ nhìn chằm chằm vào tập công văn thật lâu, sau mới kích động nói nhỏ: “Đây là ý của ai?”

“Đây là lệnh trực tiếp từ cấp trên, không phải ý của ai cả. Hơn nữa tôi nghĩ, chuyện này đối với cô cũng tốt!”

Giọng anh trầm ấm mà lại khách khí, nói những câu như an ủi nhưng lại không cho cô một lý do nào để phản bác. Tay Lục Khinh Vũ nắm chặt lấy góc công văn, không nói được câu nào.

Trong lòng cuồn cuộn một lúc, cuối cùng cô nhẹ nhàng cười, “Nếu đã là mệnh lệnh của cấp trên, vậy tôi đành phải tuân theo rồi!” Nói xong cô ngẩng đầu nhìn Cổ Hoài Ninh: “Bao giờ chuyển người?”

“Tất cả tùy ở cô!”

Anh quả thật không muốn giữ lại. Lục Khinh Vũ hiểu, từ hai năm trước khi anh xin điều chuyển đến thành phố B này cô nên hiểu mới phải. Lúc đó anh đến cũng không phải đến vì cô. Nhưng khi đó cô quá ngốc, nghĩ rằng anh chưa lập gia đình, cô cũng chưa gả cho ai, nhiều năm qua đợi cô cũng đã đợi được rồi, cho dù anh không yêu cô thì cũng không xa cô được. Bây giờ nghĩ lại cô mới biết được mình ngốc nghếch biết bao.

Cô cố nén giọng, đem những chua xót kia nén luôn vào trong lòng: “Được rồi, vậy tôi đi đây!”

Cổ Hoài Ninh nhìn cô, môi anh hơi rúm lại, nhưng cũng chỉ đáp “Ừm” một tiếng, nhìn cô quay người bước ra ngoài cửa. Có lẽ chuyện này anh nên tự tay giải quyết sớm hơn, ràng buộc nhau mấy năm nay, cho dù là như thế nào anh cũng không thể làm được một chuyện, đó là yêu cô. Huống hồ, huống hồ anh đã kết hôn rồi. Lý do này anh từng lấy ra để trả lời Triệu Kiên Hoà một cách qua loa tắc trách, nhưng không biết là từ khi nào anh đã không hề xem như đó là một cái cớ nữa.

Theo bản năng anh quay lại nhìn Lương Hoà, thấy cô cúi đầu xuống ly trà, anh nhìn vòng xoáy mềm mại trên đỉnh đầu cô mở miệng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Lương Hoà ngẩng đầu nhìn anh, trả lời: “Đang nghĩ xem mấy cái ly này anh mua ở đâu, nhìn thật đẹp”.

Nói dối. Cổ Hoài Ninh nhú mày, nhưng anh không vạch trần sự nói dối của cô, “Mua ở bên Anh, mua một đôi.” Đôi mắt anh đảo nhẹ: “Nhưng bị em làm vỡ một cái rồi.”

Anh trả lời cũng thật nghiêm túc. Lương Hoà buông mí mắt nhìn xuống, nói nhẹ: “Em đi tắm đây!” Nói xong bỏ mặc anh đứng một mình ở đó, đi vào phòng tắm.

Hình như là giận đối anh thì phải? Cổ Hoài Ninh nhìn theo bóng dáng của cô, cau mày suy nghĩ.

o—————o

Lương Hoà đứng dưới vôi hoa sen, chậm rãi dùng khăn kỳ cọ thân thể. Bàn tay cô chạm vào chiếc áo choàng tắm đặt trong rổ thì ngừng lại, chần chừ. Chiếc áo màu xanh hoa văn li ti, mùi thơm Davidoff dịu nhẹ, thật dễ dàng khiến cô nhớ lại đêm đầu tiên đến chỗ này. Đêm đó cô bị sốt cao, còn mơ thấy ba mẹ và bà ngoại đã mất. Cô rất ít khi mơ thấy họ, vậy mà trong đêm đầu tiên ở đây cô đã mơ, còn gặp cả ba người.

Những chuyện đã qua cô tưởng chừng đã quên mất, vậy mà từ khi kết hôn cùng anh xong lại không ngừng nhớ về. Có đôi khi cô muốn biết, những chuyện đã qua của anh là những chuyện gì, có phải cũng giống như cô, có một số chuyện không dám nhớ tới hay không.

Dòng nước dần dần lạnh lẽo làm tâm trạng cô tỉnh táo lại. Lương Hoà dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, tắt đi vôi nước rồi vội cầm áo tắm choàng vào người.

Lúc cô ra khỏi phòng tắm Cố Hoài Ninh đang thay quần áo. Hành động đơn giản này nếu bình thường thì không có gì khó khăn, nhưng bây giờ dùng một bàn tay để làm, tay kia lại còn bọc kín bằng vải, anh có vẻ không được tự nhiên. Lương Hoà nhìn nhìn, im lặng tiến đến giúp anh mặc.

Cố Hoài Ninh ngẩn người một chút mới nói: “Dùng một tay quả nhiên khó làm thật!”

Cô không trả lời, cúi đầu cài cúc áo cho anh, không cẩn thận một chút liền chạm vào vết thương trên tay, cô nghe thấy anh hít khẽ một tiếng liền cuống quýt ngẩng đầu lên, ánh mắt cẩn thận: “Làm anh đau à?”

“Không sao.” Giọng anh căng ra, quả nhiên là đau thật.

Lương Hoà ảo não, cúi đầu sờ soạng cánh tay anh nhìn xem, lúng ta lúng túng dây lưng áo cô lại bị tuột ra, phô bày một vùng da thịt trắng ngần.

Chân tay cô lập tức trở nên lóng ngóng, một tay kéo áo che lại, một tay lại đỡ lấy cánh tay anh, động tác vụng về, cô cảm thấy mình thật khốn khổ.

Thật ra Cố Hoài Ninh thà rằng chính mình tự làm lấy, nhưng nhìn thấy cô có vẻ không vui nên anh không muốn làm phật ý cô. Nhưng giờ phút này thấy động tác của cô càng làm càng rối thêm, hơn một nửa thân thể đều trần trụi bày ra trước mắt anh, cơ thể đầy quyến rũ vừa tắm xong với hương thơm mê hoặc vờn ra ở trước mắt, không khí xung quanh anh như ngừng chuyển động, làm sao anh có thể tiếp tục trấn định tinh thần được.

“Lương Hoà, buông ra để anh tự làm.”

Giọng anh có lẽ rất nghiêm khắc, Lương Hoà nghe mà ngẩn người, cô tức khắc buông tay ra, cúi đầu xuống.

“Xin lỗi, tay chân em vụng về quá!”

Anh hơi buồn cười: “Nếu muốn kiểm điểm thì thắt dây lưng lại trước đã.”

Chết mất! Lương Hoà cuống quýt kéo lại dây lưng áo.

Anh thấy cô ưỡ ỏi thì xoa đầu: “Không sao đâu, nhưng anh chỉ là một người đàn ông bình thường, em hiểu không?”

Cho dù là ngốc Lương Hoà cũng hiểu được anh nói gì. Động tác mặc áo chậm lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách giờ này đã hơi ươn, “Em biết”, cô lại cúi đầu xuống, nói rất khẽ “Nhưng mà.. anh không muốn phải không?”

Cố Hoài Ninh nghe xong thì giật mình đứng im. Một giây lát trầm mặc như vậy dường như là anh cam chịu, khiến Lương Hoà cảm thấy vô cùng tổn thương. Thắt xong dây lưng cô lập tức đứng tách xa anh ra, bây giờ cô rất muốn yên lặng một mình suy nghĩ, nếu không sẽ phát điên mất. Nhưng chưa đi ra được mấy bước, eo lưng đã bị một cánh tay choàng qua. Những giọt nước mắt lạnh lẽo của cô lập tức rơi trên cánh tay màu nâu đồng của anh.

“Không phải anh không muốn, mà hình như không được tiện lắm.”

“Em.. em hiểu mà!” Cô cố gắng để không khóc thành tiếng, nói.

“Vì vậy, chúng ta sẽ làm từ từ, được không em?”

Cái gì?

Đầu cô nổ ong một cái. Quay đầu lại nhìn, còn chưa kịp nhìn thấy gì cô đã bị giữ chặt lấy cằm, và môi anh đã hôn ấn lên.

Anh khẽ cắn môi cô một cái, Lương Hoà bị đau hé miệng ra muốn kêu liền bị anh thừa dịp mà đưa lưỡi vào. Lương Hoà không biết hôn môi, mọi quyền hành chủ động cùng dẫn dắt đều thuộc về anh, cô chỉ có thể ôm lấy cổ anh, cảm thấy choáng váng hết cả đầu óc. Hành động thân mật cùng nụ hôn cuồng nhiệt bá đạo này của anh khiến cô chịu không nổi.

“Đáng lẽ anh không nên bỏ thêm đường vào ly trà của em mới phải..”

Anh hôn lướt qua thái dương của cô, hơi thở ấm áp phớt qua má khiến cô hơi rụt cổ lại một chút, lập tức lại bị anh cắn vào tai.

“Vừa nãy em giận cái gì?”

Câu hỏi khiến mắt cô lại bắt đầu ướt, “Anh trả lời em trước, anh nói “Thật trùng hợp” có nghĩa là gì?”

Cố Hoài Ninh cúi đầu thở dài, “Anh nghĩ là em hiểu..”

Hình như cô có hiểu, nhưng lại không dám khẳng định. Cô đã quen với cảnh lẻ loi đơn độc một mình mình, nay được anh đáp lại như thế cũng là lần đầu tiên, cô không kịp ứng phó, thậm chí là không dám tin tưởng.

Cánh tay của anh ở eo siết lại hơi nâng cô lên khỏi mặt đất. Nụ hôn của anh dần dần phủ xuống gáy cổ cô, bàn tay to thô ráp trườn lên bên ngực mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve. Một cảm giác xa lạ khác thường ập đến khiến Lương Hoà run rẩy. Cô hơi giãy dụa, đôi dép lê rơi xuống đất, hai bàn chân trần trắng nõn dẫm trên chân anh. Cảm giác mềm mại khiến Cố Hoài Ninh không thể khống chế được.

Anh dùng cánh tay bị thương kèm lại thân hình tựa quây của cô, giọng khàn khàn: “Đừng nhúc nhích, tay anh đau!”

Lương Hoà quay đầu nhìn anh, cảm giác khác thường từ phía trong bắp đùi truyền đến khiến cô cả kinh muốn cong lưng lại. Nơi riêng tư bí mật của cô, hiện tại hoàn toàn nằm trong tay anh.

“Vừa nãy em giận cái gì?”

Ngay tại thời điểm như vậy mà anh lại hỏi vấn đề này. Lương Hoà cắn răng không trả lời, lập tức liền bị một thứ xâm nhập vào thân thể. Từ bên trong, ngón tay anh xoay vần mang lại khoái cảm cuộn cuộn khiến cô như mất đi lý trí. Lương Hoà cuống quýt chụp lấy cánh tay anh, đột nhiên lại nhớ là tay anh đang bị thương nên đành bỏ ra. Trời ạ! Cô muốn chết!

“Ánh mắt cô ấy nhìn anh.. không tự nhiên..” Lương Hoà cố nén để không hô lên.

Người đàn ông phía sau dừng động tác đang làm lại, thân thể Lương Hoà liền mềm oặt đi. Cô hơi điều hoà hơi thở, nói: “Lục.. Lục Khinh Vũ nhìn anh không được tự nhiên, anh biết điều đó, có đúng không?” Ánh mắt như vậy, là nhìn với tất cả tình cảm chân thành, cô biết rõ ràng như vậy.

Quả nhiên là vì lý do này. Cố Hoài Ninh cười, nhưng đây không phải là chuyện có thể nói trong lúc này. Anh dùng cánh tay xoay người cô quay lại, Lương Hoà kêu lên kinh hãi: “Cẩn thận cánh tay của anh!”

Giọng anh căng ra: “Điều em cần quan tâm bây giờ không phải là chuyện này!”

Bàn tay anh lướt một cái liền rút ra được dây lưng áo mà cô vừa mới thắt lại, toàn bộ thân hình trơn mềm mịn màng của cô liền lộ ra trước mặt anh. Lương Hoà quần bách muốn che người lại, nhưng hai bên bầu ngực đã bị anh nồng nàn yêu thương. Động tác của anh trân trọng, cẩn thận, khiến một người chỉ từng trải qua duy nhất một lần ân ái như cô không thể chịu được. Một cách không tự chủ cô ưỡn người về phía trước, lại khiến cho anh càng yêu thương một cách dễ dàng hơn.

Cặp đùi thon dài trơn mềm của cô bị anh mạnh mẽ tách ra, toàn bộ thân mình đều bị anh nắm trong tay. Cố Hoài Ninh siết chặt thắt lưng Lương Hoà, kéo cô gần thêm nữa vào anh, hôn lên những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt người con gái nhỏ bé. Hôm nay cô khóc nhiều lắm rồi, anh không thể làm cho cô lại khóc thêm lần nữa.

“Có đau không?” Cô cảm giác được dục vọng căng cứng của anh, hỏi với chút sợ hãi.

“Anh sẽ cẩn thận.”

Cô không phải hỏi về cánh tay! Lương Hoà vừa giận vừa ảo não, định đẩy anh một cái, ngay lúc đó anh đã tiến vào, hung hãn, mạnh mẽ. Tất cả những lời muốn nói đều hoá thành thanh âm nức nở, nuốt nghẹn vào trong bụng. Người đàn ông này! Thấy cô đang yếu đuối thì bắt nạt có phải hay không?

Đau đớn khiến cô nhịn không được co người lại, lập tức anh liền nhúu mày, “Thả lỏng ra, Lương Hoà...”

“Nhưng mà.. em đau..”

Giọng nói run run ngắt quãng khiến anh kìm không được, hôn lên môi cô, “Ngoan nào, thả lỏng ra, sẽ hết đau ngay..”

Lời nói tình tứ nồng nàn khiến cô thất thần, vòng hai tay ôm lấy cổ anh, khép lại mi mắt cô khẽ nói: “Vâng..”

o—————o

30. Chương 31- 32

Tính toán chi li

Lời nói tình tứ nồng nàn của anh khiến cô thất thần, vòng hai tay ôm lấy cổ anh, khép lại mi mắt cô khẽ nói: “Vâng..”

Cô thả lỏng cơ thể để dẫn thích nghi với sự tiến vào của anh. Áp lực căng thẳng tan biến đi thay thế vào đó là nỗi đau đớn và sự khoái cảm đan xen lẫn nhau. Cô kinh ngạc hô lên một tiếng, nhưng ngay lập tức liền bị nụ hôn của anh chặn lại, tất cả những âm thanh rên rỉ nức nở đều bị anh nuốt đi hết. Cô có thể cảm giác được sự ẩn nhẫn của anh, người anh căng ra trong sự kiên nhẫn đến dịu dàng, hướng dẫn cô từng bước từng bước vào ân ái. Về mặt nào đó mà nói thì do chính cô khiêu khích dụ dỗ anh trước, bởi vậy cô phải có trách nhiệm dập tắt ngọn lửa dục vọng cho anh.

Cổ Hoài Ninh dùng bàn tay to lớn khoẻ mạnh giữ chặt lấy thắt lưng cô, Lương Hoà nhìn cánh tay bị thương của anh, hơi hơi e ngại, thừa dịp đó anh siết một cái, kéo ập cô sát vào mình. Anh hoàn toàn tiến vào bên trong khiến Lương Hoà muốn hét lên, nhưng miệng đã bị anh hôn gắt gao, eo lưng cũng bị cánh tay anh ôm quá chặt không thể giãy dụa được. Người đàn ông này làm sao có thể mạnh mẽ như vậy, khiến cô dường như không thể chịu đựng nổi. Đôi chân trắng nõn thon dài vung vẩy lung tung, sức lực cũng càng ngày càng yếu đi.

“Em đừng cự quậy..”

Hai cơ thể kết hợp một cách chặt chẽ đến mức anh suýt mất đi lý trí. Ánh mắt anh nhìn cô bỏng cháy, đôi mắt cô khép hờ, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì ân ái mà rộ lên một màu ửng hồng, hơi thở hỗn hển và tiếng rên khe khẽ khiến cho dù hai cơ thể đã quá mức gắn bó nhưng anh vẫn muốn kéo cô tới gần hơn, gần hơn nữa, muốn yêu cô thêm một lần, thêm một lần nữa...

Cô không thể chịu được, hơi vươn đầu ghé lên cắn mạnh vào vai anh. Cổ Hoài Ninh hét lên một tiếng, khẽ đẩy một cái, thân hình mềm mại của cô liền bị dí sát vào tường. Anh không thể nhẫn nại được nữa lập tức liền đưa đẩy một cách mãnh liệt. Mỗi một lần cử động của anh khiến cho cô co rúm cả người lại. Phía sau lưng là bức tường lạnh lẽo như băng, theo bản năng cô hơi uốn người về phía anh, tìm nơi ấm áp, điều đó lại càng khiến Cổ Hoài Ninh hành động một cách dễ dàng hơn. Anh cúi đầu bên tai cô cười khẽ, động tác càng mạnh mẽ hơn, ra sức chạm vào sâu trong cơ thể của cô. Và khi tìm ra điểm nhạy cảm bí ẩn, anh đưa cô lên với con sóng cao nhất, bùng nổ trong sự thăng hoa của ái ân.

o—————o

Lương Hoà gục đầu trên vai anh thở dốc, toàn bộ căn nhà im ắng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Cố Hoài Ninh nghiêng đầu nhìn cô, Lương Hoà hơi khép mắt như muốn ngủ, trông cực kỳ giống một con mèo vừa được ăn no nê và thoải mái. Anh lắc đầu, cảm thấy không biết phải làm sao, thể lực của cô gái này quả thật không còn gì để nói nữa. Sức lực không bằng anh đã là một chuyện, cốt yếu nhất là cứ mỗi lần trêu chọc dự vọng của anh khiến nó cháy bùng bùng lên xong thì cô lại nhanh chóng ngắt đi. Thật là... có bản lĩnh!

Anh luồn cánh tay vòng qua gáy cô, ép cô mở mắt ra nhìn mình. Đôi mắt nhuốm một màn nước, ánh mắt trong suốt, đôi đồng tử vốn màu hổ phách giờ phút này lại giống như không phải màu đó nữa, mê ly nhìn anh.

“Mệt lắm sao?”

Cô rầu rĩ “ừm” một tiếng, khẽ tựa mình rồi nằm gục trở lại trên bờ vai anh.

Động tác bản năng của cô khiến anh cười khê: “Mệt thì đi ngủ nhé?”

Giọng của anh rất trầm, và ấm, như là dụ dỗ, Lương Hoà hơi nguẩy đầu: “Không muốn ngủ.”

“Không ngủ à?” Anh hơi nhướn mày hỏi lại.

“Anh.. còn chưa trả lời câu hỏi của em mà.”

Lương Hoà không hiểu tại sao mình lại cố chấp muốn câu trả lời của anh như vậy, nhất là vào lúc này cô càng muốn biết. Muốn biết những chuyện mà người đàn ông này đã trải qua, những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của anh. Cho dù những chuyện rêu rĩa vụn vặt cô vẫn muốn được biết. Ý nghĩ như vậy cứ quanh quẩn trong đầu cô, không thể ngăn lại được, cô muốn chính mình được hiểu về anh, không phải thông qua bất cứ người nào khác, như vậy mới có cảm giác anh thuộc về cô một cách thật sự.

Cố Hoài Ninh nghiêng đầu nhìn liền thấy ngay đôi mắt đẹp của cô một cách dễ dàng, đôi mắt im lặng và ánh lên sự kiên trì khó nói. Từ lúc kết hôn tới hôm nay, ít khi anh nhìn thấy cô có vẻ chấp nhất như vậy, lúc nào cô trông cũng tĩnh lặng và mềm mại, nhìn qua thì rất hoà đồng và dễ gần, không bao giờ cáu gắt cũng không làm phiền ai, ngoan ngoãn dịu dàng khiến người ta không thể tìm thấy khuyết điểm. Cho dù cô có làm sai điều gì thật thì cũng không ai có thể nhẫn tâm trách cứ cô. Nhưng bây giờ trông cô lại không giống như thế, đã biết giữ lấy những gì mình yêu mến, mà những điều cô yêu mến ấy, có anh.

Phát hiện ấy làm lòng anh xuất hiện một cảm giác, cảm giác này, anh cảm thấy thật sự là vô cùng tốt.

Anh buông cô ra, nhặt áo mặc vào cho cô. Lương Hoà muốn tự mặc nhưng bị anh cản lại. Đầu anh hơi cúi xuống, động tác chăm chú, Lương Hoà chỉ nhìn được một bên sườn khuôn mặt đẹp trai của anh.

Cô hỏi rất nhẹ: “Không thể nói cho em biết được sao?”

Bàn tay đang thắt dây lưng của anh ngừng lại một chút, rất nhanh đã lại tiếp tục công việc, “Đó đều là những chuyện quá khứ rồi, bây giờ không còn liên quan gì nữa.”

Ý tứ của anh rất rõ ràng, nghĩa là anh không muốn nói. Lương Hoà nghe xong thì cúi đầu im lặng, cô chờ sau khi anh mặc áo xong liền xoay người quay về phòng, leo lên giường ngủ. Cái dáng vẻ uể oải kia trong mắt anh, rõ ràng là lại giận anh rồi.

Trên giường có hai cái chăn mỏng, trong phòng lại có cả máy sưởi, vì thế cũng không đến mức lạnh lắm. Lương Hoà cầm chăn suy nghĩ rồi rầm, quay đầu nhìn ra thấy anh đang đi vào phòng tắm. Tay như thế mà đi tắm? Tuy rằng đã bó thạch cao và băng lại nhưng bác sĩ dặn không nên để nước dính vào miệng vết thương. Lương Hoà nhắc chân định đi vào nhắc nhở anh, nhưng rồi do dự rút lại.

Mặc kệ, không thêm quan tâm nữa. Lúc nào cũng có vẻ ung dung tự tại quen như thế rồi, thiếu cô cũng không thiếu đi cái gì, mà thêm cô cũng không thêm được cái gì. Lương Hoà đổi, tắt đèn ngủ chui vào chăn nằm.

o—————o

Cố Hoài Ninh tắm xong đi ra, thấy đèn phòng ngủ đã tắt thì sững sốt. Dừng một chút anh lại muốn bật cười. Vẫn còn giận sao? Cô muốn lại giống như lần trước, đêm đầu tiên của hai người, cô ngủ ở giường còn anh ra sofa?

Tuy cùng Lương ngủ trên một chiếc giường chỉ có vài lần, nhưng Cố Hoài Ninh biết rõ ràng tướng ngủ của cô không thể được gọi là ngoan ngoãn giống như tính cách. Đã hay đập chăn còn hay gập ác mộng. Trời thì lạnh mà cứ đập tung chăn ra, thảo nào mà lần trước mới phát sốt vào lúc nửa đêm. Anh nghĩ nghĩ rồi lần mò trong bóng tối sờ soạng đi lại giường, bật đèn ngủ lên, đứng trên cao nhìn xuống thân hình mềm mại đang cuộn tròn trên chiếc giường rộng lớn.

“Em có lạnh không?”

“Không lạnh”. Giọng cô truyền ra từ trong chăn, rầu rĩ.

Cố Hoài Ninh nằm xuống giường, xốc chăn lên chui vào trong. Lương Hoà bị động tác đột ngột của anh làm giật mình, đột nhiên cô muốn nổi giận, giống như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, nhin không được càu lèu: “Anh làm gì vậy?”

Cố Hoài Ninh nhú mày, đáp: “Ngủ.” Hai má cô phồng lên khiến anh cảm thấy buồn cười: “Hay là em muốn anh ra ngủ ở sô pha?”

Chẳng nhẽ anh không biết là cô đang buồn bực hay sao? Cái sự buồn bực bức bối này toàn bộ là do anh mà ra, vậy mà anh lại cứ làm như không biết, điều này khiến cô vừa giận vừa khó chịu. Với tình huống hiện tại cô thật sự đúng là muốn anh đi ngủ ngoài sô pha thật. Cùng với anh à, không mất ngủ mới là lạ. Nhưng mà khi thấy người đàn ông này chống cằm nằm nhìn mình như thế, cô lại không thể cự tuyệt được.

Lương Hoà không thêm nói gì nữa, ôm chăn nằm dịch vào một góc, nhường cho anh phần giường rộng lớn, lại nằm xoay nghiêng sang một bên, đưa lưng về phía anh.

Cố Hoài Ninh cảm thấy trái tim run lên. Người phụ nữ này dường như không hề biết dáng vẻ hiện tại của mình không phải là đang giận dỗi, rõ ràng là đang làm nũng chồng. Cái vẻ không được tự nhiên ấy ở trong mắt anh hoàn toàn vô cùng đáng yêu. Anh cúi người lấn sang ôm siết cô vào lòng, trấn an cảm xúc uể oải hiện tại trong lòng cô.

“Em để ý đến cô ấy như vậy sao?”

“Không thêm để ý.” Cô nói dối.

Anh nghe xong thì cười khê: “Không thêm để ý thật chứ?”

Lần này cô không trả lời. Cánh tay anh vòng ngang eo siết cô càng chặt hơn. Đây là cái ôm lần thứ hai trong đêm nay anh dành cho cô, bỗng nhiên Lương Hoà cảm thấy mình thật đáng thương. Mỗi lần anh trao cho cô cái gì, đáp lại cô dù chỉ là một cử động nhỏ, một cái ôm, một nụ hôn, cô đều nhớ rõ ràng rành mạch, tính toán chi li.

Một nụ hôn lạnh lạnh dừng trên đầu vai Lương Hoà, khiến cô bừng tỉnh. Định quay đầu nhìn lại anh, liền nghe thấy giọng nói ấm áp truyền tới từ sát bên tai:

“Bao năm nay anh chỉ xem cô ấy như bạn bè bình thường, điều này chưa bao giờ thay đổi!”

“Nhưng mà cô ấy yêu anh.”

Giọng nói của Lương Hoà vẫn còn ử rử. Cô cảm nhận được, cũng chắc chắn về cảm nhận đó của mình. Khi Lục Khinh Vũ nhìn anh bằng ánh mắt đó, có sự phức tạp lẫn tình yêu chân thành. Điều này cô dám khẳng định. Chỉ có điều anh giả như không biết mà thôi. Anh luôn luôn biết rõ làm thế nào để có thể dùng sự vô tình của mình đi ngăn chặn tình yêu của người khác. May mắn anh đã không làm thế đối với cô.

“Anh biết điều đó.” Cố Hoài Ninh khê nói. Anh thừa nhận, đối với tâm tư của Lục Khinh Vũ anh đã biết từ rất lâu, cho tới bây giờ biết càng thêm rõ ràng: “Nhưng anh đã yêu em mất rồi, vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Thử nghiệm

Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Bởi vì câu nói của anh, cả đêm Lương Hoà hoàn toàn mất ngủ, mắt mở to nhìn trùng trùng lên trần nhà cho đến hừng đông. Ngược lại với cô, sau khi quăng ra một câu có sức mạnh như một quả bom ấy, anh lại tỏ vẻ bình tĩnh, hôn cô một cái rồi ngủ luôn.

Chẳng nhẽ do lớn hơn bảy tuổi thì có thể tôi luyện được đến trình độ đó? Ngay cả việc tỏ tình cũng không có một chút nào luống cuống ngập ngừng hay bối rối. Lương Hoà đứng trong phòng vệ sinh, phần uất đánh răng. Cửa phòng ngoài bị ai đó gõ thình thình, Lương Hoà lau tay chạy vội ra mở cửa.

Người đến là liên lạc viên Tiểu Lý, trên tay bê một khay điểm tâm đứng nghiêm trang ngoài cửa, thấy Lương Hoà thò đầu ra liền mỉm cười: “Chào buổi sáng, chị dâu!”

Người lính trẻ này không kém cô mấy tuổi, nhưng gọi Chị dâu thì sắc mặt thật sự nghiêm túc. Lương Hoà đã từng được rèn luyện “kinh nghiệm trận mạc” từ Phòng Trại nên khi nghe vậy cũng không tỏ thái độ gì, hơi cười rồi mở rộng cửa cho Tiểu Lý đi vào nhà.

Tiểu Lý đặt khay ăn ở trên bàn, Lương Hoà liếc nhìn qua. Có hai chiếc bánh bao, một phần đồ ăn cộng thêm một ly sữa đậu nành. Đúng là suất ăn của bộ đội. Tuy rằng điểm tâm vẫn còn bốc hơi nóng nhưng so với bát cháo nóng lờn trước khi tỉnh dậy sau cơn sốt cô ăn thì không giống với. Quả nhiên để có được sự ưu đãi của Cố đội trưởng thì không phải là chuyện dễ dàng.

Lương Hoà cười hỏi Tiểu Lý: “Đội trưởng của cậu đâu rồi?”

“Sáng sớm nay đội trưởng đã sang bên Nhà khách đơn vị rồi, anh ấy nói là đi khuyên Cố lão gia về nhà, còn dặn em không cần nói với chị.”

Lương Hoà ngạc nhiên. Tuy rằng cô biết Cố lão gia đến đây là vì chuyện gia đình, không nên lấy lý do cá nhân để ở lâu tại đơn vị. Nhưng không có ai lại giống Cố Hoài Ninh đem chuyện này trực tiếp nói ra với ba mình cả, dù sao ông cũng tới là để thăm anh kia mà. Nghĩ vậy Lương Hoà cũng nghĩ luôn tới một vấn đề, cô đi theo ba chồng đến đây, bây giờ ông về nhà, chẳng phải là cô cũng về theo sao?

“Vậy anh ấy có nói sẽ về cùng lão gia hay không?”

Tiểu Lý suy nghĩ một chút, đáp: “Chuyện này... không thấy đội trưởng nhắc tới.”

Như vậy là anh không quay về. Lương Hoà nghĩ tới vấn đề mà mẹ chồng đã đề cập tới, nhắc cô khuyên Cố Hoài Ninh trở về thành phố C làm việc. Căn cứ vào trường hợp của Lục Khinh Vũ tối hôm qua, việc điều động quân nhân đều cần cấp trên hạ điều lệnh, nhà họ Cố có tới ba bậc trưởng bối đều là quan chức cao cấp trong quân đội, muốn điều Cố Hoài Ninh về thì chắc chắn không phải việc khó khăn, cần gì tới lượt cô phải xen vào. Sở dĩ thời gian lâu như vậy mà chưa điều được anh về thành phố C thì chỉ có một lý do là anh không muốn về.

Nghĩ như vậy cô lại không tránh được sự phiền muộn trong lòng.

o—————o

Tối qua từ bệnh viện quay về Kinh Sơn mọi người chỉ đi hai chiếc xe, mà xe của Cố Trường Chí lại dừng ở Nhà khách đơn vị, gần hơn so với Ký túc xá của Cố Hoài Ninh. Cho nên việc Cố Trường Chí cùng Cố Trường An hai vị quan lớn đến Quân khu B cũng không có nhiều người biết.

Cố lão gia nhìn con trai út của mình sáng sớm đã đến Nhà khách thì ông cũng hiểu được vài phần, nhưng về mặt vẫn làm như không biết gì. Ông nhìn cánh tay anh, dặn: “Hai ngày này con phải cẩn thận một chút, nếu không thì cứ để Lương Hoà ở lại đây thêm vài hôm nữa, thuận tiện chăm cho con. Ở đây làm việc gì cũng đều phải động đến tay chân.”

Cố Hoài Ninh chưa kịp nói gì, chú út Cố Trường An ngồi uống trà bên cạnh đã cười rộng rãi: “Lúc trước chú thấy con bé không đi theo Hoài Ninh còn sợ hai đứa không hợp nhau. Nhưng giờ xem, cháu bị một tí ở cánh tay con bé đã vội vàng từ xa chạy tới. Tối hôm qua còn khóc đỏ cả mắt lên, chắc là bị dọa làm cho sợ quá.”

Cố Hoài Ninh nghe vậy thì nói thản nhiên, “Chú biết cô ấy nhát gan mà còn dọa, lúc tối qua chú gọi điện nói thế nào mà khiến cho cả hai người đều tới đây hết vậy?”

Thằng nhóc này là thấy vợ bị uất ức nên mới đến tính sổ với hai anh em nhà ông đây mà. Cố Trường An lập tức kêu oan: “Tối qua lúc chú gọi cho ba cháu chỉ nói là cháu bị thương nhẹ thôi mà, không có gì nghiêm trọng cả, ai mà biết được vợ cháu sợ đến mức thành như thế chứ!”

Ồ? Bàn tay cầm chén trà của Cố Hoài Ninh ngừng lại một chút, anh nghiêng đầu nhìn ba mình, thấy ông cũng cầm ly trà cười không nói. Lập tức anh liền hiểu được dụng ý của ông, không khỏi muốn bật cười. Không hổ là người kinh nghiệm từng trải, ngay cả việc thử người của ông cũng chọn vào đúng lúc không ngờ nhất.

Ông tuy không nói ra nhưng Cố Hoài Ninh biết, ba anh vẫn không yên tâm với cuộc hôn nhân này của anh. Ông không nói Lương Hoà không tốt, nhưng cũng không tỏ thái độ rõ ràng biểu lộ ông nhận cô là vợ của anh. Lần này ông ra tay thử lòng cô, không biết ông đã hài lòng hay chưa. Mà quan trọng hơn là cô từ đầu tới đuôi đều không biết chính mình bị thử, ngây ngô khờ khạo đi theo ông từ thành phố B đến tận đây.

Nghĩ tới chuyện này ánh mắt anh tối lại, Cố Hoài Ninh đứng dậy, nói với Cố Trường Chí: “Sức khoẻ của con không có gì đáng ngại, nếu ba bận thì hãy về trước đi. Còn Lương Hoà, nếu cô ấy thấy tiện thì ở lại chơi hai ngày, Diệp lão tướng quân cũng rất muốn gặp cô ấy.”

Nói xong anh bước ra ngoài. Vừa mở cửa ra liền thấy Triệu Kiền Hoà đứng đó, tay giơ lên giống như chuẩn bị gõ cửa. Triệu Kiền Hoà thấy Cố Hoài Ninh thì hơi sững sốt, lại đột nhiên giận lên, hạ giọng nói: “Theo tôi đi ra đây.”

Cố Hoài Ninh liếc một cái: “Ba tôi cùng chú Út đang ở bên trong, cậu vào chào trước đi.”

Sắc mặt Triệu Kiền Hoà rất kém, nhìn anh một cái rồi lách qua người anh vào nhà, chào Cố Trường Chí cùng Cố Trường An xong liền kéo Cố Hoài Ninh đi ra ngoài.

Cố Trường An mỉm cười nhìn hai người nói: “Chuyện này cũng làm cho thằng bé nhà họ Triệu tức giận rồi đây..”

Cố tướng quân nhấp một ngụm trà thản nhiên đáp: “Nên tách ra thì sớm hay muộn cũng tách ra, nếu như lần này mà cũng không phân tách được thì chú không cần phải nghĩ biện pháp cứng rắn nào nữa.”

o—————o

Cố Hoài Ninh đi theo Triệu Kiền Hoà ra sân.

Vẻ mặt luôn tươi cười vốn có của Triệu Kiền Hoà lúc này xám xịt, cái giận khiến những người đi qua đều nhìn anh một cách nghi hoặc. Nhưng trước mặt đều là hai lão đại của Đoàn bộ, không ai dám lại gần hỏi chuyện gì xảy ra, nhìn thấy vẻ mặt hầm hầm của Triệu Kiền Hoà đều tự giác né tránh đi xa xa ra chỗ khác.

Cố Hoài Ninh thấy thế thì thở dài, vỗ vai Triệu Kiền Hoà nói: “Ở đây được rồi, có chuyện gì thì nói đi, Kiền Hoà.”

Triệu Kiền Hoà xoay mạnh người lại, muốn phát giận, nhưng thấy vẻ mặt không thay đổi của Cố Hoài Ninh lại không phát giận được, “Mẹ kiếp, rốt cuộc là cậu đang làm cái gì? Hả? Khinh Vũ trên chóc cậu chỗ nào? Cậu cũng không phải là không biết tâm tư tình cảm của cô ấy, giờ hạ điều lệnh đuổi cô ấy đi mà cậu gọi là cách giải quyết đây à? Tôi nói cho cậu biết, không dễ thế đâu!”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm gì?” Giọng nói Cố Hoài Ninh vẫn vững vàng điềm tĩnh như trước.

Trước kia Triệu Kiền Hoà vẫn phục bạn ở chỗ luôn luôn giữ được bình tĩnh, dù cho chuyện lớn xảy ra trước mắt phong thái của Cố Hoài Ninh vẫn không hề nóng nảy bộp chộp. Nhưng có đôi khi nhìn thấy dáng vẻ trấn định ấy của bạn Triệu Kiền Hoà liền thấy tức giận, lúc này lại càng giận hơn, “Cậu cần giải quyết vấn đề của cô ấy theo cách khác.”

Giải quyết theo cách khác sao? Anh cười khê: “Vậy thì tôi ly hôn với Lương Hoà, sau đó cưới cô ấy, cách giải quyết này được chứ?”

Triệu Kiền Hoà nghe vậy liền xông tới túm cổ áo anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ kiếp, cậu nói chuyện cách nghiêm chỉnh cho tôi xem!”

Cố Hoài Ninh chậm rì rì mở miệng: “Chẳng nhẽ cậu muốn tôi nói nghiêm chỉnh mà lại không làm chuyện nghiêm chỉnh hay sao? Tôi làm như vậy cũng là vì giải quyết cho cô ấy. Cô ấy ở bên cạnh tôi lãng phí nhiều thời gian như vậy, tôi vẫn muốn để cô ấy được tự do, chính là tại cô ấy không muốn thôi.”

Triệu Kiền Hoà giận dữ cười gằn: “Ý của cậu là cô ấy cứ bám riết lấy cậu ấy à? Tôi nói cho cậu biết, Cố Tam, đừng nghĩ rằng cậu là số một, phụ nữ trên thế giới này không phải ai cũng yêu cậu cả đâu!”

“Tôi cũng không nghĩ rằng mình là số một.” Giọng anh căng ra.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, một lát sau Triệu Kiền Hoà buông áo Cố Hoài Ninh ra, đứng dựa vào tường cố gắng bình tĩnh lại. Cố Hoài Ninh liếc bạn một cái, cũng lại đứng tựa vào bên tường, nâng cánh tay bị thương lên. Vừa nãy trong lúc kích động Triệu Kiền Hoà vô tình đè ép vào cánh tay anh, đụng vào vết thương, giờ này bắt đầu thấy đau.

“Vết thương còn đau phải không?” Triệu Kiền Hoà hắng giọng hỏi một câu.

Cố Hoài Ninh ngẩng đầu nhìn trời cười nhẹ: “Vẫn chưa tàn phế được đâu.” Hừ, kém tí nữa là diễn một cách xuất sắc vai kẻ vũ phu, bây giờ mới nhớ đến vết thương của anh?

Triệu Kiền Hoà dù hiểu ý của bạn, nhưng cơn nóng giận chưa nguôi hết, không chịu thua kém đáp trả lại: “Vậy cậu nói lần này là cậu làm đúng đấy chắc?”

“Cô ấy quá cố chấp, có nhiều chuyện có thể buông ra một cách dễ dàng thì cô ấy lại không làm thế. Bây giờ mình có thể giúp cô ấy lựa chọn thì tại sao lại không làm chứ?” Giọng anh trầm thấp mà rõ ràng.

“Vậy vì sao cậu còn ở Kinh Sơn làm gì? Cách xa cô ấy thì tốt rồi. Khinh Vũ đến đây trước cả cậu.”

Có rất nhiều chuyện không phải một hai câu là nói ra được, cũng không phải chỉ mình anh nói thì sẽ giải quyết được tất cả mọi việc ọi người. Anh ngẩng đầu, vỗ vai Triệu Kiền Hoà, nói: “Đi thôi, đi làm việc đi.”

Triệu Kiền Hoà đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

Cố Hoài Ninh cười cười: “Kiền Hoà, có thời gian tính sổ với mình như vậy sao không nghĩ lại xem bây giờ cậu nên làm cái gì. Cứ yêu thầm như vậy cũng không giải quyết được gì cả, có cơ hội thì gao nấu thành cơm đi. Như thế, đối với cậu, đối với mình, đối với cô ấy, đều rất tốt.”

Bị bạn nhìn thấu tâm tư Triệu Kiền Hoà trở nên không được tự nhiên, sau đó cười gượng gạo: “Nếu như đơn giản như cậu nói thì tôi đã nấu từ sớm rồi.” Chỉ là vì người cô ấy yêu từ trước đến giờ đều không phải là anh.

31. Chương 33 - 34

Vì Cố Hoài Ninh bận quá không đi cùng được nên Lương Hoà đến nhà Diệp lão một mình. Trời tuyết rơi rất nhiều bởi vậy không tiện cho việc lái xe, cô quyết định đi bộ. Thật may có Diệp Vận Đồng ở nhà.

“Ô, Lương Hoà? Em đến đây lúc nào vậy?” Diệp Vận Đồng thấy cô thì kinh ngạc cười hỏi: “Đến thăm Hoài Ninh phải không?”

Lương Hoà gật gật đầu, cũng không đề cập tới chuyện Cố Hoài Ninh bị thương.

“Diễn tập đã xong rồi à? mấy hôm nay chị cũng nghe ông cụ nhắc tới, Hoài Ninh đã về chưa?”

“Anh ấy đã về rồi. Ông cụ đâu ạ?”

Diệp Vận Đồng thở dài, “Đang ở trong phòng ngủ ấy. Mấy hôm nay sức khỏe không được tốt lắm, lúc nào bác sĩ cũng phải túc trực trong nhà. Lúc tỉnh táo thì luôn nhớ rồi lắm lắm những chuyện cũ trước đây. Người già rồi, ai đều như vậy cả.”

Lương Hoà im lặng nghe chị nói. Lúc cô vào phòng thấy Diệp lão đang ngồi đọc sách, cặp kính lão trễ xuống trên sống mũi, ông cầm quyển sách giơ xa xa, ghé vào bên cửa sổ, nhờ ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, đang cố hết sức để đọc.

“Kìa ba, sao ba không nằm nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, để lúc khỏe rồi đọc cũng được mà.” Diệp Vận Đồng lấy đi quyển sách trên tay Diệp lão.

“Ai, ngày nào cũng nằm sớm muộn gì cũng thành người tàn phế thôi, buồn bực muốn chết đi được.” Tính tình ông cụ trẻ trung, thoải mái. Khi nhìn thấy Lương Hoà đứng ở cửa thì mắt ông sáng lên, tháo ngay kính mắt xuống: “Vợ Hoài Ninh phải không?”

Lương Hoà ngoan hiền dạ một cái, bước tới ngồi bên giường Diệp lão.

Ông cụ vỗ tay cô, dáng vẻ hiền lành, “Lâu rồi cháu không đến chơi, Hoài Ninh thì bận rộn công việc suốt, để vợ một mình ở bên đó, hẳn là cháu buồn lắm phải không?”

Lời nói thân thiết dịu dàng làm cho Lương Hoà cay cay sống mũi. Tuy rằng cô cùng Diệp lão chỉ gặp nhau có vài lần, nhưng không thể phủ nhận rằng ông yêu quý Hoài Ninh, vì thế là vợ của Hoài Ninh cô cũng được ông rất yêu mến. Lương Hoà mỉm cười trả lời: “Không sao đâu ông ạ!”

Diệp Vận Đồng thấy ông cao hứng thì trong lòng cũng vui vẻ, giữ Lương Hoà ở lại ăn cơm chiều, chị còn tự mình xuống bếp làm cơm.

Lương Hoà băn khoăn muốn đi theo để giúp, nhưng bị Diệp Vận Đồng cản lại, “Thôi thôi không cần, em đi lại càng làm rối thêm ấy chứ!”

Lương Hoà há miệng, chẳng nhẽ tay nghề đầu bếp đỡ tẻ của cô đã đến cả tai Diệp Vận Đồng rồi? Cố Hoài Ninh mách? Lương Hoà bị ý nghĩ này của mình làm cho dở người ra.

Diệp lão nói: “Đi, đi lấy cờ nhảy lại đây, chúng ta lại đánh tiếp.”

Lương Hoà lúng liếng đôi mắt, vừa cười vừa nói, “Đánh thì có thể đánh, nhưng với điều kiện là ông không được chơi ăn gian.”

Nghe cô nói câu này Diệp lão bật cười ha ha, vẫy vẫy tay với cô tỏ vẻ đồng ý.

Lương Hoà đi xuống tầng một, lúc đi gọi thím Tề lấy bàn cờ nhảy thì thấy ở trong phòng khách có thêm một người. Người đàn ông đó mặc âu phục đen, cả người ngồi chìm sâu vào trong sofa, trên bàn trước mặt đặt một ly trà nóng. Anh đang lơ đãng lật giở một quyển tạp chí, nghe thấy tiếng bước chân thì hơi nâng đầu lên, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô.

Bị nhìn kiểu như thế Lương Hoà cảm thấy không được tự nhiên, cô cầm bàn cờ thím Tề vừa đưa cho rồi xoay người đi lên lầu. Bỗng người đàn ông kia lên tiếng gọi: “Đợi một chút.”

Lương Hoà quay đầu, ngạc nhiên: “Có việc gì sao?”

“Cô là hộ sĩ mới phải không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Lương Hoà hơi ngớ ra rồi đáp, “Không phải, tôi chỉ đến thăm lão tướng quân thôi.”

“Đến thăm bệnh?” Anh hơi suy nghĩ một chút, sau đó mỉm cười, “Vậy thì tốt, tôi đi cùng cô lên đó.”

Lương Hoà còn đang ngây người ra chưa phản ứng kịp, đã bị người đàn ông xa lạ đẹp trai “hộ tống” vào phòng ngủ của Diệp lão.

o—————o

Diệp lão ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng cửa mở, nhìn thấy Lương Hoà cầm bàn cờ trên tay vốn đang vẻ mặt cao hứng, nhưng khi thấy người đàn ông bên cạnh cô thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Đi lên đây làm gì?”

Anh ta nghe vậy cũng không hề giận, nhìn khuôn mặt giận dữ của ông cụ, mỉm cười, “Cô này dẫn con lên.”

Ồ trời! Lương Hoà đột ngột bị lôi vào tròng, vô duyên vô cớ làm bia đỡ đạn cho người ta.

Ông cụ không tin lí do của anh, trợn mắt trừng anh một cái rồi nói với Lương Hoà: “Vợ Hoài Ninh, đợi một lát nhé, ông có chuyện muốn nói với thằng ngõ nghịch này.”

Lương Hoà hoang mang rối loạn chạy xuống bếp tìm Diệp Vận Đồng. Diệp đại tỷ đang vừa hát vừa nấu ở trong bếp, thấy Lương Hoà chạy như chạy nạn xuống thì nhướn mày, “Sao vậy, chơi cờ với ông cụ lại thua rồi hả?”

Lương Hoà lắc đầu, “Không phải, có một người đàn ông tới, ông cụ đang nói chuyện với anh ta nên em xuống đây.” Dừng một chút cô nói tiếp: “À, ông gọi anh ấy là thằng ngỗ nghịch”.

Diệp Vận Đồng nghe vậy thì sửng sốt, chị ló đầu nhìn ra phòng khách, không thấy người còn ngồi ở đó nữa, bật cười, “Không ngờ nó bản lĩnh thật, cũng dám vào gặp ông cụ.”

Lương Hoà cúi đầu không nói, bản lĩnh của người nợ cô cũng tự thể nghiệm thấy rồi.

“Đó là em trai của chị, tên Diệp Dĩ Trinh. Lần nào về nhà đều làm ba chị nổi giận. Ông cụ không muốn gặp nó, nó thì cũng không thường về nhà, mà mỗi lần về hai cha con đều cãi nhau, mặc kệ bọn họ đi.”

“Thì ra đó là.. anh Dĩ Trinh.”

“Anh cái gì mà anh?” Diệp Vận Đồng nói: “Nó nhỏ hơn Hoài Ninh hai tuổi, không cần phải kêu bằng anh, tính ra nó nên gọi em là chị dâu.”

Lương Hoà không nói gì ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, một lúc sau nói: “Ông rất tức giận khi nhìn thấy anh ấy.”

Diệp Vận Đồng cười cười, “Điều đó không có gì ngạc nhiên, bởi vì chuyện tình cảm cá nhân của nó, hai người ý kiến trái ngược nhau cũng không phải một hai ngày, ông cụ không đồng ý chuyện nó muốn kết hôn, mà nó cũng không quan tâm ông có đồng ý hay không. Vì thế nên mới mâu thuẫn.”

“Tại sao ông lại không đồng ý?” Lương Hoà nhẹ giọng hỏi, cô thấy Diệp lão không giống như một người hẹp hòi cổ chấp không thông tình đạt lý.

Diệp Vận Đồng quay nhìn cô một cách sâu sắc, thở dài: “Vì cô gái kia trẻ quá, ông cụ không đồng ý. Mặt khác ông cũng băn khoăn không muốn Dĩ Trinh sẽ rơi vào trường hợp như Hoài Việt, cho nên mới cương quyết không khoan nhượng như vậy.” Chị nói xong lại hỏi Lương Hoà, “Hoà Hoà, em có biết Lâm Kha không?”

Lâm Kha là người vợ đã qua đời của Cố Hoài Việt, việc này cô đã nghe nói tới rồi, Lương Hoà gật đầu.

“Hoài Ninh nói cho em biết phải không?” Diệp Vận Đồng gật đầu cười, “Như vậy thì tốt rồi, cuối cùng Hoài Ninh cũng tháo bỏ được gút mắc trong lòng, Hoài Việt lo lắng cho nó lâu nay như vậy cũng không uổng công. Hai anh em nhà này đối xử với nhau rất tốt. Hoài Ninh tuy lúc nào cũng tỏ vẻ thản nhiên bình tĩnh như thế, nhưng lúc còn trẻ tính tình nó rất cương liệt, muốn làm chuyện gì thì làm cho đến cùng mới thôi.”

Lương Hoà nghe chị nói mà mê man không hiểu gì cả. Lâm Kha là vợ của anh Hai, làm sao có liên quan gì tới Hoài Ninh nhỉ? Cô nhún mày suy nghĩ, hỏi: “Thật ra thì không phải Hoài Ninh nói cho em biết chuyện này. Đó là anh Hai nói cho em nghe.”

Bàn tay đang xào đồ ăn của Diệp Vận Đồng dừng lại: “Nó không nói chuyện này với em sao? Không nói lí do vì sao nó không kết hôn à?”

Lương Hoà lắc đầu: “Không nói gì cả.”

“Vậy.. vậy hai đứa vì sao mà lấy nhau được?”

Lương Hoà rũ mắt xuống, không trả lời. Hai người bọn họ kết hôn như thế nào ư? Tất cả mọi người xung quanh đều thấy vẻ trai tài gái sắc của họ mà trầm trồ khen xứng, hôm hôn lễ ai cũng chúc phúc hai vợ chồng trăm năm hoà hợp, đầu bạc răng long, nhưng không ai biết đằng sau vẻ hạnh phúc đó hai người đối xử với nhau như thế nào. Nhưng mà dù sao, những chuyện đó đến bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.

Lương Hoà ngẫm nghĩ, nói: “Cho dù vì sao mà lấy nhau, em vẫn đều yêu anh ấy.”

Diệp Vận Đồng kinh ngạc không thể tin được, nhưng biểu tình của Lương Hoà khiến chị hiểu những lời cô nói là thật lòng. Chị thở dài một hơi, “Nếu đã như vậy rồi thì những chuyện này em nên hỏi Hoài Ninh.”

“Anh ấy không nói đâu. Những chuyện anh ấy cho rằng đã là quá khứ anh ấy sẽ không nói.”

“Nếu nó đã không muốn nói vậy thì em cũng đừng nhắc đến nữa.” Dù sao đối với Hoài Ninh những chuyện đó cũng không thoải mái gì, chị nghĩ.

“Nhưng mà, em muốn biết.” Lương Hoà kêu lên. “Anh ấy nói cùng Lục Khinh Vũ chỉ là bạn bè, nhưng mà chuyện về Lâm Kha thì anh ấy chưa bao giờ đề cập tới, em không biết là có nên tin hay không nữa.”

Diệp Vận Đồng bật cười, bàn tay đầy bọt nước khê phất qua mũi Lương Hoà, “Con bé này, nhắc đến Lục Khinh Vũ làm gì, Hoài Ninh nhà em cùng cô ấy không hề có quan hệ gì cả, tất cả chỉ là cô ấy đơn phương tình nguyện thôi. Ai bảo Hoài Ninh nhà em đẹp trai tài giỏi làm gì. Còn về chuyện Lâm Kha, trước mặt Hoài Ninh không nên nhắc đến là tốt nhất.”

Lương Hoà cúi đầu buồn rầu.

Diệp Vận Đồng thấy thái độ của cô, động lòng nói: “Thôi, để chị nói cho em biết vậy, nhưng trước mặt Hoài Ninh thì đừng nhắc đến, nhé, không nó lại suy nghĩ nhiều.”

Lương Hoà ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Diệp Vận Đồng trầm tư một lát, rồi nói chậm rãi. “Chuyện này cũng chỉ có hai nhà họ Cố và họ Diệp biết thôi, người ngoài cũng chỉ biết được Lâm Kha lúc trở dạ sinh Gia Minh bị khó sinh mà chết. Lâm Kha vốn là bạn học thời trung học của Hoài Ninh, từ nhỏ đã rất xinh xắn, trong gia đình lại có người làm ở Tổng cục Chính trị. Khi Lâm Kha đi học ở thành phố C đều được cả hai nhà Cố – Diệp chăm sóc và quan tâm. Lúc đó chị vừa mới lấy chồng, ông cụ cũng chưa chuyển tới sống ở thành phố B này. Hoài Ninh và Lâm Kha mỗi ngày đi học cùng nhau, về cùng nhau, quan hệ rất tốt, ai cũng thấy điều đó cả.”

Nếu thế nghĩa là thanh mai trúc mã rồi còn gì? Lương Hoà đứng im, rồi rầm nghĩ.

Diệp Vận Đồng liếc nhìn sắc mặt của Lương Hoà, giọng nói khê hơn: “Không giấu em làm gì, lúc đó tất cả mọi người chúng ta đều nghĩ rằng sau này hai đứa sẽ lấy nhau, ai ngờ lúc sắp thi vào Đại Học thì đột nhiên Hoài Ninh bỏ đi nhập ngũ, sau đó lại thi vào Đại học Quân sự, rồi đi học ở bên Anh. Từ đó trở đi cũng không thường xuyên về thành phố C nữa, hai đứa bọn nó cũng không hề gặp nhau. Rồi Lâm Kha lấy Hoài Việt, chuyện sau này như thế nào thì em cũng biết rồi.”

“Vậy.. Lâm Kha có yêu Hoài Ninh phải không?”

“Làm sao có thể không yêu được, ngày nào cũng cùng nhau đi học cùng nhau về nhà, Hoài Ninh lại là một người đàn ông xuất sắc như vậy, đối lại là em em cũng yêu nữa kia mà.”

Lương Hoà nghe vậy thì cúi đầu ngượng ngùng.

“Nhưng mà Hoài Ninh lại không yêu cô ấy, chỉ xem cô ấy như em gái, người yêu Lâm Kha là Hoài Việt. Tuy rằng Hoài Việt lớn tuổi hơn, nhưng tình cảm đến thì không thể ngăn cản được. Nhưng Hoài Việt cũng biết tâm tư của Lâm Kha, sau khi Hoài Ninh đi rồi Hoài Việt cũng không nói gì, cũng không tỏ tình. Cho tới khi Lâm Kha đề nghị, hai đứa nó mới kết hôn..”

“Nhưng chị ấy không yêu anh Hai mà?” Lương Hoà vội vàng hỏi.

“Không yêu Hoài Việt nhưng yêu Hoài Ninh.”

Câu nói khiến Lương Hoà á khẩu không trả lời lại được. Cố Hoài Ninh rời cô ấy đi nhập ngũ, từ đó sẽ không còn liên quan gì tới cô ấy nữa. Nếu như Lâm Kha không níu lấy cái phao là Cố Hoài Việt, như thế, từ nay trở đi ngay cả một chút liên lạc với Hoài Ninh cũng sẽ không còn nữa. Nữ chi đam mê, bất khả thuốc dã (Gái đã mê trai, khó gỡ thoát ra). Lương Hoà biết Lâm Kha phải yêu anh nhiều như thế nào, mới có thể không chút do dự mà bước vào cuộc hôn nhân mở mịm ấy.

Cô run run mở miệng nói: “Vậy.. chuyện Lâm Kha chết là như thế nào xảy ra?”

“Cô ấy lấy chồng nhưng luôn buồn bực không vui vẻ, lúc mang thai còn bị trầm cảm, sức khoẻ không tốt, rồi khó sinh mà chết. Đến phút cuối cùng còn gọi tên Hoài Ninh. Có đôi khi chị thấy Hoài Ninh thật là lạnh lùng. Nhưng mà nó có một điểm tốt, đó là đã không yêu thì không lưu tình, cũng không để cho người ta hi vọng. Chỉ tại con bé Lâm Kha cứ lẩn quẩn ở trong lòng, cuối cùng làm khổ cả ba người.”

Làm khổ Cố Hoài Ninh, Cố Hoài Việt, và còn cả Cố Gia Minh.

“Sau khi Lâm Kha mất Hoài Việt vẫn độc thân đến bây giờ. Tuy Hoài Ninh không nói ra nhưng trong lòng nó luôn áy náy, cảm thấy hổ thẹn với Hoài Việt, vì vậy cũng không kết hôn. Nói thật ra trong lòng nó khổ sở còn hơn cả Hoài Việt nữa.” Diệp Vận Đồng nói xong, mỉm cười, “Lúc đó khi nghe Hoài Ninh nói muốn lấy vợ, mọi người đều hoảng sợ, tưởng thằng Triệu Kiên Hoà nói đùa thôi, ai ngờ nó đưa em đến đây thật.”

Lương Hoà gượng gạo cười.

Diệp Vận Đồng vỗ vai cô, “Lương Hoà này, chị nói thế này không phải vì ai mà vì chính em. Chị không muốn em cứ suốt ngày rối rắm suy nghĩ mấy chuyện cũ, nghe rồi, bỏ qua đi, sống hạnh phúc cùng Hoài Ninh mới là chuyện quan trọng. Mấy năm nay nó bị bác gái ép buộc cũng không nhẹ, vậy mà cũng không hề nóng nảy, thỉnh thoảng bị ép quá còn mượn đại một cô gái đem về ứng phó qua loa, nhưng không hề xác định nghiêm chỉnh. Vì thế, có thể thấy em rất quan trọng đối với nó.”

Rất quan trọng sao...

Lương Hoà yên lặng nghĩ.

o—————o

Vào lúc ăn cơm chiều Lương Hoà đã trở nên bình thường, bữa cơm còn có “đứa con ngỗ nghịch” của Diệp lão. Lương Hoà nói liến thoắng, chọc ông cụ vui vẻ cười ha ha, Diệp Dĩ Trinh cũng cười.

Sau khi ăn xong ông cụ bảo Diệp Dĩ Trinh đưa Lương Hoà về, dù sao anh cũng phải về, tiện đường thì đưa luôn.

Trong lúc Diệp Dĩ Trinh đi lấy xe, Diệp Vận Đồng cùng Lương Hoà đứng chờ ở cửa.

“Em không biết che giấu tâm sự tí nào hết, lúc nào cũng không muốn người khác biết chuyện nhưng mà luôn càng bôi càng đen.” Diệp Vận Đồng cười cô, điều đó cũng đúng. Bình thường cô là người rất tĩnh lặng, nhưng hôm nay trong lúc ăn cơm chỉ có một mình cô nói chuyện, vì thế ai cũng cảm thấy kì lạ.

Lương Hoà nghe chị nói vậy thì không trả lời.

“Ồ, xem ai đến kia kìa!”

Lương Hoà ngẩng đầu nhìn theo hướng Diệp Vận Đồng chỉ, thấy Cố Hoài Ninh đang đi tới. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, bóng anh kéo dài ra, anh chậm rãi hướng phía cô đi tới, đột nhiên Lương Hoà cảm thấy cay cay sống mũi.

Cố Hoài Ninh đứng trước mặt hai người, nhìn Lương Hoà, lại nhìn Diệp Vận Đồng, “Chị bắt người đến đây cũng không thông báo cho em biết.”

Diệp Vận Đồng cười nhẹ, đẩy Lương Hoà về phía anh, “Cam đoan với cậu không sút mẻ không hao tổn gì hết, được chưa?” Chị nhìn thấy cánh tay của anh, kinh ngạc.

Cố Hoài Ninh khẽ nói với Lương Hoà, “Ta đi về thôi.”

“Anh Dĩ Trinh đang đi lấy xe, nói sẽ đưa em về.” Lương Hoà đứng im tại chỗ không động đậy.

“Anh Dĩ Trinh? Diệp Dĩ Trinh?”

Diệp Vận Đồng cười ha ha, “Chính là nó chứ còn ai.”

Cố Hoài Ninh cười khẽ, “Cậu ta về lúc nào vậy, không sợ ông cụ lấy roi đánh à?”

Diệp Vận Đồng nói, “Thôi, đi về đi, Dĩ Trinh mà lại đây thì hai đứa cậu lại phân tranh cao thấp không dứt mất.”

Cố Hoài Ninh không phản đối, nói với Lương Hoà, “Không được gọi là anh Dĩ Trinh, gọi là em Dĩ Trinh, nhớ kỹ không?”

Lương Hoà: “...”

o—————o

Cố Hoài Ninh vẫn lái chiếc xe Hummer, vẫn dừng xe ở tít ngoài cổng, cả một đoạn đường đi qua khu vườn, anh luôn đi phía trước cô, bóng lưng cao ráo tuấn tú mà trầm ổn.

Lương Hoà im lặng giẫm lên từng dấu chân anh đi qua, cảm thấy tâm trạng vô cùng yên bình.

Lúc còn học ở bên Anh, cô từng xem rất nhiều phim truyện nước ngoài, có một câu thoại đến bây giờ cô vẫn không quên

What if someone you never met, someone you never saw, someone you never knew was the only someone for you.

Điều gì sẽ xảy ra nếu một người nào đó mà bạn không bao giờ gặp, một người mà bạn không bao giờ nhìn thấy, một người mà bạn không bao giờ biết, lại sẽ là người chỉ dành riêng cho bạn?

Giống như cô vậy, bây giờ cô nên làm gì? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không gặp được anh? Bây giờ gặp được anh rồi cô nên làm cái gì đây? Càng nghĩ, Lương Hoà chỉ thấy có duy nhất một đáp án, đó chính là đã gặp anh, hiểu anh, cuối cùng là yêu anh.

Lương Hoà nghĩ, bởi vì Lâm Kha mất đi, mà anh cảm thấy chính mình là người có lỗi, có lỗi với anh Hai Cố Hoài Việt, có lỗi với đứa trẻ đáng yêu Cố Gia Minh, có lỗi với Lâm Kha. Có lẽ chính vì vậy cho nên anh không cho phép mình được hạnh phúc, phải hay không?

Lương Hoà gọi tên anh khe khẽ, anh không quay lại, nhưng lên tiếng trả lời.

Nhìn tấm lưng anh, Lương Hoà nói, “Em có thể ôm anh một chút được chứ?”

“Cái gì?” Anh quay đầu lại, tỏ vẻ nghi hoặc không hiểu.

Dưới ánh đèn đường nhàn nhạt, anh không nhìn thấy đôi mắt hơi đỏ của cô, chỉ có thể nghe thấy giọng cô thì thầm lặp lại, “Em muốn.. ôm anh một chút.”

Sau khi nghe rõ Cố Hoài Ninh liền sững sốt, rồi anh mỉm cười: “Lại đây.”

Gặp chuyện phiền toái

Vừa về đến nhà điện thoại di động của anh đã vang lên, Lương Hoà đi vào trước còn anh đứng lại ở ngoài hiên nghe điện thoại.

Lương Hoà nghĩ lại chuyện vừa xảy ra ban nãy mà tim không tự chủ được đập thành thịch, qua gương cô có thể nhìn thấy mặt mình đã đỏ bừng lên. Cô lấy tay áp vào má, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng.

Cửa ngoài kẹt một tiếng, Cố Hoài Ninh bước vào nhà, Lương Hoà giả như không có chuyện gì đi lấy nước đánh răng, nhân tiện hỏi anh, “Có chuyện gì gấp à anh?”

Cố Hoài Ninh đi tới máy lọc nước lấy một cốc nước, giọng thản nhiên, “Cũng không có chuyện gì lớn.”

Anh vừa dứt lời, di động lại vang lên. Cố Hoài Ninh mím môi, nghe máy ngay lập tức.

Tiếng nói vọng ra rất lớn, Lương Hoà đứng đó nghe vô cùng rõ ràng, cô liếc mắt nhìn về mặt không thay đổi của anh, cứ như anh nghe vô cùng tập trung vậy

Một lát sau, anh mở miệng nói câu đầu tiên: “Mọi người cũng uống ít thôi, ngày mai cô ấy còn phải đi xe nữa, tan sớm đi.”

Nói xong cúp luôn điện thoại, mắt nhìn lên thấy Lương Hoà đứng đó với vẻ tò mò. Thấy đôi mắt đen sáng ngời của anh cô hơi xấu hổ với sự nghe lén của mình, giả vờ như không có chuyện gì quay sang rửa mặt rồi chuẩn bị vào phòng đi ngủ.

“Khoan đã.” Giọng anh trầm, khe khẽ từ phía sau gọi cô.

Lương Hoà bỏ trốn không thành công đành đứng im tại chỗ, cũng không quay đầu lại.

Hơi thở của anh mơn man tới gần cô, theo bản năng Lương Hoà rụt cổ lại. Bàn tay ấm nóng của anh áp lên má cô, Lương Hoà ngẩng đầu lên nhìn. Khuôn mặt anh cúi sát xuống, rất gần, gần tới nỗi cô có thể nhìn rõ ràng trong đôi mắt rất đen của anh đang thấp thoáng một nụ cười.

“Lau khô mặt rồi hãy đi ngủ chứ?”

“À..” Cô không nghĩ anh lại nói câu này, cúi đầu trả lời anh với vẻ hơi thất vọng. Cầm chiếc khăn từ anh đưa cô lau mặt một cách cẩn thận, nhìn anh nhìn không được cô lại hỏi: “Anh không đi hả?”

“Không đi, ồn ào lắm.”

Ban này trong điện thoại quả thật rất ồn ào náo nhiệt, có thể biết bên đó bọn họ đang đùa giỡn rất cao hứng, nhưng mà nếu anh không đi, cô ấy sẽ rất buồn.

“Anh không đi có sao không?”

Thấy anh nhìn lại, Lương Hoà lại nói tiếp, “Dù sao anh cũng là đội trưởng, mà cô ấy là Chủ nhiệm Chính trị, và em biết giữa hai người không có gì là được.”

Nói xong cô lại thấp rèm mi nhìn xuống. Lời nói của Diệp Vận Đồng cô vẫn còn nhớ như in trong đầu, Lương Hoà cố gắng dùng những lời nói đó để thuyết phục anh, cũng là thuyết phục chính bản thân mình. Cô chưa kịp nghĩ thêm được cái gì thì cái khăn trong tay đã bị anh cầm lấy, dăng về bình tĩnh thong thả anh đi về phía phòng tắm, vừa đi vừa nói:

“Em biết như vậy là tốt. Anh không đi không phải vì e ngại cái gì, mà là dành thời gian cho người thích hợp hơn.” Cố Hoài Ninh nói xong dừng lại một chút, chỉ mong thằng bạn kia của anh nhân cơ hội say rượu mà có thể giải bày được tình cảm, cho dù là không có quá nhiều hi vọng đi chăng nữa. “Dù sao cô ấy cũng hiểu được ý của anh.”

Anh nói như vậy có thể xem như là đang giải thích với cô về mối quan hệ với Lục Khinh Vũ. Lương Hoà hơi nhếch miệng muốn cười, đột nhiên anh lại trở ra từ trong phòng tắm, cô vội bịt miệng lại nhưng vẫn bị anh nhìn thấy nụ cười đó. May mà anh không thêm nói gì, cô ngượng ngịu, xoay người muốn lên giường đi ngủ.

“Khoan đã.”

Lương Hoà há hốc miệng, chân cô còn chưa nhấc lên đi được bước nào anh liền nói như vậy. Tối nay anh nghiện nói câu này rồi hay sao ấy, Lương Hoà giận, cau mày muốn cảnh cáo anh đừng quấy rầy ý muốn đi ngủ của cô, nhưng vừa quay đầu cô đã bị cuốn vào một vòng tay ôm.

Hơi ấm quen thuộc bao trùm cả người cô, Lương Hoà tựa đầu vào vai anh, không nói gì, đôi mắt long lanh. Giọng anh thoảng nhẹ bên tai: “Anh không thích bỏ dở những việc đang làm”. Lời nói thản nhiên nhưng thanh âm thì như quán quýt lấy cô, mặt Lương Hoà đỏ bừng lên.

Cô liền lập tức nghĩ tới chuyện vừa xảy ra ở ngoài sân nhà Diệp Vận Đồng. Lúc đó cô nói muốn ôm anh một chút, kết quả vừa mới vươn tay ra định ôm thì Diệp Dĩ Trinh lái xe đi qua, thấy cảnh như thế thì ác độc bấm còi tin tin mấy cái. Lương Hoà xấu hổ vô cùng, rụt ngay tay lại.

Lúc đó Cố Hoài Ninh không nói gì, cô tưởng rằng anh cũng không để ý tới, ai ngờ đâu..

Lương Hoà cười thầm, gục đầu trên vai anh.

o—————o

Sau khi đến thăm Diệp lão, ba chồng cô chuẩn bị bay về lại thành phố C. Lương Hoà vốn cũng định ở lại chơi với Hoài Ninh thêm mấy ngày, nhưng Lý Thiều gọi điện thoại tới nói bài viết cô phụ trách xảy ra vấn đề, bảo Lương Hoà nhanh chóng về giải quyết. Trên điện thoại cũng không nói rõ ràng vấn đề như thế nào, Lương Hoà cúp điện thoại mà tâm trạng vô cùng uể oải.

“Có chuyện gì vậy?” Anh đưa cho cô một ly trà nóng, hỏi.

Lương Hoà nhấp một ngụm nhỏ, trà được bỏ thêm mấy cục đường, vừa vặn ngọt ngào, “Sếp gọi, nói là có việc, bảo em về ngay.”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát nói: “Vây mai về cùng với ba đi, như thế thì không cần phải đặt vé máy bay.”

Theo cách anh nói thì cô đoán anh không về cùng. Thật ra Lương Hoà cũng biết trước được chuyện này rồi, tập trận vừa mới kết thúc xong, vẫn còn nhiều công việc chưa giải quyết, mấy hôm nay anh bận đến mức

cơm cũng không có thời gian để mà ăn. Hơn nữa anh còn đang bị thương, làm việc gì cũng không tiện. Cô lại nghĩ, thật ra mình về đi cũng tốt, sẽ không làm anh bận rộn thêm. Có điều hai vợ chồng cứ ở riêng mãi như thế này có ổn không? Nhớ tới mẹ chồng đã nhắc mấy lần bảo cô khuyên anh trở về thành phố C, cô không biết bây giờ có nên nói cho anh biết hay không nữa.

Lương Hoà ngồi phân vân suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định là không nói gì hết.

Theo dự báo thời tiết thì sáng mai tuyết sẽ rơi nhiều, cho nên Cố Trường Chí quyết định chiều nay sẽ bay về. Lương Hoà mặc chiếc áo mà lúc đi Phùng Trạch đã đưa, đi theo phía sau ông chuẩn bị lên xe ra sân bay.

Cố Trường Chí nhìn hai vợ chồng trẻ, quan sát vết thương của Cố Hoài Ninh một cách cẩn thận, ông dặn: “Thời gian này Quân khu đang chuẩn bị lập danh sách khen thưởng tập trận báo lên Bộ Tổng Tham mưu, con nên linh hoạt một chút, hiểu chưa?” Nói xong ông chỉ chỉ huy chương trên vai anh.

Cố Hoài Ninh hơi híp mắt lại, trả lời ông: “Con biết rồi.”

Ba anh nghe vậy thì không nói gì nữa, quay người ngồi lên xe. Tuy rằng ông không nói gì với Lương Hoà, nhưng dáng vẻ thất thần hốt hoảng của cô lúc vào trong bệnh viện với Hoài Ninh, cả đôi mắt khóc sưng đỏ cả lên của cô ông đều nhìn thấy. Ông thở dài, thầm nghĩ bà vợ mình đúng là quá lo xa, nhưng dù sao cũng đã có thể yên tâm về vợ chồng đứa con trai.

Hôm nay tuyết không rơi nhưng trời nhiều gió. Lương Hoà rút cổ vào trong áo, một đôi tay ấm áp sửa lại khăn quàng cổ cho cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú.

Cô lặng yên đợi anh nói.

Đôi bàn tay ấm vuốt khẽ lên đôi má đỏ bừng vì lạnh của cô, dặn: “Đi đường cẩn thận nhé!”

Cô mím miệng, buồn rầu “vâng” một tiếng, hỏi lại “Bao giờ anh về?”

Anh ngừng lại một chút giống như cân nhắc câu trả lời thích hợp. Thấy anh khó xử, Lương Hoà thở dài: “Thôi, không sao. Đã là quân nhân thì chính là người của đất nước, không thể tùy theo ý muốn, em biết rồi.”

Thật ra anh định nói là một thời gian nữa anh sẽ trở về, nhưng khi nghe cô tự an ủi như vậy thì anh cảm thấy buồn cười, nói: “Không lâu nữa đâu, anh sẽ về.”

Lương Hoà nhẹ nhàng “vâng” một tiếng nữa rồi mới lên xe.

Bởi vì còn nhiều việc phải làm nên Cố Hoài Ninh không tiễn ba cùng Lương Hoà ra sân bay, anh chỉ dặn lái xe trên đường chú ý cẩn thận một chút, vẫy tay chào hai người. Nhìn xe chạy đi anh mới nghĩ tới lời Lương Hoà vừa nói.

Nếu hai vợ chồng cứ xa nhau mãi như vậy, cũng không phải là chuyện tốt.

o—————o

Về tới thành phố C là đã rất khuya, đêm đó Lương Hoà ngủ lại Cố Viên, sáng hôm sau đi làm rất sớm. Đợt này xảy ra chuyện quá đột ngột cô chưa kịp xin phép nghỉ, cảm thấy nên gấp sếp Lục nói vài câu vẫn tốt hơn. Thêm nữa trước khi đi cô vẫn còn chưa hoàn thành xong bài viết về công ty Húc Dương, còn một đồng việc đang dở dang. Tâm trạng của Lương Hoà cảm thấy hơi bất an.

Không ngờ Lục Thừa Vãn lại không có mặt ở văn phòng, chỉ thấy thư ký của anh ngồi bên ngoài đang bận rộn xử lý công việc.

Lương Hoà nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Tổng biên tập đi đâu rồi?”

Thư ký Tiểu Hứa ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại nhìn xuống màn hình máy tính, tay bấm lia lịa tiếp tục làm việc, “Sếp đi công ty Húc Dương rồi.”

“Công ty Khoa Học Kỹ Thuật Húc Dương?”

“Vâng.”

“Có chuyện gì xảy ra à?” Quả nhiên là lo cái gì thì đến cái đó, cô bỏ bê công việc vài ngày, có lẽ Chu Cánh tâm tình không tốt lại không muốn phỏng vấn nữa. Nhịn không được Lương Hoà hỏi lớn hơn: “Chẳng lẽ Tổng giám đốc Chu huỷ chuyện phỏng vấn?”

Tiểu Hứa là sinh viên mới tốt nghiệp ra trường, vào làm ở đây cũng rất hoà nhã thân mật với Lương Hoà. Cô nhìn xung quanh bốn phía rồi ghé sát lại gần Lương Hoà, nói nhỏ: “Chị Lương, công ty Húc Dương xảy ra chuyện đấy, hôm kia sếp vì chuyện này mà tức giận một trận nữa, tình hình cụ thể thế nào em cũng không rõ lắm. Bây giờ sếp đang ở bên Húc Dương, chị thử sang đấy xem thế nào đi.”

Sáng sớm Lục Thừa Vãn đã đến Húc Dương như vậy chắc chắn không phải xảy ra việc nhỏ rồi. Lương Hoà cảm thấy rất lo lắng, bồn chồn xoa xoa tóc, cô miễn cưỡng gạt đầu với Tiểu Hứa rồi đi ra ngoài.

o—————o

Công ty Khoa Học Kỹ thuật Húc Dương nằm tại khu đô thị phần hoa nhất thành phố C, trên con phố buôn bán sầm uất CBD. Cả công ty chiếm hẳn tầng năm của Toà nhà Trung tâm Thương Mại. Theo Lương Hoà được biết thì nhà xưởng của Húc Dương đều nằm ở ngoại ô thành phố B, chỉ có Tổng bộ nằm ở CBD, chủ yếu để tiện cho việc kinh doanh đối ngoại. Ở trong nước tiếng tăm của Húc Dương cũng không phải nổi bật nhất, bởi vì thiết bị thông tin mà Húc Dương sản xuất chủ yếu là bán ra thị trường nước ngoài, nhưng trên thị trường quốc tế thì thương hiệu Húc Dương rất được ưa chuộng. Vì thế Chu Cánh có thể thuê nguyên tầng năm rộng lớn này cũng là điều có thể hiểu được.

Trong lúc phỏng vấn Chu Cánh Lương Hoà cũng biết được trước đây ông từng là bộ đội, vì thế từ cách quản lý công ty cho tới cuộc sống cá nhân của ông đều mang tác phong gọn gàng lưu loát, đã nói một thì không nói hai. Cho nên, nếu thực sự chuyện phỏng vấn này có trở ngại, cô e là không tiếp tục được nữa.

Lương Hoà đứng trước toà nhà, hít sâu một hơi rồi mới bước vào bên trong.

Bộ phận lễ tân của Húc Dương đặt ở tầng một, do Lương Hoà không hẹn trước nên nhân viên lễ tân không cho cô vào. Cô đành miễn cưỡng nói mình là tác giả tự truyện của Tổng giám đốc Chu, hi vọng có thể vào gặp ông một lát, ai ngờ cô lễ tân cười:

“Tổng giám đốc đã thông báo trong thời gian này tất cả những cuộc hẹn phỏng vấn đều huỷ bỏ hết. Kể cả quý Toà soạn cũng không ngoại lệ.”

Lương Hoà mở to mắt ngạc nhiên nhìn, mình chỉ bỏ công việc có hai ba ngày mà vấn đề đã nghiêm trọng như vậy rồi sao? Không biết làm cách nào khác Lương Hoà đánh lấy điện thoại ra gọi cho sếp Lục.

Chuông vang lên vài tiếng thì anh nghe máy, cô chưa kịp nói gì đã nghe tiếng anh từ bên kia vọng tới:

“Có chuyện gì?” Hẳn anh đang không vui, giọng nói tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Lương Hoà vội vàng trả lời, “Tổng biên tập, là tôi đây, tôi đang ở dưới tầng một.”

Anh nghe ra giọng nói của cô, im lặng một lát sau mới nói: “Phóng viên Lương, cô tới thật đúng lúc!”

32. Chương 35 - 36

Hàng năm, thời gian ở bên Nga của Chu Cánh nhiều hơn là ở Trung Quốc, chuyện kinh doanh trong nước chủ yếu đều giao cho Phó tổng xử lý, còn ông lo khai thác thị trường ở nước ngoài. Tuy Lương Hoà phỏng vấn Chu Cánh đã một thời gian nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô gặp mặt ông ở bên ngoài. Nhìn người này cô không kìm được sự kinh ngạc, dựa theo tư liệu cô biết Chu Cánh ít nhất cũng đã năm mươi tuổi, nhưng người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ lại trẻ hơn tuổi rất rất nhiều, trừ khoé mắt có vài nếp nhăn, còn lại nhìn đáng vẻ không thể đoán ra tuổi thật của ông.

Lương Hoà hơi cúi đầu chào Chu Cánh rồi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Lục Thừa Vãn. Khoé mắt cô khẽ liếc sếp mình một cái, hôm nay anh mặc âu phục màu đen, khuôn mặt bình thản không bộc lộ thái độ gì khiến Lương Hoà đoán không ra chuyện gì khác thường.

Lục Thừa Vãn nói: “Cô giải thích với ông Chu về bài đăng ở Tập san vừa rồi đi.”

Bài đăng nào nhỉ? Lương Hoà tròn mắt nhìn Chu Cánh.

Chu Cánh cười nhẹ, cầm Tập san Pioneer ở trên bàn đẩy về phía Lương Hoà, cô cầm lên liền thấy ngay tiêu đề lớn ở trang bìa tạp chí, đọc xong Lương Hoà kinh ngạc muốn ngất xỉu.

“Công ty Khoa học Kỹ thuật Húc Dương lại có nhân viên nhảy lầu tự sát!”

Chẳng những đặt dấu chấm than ở cuối câu, bài còn được in bằng màu mực đỏ rực, nhìn vô cùng chói mắt, thế này khác gì ngang nhiên khiêu khích Húc Dương? Nhưng mà có điều là, bài này cô viết vào lúc nào? Bình thường cô cũng viết không ít bài về tình hình xã hội – chính trị hàng ngày, nhưng không bao giờ viết một cách gay gắt phê phán như thế này, càng không đặt một tiêu đề bắt mắt như vậy. Lương Hoà lướt nhanh qua nội dung, người viết bài này có ngòi bút sắc bén, văn phong lưu loát, giữa bài viết còn trích dẫn một vài bình luận của những đối tượng quan tâm, đa phần là những người có mâu thuẫn hoặc thất vọng về Húc Dương, cuối bài viết còn ngang nhiên công bố, nếu Húc Dương không thay đổi chế độ đãi ngộ với nhân viên và công nhân thì chắc chắn sẽ bị kiện.

“Công nhận là ngòi bút của cô Lương thật sắc bén, đưa một lễ vật nổi bật như thế vào đúng lúc chúng tôi kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập Húc Dương.”

Chu Cánh dựa lưng vào nệm ghế nhìn Lương Hoà, trong đôi mắt ông hình như thấp thoáng một nụ cười.

Lương Hoà khẽ nói, “Ông Chu, ông cũng biết tạp chí chúng tôi đăng mỗi một bài báo đều căn cứ vào tài liệu thực tế, mà vấn đề này ở Húc Dương quả thật cũng có tồn tại. Hơn nữa..” cô hơi ngừng lại nhìn Lục Thừa Vãn, thấy anh không tỏ ý ngăn cản lời mình liền tiếp tục nói, “Hơn nữa, bài báo này không phải do tôi viết, do vậy tôi sẽ không nói xin lỗi.”

Nghe vậy Chu Cánh bật cười lên, “Cô Lương chắc là đang nói đùa, dưới bài báo rõ ràng có tên của cô, vậy mà tôi vừa hỏi thì cô lại nói là không biết. Tổng biên tập Lục, chuyện này giải thích thế nào đây?”

Lương Hoà cúi đầu yên lặng, nghe giọng nói từ bên cạnh vang lên, thanh âm có vẻ hơi dè dặt, “Ông Chu, về vấn đề này tôi sẽ tự tay xử lý. Hôm nay chúng tôi đến là muốn nói tới chuyện phỏng vấn tự truyện của ông. Theo ý kiến cá nhân tôi thì bài báo này không ảnh hưởng gì tới việc viết tự truyện, nghiệp vụ của quý công ty chủ yếu đều đặt ở nước ngoài, vì thế bài viết vừa rồi của cô về không cấu thành ảnh hưởng gì đối với ông.”

Chu Cánh vừa nghe vừa gõ ngón tay lên mặt bàn. Lương Hoà biết lúc có thái độ này là khi ông đang cân nhắc vấn đề. Một lát sau ông nói: “Theo như tiêu đề bài viết này thì đây không phải lần đầu tiên Húc Dương xảy ra chuyện này. Trước đây cho dù giới báo chí đưa tin tôi cũng sẽ không quan tâm tới làm gì, bao nhiêu năm qua nếu cứ mỗi bài viết, tin đưa nói chúng tôi là bảo thủ, cố chấp hoặc cái gì đó, nếu việc gì tôi cũng quan tâm truy cứu đến cùng, thì cũng không thể hết được, mà còn rất mệt mỏi nữa. Có điều tình huống hiện tại không giống như thế.”

Không giống như thế. Lương Hoà thầm ngẫm nghĩ những lời nói này, cô nhớ rõ lúc phỏng vấn Chu Cánh ông đã từng nói, hiện tại thời gian này Khoa học Kỹ thuật Húc Dương đang chuẩn bị ra mắt thị trường chứng khoán ở Mỹ, bây giờ lại xảy ra chuyện này sẽ khó tránh khỏi việc ảnh hưởng đến uy tín của công ty, nếu tin này lan ra thị trường quốc tế, hậu quả sẽ không nhỏ.

Lục Thừa Vãn cười nhẹ, “Vay ý của ông Chu là..?”

“Tôi hi vọng quý Toà soạn có thể đưa ra một chút thành ý, thật ra chuyện này chỉ cần đăng một trang báo là có thể, nếu không thì chuyện phỏng vấn dừng ở đây. Anh cũng biết đấy, công ty vừa ra mắt thị trường tài chính, chúng tôi cần có uy tín ổn định.”

o—————o

Thành phố C hôm nay thời tiết rất lạnh, Lương Hoà đi bên cạnh Lục Thừa Vãn lại càng cảm thấy lạnh lẽo, bước chân anh rất dài, đi rất nhanh, cô đi giày cao gót không còn cách nào khác phải chạy theo, lúc sắp đuổi kịp anh thì xoay một cái, giày gãy gót.

Lương Hoà thở dài vuốt vuốt trán, hôm nay chắc chắn là bước chân trái ra đường rồi, ngay cả gót giày cũng muốn đổi đầu mình. Cô chán nản tháo giày ra, định nhìn xem sắp đi đến đâu rồi, nhắc đầu lên liền thấy

Lục Thừa Vần đã đứng lù lù trước mặt.

“À, giày tôi bị..”

“Giày số bao nhiêu?”

Lương Hoà ngẩn ra, máy móc đáp, “Số ba mươi bảy.”

Sếp Lục xoay người, bước chân vững vàng đi về phía trung tâm thương mại gần đó, lát sau quay về tay xách theo một hộp giày. Lúc đưa giày ra trước mặt cô thấy cô còn chưa phản ứng kịp, anh nhú mày, “Sao nữa nào, cần tôi đi hộ cho cô không?”

Lương Hoà vội vàng cầm lấy hộp giày.

Lục Thừa Vần nhìn dáng vẻ luống cuống cầm giày, hai bên tai đỏ bừng lên của cô, thở dài nói: “Tôi sang kia lấy xe, đi giày xong rồi lại nhé.”

“Vâng.”

Lương Hoà đáp nhẹ, chờ anh đi rồi mới mở hộp lấy giày ra thay. Đôi giày da báo hiệu Fendi, chỉ có điều là đế bằng. Lương Hoà há miệng lật lại mặt sau của hộp nhìn giá tiền, chưa kịp nhìn mấy con số đã há hốc mồm khi thấy cái ký hiệu \$.

537 đô la? Còn hơn cả tiền lương một tháng của cô.

Không hổ danh là sếp, ra tay vô cùng hào phóng. Lương Hoà thần người ra một lát, sợ sếp đợi lâu đành vội vàng thay giày.

o—————o

Đối với chuyện bài báo Lục Thừa Vần phản ứng rất bình tĩnh, ít ra là đến giờ Lương Hoà cũng chưa thấy vẻ gì chứng tỏ anh tức giận như lời tiểu Hứa đã nói. Kể cả lúc này Chu Cánh đưa ra yêu cầu như vậy anh chỉ cười nhạt nói một câu: “Tôi hiểu rồi.”

Lương Hoà liếc nhìn anh, giải thích: “Tổng biên tập, bài báo đó quả thật không phải tôi viết.”

“Nhưng chuyện phỏng vấn Húc Dương cùng những bài viết liên quan là do cô phụ trách.”

“Tôi biết là thế.” Chính bởi vì thế nên mới khó nói, “Nhưng mà lúc đó tôi có việc, không thể không nghỉ phép, tôi đã đưa toàn bộ nhiệm vụ giao lại cho Lý Gia, cho nên..”

“Cô nghi ngờ chuyện này là do cô ấy làm sao?”

Câu hỏi này của anh làm Lương Hoà đột nhiên cả kinh, mới nhớ tới Lý Gia là do anh giới thiệu vào làm. Lương Hoà lúng túng nói, “Tôi.. tôi.. không phải là nghi ngờ, nhưng mà tôi cảm thấy chuyện này nên hỏi lại cô ấy cho rõ ràng.”

“Nếu cô đã đề cập đến cô ấy thì tất nhiên là phải hỏi rồi. Nhưng báo đều đã đăng lên, không thể thu hồi lại được. Vấn đề quan trọng bây giờ là bài phỏng vấn, cô hiểu ý tôi không?”

“Tôi hiểu.”

Lục Thừa Vần thấy cô trả lời không hề do dự như vậy, tiếp tục nói, “Chu Cánh là người mà lâu nay dư luận trong và ngoài giới thương nhân đều xôn xao tò mò, ai cũng cảm thấy ông ta là người có tài. Thật ra ông ta cũng có khuyết điểm, đó là bảo thủ, độc tài chuyên chế. Theo tôi biết được, trước kia ông ta từng là bộ đội biên phòng ở tỉnh Quảng Tây, hơn nữa còn là cấp dưới của Cố Trường Chí Cố lão tướng quân.”

Cố Trường Chí? Ba chồng của cô? Lương Hoà thần người ra ngơ ngác.

“Cố lão tướng quân, không xa lạ gì đối với cô, phải không?” Lục Thừa Vần nói một cách lạnh nhạt.

Tuyệt đối không xa lạ, bởi vì đó là ba của chồng cô. Lương Hoà cúi đầu xuống im lặng không trả lời. Cô ngạc nhiên không hiểu tại sao Lục Thừa Vần lại biết rõ ràng như vậy, mà cũng đề cập đến chuyện này một cách tự nhiên như vậy.

Nghĩ một lát, Lương Hoà hỏi “Ý của anh là?”

“Chu Cánh sẽ không thể không nể mặt thủ trưởng cũ, huống hồ bọn họ còn từng cùng nhau tham gia chiến trường.”

Xe lượn một vòng nhẹ nhàng dừng ngay trước cổng Toà soạn, Lương Hoà nhìn chăm chăm vào mấy chữ PIONEER to trước mặt, không nói câu nào. Lục Thừa Vãn dường như biết hết mọi điều về cô, về Chu Cánh, ngay cả những điều về Cố Trường Chí anh ta cũng biết rõ như lòng bàn tay. Đột nhiên cô có cảm giác, hình như hôm nay anh ta đến Húc Dương không phải để giải quyết vấn đề, mà là đến để chờ con cá là cô mắc câu.

“Tôi hiểu rồi.” Lương Hoà nói rất khẽ.

o—————o

Lương Hoà mở cửa xuống xe, mắt liếc xuống nhìn đôi giày trên chân, cô quay lại nhìn qua cửa kính xe đã mở xuống một nửa, hỏi Lục Thừa Vãn.

“Tổng biên tập, tài khoản của anh là số bao nhiêu?”

Lục Thừa Vãn hơi sững sốt, không hiểu hỏi lại: “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

Cô cười nhẹ nhàng, “Không có gì, tôi làm hư chuyện lớn như vậy, lại còn bắt anh phải mua đôi giày đắt tiền như thế này, cảm thấy không thoải mái lắm, nên muốn trả tiền lại cho anh.”

Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, nhẹ giọng nói: “Tài khoản tôi nhiều số lắm, không nhớ được.”

Nghe vậy Lương Hoà bật cười, “Vậy hả, vậy thì trừ vào tiền lương của tôi đi nhé.”

Nói xong cô xoay người đi vào, Lục Thừa Vãn nhìn theo bóng lưng của cô, đột nhiên cơn giận từ đâu bùng lên. Nhìn một lát anh lại bật cười, người phụ nữ này có cách biểu hiện cơn giận thật là độc đáo.

Buổi chiều ở Cố Viên không có ai, tuyết trong vườn vẫn còn chưa tan, nhìn qua dễ dàng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Lương Hoà rời tầm mắt khỏi tầng tuyết đóng băng trên cành cây ngoài cửa sổ, nhìn về phía mẹ chồng, lưng thẳng lên.

“Ba không có ở nhà hả mẹ?”

Lý Uyển nhấp một ngụm trà nhỏ, nhăn mặt nói, “Từ lúc ở thành phố B về đến giờ thì đi Lạc Dương luôn, bảo Binh chủng Pháo binh hai sắp tập trận nên đi xem.”

Ồ, thật trùng hợp. Lương Hoà rũ mí mắt nhìn xuống, im lặng.

“Hôm qua con về muộn nên mẹ chưa kịp hỏi, Hoài Ninh thế nào rồi? Bị thương có nặng không?”

“Không bị thương nặng đâu mẹ đừng lo, chỉ bị một chút ở cánh tay, bác sĩ nói qua một vài ngày là sẽ bình thường như cũ.”

Lý Uyển có vẻ không đồng ý, “Người ta nói thương cân động cốt thì mất một trăm ngày. Vết thương như thế nếu cứ ở lại đơn vị thì chỉ được điều dưỡng qua loa thôi, làm sao mà chăm sóc chu đáo được như ở nhà.”

Ý của bà Lương Hoà đương nhiên hiểu rõ ràng, lại muốn cô khuyên Cố Hoài Ninh về. Đột nhiên cô nhớ hôm qua anh nói, sẽ không lâu nữa.

Không ngủ lại Cố Viên, Lương Hoà tranh thủ lúc trời còn chưa tối quay về nhà. Căn hộ mấy ngày không ai ở không khí đã đầy vẻ vắng lạnh, Lương Hoà vội vàng kéo mở rèm cửa, dọn dẹp vệ sinh. Đang loay hoay quét tước thì điện thoại vang lên.

“Em về nhà rồi à?”

Nghe giọng của anh Lương Hoà sững sốt, tay cầm điện thoại bỗng nhiên siết chặt, trong lòng cảm thấy ấm áp lên, giọng cô mềm hẳn đi. “Vâng, em vừa mới về.”

“Công việc có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có việc gì cả.” Theo bản năng cô lại muốn giấu anh

Anh im lặng một lát, Lương Hoà cảm thấy là lạ, hỏi khẽ: “Có chuyện gì vậy anh?”

Cố Hoài Ninh thở dài, “Có lẽ anh hiểu em hơn cả chính bản thân em.”

“Làm sao có thể thế được.” Lương Hoà lập tức phản bác “Chúng ta ở gần nhau tính ra còn chưa được một tháng nữa mà.”

Cố Hoài Ninh hơi nhúu mày, ít như vậy sao? Anh cười khê, “Lúc nào giọng em uể oải chính là lúc em có chuyện buồn bực.”

Bị anh đoán trúng Lương Hoà lằm bằm nói: “Thủ trưởng, anh là lính trinh sát hả?”

Cố Hoài Ninh im lặng không trả lời, chờ cô kể. Lương Hoà vuốt tóc, nói khê: “Thật ra thì cũng không phải chuyện gì lớn cả, nhiệm vụ phỏng vấn của em xảy ra một chút vấn đề, bây giờ đang giải quyết.”

Cô nói gằn gọn, ý là không muốn nói rõ ràng. Cố Hoài Ninh hiểu vậy nên không hỏi thêm nữa, chỉ dặn: “Nếu buồn bực thì tìm việc gì đó mà làm cho khuây khoả, hoặc là học nấu cơm, không thì đi quét dọn nhà cửa.”

Lương Hoà kinh ngạc, cái chuyện vụn vặt như thế này anh cũng quan tâm hay sao. Cô mím môi hời dỗi: “Anh quản mấy việc này làm gì?”

Giọng nói như nũng nịu của cô làm anh sững sốt, khê ho vài tiếng để trấn định tinh thần, nói: “Đây là mệnh lệnh của thủ trưởng, không được kháng nghị, lập tức đi chấp hành.” Nói xong liền cúp luôn điện thoại, để mặc kệ cô ở bên kia cầm điện thoại ngơ ngác không hiểu ra sao.

o—————o

Chu Cánh lại bay đi Mỹ, bởi thế nên cuộc phỏng vấn lại bị gián đoạn, mà những bản thảo cùng bài viết lúc trước vì nghỉ phép mấy ngày cô cũng chưa làm xong, Lương Hoà bận đến nỗi vô đầu bút tai. Nhưng ngược lại Lục Thừa Vãn thì rất bình tĩnh không thúc giục, giống như không có vấn đề gì xảy ra. Lý Gia vẫn do cô phụ trách hướng dẫn, hàng ngày đi qua đi lại trước mặt cô bao nhiêu lần, vậy mà một câu cô ta cũng không nhắc tới bài báo. Có mấy lần Lương Hoà muốn hỏi cô ta, nhưng rồi cũng không mở miệng hỏi. Đó là công việc của cô, cuối cùng vẫn tính lên đầu cô thôi.

Hạ An Mẫn thay Lương Hoà lĩnh lương cầm về cho cô. Lương Hoà rất ngạc nhiên khi thấy không hề thiếu một đồng. Chuyện mình đề cập trừ tiền lương vào tiền mua giày sếp Lục không thèm để ý đến hay sao? Lương Hoà cảm giác giống như mình đâm tay vào đệm bông, thật sự rất bực bội. Lương Hoà tức giận nhét đôi giày cùng hộp trầm cài xuống đáy tủ quần áo.

Trước khi tan làm Phùng Trâm gọi điện nói ba chồng cô chiều nay sẽ về nhà, có thể về trước bữa cơm chiều. Lương Hoà nghe tin này thì rất vui vẻ, mấy hôm nay vì chuyện bài viết này mà vẫn buồn bực không thôi, bây giờ cứu tinh của cô đã tới rồi. Lương Hoà hào hứng gõ bàn phím bùm bùm, nhanh chóng làm xong nốt việc trong ngày rồi cầm túi xách chuẩn bị ra ngoài.

Đồng nghiệp ngồi bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng khẩn trương của cô thì buồn cười: “Lương Hoà, có chuyện gì vậy hả?”

Lương Hoà cười nhẹ nhàng, “Không có gì.” Chỉ là đại cứu tinh đến thôi.

Người đồng nghiệp thấy bộ dáng thần bí của cô cảm thấy hứng thú, định hỏi tiếp thì Lương Hoà đã chạy vụt đi, chị thở dài quay sang hỏi Lý Gia: “Lý Gia, “cô giáo” Lương của em có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Lý Gia hơi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy màu áo vàng nhạt của Lương Hoà thấp thoáng rồi biến mất ở góc hành lang, cười khê trả lời đồng nghiệp: “Em cũng không biết ạ.”

o—————o

Khi Lương Hoà đến Cố Viên thím Trương đã bày ra một bàn đầy đồ ăn, toàn những món ngon và lạ đang bốc hơi thơm lừng. Cô nhớ tới lần đầu tiên ăn cơm ở đây, lúc đó Cố Hoài Ninh đã đề nghị cô lúc rảnh rỗi thì học nấu cơm với thím Trương. Hôm qua anh còn nhắc lại thêm lần nữa, cô cười khê, có lẽ cũng nên suy nghĩ đến vấn đề này.

Lý Uyển thấy Lương Hoà đứng lại ở cửa, vội vã vẫy tay bảo cô vào. Thấy cô con dâu mặc ít áo bà lại nói vài câu trách cứ, Lương Hoà nghe cũng đã quen, đi tới ngồi trên ghế đối diện với hai ông bà.

“Trước khi đến sao không gọi điện báo trước vậy con?”

Lương Hoà cười đáp: “Phùng Trâm vừa gọi điện nói ba đã về nên tan làm xong con đến đây luôn ạ.”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào khiến Cổ lão gia nghe rất hài lòng, ông tháo kính mắt xuống nói: “Rảnh rồi thì đến đây chơi với mẹ, mấy đứa con đứa nào cũng bận rộn sự nghiệp, không ai chịu ở nhà. Dạo này công việc của con có bận lắm không?”

Không ngờ ông lại hỏi tới việc này, Lương Hoà hơi ngạc nhiên một chút nhưng liền thành thật trả lời: “Cũng không bận lắm ba ạ, chỉ là gặp một ít phiền toái nhỏ.”

“Ồ, gặp phiền toái à?” Theo thói quen ông hơi nhăn mày lại.

Lương Hoà chần chừ một chút rồi nói: “Thật ra là con muốn nhờ ba giúp một việc.”

Ông nghe vậy thì nhíu mày sâu hơn: “Chuyện gì con nói đi.”

Lương Hoà đem chuyện Chu Cánh đơn giản nói lại cho ông biết, cuối cùng nói: “Chu Cánh là đối tượng phỏng vấn quan trọng của Toà soạn nhưng giờ ông ta lại định đem những công việc con làm từ trước đến giờ chuyển sang giao cho Nhà xuất bản khác, chuyện này nếu bị dừng lại thì rất nhiều kế hoạch cùng công việc khác đều bị trì hoãn.”

Cổ lão gia nghe xong im lặng không nói gì, mẹ chồng cô lại hỏi: “Chu Cánh này có phải người trong binh đoàn ở biên giới năm đó với ông không?”

Ông gật đầu: “Ừm, anh ta lúc đó nổi tiếng về kỹ thuật bắn súng, để anh ta ở biên giới chính ra là không thích hợp lắm. Không ngờ bây giờ lại chuyển nghề, còn tạo dựng được sự nghiệp khá như vậy.”

Giá trị con người lên nên tính tình con người cũng thay đổi. Lương Hoà nói thầm trong bụng như vậy. Đây không phải lần đầu tiên cô gặp người khó như Chu Cánh, nhưng cao ngạo như ông ta đúng là lần đầu tiên cô thấy. Lương Hoà nhỏ giọng oán thầm.

Mẹ chồng vỗ tay cô cười: “Con đừng lo lắng quá, ba con nói với ông ta một câu là chuyện này sẽ giải quyết được ngay thôi mà.”

Lương Hoà vui mừng cười: “Vâng, vậy thì xin phiền ba, nếu không con sẽ bị Toà soạn kiểm điểm mất.”

Cổ Trường Chí gật đầu với cô rồi tiếp tục đọc báo. Vừa lúc thím Trương gọi mọi người ra ăn cơm. Lương Hoà nhớ tới cả một bàn lớn đầy đồ ăn ngon đang chờ, cảm thấy bụng đói cồn cào thèm thuồng, vội vàng chạy vào phòng bếp.

Cổ lão gia ngồi nhìn cô, mỉm cười: “Hoài Ninh tính tình trầm lặng như vậy mà lại lấy vợ hoạt bát đáng yêu. Tôi xem hai đứa có thể bổ trợ lẫn nhau rất khá.”

Lý Uyển nhíu mày trả lời ông: “Bổ trợ thì có thể bổ trợ, tôi thấy con bé tuy rằng tính ngoan ngoãn nhưng lúc gặp chuyện gì thì cũng cương quyết có chủ kiến lắm đấy. Phụ nữ khi đã lập gia đình thì nên ở nhà giúp chồng dạy con, chăm nom nhà cửa, còn việc kinh tế nuôi gia đình thì là chuyện của đàn ông. Con bé này suốt ngày cứ bên ba bên ngoài, ngay cả chuyện chăm sóc cho bản thân mình cũng vụng về, tôi làm mẹ cũng không thấy yên tâm chút nào cả.”

Ông nghe bà than thở như vậy có vẻ hơi xúc động, nhưng vẫn nói: “Mấy đứa nó đều còn trẻ, có lý tưởng sự nghiệp cũng là chuyện bình thường, có xấu gì đâu.”

“Đành rằng có lý tưởng là tốt, nhưng nếu quá mức dă tâm thì không thể dễ dàng dạy bảo. Con bé này Hoài Ninh đưa về nhà, cưới xong thì lại ra ở riêng, ý tôi là vì Hoài Ninh không ở nhà, Hoà Hoà đến ở đây mới là thích hợp nhất. Bây giờ thì sao, ngay cả con dâu đến giờ tôi cũng chưa được dạy dỗ lần nào.”

“Vậy bà còn muốn dạy như thế nào?”

Lý Uyển cười khế, vỗ vỗ tay ông: “Ông đừng xen vào việc này, cứ giao cho tôi là được.”

o—————o

Chuyện khó khăn suốt mấy ngày cuối cùng cũng tạm thời được giải quyết, Lương Hoà mừng rỡ thở phào một hơi, vì thế hăng hái vui vẻ ăn uống. Thím Trương thấy vẻ tham ăn đáng yêu của Lương Hoà trong lòng cũng vui mừng, ngồi trên bàn cơm liên tục gấp món ăn cho cô. Lương Hoà ăn no ì ạch, Cố lão gia lại phải xe riêng đưa cô về nhà. Vừa về cô liền gọi điện thoại cho chồng, kể tin vui cho thủ trưởng nghe.

Thủ trưởng nghe thật kiên nhẫn, tới khi nghe thấy giọng dần dần nhỏ đi của cô, mới nói: “Được rồi, hôm nay em cũng mệt rồi, đi ngủ sớm đi.”

Đầu dây bên kia rầu rĩ ồm một tiếng, khi anh chuẩn bị cúp máy cô lại gọi: “Cố Hoài Ninh!”

“Gi em?”

“Không có việc gì, anh sớm trở về nhé!”

Nói xong liền ngắt máy luôn, lần này đến lượt Cố Hoài Ninh cầm điện thoại trở mắt mắt một lúc, tới khi Tiểu Lý gọi anh mới bừng tỉnh.

“Đội trưởng, đây là điều lệnh của Chính uỷ Trương, anh xem đừng quên nhé.”

“Được rồi.” Anh xoè tay nhận lấy công văn, lại hỏi: “À, mai mấy giờ bay?”

Tiểu Lý đáp: “Bốn giờ chiều thủ trưởng ạ!”

Cố Hoài Ninh ừ nhẹ một tiếng, không còn việc gì nữa liền cho cậu ta về nghỉ ngơi. Anh đứng dậy mở tủ quần áo lấy bộ pyjama, ánh mắt vô tình nhìn đến chiếc áo choàng tắm màu xanh, ngón tay anh vươn ra khẽ vuốt một cái, xúc cảm mềm mại lập tức truyền qua đầu ngón tay, rung lên.

Chiếc áo cô từng mặc, dường như vẫn còn mùi hương vương vấn ở đâu đây. Anh không tự chủ được lại nhớ tới Lương Hoà, khoé miệng cong lên nhếch khẽ một nụ cười. Không biết cô có nghe theo “mệnh lệnh” của anh mà quét dọn nhà cửa – chuẩn bị sẵn sàng đón anh trở về hay không?

33. Chương 37 - 38

Anh đã trở về

Hôm sau Lương Hoà đi làm rất sớm, không ngờ Lý Gia còn đến sớm hơn. Điều hoà trong phòng để nhiệt độ cao, Lý Gia chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc, lúc Lương Hoà vào phòng cô đang sắp xếp lại tài liệu, thấy cô cũng chỉ cười nhẹ một cái, lại tiếp tục làm việc.

“Chào buổi sáng.” Lương Hoà gật đầu chào.

Lý Gia ừ một tiếng, đôi mắt đẹp hơi loé lên ngẩng đầu nhìn Lương Hoà hỏi: “Cô Lương, chuyện bên Húc Dương thế nào rồi, tôi nghe mọi người nói hình như gặp phiền phức hả?”

Lương Hoà đang dọn bàn thì dừng tay lại: “Không có việc gì, sẽ giải quyết xong nhanh thôi.”

Lý Gia cười như trút được gánh nặng, “Thật ra mấy hôm nay tôi cũng rất lo, lúc đó cô đưa bài viết tôi nhìn không kĩ, cầm xong thì trực tiếp nộp bài luôn. Không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

Lương Hoà nghe vậy thì nhú mày lại, nhìn Lý Gia nói: “Lý Gia, tôi chưa mất trí đến mức như thế, tuy rằng thời gian này tôi bận nhiều việc thật nhưng nếu những chữ mình tự tay viết ra mà tôi còn không nhớ thì còn có thể làm gì được nữa?”

Lý Gia cắn cắn môi, tỏ vẻ khó xử: “Cô nói như vậy là có ý gì?”

Lương Hoà cười nhẹ: “Tôi nói gì thì cô cũng hiểu mà, Lý Thiệu phân công nhiệm vụ trừ tôi làm ra còn ai làm nữa cô và tôi đều biết rõ ràng.”

Cô gái nghe vậy thì mặt biến sắc: “Ý cô là tôi hãm hại cô?”

Hãm hại? Lương Hoà nheo mắt, hỏi lại: “Tôi có nói như thế à?” Cô hơi nghiêng đầu, lại cười: “Thật ra nếu muốn viết bài cô chỉ cần xin phép tôi một tiếng là được, không cần phải sốt ruột hành động như vậy đâu.”

Lúc đó vài đồng nghiệp đã lục tục đến, vừa mới sáng sớm gặp chuyện phiền phức đôi co như thế này Lương Hoà cảm thấy không thoải mái chút nào, cô bật máy tính, kéo ghế ngồi xuống. Đối diện, Lý Gia vẫn còn đứng thất thần. Lương Hoà thấy miệng cô ta mím chặt, sắc mặt cực kỳ khó coi, cô định nói gì đó để làm dịu đi không khi lại không muốn nói nữa. Trước mặt đồng nghiệp Lương Hoà không muốn tranh luận với cô ta.

Có được sự đồng ý nói đỡ của ba chồng, cho nên Lương Hoà đề cập tới chuyện Húc Dương với Lục Thừa Vãn. Từ lúc ở Húc Dương về anh cũng không lần nào nhắc tới việc này với Lương Hoà, không biết là anh không cần hay là anh tự tin rằng cô sẽ giải quyết được nữa. Nghe Lương Hoà nói Cố lão gia đồng ý giúp anh cũng chỉ hơi cười, điều này làm Lương Hoà không hiểu được.

“Vậy cô phải tranh thủ thời gian viết nhanh lên, kỳ báo tiếp theo sẽ đăng bài.”

Cuối cùng thì sếp cũng đồng ý, Lương Hoà cười gật đầu, chờ anh phê duyệt bản thảo xong thì cầm lấy, đi ra ngoài khép cửa lại.

Lục Thừa Vãn nhìn theo cô một lát, sau đó bấm số điện thoại nội bộ, giọng lạnh nhạt: “Gọi Lý Gia vào gặp tôi.”

o—————o

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng rực rỡ sáng lạn làm ấm cả không gian. Trong vườn tuyết đã tan hơn một nửa, mấy chậu mai vàng bắt đầu hé nở những nụ hoa be bé, vô cùng xinh đẹp. Lương Hoà đứng ngắm một lát rồi mới thay giày đi vào nhà, mẹ chồng đang ngồi trong phòng chờ cô.

Lúc gần trưa nhận được điện thoại của Phùng Trạ, nói ông cụ đã liên lạc với Chu Cánh, có lẽ đã nói chuyện thỏa đáng xong xuôi, bảo cô thử đến gặp Chu Cánh xem sao. Lương Hoà nghe vậy thì kinh ngạc, vô cùng vui mừng. Không ngờ ba chồng lại làm nhanh như vậy. Chưa kịp gác điện thoại Phùng Trạ lại nói thêm một câu, bảo cô buổi trưa qua nhà có chút việc.

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng Lương Hoà vẫn đồng ý, còn nửa tiếng mới hết giờ làm nhưng cô đã nghỉ trước để đến Cố viên.

Cố lão gia không có ở nhà, chỉ còn một mình mẹ chồng ngồi trong phòng khách, Lương Hoà chào rồi ngồi xuống bên cạnh bà.

“Con đến rồi à?”

“Vâng.” Lương Hoà khẽ nói, “Mẹ tìm con có việc gì không ạ?”

Bà nhìn cô: “Cũng không có việc gì cả, chỉ muốn nói chuyện một chút thôi.”

Trò chuyện vào lúc giữa trưa thế này sao? Lương Hoà hơi cúi đầu không nói gì.

“Ba con vừa gọi điện thoại, nói Chu Cánh đã về nước hôm qua rồi, con liên lạc với ông ấy chưa?”

“Không liên lạc được mẹ ạ.” Cô gọi điện thoại mấy lần lần nào cũng bị chuyển tới số máy của cô thư ký, người thư ký này lại luôn luôn uyển chuyển cự tuyệt cô.

“Mẹ thấy công việc của con vất vả thật đấy.”

Giọng nói thân thiết của bà khiến Lương Hoà sửng sốt không thích nghi kịp, vội vàng lắc đầu: “Không sao đâu mẹ ạ, con làm được mà.”

Bà mẹ chồng lắc đầu: “Không sao cái gì, mẹ thấy thời gian này con lo lắng không ít. Cho nên mẹ đã nói với ba con rồi, hay là con từ chức đi, cái mục phóng vấn này ai thích làm thì cứ để mặc cho họ làm, con không cần phải hành tội mình làm gì.”

“Từ chức? Xin thôi việc ấy ạ?” Lương Hoà không nén được bình tĩnh, đứng bật dậy: “Chuyện này sao có thể được hả mẹ?”

Lý Uyển liếc nhìn cô: “Sao lại không được, Toà soạn đó lớn như thế, thiếu con cũng có làm sao đâu. Tham mưu trưởng Lý ở cùng phố với nhà mình đây này, người ta đã có tới hai đứa cháu rồi, còn con với Hoài Ninh đến bây giờ cũng chưa có động tĩnh tin tức gì, suốt ngày chỉ nghĩ đến công việc, định đến lúc nào mới có?”

Nói đi nói lại cũng nhắc đến chuyện con cái, Lương Hoà không nén được cười khổ trong lòng, khẽ nói: “Mẹ, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau mà. Các đồng nghiệp của con cho dù mang thai cũng vẫn đi làm như thường.”

“Chuyện đó lại càng không thể được!” Lý Uyển gạt bỏ một cách cứng rắn, “Con xin nghỉ việc đi, mẹ sẽ bảo ba nghĩ cách điều Hoà Ninh trở về, đã kết hôn rồi thì cũng nên giống gia đình một chút. Con xem xem hai đứa con có giống gia đình một chút nào không? Kết hôn như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Kết hôn như vậy còn ý nghĩa gì nữa... Hai vợ chồng thường xuyên sống xa nhau, anh có công tác của anh, cô có công việc của cô, mỗi người một cuộc sống riêng, xa nhau mấy tháng dài luôn vì lý do ngẫu nhiên nào đó mới gặp nhau, ở chung được vài ngày, cứ vừa có cảm giác gần gũi yêu thương thì lập tức lại phải chia xa. Lương Hoà ghen không nói thành lời được, không biết được cuộc hôn nhân này có ý nghĩa ở chỗ nào nữa. Có điều bao lâu này nó chỉ ẩn nhẫn trong lòng cô, hôm nay sự thật này bị mẹ chồng nói thẳng ra trước mặt, Lương Hoà cảm thấy vô cùng khổ sở, nước mắt nhịn không được mà ứa ra, cúi đầu không nói lời nào.

Lý Uyển thấy con dâu không trả lời thì muốn thuyết phục thêm, giọng bà nhẹ nhàng hơn, “Hơn nữa, nếu con thật sự thích đi làm thì chờ sau khi sinh con xong tiếp tục đi cũng được, bây giờ việc gì phải vội vã gấp gáp. Từ giờ trở đi cứ ở nhà bồi bổ sức khoẻ cho tốt, làm người phụ nữ thì quan trọng nhất vẫn là gia đình chứ không phải là công việc đâu con ạ.”

Lương Hoà im lặng nghe bà nói, sau một lúc lâu bình ổn lại cảm xúc mới trả lời bà, thanh âm hơi khàn khàn: “Xin lỗi đã để mẹ phải lo lắng, nhưng con không thể xin nghỉ việc được!”

Lúc nói chuyện xong với mẹ chồng đã quá giờ đi làm buổi chiều. Lương Hoà thần thờ đi trên đường một lúc khá lâu, sau cùng quyết định đến Công ty Húc Dương. Nếu Cố lão gia đã biết chuyện Chu Cánh về nước, chắc chắn trước đó ông đã gọi điện cho Chu Cánh rồi, cô cứ đi thử xem sao.

Vừa rồi cô cự tuyệt đề nghị của mẹ chồng làm bà không vui ra mặt, ly trà trên tay bà đặt cộp một cái thật mạnh xuống bàn, không thèm nhìn cô cũng không nói gì thêm. Lương Hoà viện cớ còn phải đi làm nên chào bà rồi đi thẳng. Ra khỏi Cố viên trong lòng cô vẫn run rẩy không ngừng. Chắc chắn là cô đã làm bà mẹ chồng giận điên lên rồi.

Nhưng mà cô không muốn nghỉ việc, ít ra là vào thời điểm này không muốn một chút nào hết. Không phải Lương Hoà muốn độc lập, tự chủ hay gì gì đó, mà cô cảm thấy nếu dựa dẫm vào một người đàn ông thì lâu dần sẽ khiến người ta nhàm chán rồi ghét bỏ. Kể cả người như Cố Hoà Ninh cũng sẽ không ngoại lệ. Huống hồ bây giờ anh chỉ mới hơi yêu cô một chút mà thôi.

Nhớ tới anh Lương Hoà liền cầm điện thoại gọi cho anh. Nhưng bấm số thì không liên lạc được, trả lời cô chỉ có giọng nói vô cảm của cô nhân viên tổng đài báo rằng bên kia đã tắt máy. Tâm trạng buồn rầu của Lương Hoà càng trở nên ủ rũ tới cùng cực, cô giận dỗi ném điện thoại trở lại vào trong túi xách.

o—————o

Cũng lại là lý do không hẹn trước không cho vào, Lương Hoà đứng ở cửa ngoài phòng Giám đốc đợi nửa buổi, thấy bên ngoài trời đã tối rồi, bụng thì đói, đành lại hỏi thêm lần nữa. Không biết Chu Cánh họp tới khi nào mới xong.

Cô thư ký đầu cũng không ngẩng lên đáp đều đều như máy: “Cô đợi thêm một giờ nữa đi.”

Lương Hoà tức giận rằng, câu này từ chiều đến giờ cô ta đã nói hơn ba lần rồi, đợi một giờ lâu lắm chứ tưởng ít à? Lầm bầm trong bụng như vậy nhưng cô vẫn rầu rĩ quay về ghế ngồi đợi, thầm xoa cái bụng đói chờ Chu Cánh.

Đợi mãi cũng sắp được thêm một tiếng nữa, thư ký cũng sắp hết giờ làm, ngẩng đầu lên vẫn thấy Lương Hoà ngồi đợi ở đó thì cảm thấy lương tâm áy náy, nói sẽ thử gọi điện hỏi xem sao, Lương Hoà mừng rỡ vô cùng, cảm ơn liên tục.

Cô ta gọi mấy cuộc điện thoại, cũng phải đợi rất lâu mới có người nghe máy, mà còn nghe với vẻ không thoải mái chút nào. Lương Hoà xấu hổ cảm thấy rất có lỗi với cô thư ký vô tội này, nhưng cô ta dường như đã quá quen, mặt không đổi sắc nói vài câu rồi cúp máy.

“Thế nào hả cô?”

“Tổng giám đốc Chu nói là, con dâu của nhà họ Cố ông ấy không dám tiếp.”

Không dám tiếp.

Cô ngơ ngác đứng ngoài cửa công ty Húc Dương. Ánh nắng rực rỡ ảm áp ban ngày đã biến mất như chưa từng xuất hiện, từng cơn gió lạnh thổi tới khiến cô run rẩy. Lương Hoà khép chặt vạt áo khoác, đầu óc lúng túng nhớ lại ba từ kia của Chu Cánh. Ba từ ấy có sức mạnh còn hơn cả đòn sát thủ, chỉ một câu cự tuyệt khiến cô không còn đường lui. Làm cho Lương Hoà đứng như trời trồng, không thốt lên được một lời nào.

Bàn tay run run Lương Hoà lấy điện thoại ra, có vài cuộc điện thoại gọi nhỡ, cô lần lượt kéo xuống xem, đột nhiên một luồng ánh sáng chiếu tới loá mắt của cô, theo bản năng Lương Hoà giơ tay che mắt lại. Chờ khi đã thích ứng với ánh sáng mới nhận ra chiếc xe Bentley màu đen đã đậu ở trước mặt, Lục Thừa Vãn mở cửa bước từ trên xe xuống dưới.

Nhìn cô gái đứng lạnh run trước mặt, trong lòng anh thoáng một chút nghiêng ngả, anh cố gắng trấn tĩnh cảm xúc, nói khẽ: “Lên xe đi.”

Thấy anh Lương Hoà hơi ngạc nhiên, cô lạnh tới mức răng đánh cảm cập: “Tôi đang chờ ông Chu.”

Đợi ông ta, hi vọng có thể có một cơ hội.

Cầm Lục Thừa Vãn bạnh ra, vẻ như anh đang nổi giận: “Không cần chờ nữa, Toà soạn quyết định sẽ phỏng vấn người khác thay cho ông ta, còn Tạp chí phát hành ở nước ngoài sẽ đăng bài về ông ta liên tiếp hai kỳ, xem như việc này đến đây là hết.”

Cách giải quyết đơn giản như vậy thôi sao?! Lương Hoà tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, có vẻ khó tin. Mãi tới lúc thấy vẻ mặt bình thản của Lục Thừa Vãn mới chậm chạp tin là thật.

“Nếu... nếu một khi đã đơn giản như vậy, thì vì sao lại...”

Lương Hoà nín bật. Đôi mắt Lục Thừa Vãn đen và sâu thăm thẳm dưới ánh đèn đường, ẩn chứa vô số tình cảm phức tạp ở bên trong, Lương Hoà không thấy rõ, cũng không thể hiểu hết được. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất tủ thân, cảm xúc ập đến quá nhanh khiến cô không kịp được, nước mắt lại ứa ra.

“Lên xe nào!”

Lục Thừa Vãn nhìn cảm xúc trên khuôn mặt cô, lòng anh bỗng dưng loạn cả lên, vươn tay muốn kéo cô lên xe. Lương Hoà vùng mạnh ra:

“Buông ra!”

Giọng nói nghèn nghẹn thê lương, khiến anh sửng sốt, hạ giọng nói: “Có chuyện gì để mai nói sau, bây giờ lên xe trước đã.”

Một vài người đi qua thấy hai người vùng vằng với nhau đều nhìn với ánh mắt tò mò. Lương Hoà lắc đầu cự tuyệt, hôm nay cô đối phó với nhiều chuyện lắm rồi, đã quá sức mệt mỏi. Cô xoay người định bỏ đi cánh tay lại bị kéo giật về phía sau một cái thật mạnh, Lương Hoà nhăn mặt lại, định thẳng thừng cự tuyệt Lục Thừa Vãn, đôi mắt lơ đãng nhìn qua bên đường, lập tức ánh nhìn bị ghim chặt lại.

Bởi vì trời quá tối, ánh đèn đường nơi đó quá nhạt, Lương Hoà nhìn không rõ lắm. Có thể vì lúc này cô quá yếu đuối, muốn có một ai đó để dựa vào nên mới nghĩ tới anh. Chắc chắn là bị hoa mắt rồi. Lương Hoà lắc đầu, muốn thoát khỏi ý nghĩ không thực tế này, mãi cho tới khi giọng nói quen thuộc kia vang lên, chất giọng trầm trầm mà ảm áp, ngay lập tức liền bao trùm cô trong không gian dịu dàng.

“Anh này, anh giữ tay vợ tôi như thế có vẻ không được hay lắm đâu!”

Dịu dàng quyền uyển

Lục Thừa Vãn quay lại nhìn, thấy người đàn ông đứng đó đang hơi gật đầu chào anh, dù vậy nhưng ánh mắt của anh ta thì hoàn toàn tập trung vào chỗ bàn tay anh đang nắm lấy cánh tay Lương Hoà, nhìn chăm chăm không rời mắt. Lục Thừa Vãn hơi thả lỏng ngón tay một chút, tức khắc Lương Hoà giật tay ra. Lục

Thừa Vấn quay đầu lại nhìn cô, Lương Hoà đã lùi lại hai bước, đứng vào giữa ánh đèn sáng sủa, đôi mắt đẹp của cô hơi nheo lại.

Người đàn ông kia thấy vậy thì cười khê, bước lên mấy bước tiến gần đến bên cạnh Lương Hoà, cầm lấy túi xách trong tay cô, bàn tay kia khê vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi tán loạn cho cô. Lương Hoà vẫn đứng thẫn cả người ra không nói câu gì. Cố Hoài Ninh nghiêng đầu nhìn Lục Thừa Vấn, nói: “Có chuyện gì anh cứ trực tiếp nói thẳng với tôi.”

Động tác che chở bảo bọc của người đàn ông đó Lục Thừa Vấn nhận thấy rất rõ, anh nhìn một lát rồi cười, đôi môi mỏng mấp máy mấy chữ: “Không có việc gì cả.”

Nghe vậy Cố Hoài Ninh nhú mày: “Nếu không có chuyện gì vậy chúng tôi đi trước nhé!”

Nói xong vòng tay qua thắt lưng dìu cô đi. Hành động của anh khiến Lương Hoà giật mình bưng tỉnh, bao nhiêu cảm xúc phức tạp cô đè nén trong lòng lại cuộn lên, giật ra khỏi tay anh, bàn chân vừa đi được vài bước lại dừng lại đứng giữa đường.

Cố Hoài Ninh biết là cô vợ đang bực bội. Anh xuống máy bay lúc bảy giờ tối, vừa mở điện thoại ra đã thấy cuộc gọi nhỡ của Lương Hoà, bấm máy gọi lại cho cô thì không được trả lời, kể cả điện thoại bàn trong nhà cũng không có người nghe. Nhân có Phùng Trạm lái xe ra đón anh mới nghe cậu ta nói về chuyện xảy ra ở công ty Húc Dương và cả việc trưa nay giữa Lương Hoà cùng mẹ mình ở nhà.

Anh rất lo cho cô, nên về nhà chẳng cất hành lý vào phòng mà vút luôn hành lý vào trong xe, lái luôn đến Toà soạn, định đón cô tan làm. Nhưng anh không thấy Lương Hoà đâu, tìm mãi cũng không thấy cuối cùng đành thử đến công ty Húc Dương xem sao. May mà cô có ở đây, nhưng Hoài Ninh lại nhìn thấy vợ mình bị người đàn ông kia giữ chặt lấy cánh tay, cảm giác này thật không thoải mái chút nào. Cho dù biết hôm nay cô đã gặp nhiều chuyện phiền toái nhưng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình, Cố Hoài Ninh không biết nên giận hay nên thương nữa.

Anh hơi liếc nhìn về phía Lục Thừa Vấn, sau đó cúi đầu nhìn Lương Hoà:

“Đừng giận, chúng ta về nhà trước đã nào.”

Giọng nói nhẹ nhàng ấy khi nghe vào tai Lương Hoà lại bén nhọn như mũi kim châm, chọc vào những tủi thân ứ khuất trong lòng cô. Luôn luôn là như thế này, việc gì trong mắt anh cũng không quan trọng, cũng không phải việc lớn, không là cái gì hết. Bình thường thì Lương Hoà luôn khâm phục và thích tính bình tĩnh của anh, nhưng bây giờ thì không, cô chán ghét nó. Lương Hoà nói: “Em không muốn về!”

“Không muốn về?” Từ cuối cùng anh hỏi với âm độ hơi cao.

Lương Hoà gật đầu, vẫn không ngẩng lên nhìn anh, chỉ có thể nghe thấy tiếng anh thở dài khe khẽ, rồi hơi thở anh tới gần hơn, Lương Hoà lại trở nên không bình tĩnh. Định ngẩng đầu lên nhìn đã cảm thấy choáng váng quay cuồng, suýt nữa hét âm lên, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ anh. Lúc này mới biết mình đã bị chồng bế bồng trong vòng tay.

“Anh muốn làm gì?”

Cố Hoài Ninh nhìn cô cười nhẹ, anh ghé sát xuống mặt cô, nói rất khê: “Đưa em về nhà!”

o—————o

Hai người về tới nhà trời đã khuya, Lương Hoà lạnh run cầm cập, mở cửa ra liền vội vàng chạy vào phòng bật nước nóng lên tắm.

Cố Hoài Ninh xếp vali quần áo vào phòng trong, trông thấy bóng dáng cuống quýt hốt hoảng của Lương Hoà anh lại nhớ tới lúc lần đầu tiên đưa cô về Cố viên ra mắt. Tối hôm đó cô cũng vậy, một khi tâm trạng bất an lo lắng sẽ tìm một nơi để tránh đi, nhưng điều này cô lại làm bằng một cách vô cùng vụng về, cố gắng giấu diếm đến thế nào anh cũng dễ dàng phát hiện ra. Dẫu anh có muốn giả vờ như không thấy cũng không thể được.

Cởi áo khoác vút lên ghế, anh đi vào bếp. Dụng cụ nồi niêu xoong chảo ngăn nắp chỉnh tề, sạch sẽ tới mức anh sờ không thấy chút bụi bặm nào. Mở tủ lạnh ra, bên trong chỉ có mấy hộp sữa tươi cùng vài chai nước

khoảng, ngoài ra không có đồ ăn nào khác, ngay cả rau củ cũng không có. Thở dài một hơi anh lần mò trong trí nhớ lục tìm một ít gạo, bật bếp lên nấu cháo.

Cửa phòng tắm bật mở, tiếng bước chân tới thật gần, Cố Hoài Ninh không quay đầu lại, giọng trầm trầm nói: “Đợi một chút anh đang nấu cháo, em sấy tóc cho khô đi.”

“Không cần nấu đâu, em uống một ly sữa cũng được.”

Nghe thấy tiếng cô mở cửa tủ lạnh, Cố Hoài Ninh dừng tay thái hành quay đầu lại, chậm rãi nói từng chữ: “Anh nói là đang nấu cháo rồi, bỏ sữa đi.”

Giọng nói của anh đầy vẻ nghiêm khắc đến không ngờ, kể từ khi kết hôn với nhau đến giờ anh chưa từng nói giọng đó với Lương Hoà, bàn tay cầm sữa của cô cứng đờ, đứng im tại chỗ.

Có lẽ thấy mình nói hơi quá, Cố Hoài Ninh dừng lại một chút, chỉ bình sữa trong tay Lương Hoà, nói: “Sữa đó đã hết hạn sử dụng rồi.”

Lương Hoà cúi đầu khẽ “ồ” một tiếng, như là thừa nhận, lại giống như tủi thân, cô ném bình sữa vào thùng rác rồi bước ra ngoài.

Cố Hoài Ninh dễ dàng nhận ra sự uể oải của cô, lòng anh bưng lên cảm giác lo lắng. Thật ra anh không muốn nổi giận với cô chút nào, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm xúc phức tạp như vậy. Mất nhắm lại, rất nhanh anh lại mở ra, nhìn xung quanh trong phòng bếp một vòng, rất gọn gàng, sạch sẽ, tới mức anh không có chút cảm giác ấm cúng nào cả. Ý nghĩ này làm anh cảm thấy rất tệ.

Bật chế độ tự nấu lên, anh rửa tay rồi đi ra phòng khách.

Cô đang ngồi trên sofa lau tóc, mái tóc dài ướt sũng, cho dù cẩn thận tới mấy cũng bị rụng và đứt không ít sợi. Lúc bình thường Lương Hoà cũng không quan tâm chăm sóc tóc nhiều lắm, huống hồ bây giờ tâm trạng lại đang buồn chán, cô lau lung tung, mái tóc đã rối lại càng rối thêm.

Chiếc khăn đột nhiên bị lấy khỏi tay, thay vào đó là một chiếc khăn khác, khô hơn, và ấm hơn, trùm lên mái đầu cô. Còn có thêm một bàn tay mạnh mẽ, nhẹ nhàng lau tóc cô một cách cẩn thận. Bàn tay rộng ấy vuốt lên từng chỗ rối trên mái tóc, gỡ nó ra, động tác so với cô cẩn thận hơn không biết bao nhiêu lần.

Lương Hoà buông thông đôi tay xuống, mũi lại bắt đầu cay cay, hốc mắt bắt đầu ươn ướt. Luôn luôn đều là như thế, mỗi lần anh đối xử dịu dàng, cô sẽ lập tức không thể chống đỡ được.

Mái tóc khô nước dần, anh lấy khăn mặt đi lộ ra đôi mắt đỏ bừng của Lương Hoà. Cô giật mình cảm vội lấy góc khăn lau nước mắt.

Cố Hoài Ninh thấy cô bối rối thì mỉm cười, nói: “Anh xin lỗi vừa rồi đã to tiếng!”

Cô lắc đầu: “Không sao, sữa đó cũng hết hạn sử dụng thật mà, em mua lâu rồi.”

Anh kéo chiếc khăn ra khỏi mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mình, đôi mắt anh rất đen, trong đồng tử trong trẻo kia có hình bóng cô, nhỏ bé, nhưng tròn vẹn, “Vậy đừng khóc nữa!”

Lương Hoà sững sờ.

Trước đây cô chưa từng nghĩ tới những chuyện như thế này sẽ xảy ra trong cuộc sống của mình, chưa từng hình dung tới. Trước khi kết hôn cũng chưa từng đi xem mắt hoặc hẹn hò với một ai. Tốt nghiệp Đại Học xong thì tìm được việc một cách thuận lợi, mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc. Cuộc đời cô cho đến lúc hai mươi tư tuổi mới chỉ có hai sự kiện khổ sở và đau đớn là lúc ba mẹ mất, và lúc cả bà ngoại cũng rời bỏ cô mà ra đi. Nhưng kể cả cho đến lúc đó Lương Hoà cũng chưa kịp quen sống độc lập một mình một người, bởi vì không bao lâu sau đó cô đã kết hôn với Cố Hoài Ninh rồi. Cô chưa kịp thấm thía sự cô đơn thì đã có người đến bên mình, cùng sống cùng chia sẻ, một người tuy không quen thuộc lắm, nhưng lại là người mà cô có thể dựa vào.

Một người, mà ở trước mặt anh cô có thể cắn răng đến mức chảy máu rồi nuốt, không sợ anh cười nhạo, một người, mà ở trước mặt anh cô không cần phải kìm chế cứ thoải mái khóc, phát tiết những hờn tủi trong lòng mình.

Tới lúc nụ hôn ấm áp của anh rơi trên mặt Lương Hoà mới biết mình đã khóc nhiều như thế nào. Cô hốt hoảng xoay đầu tìm khăn lau nhưng không thoát được khỏi vòng tay của anh. Cố Hoài Ninh giữ chặt eo cô, chỉ dùng một tay đã nhấc được cả người cô rời khỏi ghế. Lương Hoà chưa kịp hét lên đã thấy mình được đặt ngồi trên đùi anh.

Lương Hoà buồn rầu nghĩ, tự nhiên nhấc cô lên đây ngồi làm cái gì, muốn cướp chỗ ngồi của cô thì cứ nói một câu. Dòng suy nghĩ của Lương Hoà đột nhiên bị cắt đứt đi.

Bàn tay anh giữ chặt lấy cằm, Lương Hoà không nguẩy đầu ra được, theo bản năng hai tay cô tì vào ngực anh, muốn đẩy ra, nhưng lập tức đôi môi gợi cảm kia đã cuốn lấy môi cô trong một nụ hôn gấp gáp và cuồng nhiệt. Tay anh rộng và ấm, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, giữ chặt lấy. Cô muốn cự quạ nhưng không thể cự được vào chỗ nào.

Sức mạnh của anh như thế nào cô đã sớm được thể nghiệm, lần trước lúc anh bị thương Lương Hoà còn giãy không ra, nói gì là bây giờ, đôi bàn tay anh lạnh lạnh, hoàn hảo, không bị sứt mẻ xây xước chỗ nào hết. Bàn tay không hề an phận thủ thường chu du khắp nơi trên người cô, cần quấy vuốt ve, khiến cơ thể Lương Hoà run lên từng đợt. Không thể thể được, không nên, cô đang khóc mà, anh nên an ủi cô mới phải, làm sao anh có thể.. có thể nổi ham muốn vào lúc này?!

Khi cơn cuồng nhiệt qua đi Lương Hoà đã thở không nổi, anh buông lỏng người cô ra một chút, vỗ nhẹ lên lưng cô. Lương Hoà tựa đầu vào vòm ngực rộng của anh, nói một cách rầu rĩ:

“Sao đột nhiên anh lại về?”

Anh khẽ trả lời: “Có một số việc cần phải về Tổng cục để xử lý, sẵn tiện thăm một người bạn cũ.”

Câu trả lời thẳng thắn của anh khiến Lương Hoà cảm thấy tuyệt vọng. Chẳng nhẽ anh không thể nói một câu để an ủi cô hay sao? Cho dù là nói lừa dối cô cũng được vậy? Lương Hoà oán thầm trong lòng, muốn hét anh mấy câu, nhưng mà chỉ dám nghĩ như vậy thôi, còn làm thì tuyệt đối cô không dám làm gì hết, tiếp tục vùi mặt vào cổ anh, khẽ “ừm” một tiếng.

Cố Hoài Ninh thấy vợ như vậy thì làm sao có thể không biết tâm sự của cô, anh hơi nhếch miệng cười, hôn tóc cô, “Thất vọng lắm phải không?”

“Không đâu.”

Lương Hoà tự hào mình nói dối mặt không đỏ, tim không đập. Nhưng chưa kịp bội phục chính mình thì vành tai đã bị anh ngậm lấy, lại còn cắn khẽ một cái. Bị đau, Lương Hoà sờ tai trừng mắt nhìn anh. Ngược lại, anh chẳng tỏ vẻ gì là hối lỗi cả, khoé miệng lại nhếch lên cười khẽ khiến cô mê muội, “Nói dối đáng bị trừng phạt.”

Hừ, đã biết cô nói dối còn hỏi làm gì chứ? Lương Hoà do dự thầm nghĩ, tuy rằng anh yêu cô thật, nhưng không biết được trong lòng anh cô có quan trọng đến mức như lời bà Lý Uyển đã nói hay không. Cô chán chừ một chút rồi đem chuyện xảy ra ở Húc Dương cùng Lục Thừa Vấn kể cho anh nghe.

Cố Hoài Ninh nghe xong thì nhướn mày: “Vậy anh ta là Tổng biên tập của em hả?”

“Đúng vậy!”. Lương Hoà gật đầu.

“Có Tổng biên tập nào lại túm tay kéo nhân viên của mình ở giữa đường không?” Giọng anh cao lên, có vẻ không đồng tình chút nào.

“Ôi, đó chỉ là...” Vừa nói tới đây Lương Hoà đột nhiên dừng lại, hiểu ra điều gì đó ngẩng đầu nhìn anh, “Anh... anh đang..”

Chữ “ghen” chưa kịp được cô nói ra, Cố Hoài Ninh liền gật đầu ngay, thái độ vô cùng thành thật, “Hình như là có một chút.”

Phong thái gọn gàng, dứt khoát. Đáp án trực tiếp, thẳng thắn. Lương Hoà cảm thấy da mặt mình lại trở nên hồng hồng rồi, mặt đỏ bừng tới tận mang tai, đỏ tới mức anh nhìn mà nhìn không được, ngón tay nâng cằm cô lên: “Còn chuyện gì chưa kể, nói tiếp anh nghe?”

Lương Hoà bày ra vẻ mặt vô tội: “Đâu còn gì nữa đâu?”

Mày anh nhần lại ngay: “Phùng Trạ nói chiều nay em gặp mẹ, sao không nhắc tới chuyện này?”

Vậy là anh cũng biết rồi, thế thì còn hỏi cô làm cái gì. Lương Hoà lúng túng mở miệng “Không phải anh cũng biết rồi còn gì nữa. Vả lại cũng có chuyện gì đâu, con dâu làm mẹ chồng giận cũng chẳng phải là chuyện gì đáng tự hào.”

Không phải là chuyện đáng tự hào, càng không phải là chuyện cô có thể làm. Cô vợ này của anh, đôi khi ngay cả chính Hoài Ninh cũng bất ngờ. Nhìn dịu ngoan như vậy mà có thể khiến mẹ anh tức giận, nhất định là chỉ có liên quan tới anh thôi. Cố Hoài Ninh không phải là không biết tính khắt khe khó tính của mẹ mình. Chắc chắn Lương Hoà rất khó đối phó với bà. Tội nghiệp.

“Được rồi, em đừng lo về vấn đề này, anh sẽ nói chuyện với mẹ.” Tay anh ôm cô siết vào lòng chặt hơn một chút, hỏi nhẹ: “Đói bụng chưa?”

Thấy Lương Hoà gật đầu, anh cười hài lòng, “Anh cũng đói!”.

May là anh nấu cháo rồi, Lương Hoà dợm đứng dậy chuẩn bị đi lấy cháo, vừa nhắc chân ra xỏ vào dép lê đã bị anh kéo trở về, lại ngã nhào vào trong lòng anh.

Cô bối rối, “Anh không muốn ăn hả?”

Cặp lông mày kia nhíu lại “Tất nhiên là muốn ăn chứ!”

Chẳng qua là muốn ăn món khác thôi. Trong lúc cô còn ngẫm nghĩ, bàn tay anh đã vung lên, cởi bỏ gọn gàng sạch sẽ áo xống trên người cô. Cô mới tắm xong, ăn vào hẳn là sẽ vô cùng ngon miệng.

Lương Hoà ngây ngốc, suy nghĩ chậm chạp, mãi tới lúc anh mạnh mẽ hành quân ra trận, mới hiểu ra được chính mình mới là đồ ăn.

34. Chương 39 - 40

Em có nguyện ý đi cùng anh không?

Sáng hôm sau Cố Hoài Ninh thức dậy trước. Lần này anh quay về đúng là có công việc thật. Chính uỷ Trương của Đoàn bộ bị bệnh nằm viện đã một năm nay, không đi đứng được, cho dù khôi phục lại sức khoẻ như cũ cũng không có nhiều khả năng sẽ quay lại công tác ở đoàn Phòng Hoá nữa. Cấp trên cũng đã hạ điều lệnh chuyển ông tới nhận chức ở Tổng cục Hậu Cần, công việc nhàn hơn rất nhiều, đồng thời cũng đã điều một người khác lên thay chức ông. Điều lệnh đã được ban ra từ sớm, đáng lẽ có thể trực tiếp gửi tới cho Chính uỷ Trương. Nhưng hai người cùng nhau làm việc đã ba năm nên Cố Hoài Ninh cảm thấy mình nên tự đi gặp ông vẫn tốt hơn. Thứ nhất là đến thăm ông, thứ hai là nói về chuyện điều chuyển công tác.

Lúc anh dậy Lương Hoà vẫn còn ngủ, cả người cô cuộn tròn như tôm trong chăn, nhìn trông giống như một con nhộng. Anh vô thức mỉm cười, tự tay kéo chăn lại, vuốt tóc cho cô. Bàn tay lơ đãng chạm phải gò má Lương Hoà, cảm giác mềm mại, trơn nhẵn khiến anh dừng lại lưu luyến một chút. Cô hơi giật mình.

Cố Hoài Ninh sững sốt, anh muốn bật cười lên. Tối qua anh không khống chế được đã làm đau cô. Có điều, thể lực của vợ quá kém, có lẽ đã đến lúc phải rèn luyện mới được. Anh nhíu mày ngẫm nghĩ về điều này, âm thầm quyết định.

Bàn tay chạm tới núm vặn cửa phòng, không thềm quay đầu lại nhìn “con nhộng” trên giường, anh nói chậm rì rì: “Anh làm bữa sáng rồi, trước khi đi làm nhớ ăn đi một chút nhé. Anh có việc đi trước đây!”

“Con nhộng” đang giả vờ ngủ khê động dậy một chút, chờ tới khi cửa phòng hoàn toàn khép lại mới dám mở mắt ra nhìn. Cô nhin không được tự khinh bỉ chính bản thân mình, không phải lần đầu tiên làm tình, thẹn thùng cái gì chứ. Nhưng mà có kết quả giống nhau là được rồi, cô lại hôn mê bất tỉnh như trước.

Chậm rãi ăn bữa sáng xong lúc đến công ty cũng không còn sớm nữa. Hạ An Mẫn đi công tác mới về, trên tay đang cầm ly cafe nóng hổi. Thấy Lương Hoà đi vào liền vùng lên ôm chặt lấy cô. Cô cô phải ra ngoài viết bài xã hội mấy hôm, da đã đen nhẻm đi trông thấy.

Lương Hoà cười trêu ghẹo: “Hê, nhóc, làm sao mà chỉ mới vài ngày đã không giống người thế này?”

Hạ An Mẫn giận dữ trừng trừng nhìn cô, lại cao thấp đánh giá Lương Hoà từ trên xuống dưới, cười gian: “He he, mới mấy ngày không gặp đã tràn ngập mùi quyến rũ rồi nha, sung sướng dễ chịu lắm phải không?” Nói xong còn quệt ngón tay qua gò má cô.

“Mình á? Mình sắp xong đời rồi!”

Nói tới đây Lương Hoà dừng lại, liếc về phía văn phòng của Lục Thừa Vãn, cửa phòng khép hờ, hình như vừa có người mới đi vào. Đột nhiên cửa bị kéo ra từ bên trong, sếp Lục cùng Chu Cánh hai người sóng vai nhau bước ra, Lương Hoà bị bắt gặp đang vụng trộm nhìn thì xấu hổ cúi đầu xuống.

Lục Thừa Vãn thoáng nhìn qua cô, bước chân vẫn không dừng lại đi ra ngoài. Ngược lại Chu Cánh lại tươi cười gật đầu với Lương Hoà. Từ văn phòng còn một người đồng nghiệp khác đi ra theo, anh ta cho cô biết chuyện phỏng vấn của Húc Dương cô không phải làm nữa, sẽ được chuyển sang cho anh ta phụ trách. Lương Hoà buồn bực một chút, nhưng dù sao như vậy cũng tốt hơn là mọi việc hồng bát hết cả. Cô nhún vai, lôi mọi tài liệu liên quan đến Húc Dương từ trong ngăn bàn ra đưa cho đồng nghiệp, còn dặn dò cẩn thận lại một lần.

Người đồng nghiệp cười với vẻ ngượng ngịu “Cô Lương, thật ngại quá!”

Lương Hoà cười, tỏ ý không sao cả. Ngược lại Hạ An Mẫn lại tỏ vẻ bất mãn, nhỏ giọng than thở “Hừ, sướng quá chứ ngại cái gì!”. Người đồng nghiệp nghe thấy câu này thì mặt xanh mét, thấy vậy Lương Hoà vội thúc Hạ An Mẫn một cái, ngăn cản không cho cô nói tiếp.

Bởi vì bài viết về Húc Dương mất nhiều thời gian, cho nên lúc đó Lương Hoà không nhận bất cứ nhiệm vụ nào khác. Bây giờ không phải làm việc kia nữa thì lại không còn việc gì để làm, cảm thấy rảnh rỗi vô vị. Nhìn xung quanh các đồng nghiệp đều bận rộn, cô thở dài, định tìm việc gì đó làm giúp mọi người thì điện thoại vang lên báo có tin nhắn. Lương Hoà mở ra, mặt mày lập tức hớn hờn lên.

“Nhớ phải ăn cơm trưa nhé!”

Là tin nhắn của anh! Tuy rằng câu chữ đơn giản đến mức ngán ngẫm, Lương Hoà cảm thấy thật lãng phí tiền cước gửi tin nhắn, nhưng người như anh mà cũng chịu động tay viết tin chỉ để dặn cô một việc cón con như vậy Lương Hoà cũng đã thoả mãn lắm rồi. Cô đặt điện thoại xuống bàn, quay sang định rủ Hạ An Mẫn đi ăn trưa lại nghe tiếng di động vang lên. Một tay bấm tắt máy tính, một tay Lương Hoà ấn phím nghe.

“Alô?”

Cô nói rất nhẹ nhàng, thật lâu sau đầu dây bên kia mới lên tiếng, “Mẹ đây!”

“Vâng, mẹ ạ?”

Bà nghe thấy giọng nói nhu thuận của cô thì hơi vừa lòng, loay hoay chọn tư thế ngồi cho thoải mái rồi nói: “Bây giờ đang ở Toà soạn phải không, mẹ đã nói với sếp thay con rồi, bây giờ ra ngoài một chút, mẹ có việc muốn nói.”

Lương Hoà nhúm mày lại, hỏi: “Mẹ đã xin phép rồi ạ?”

Bà hiểu ý cô muốn nói gì, bổ sung lại, “Yên tâm, không sao, chỉ thay con xin nghỉ nửa buổi thôi. Xuống đây đi, mẹ đang ở vườn hoa phía sau Toà soạn.”

Tắt điện thoại xong Lương Hoà nói qua với Hạ An Mẫn rồi khoác áo đi xuống lầu. Hôm nay thời tiết lạnh hơn hôm qua rất nhiều, dự báo nói không lâu nữa tuyết sẽ rơi, may là sáng nay cô mặc thêm áo khoác ấm, cho nên không cảm thấy lạnh.

Chiếc xe Bentley đậu ngay chỗ Phòng Trạm thường đứng, lái xe lại không phải là cậu ta, là một người mà Lương Hoà chưa từng gặp bao giờ. Lúc thấy cô cậu ta mỉm cười mở cửa xe giúp. Lý Uyển ngồi trong xe, mặc một bộ đen tuyền, đột nhiên Lương Hoà có cảm giác hơi lạnh lẽo dâng lên trong lòng.

“Lên đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.”

o—————o

Xe dừng ở góc đường gần một công viên. Dừng xong lái xe lập tức xuống xe bỏ ra ngoài đứng. Lương Hoà cảm thấy khẩn trương lên. Mẹ chồng cố ý đến công ty tìm cô nói chuyện, còn dùng lái xe khác mà không phải Phùng Trâm, như vậy rõ ràng chính là muốn tránh không cho người khác biết. Không hiểu bà muốn nói chuyện gì đây.

Lý Uyển đưa một chiếc túi đựng tập hồ sơ thật dày đưa ra trước mặt cô, Lương Hoà kinh ngạc cầm lấy.

“Hoà Hoà, chắc là còn nhớ rõ Lương Quốc Danh và Tương Viện chứ?”

Bàn tay đang mở túi giấy của Lương Hoà dừng lại, run lên. Sắc mặt cô trở nên tái nhợt hẳn, “Đó là ba mẹ của con!”

“Ồ, nếu không lầm thì ba mẹ con qua đời đã ba năm rồi phải không?”

“Vâng ạ.”

Lúc đó cô còn học Đại Học ở bên Anh. Vào một ngày Lương Hoà nhận được điện thoại của bà ngoại, mới biết ba mẹ đã bị tai nạn xe. Điều châm chọc là lúc xảy ra tai nạn hai người đang trên đường đi Toà Án giải quyết việc ly hôn. Ba và mẹ sống với nhau không hoà thuận điều này Lương Hoà vốn đã biết, hai người mâu thuẫn cả cuộc đời, cuối cùng đến lúc chết vẫn không tách rời nhau được. Nhưng cô không hiểu, chuyện đã ba năm rồi, bây giờ mẹ chồng cô nhắc tới họ để làm gì?

“Dừng ngạc nhiên. Lúc Hoài Ninh đem con về nhà đó hai đứa cũng đã kết hôn rồi, mọi sự đã xong vãn đã đóng thuyền. Mẹ thấy con cũng hiền lành nhu thuận, nên cũng chiều theo ý nó. Dù sao từ nhỏ đến lớn mọi việc nó đều tự mình quyết định, nó muốn kết hôn ba mẹ vui còn không kịp nữa là. Có điều người thân của con từ đầu đến bây giờ chúng ta vẫn không gặp thấy một người nào, cho nên hơi tò mò. Bọn họ đều mất cả rồi sao?”

Đều mất cả rồi, ba mẹ cô cùng bà ngoại, tất cả đều mất rồi.

Thấy sắc mặt càng lúc càng tái của Lương Hoà, Lý Uyển dịu giọng xuống “Mẹ không cố ý gợi lại chuyện quá khứ, chỉ là có một vài vấn đề muốn hỏi con cho rõ. Theo mẹ biết được thì, trước khi ba mẹ con mất hai người luôn luôn cãi vã đòi ly hôn, con có biết nguyên nhân vì sao không?”

Lương Hoà mở miệng, lắc đầu “Chẳng nhẽ không phải vì tình cảm tan vỡ hay sao ạ?”

Lý Uyển cười nhẹ “Vây chắc là con không biết rồi. Lúc còn sống ba con công tác ở Sở công an thành phố C, bị tố giác vì tội tham ô. Mẹ con sợ bị liên can nên trước đó đã đưa con ra nước ngoài, sau đó mới đòi ly hôn với ba con, ai ngờ, a...”

Tiếng cười khê cuối cùng của bà nghe vào tai cô giống như kim đâm, giống như châm chọc, mỗi một lời bà nói ra như đạn oanh tạc, Lương Hoà nghẹn không phản bác được một câu nào.

“Nếu ba con không chết đúng lúc đó, chỉ e là bây giờ còn đang ngồi tù, còn con, làm sao có thể có cuộc sống vô lo thành thoi như bây giờ được? Là con gái của tội phạm, cái danh hiệu đó đâu phải là tốt đẹp gì. Còn nữa, những việc này Hoài Ninh chưa biết phải không?”

Lương Hoà dừng lại những suy nghĩ cuồng loạn trong lòng, cô cảm thấy thật buồn cười. Lúc này, cô rất muốn giống như nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết tình yêu đứng bật dậy, hét vào mặt bà mẹ chồng độc ác mấy câu “Tôi không tin! Tôi không tin! Tôi không tin!”. Nhưng mà ba mẹ của cô đã mất đi lâu lắm rồi, có những ký ức trong cô đã trở nên mơ hồ. Cô chỉ nhớ rõ, đúng thật là mẹ đưa cô ra nước ngoài, khi cô đến Anh xong xuôi lại gửi vào tài khoản cho cô một số tiền rất lớn. Lúc đó Lương Hoà chỉ nghĩ là nhà mình giàu, có số tiền như vậy thì đã sao, chưa bao giờ cô suy nghĩ sâu xa hơn về những việc đó.

Cô cũng chưa từng nghĩ đến, người ba phúc hậu với cái bụng phệ vì bia kia, luôn cười hiền lành với cô, vô cùng yêu thương đứa con gái là cô, lại sẽ tham ô. Giờ phút này Lương Hoà hận chính bản thân mình, đã không biết một chút gì hết, ngay cả chuyện biện giải cho ba mình một câu cô cũng không thể cất lời lên được. Bởi vì mẹ chồng cô đã có tài liệu chính xác, nói có sách, mách có chứng. Lương Hoà thậm chí còn không có can đảm tiếp tục mở túi ra xem trong đó có những gì.

Một lát sau cô mở miệng, không khóc chút nào nhưng giọng nói khàn hẳn đi, “Vây, mẹ cho con biết chuyện này là có ý gì?”

Lý Uyển vỗ nhẹ lên bàn tay cô, “Mẹ không có ý gì cả, ai..., già cả rồi hay nói chuyện đầu đầu không ấy mà, ở bên cạnh thì chẳng có ai bầu bạn cùng. Lúc trước mẹ cũng đề cập với con nhiều lần rồi, chuyện con khuyên nhủ Hoài Ninh trở về đây ấy, không phải con đã quên rồi chứ?”

Ngay cả nhíu lông mày Lương Hoà cũng không có sức lực để làm, hai vai sụp rũ xuống. Ý tứ của bà cô hoàn toàn có thể hiểu được, chỉ cần cô có thể khuyên được Cố Hoài Ninh quay về, như vậy những chuyện này anh sẽ không được biết. Lương Hoà cảm thấy thật buồn cười, người mẹ này có lẽ yêu con mình quá, đến mức khuyến khích Chu Cánh huỷ kế hoạch hợp tác với cô, bức cô nghỉ việc, bây giờ còn lấy ba cô ra uy hiếp cô nữa, tất cả những kế hoạch này chỉ nhằm mục đích muốn cô kéo con trai bà quay về. Điều càng làm Lương Hoà buồn cười hơn là, giờ phút này cô có thể trấn định nhìn bà nói: “Con biết rồi.”

Lương Hoà không biết mình xuống xe như thế nào, bước chân lảo đảo không vững liền bị một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy. Ngẩng đầu nhìn lên thì ra là lái xe. Cậu thanh niên trẻ thấy vẻ mặt hoảng hốt của Lương Hoà thì khẽ dặn: “Chị dâu, cẩn thận một chút!”

Cô cười gượng gạo, xem như đáp lời. Tình cảnh này khiến Lương Hoà giật mình.

Đột nhiên cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Cố Hoài Ninh, lúc đó cô vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, báo rằng bệnh của bà ngoại trở nên nguy kịch. Lúc cô tới bệnh viện bà ngoại đã hấp hối rồi, mọi khí lực lúc đó chỉ đủ để bà nói với cô một câu duy nhất. Câu nói đó xem như di ngôn, Lương Hoà luôn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

“Hoà Hoà, bà không cầu gì cả, con hãy tìm một người đàn ông tốt mà lấy làm chồng, đừng giống như mẹ con.”

Sau đó bà ngoại ngừng thở. Các bác sĩ cùng y tá xoay xung quanh bận rộn, còn cô thì tinh thần mơ hồ không mục đích bước chậm chạp trên hành lang. Đi mãi, tới lúc đụng vào vai một người, lúc cô sắp ngã sắp xuống thì người ấy vươn ra một cánh tay, nhẹ nhàng đỡ lấy cô, cũng nhẹ nhàng dặn: “Cẩn thận một chút!”

Mùi hương thanh mát phảng phất qua mũi, Lương Hoà hoàn hồn ngẩng đầu lên, điều đầu tiên đập vào mắt là chiếc cúc áo thứ nhất trên bộ quân phục, nhìn lên trên một chút nữa, chính là khuôn mặt anh, Cố Hoài Ninh.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp nhau, bởi vì đó là ngày bà ngoại mất cho nên cô luôn không muốn nhớ lại. Vì thế anh cũng không nhắc tới, nhưng cô lại luôn nhớ rõ từng lời trong câu nói của anh.

“Người đã mất rồi thì không thể sống lại được, cô đã đồng ý với nguyện vọng của bà rồi, bà ra đi cũng cảm thấy thanh thản.”

Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, anh cười nhẹ: “Bạn của tôi nằm cùng phòng bệnh với bà ngoại cô, nên tình cờ tôi nghe được.”

Sau đó cô xử lý hậu sự cho bà ngoại, còn anh thăm bạn, sau đó nữa, là hôn lễ của hai người.

Lý Uyển đã nắm trúng ngay huyết mạch của cô, Cố Hoài Ninh chính là cái phao cứu sinh của Lương Hoà, cô gắt gao bám lấy cho dù chết cũng không buông tay ra, cách cô giữ lại anh vừa kì quái vừa vụng về, lần nào cũng vậy, thậm chí ngay cả lần thổ lộ đầu tiên. Cô không biết xấu hổ nói thích anh, yêu anh, thật ra chỉ vì cô sợ anh rời bỏ mình mà thôi.

o—————o

Một trận gió lạnh thổi ập tới khiến Lương Hoà bừng tỉnh khỏi hồi ức. Chiếc xe Bentley màu đen đã đi tự lúc nào. Xung quanh yên tĩnh đến mức vắng lặng. Lương Hoà lấy điện thoại trong túi ra, ngón tay chân chừ dừng trước cái tên anh một lúc lâu, do dự, cuối cùng bấm gọi cho anh. Ở bên kia anh bắt máy rất nhanh, giọng vô cùng nhẹ nhàng:

“Em ăn cơm chưa?”

“Em chưa.” Nói chuyện với mẹ chồng lâu quá, đã qua cả giờ ăn trưa rồi. Nhưng lúc này bụng lại không cảm thấy đói.

“Có nhận được tin nhắn của anh không?”

“Có.”

Anh im lặng một lát, sau đó hỏi “Em đang ở đâu?”

Cố Hoài Ninh đến rất nhanh, chiếc xe Audi màu đen ấy dễ nhận ra vô cùng, cô mỉm cười chào anh từ thật xa. Anh xuống xe, sắc mặt không đẹp một chút nào. Cô mặc kệ, kéo tay anh áp lên má mình. Bàn tay anh ấm áp, sưởi ấm cả người cô trong gió lạnh.

“Sao lại đứng ở đây?”

Đôi mắt màu hổ phách lưu chuyển, sau đó cười trả lời anh “Em muốn sớm gặp anh nên đứng đây đợi.”

“Sao không đi ăn cơm?”

“Anh dẫn em đi nhé?”

Cố Hoài Ninh nhìn cô, cảm giác được có chuyện khác thường. Anh trầm ngâm một lát, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lương Hoà cười khê, cúi đầu vào ngực anh, giọng rầu rĩ, “Dẫn em đi uống rượu đi.”

Anh hừ nhẹ một cái, “Có cần anh phải nhắc lại cho em biết tử lượng của em như thế nào không?”

“Chỉ một lần.” Cô lắc lắc một ngón tay trước mặt anh, “Chỉ một lần thôi, nhé, được không?”

“Một chai rượu đổi lấy tâm sự của em?”

Anh nhú mày hỏi nhẹ, người trong ngực anh lập tức im bất không trả lời. Thật lâu lâu sau, anh đành thở dài, “Được rồi, đi nào!”

Anh đưa cô quay về nhà, trên đường về ghé vào siêu thị mua hai chai bia. Lương Hoà tròn mắt nhìn anh trững trững, đầy vẻ bất mãn, nhưng nhớ tới tử lượng của mình cô liền im không dám nói gì. Cô uống rượu quá kém, kém tới mức không dễ dàng dám thử uống.

Cầm hai cái ly từ trong bếp ra, đặt trước mặt anh một cái, cái còn lại của cô thì rót bia ông ọc thật đầy, lườm anh nói: “Không rót cho anh đâu, đồ hẹp hòi!”

Anh bật cười, vợ anh chưa uống mà đã bắt đầu say rồi. Không thèm chấp cô, anh kéo ghế ngồi xuống, nhìn cô uống. Theo dáng vẻ đó anh đoán cô lại có chuyện không vui. Đột nhiên anh nghĩ tới chuyện sáng nay vừa nói với Chính uỷ Trương, nên thử mở lời thăm dò Lương Hoà.

“Lương Hoà, em có thể xin nghỉ việc không?”

“Cái gì?”

Bàn tay cầm ly bia khựng lại, cô nhìn anh bằng đôi mắt không thể tin được. Hôm qua anh còn an ủi cô, nói không cần phải lo lắng, hôm nay lại nói ngược lại hoàn toàn như vậy, chẳng nhẽ anh cũng bị bà mẹ thuyết phục rồi? Lương Hoà phẫn uất vô cùng, đã uống mấy ly bia rồi nên dũng khí của cô bắt đầu bốc lên, đứng bật dậy chỉ vào mũi anh “Anh.. anh cũng nói thế phải không? Cũng muốn ép buộc em có phải không? Tại sao bắt em phải nghỉ việc, yêu cầu gì em cũng đồng ý rồi, vì sao còn phải nghỉ việc, anh..anh..”

Lương Hoà càng nói càng giận, đứng ở đó lắp bắp nói không nên lời. Cô cảm thấy tủi thân vô cùng, nước mắt ứa tràn ra trên má.

Chưa bao giờ anh thấy cô tức giận như vậy, vội vàng đoạt lấy ly bia trong tay Lương Hoà, ngăn không cho cô uống tiếp. Nhìn cô khóc, anh cảm thấy rất bối rối, khổ sở nói “Nín đi, đừng khóc nữa, anh chỉ hỏi xem là em có muốn đi thành phố B cùng với anh không thôi mà, em không muốn nghỉ việc thì thôi vậy.”

A? Lương Hoà tròn to mắt ướn nhìn anh, nín khóc hần.

Cố Hoài Ninh cảm thấy buồn cười, dùng ngón tay quét lau đi nước mắt trên mặt cô, hỏi “Không muốn thật sao?”

Thật ra chuyện này không phải đột nhiên Cố Hoài Ninh nghĩ ra.

Lúc sáng anh lái xe vào bệnh viện thăm Chính uỷ Trương. Ông bị bệnh đã gần một năm nay, có lúc hồi phục được đôi chút, nhưng cũng chẳng được bao lâu sức khoẻ lại sa sút như cũ, đi lại không tiện, do vậy ông cùng gia đình viết báo cáo lên cấp trên, xin không quay về Quân khu B để công tác nữa mà muốn ở lại thành phố C dưỡng bệnh.

Cố Hoài Ninh cũng đã có một thời gian không vào thăm ông. Nay vừa nhìn thấy ông anh sửng sốt một lúc không thể tin vào mắt mình. Trước khi bị bệnh Chính uỷ Trương là người mập mạp nhất nhì trong Phòng Hoá đoàn, nhìn thấy ai ông cũng cười thật tươi trông như Phật Di Lặc. Nhưng bây giờ ông gầy trơ xương trơ cốt, xương gò má nhô hẳn ra. Cố Hoài Ninh gọi vợ ông là Lâm Nhiên ra ngoài hỏi riêng mới biết, ông bị nhiễm trùng đường tiểu, cứ vài ngày lại phải thẩm tách (lọc máu) một lần.

Cố Hoài Ninh bàng hoàng, giấy điều lệnh trong tay bị anh siết chặt tới mức gần như nát một góc giấy, cảm thấy khó có thể tin được chuyện này. “Bệnh tình của chú ấy như thế đơn vị có biết không hả cô?”

“Ông ấy không cho tôi nói, có mỗi Cố Chính uỷ ở Tổng Quân khu xuống thăm mấy lần nên biết, còn lại những người khác không ai biết gì cả.” Giọng bà bình tĩnh, còn an ủi anh “Cố đoàn trưởng, lát nữa lúc gặp ông ấy cậu đừng nhắc chuyện tới chuyện này, mấy hôm nay ông ấy vẫn còn lải nhải, nói mình không sống được bao lâu nữa, cũng giống như cái giường bệnh phía đối diện kia.” Lâm Nhiên nói đến đây thì kìm nén không được mà khóc.

Tầm mắt Cố Hoài Ninh nhìn về chiếc giường đối diện, từ lúc bà ngoại cô mất đi đến giờ, anh đã yêu cầu với bệnh viện đừng cho người nào vào nằm ở đó nữa. Thứ nhất là vì tiện cho việc dưỡng bệnh của Chính uỷ Trương, hai nữa vì nơi đó bà ngoại cô từng nằm, những điều có liên quan tới cô anh muốn giữ gìn cẩn thận.

Sau khi kết hôn với Lương Hoà anh có đến đây một lần, dặn bệnh viện sửa sang căn phòng này lại một chút, tiện cho việc Lâm Nhiên chăm sóc Chính uỷ Trương được dễ dàng hơn, nhưng vẫn giữ lại chiếc giường đối diện đó. Lúc đó anh suy nghĩ rồi rầm phức tạp, mãi anh vẫn không quên được dáng vẻ thần thờ khi bà ngoại mất của cô. Tuy rằng anh chưa lần nào nói cho cô biết điều này, anh sợ sẽ gọi lên quá khứ đau buồn của Lương Hoà.

Ánh mắt Cố Hoài Ninh loé lên, hình như Chính uỷ Trương vừa hơi cự mình. Anh nói khẽ với Lâm Nhiên “Vào thôi cô, chú ấy tỉnh rồi. Cô yên tâm, cháu biết phải làm gì mà.”

Ông Trương thấy anh thì rất vui vẻ, biết chuyện Hoài Ninh đã kết hôn thì rất muốn được gặp vợ anh, nhưng nghĩ lại gặp ở bệnh viện thì không được tiện lắm đành thôi. Cố Hoài Ninh nghe vậy thì mỉm cười không nói, kéo chăn đắp lại cẩn thận cho ông. Ngồi được một lát ông liền đuổi vợ đi ra ngoài, Lâm Nhiên không muốn một chút nào nhưng cũng đành đi ra.

Cố Hoài Ninh cười, “Nói chuyện gì mà lại kiêng dè cô ấy vậy chu?”

Sắc mặt Chính uỷ Trương tái nhợt, cười yếu ớt, “Từ hồi tôi bị bệnh nằm viện đến bây giờ, người đơn vị đến thăm tôi trừ cậu ra chỉ còn có Chính uỷ Cố. Cậu đừng có giấu, tôi đã biết quan hệ của hai người từ lâu rồi.”

Anh vẫn tiếp tục cười, ra hiệu cho ông nói tiếp.

“Sức khoẻ của tôi tôi là người biết rõ nhất, Cố chính uỷ cũng biết chuyện này. Cấp trên đã hết sức tạo điều kiện cho tôi chữa trị bệnh, cũng đã lo chu đáo ẹ con bà ấy, đơn vị cũng đã cấp cho hai mẹ con một nhà ở, còn hứa sẽ nuôi con gái tôi cho tới năm nó mười tám tuổi, thế thôi tôi cũng yên tâm rồi.”

Cố Hoài Ninh nhú mày “Chú Trương, đừng nói gở như vậy.”

Ông khoát tay, nụ cười lại nở trên môi, “Tôi còn chưa nói đến cậu, sau này hai mẹ con bà ấy đến Kinh Sơn, còn phải nhờ cậu quan tâm chiếu cố, tốt nhất là đưa cả vợ cậu cùng đến đó luôn, đỡ phải để cô ấy ở đây cô độc một mình. Đàn ông chúng ta tham gia quân ngũ, quanh năm suốt tháng không ở nhà, cảm thấy có lỗi nhất là với họ, những người luôn chờ đợi chúng ta.”

Mùa đông đã bắt đầu từ lâu, bên ngoài cửa sổ phòng bệnh một nhánh hoa mai vừa nở, bông hoa mai với sáu cánh màu hồng nhạt xinh đẹp lạ thường. Anh lặng nhìn một lát, sau đó nhẹ trả lời đồng ý với ông.

o—————o

Cố Hoài Ninh dứt khỏi dòng suy nghĩ, dời mắt nhìn sang Lương Hoà. Mắt cô vẫn còn ướt, trên má còn vương vài giọt lệ, sững sờ đứng ngẩn ra trước mặt anh. Thở một hơi thật dài, anh nói: “Không muốn từ chức thì thôi, anh không ép buộc em làm điều em không muốn.”

Nói xong anh xoay người cầm ly đi rửa, Lương Hoà vội vàng túm lấy áo anh kéo lại. Đôi mắt cô kích động, vừa khóc xong còn nguyên một vẻ long lanh.

“Không phải là em không muốn nghỉ việc.” Giọng khan khan, Lương Hoà hít hít mũi, nhìn anh “Mà là mẹ sẽ không đồng ý như vậy đâu.”

Anh nói thật chậm: “Anh sẽ nói với mẹ, em không cần phải lo.”

Nếu đơn giản như anh nói thì tốt quá rồi. Lương Hoà ủ rũ cúi đầu, giọng uể oải, “Mẹ luôn muốn anh về lại đây, bây giờ làm sao có thể đồng ý như vậy được.” Lương Hoà ngẩng đầu lên nhìn theo bàn tay anh đang lau mấy cái ly, hỏi nhẹ: “Anh quay về đây được không?”

Động tác của anh hơi dừng lại một chút nhưng vẫn không quay đầu, hỏi, “Đây là ý của mẹ phải không?”

“Đúng vậy!”

Anh xếp ly vào giá nghe “cách cách“, Cố Hoài Ninh quay lại, hai tay nắm lấy bả vai cô, hỏi “Em đồng ý với mẹ những chuyện gì rồi?”

Lương Hoà bị đôi mắt anh nhìn chăm chú làm cho sợ hãi, suy nghĩ loạn cả lên, nói lắp bắp “Em.. em có cái gì để đồng ý với mẹ chứ?”

Anh cười nhạt, vạch trần “Đừng nói dối!”

Bị anh không nể mặt nói thẳng như vậy Lương Hoà lập tức cúi đầu xuống, cảm lại bị anh dùng ngón tay nâng lên, bị bắt đối diện với anh, Lương Hoà hoảng lên đảo mắt trốn tránh.

“Mẹ muốn anh về rất nhiều lần rồi nhưng không được, không ngờ lần này lại dùng em để ép buộc anh, nói đi, mẹ đã nói với em những gì?” Giọng noi tuy cứng rắn nhưng vẻ mặt anh lại rất dịu dàng.

Cô xong rồi, bị cả hai mẹ con anh chèn ép, chẳng nhẽ không thoát được ai hay sao?

Lương Hoà ấp úng trả lời: “Mẹ không nói cái gì cả.”

“Vẫn muốn giấu anh có phải không?”

Lương Hoà không quen nói dối, nếu có nói sẽ dễ dàng bị người ta phát hiện ra, nếu bị phát hiện ra lại rất thành khẩn nhận lỗi, hoặc là cô sẽ không dám nói gì. Chỉ có điều bây giờ cô không muốn cho anh biết. Giữa hai người vốn đã chênh lệch nhau nhiều lắm rồi, nếu chuyện này lộ ra, cô lại càng không xứng với anh nữa. Ngẫm nghĩ một lát, Lương Hoà quyết định, cười gượng gạo nói “Em nói ra nhưng anh đừng kể lại với mẹ, nhé?”

Anh lờm cô một cái làm Lương Hoà rụt đầu sợ hãi, “Mẹ nói là..nói là em nên nhanh chóng sinh cháu nội ẹ, còn nói, ba mẹ già rồi cần phải có con cháu ở gần để bầu bạn, cho nên... làm sao mẹ có thể đồng ý chuyện em đi theo anh được.”

Nói xong cô xấu hổ cười cười, nhưng anh lại tỏ vẻ không tin, nhìn mặt cô chăm chú. Lương Hoà kéo ống tay áo anh giật nhẹ, hỏi “Sao vậy? Anh không tin hả?”

Cố Hoài Ninh nhếch môi cười khê, nắm cổ tay cô: “Sao có thể không tin chứ? Nhưng mà có điều, ngay kia anh đã phải đi rồi, nếu em muốn sinh cháu nội ẹ thì có phải là bây giờ nên cố gắng một chút không?”

Lương Hoà kinh ngạc mở tròn mắt nhìn anh, chưa kịp nói gì đã bị anh túm tay kéo vào trong phòng ngủ.

“Hoài Ninh! Cố Hoài Ninh.. anh.. anh định làm gì?”

Anh không trả lời, dùng gót chân đạp cửa phòng đóng lại, tay thì bận rộn cởi quần áo của cô. Lương Hoà chưa từng thấy anh không kim chế được như vậy, bây giờ nhìn thấy thì bị dọa sợ chết khiếp, cứ túm chặt lấy vai anh không bỏ ra. Anh rất mạnh, cô căn bản không phải đối thủ của anh, không phản kháng được. Quần áo cũng không mặc nhiều, anh vung tay mấy cái đã cởi đi mất quá nửa.

“Cố Hoài Ninh!” Cô hét lên, ghé vào trên vai anh cắn một cái thật mạnh, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt, thấm ướt vào trên vai áo anh, chỉ phút chốc anh liền cảm thấy lạnh lẽo.

Bàn tay anh cứng đờ dừng lại, buông lỏng cô ra, hơi thở anh dồn dập hỗn loạn. Nhìn cô, anh hạ giọng hỏi: “Em không muốn có đúng không? Đã nói dối còn muốn che giấu sự thật?”

Lương Hoà tựa đầu lên vai anh, không lên tiếng trả lời, nước mắt cô rơi thấm qua lớp vải áo, thấm vào da thịt anh. Anh nâng cằm cô lên, nghiêng đầu xuống nhìn, khẽ dỗ dành: “Lương Hoà, có chuyện gì mà không thể nói cho anh biết vậy?”

Câu nói của anh khiến cô giật mình rũ mắt xuống không dám nhìn thẳng anh: “Nếu anh biết thì sẽ chán ghét em à xem.”

Về mặt Cố Hoài Ninh sưng sốt, rồi nói thật chậm, như dỗ cô: “Kể cả như vậy anh cũng muốn được biết.”

Lương Hoà ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của anh. Đôi mắt rất đẹp, đầy vẻ nam tính, sâu thăm thẳm, phía đuôi mắt hơi cao luôn luôn khiến người khác nhìn vào là không tự chủ được, như cô vậy, bị mê hoặc mà tới gần. Ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy anh, cho tới bây giờ vẫn không thể tự thoát ra được. Cô khẽ nói “Ba em là tội phạm tham nhũng.”

“Tham nhũng?” Anh nhíu mày hỏi lại.

“Tuy ông ấy mất đã ba năm rồi. Ba với mẹ sống với nhau vốn không được hoàn thuận, nhưng ba lại rất yêu thương em, lúc nào đi làm về cũng phải ôm em trước rồi mới làm việc khác, em không thể tưởng tượng được ba sẽ là một người như vậy.”

“Nhưng dù sao ba cũng đã qua đời rồi, bây giờ còn nhắc tới mấy chuyện này làm gì?”

“Đó là mẹ anh nói em mới biết, kể cả lệnh truy nã mẹ đều đưa cho em xem, đó đều là những chứng cứ xác thực.” Nói xong Lương Hoà ngẩng đầu nhìn anh, “Có phải anh thấy mình như bị lừa phải không?”

Anh đang nhíu mày phân tích phần đề, đột nhiên bị cô hỏi một câu như vậy thì dở khóc dở cười hỏi: “Tại sao lại phải như thế?”

Cô ủ rũ: “Đó là sự thật mà, anh vốn nghĩ hoàn cảnh gia đình em trong sạch, không có họ hàng nào phiền toái cho nên mới kết hôn với em, bây giờ đột nhiên lại phát hiện ra chuyện này, ngay cả em còn không thể tin được, huống gì là anh.”

Anh có bao giờ suy nghĩ giống như cô nói đâu nhỉ? Cố Hoài Ninh nghĩ một chút rồi nói: “Mẹ đem chuyện này ra để ép buộc em phải không?”. Thật buồn cười. “Nhưng mấu chốt của vấn đề này không phải là anh nghĩ như thế nào, mà là em có để ý hay không.”

Anh nói điều này là hoàn toàn đúng.

“Lương Hoà, ba đã qua đời rồi, không nên phán thêm một lần tội danh nữa cho người đã khuất. Cứ hãy nhớ tới một người ba tốt như vậy thôi, đừng tự làm khổ chính bản thân mình.” Dừng một lát, anh nói tiếp: “Cũng không cần đem chuyện này làm khổ người khác.”

Mọi chuyện có thể đơn giản nhẹ nhàng như lời anh nói được sao? Cô rối rắm do dự trăm ngàn lần, bần khoản buồn rầu mấy chục bận vì chuyện này, tại sao vào tay anh lại trở thành đơn giản như vậy? Anh chỉ nói hai ba câu liền có thể an ủi được cô một cách dễ dàng. Lương Hoà đáp ứng nói: “Em lại nghĩ là anh sẽ để ý.”

Cố Hoài Ninh cười nhẹ, nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào mình nói khẽ: “Anh không thích quan tâm tới những việc vặt vãnh ở xung quanh, thời gian của anh có hạn, anh muốn dùng khoảng thời gian ít ỏi đó cùng em tạo dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn, chứ không phải dùng cuộc đời của anh để đi tìm một người tốt hơn khác. Cho nên anh không muốn ép buộc chính mình, cũng không ép buộc em. Em hiểu không?”

Cuộc sống tốt đẹp hơn. Cô bị cụm từ hoàn mỹ này mê hoặc, ngốc nghếch gật đầu.

“Vậy, em có nguyện ý đi theo anh không?”

Cô cười, tươi như một hoá hoa lê trắng ngần, “Em theo anh!”

35. Chương 41 - 42

Khi anh lái xe dừng trước cánh cổng lớn của Cố viên, Lương Hoà vẫn không yên tâm cẩn thận vuốt lại quần áo của mình, lúc ngẩng lên nhìn anh vẫn chưa hết khấn trương. Cố Hoài Ninh vỗ nhẹ lên mái tóc cô, rồi nắm tay Lương Hoà đi vào trong.

Thím Trương đang quét sân, thấy Tam thiếu gia cùng vợ tới thì toét miệng cười, vội vàng mở rộng cửa phòng khách đón hai người đi vào.

Trên bàn phòng khách đang pha một ấm trà Long Tĩnh, đó là loại trà mà Cố lão gia yêu thích nhất. Lương Hoà nhìn theo ánh mắt của anh, thấy ba chồng đeo kính lão đang ngồi trên sô pha đọc báo. Ông thấy hai người đến thì gật đầu, nhắc nhở ý bảo hai người ngồi xuống ghế.

Tổ vẻ vui mừng nhất vẫn là mẹ chồng, bà nắm tay Lương Hoà kéo cô ngồi xuống bên người mình, một câu cũng không nhắc tới chuyện ngày hôm qua. Bà đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, như thường lệ vẫn trách cứ cô mặc ít để cảm lạnh. Lương Hoà thiếu chút nữa là há miệng phản bác, hôm nay trước khi đi Cố Hoài Ninh đã cố tình chọn quần áo ấm cho cô mặc mà.

“Lâu rồi Hoài Ninh mới về nhà, để lát nữa mẹ nói đầu bếp làm thêm vài món con thích ăn, trưa nay hai đứa ở lại đây nhé!”

Anh tựa lưng vào ghế sô pha một cách nhàn nhã, hai tay đặt trên đùi, nghe mẹ nói thế thì khẽ cười tỏ vẻ đồng ý, quay đầu nhìn Lương Hoà vẫy vẫy tay, ý bảo cô đến bên anh ngồi.

Lương Hoà tròn hai mắt nhìn, tỏ vẻ ngượng ngịu, mẹ chồng lại khẽ đẩy vai cô, nói: “Đây, vợ anh đấy, tự đi mà trông cho yên tâm.”

Khuôn mặt khuất sau tờ báo của Cố lão gia bật cười một tiếng, khiến Lương Hoà đỏ bừng mặt lên. Cô vụng trộm trừng mắt lườm Cố Hoài Ninh, anh lại chỉ thản nhiên mỉm cười.

Thấy hai người thân mật như vậy Lý Uyển cũng tỏ vẻ vui lòng, ít ra điều đó cũng chứng tỏ rằng cô con dâu này rất quan trọng đối với con trai mình. Bà rót ổi người một ly trà nóng, nói: “Hoài Ninh về lần này ở lại mấy ngày hả con?”

“Ngày mai con đi.” Nói xong cầm ly trà lên uống một ngụm, vị đắng làm anh hơi nhịu mảy, nhưng nuốt xuống xong lại có mùi thơm lưu rất lâu trong miệng.

“Sao lại đi nhanh như thế? Sao không ở thêm vài ngày nữa hãy đi?” Nói xong bà nhìn nhìn về phía Lương Hoà, nhưng lúc này cô con dâu lại không ngẩng lên, đang cúi đầu vo tròn vạt áo.

“Sắp cuối năm mà mẹ, nếu con vắng mặt thì binh sĩ làm sao xin giấy phép về nghỉ Tết được.”

Anh tùy tiện lấy một lý do ra chống đỡ với mẹ, vừa dứt lời đã nghe ba mình hừ một tiếng, Cố Hoài Ninh mỉm cười nhìn sang ông. Ông nói: “Chuyện đó không phải cứ có anh mới làm được, không lẽ mọi năm các chiến sĩ đều phải tìm anh để xin phép hết hả?”

Lý Uyển thấy chồng về phe mình thì chậm rãi nói thêm vào: “Ba con nói phải đó, hơn nữa Hoà Hoà vẫn còn ở đây mà. Theo ý con là con sẽ ở lại đơn vị đón Tết sao? Vậy Hoà Hoà làm sao bây giờ? đừng quên hai đứa mới kết hôn nhà, còn chưa được một năm đâu.”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát nói: “Mẹ nói đúng.” Quay đầu nhìn Lương Hoà, anh cầm tay cô: “Trước kia anh quen một mình rồi, nên mấy chuyện này không để ý tới, em đừng buồn anh.”

Trời ạ! Đột nhiên anh nói mấy lời này khiến Lương Hoà mờ mịt không hiểu ra làm sao. Nhưng thấy vẻ mặt anh tỏ vẻ khẩn thiết không như là đang giả vờ, Lương Hoà đành phải nói khẽ: “Em không sao đâu.”

“Hoà Hoà.”

Lý Uyển đột nhiên lớn tiếng gọi làm cô kinh ngạc, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bà Lương Hoà cảm thấy khấn trương lên, theo bản năng cô níu chặt lấy tay Cố Hoài Ninh. Anh lập tức cầm lấy.

“Mẹ, con có cách giải quyết vấn đề này, hi vọng ba và mẹ cũng sẽ đồng ý.”

Ba anh nhìn anh một lát, “Nói đi.”

“Trước khi về con đã hỏi Khoa trưởng Đình của đơn vị rồi, ông ấy nói vẫn còn phòng ở dành cho người nhà của viên chức trong Đoàn bộ. Cho nên con muốn lần này về đưa cả Lương Hoà đi luôn. Ý của mẹ con hiểu, hai vợ chồng không thể luôn luôn ở riêng được, công việc của Hoà Hoà thu xếp cũng dễ, không có vấn đề gì trở ngại cả.”

Trời, mẹ chồng cô có phải là ý này đâu? Lương Hoà rồi bởi hỗn độn.

“Lương Hoà.. theo con đi thành phố B?” Giọng bà Lý Uyển cao vút lên, không không chế được.

“Vâng ạ, tạm thời con chưa về đây. Hơn nữa vợ và con gái của chú Trương cũng qua bên đó, cũng cần con phải quan tâm tới. Hoà Hoà tới đó cũng xem như có bạn.”

Lý Uyển định nói thì Cố lão gia đã chặn ngang, “Chú Trương? Có phải là Chính uỷ Trương ở bên chỗ con không?”

“Ba cũng biết chú ấy à?” Anh hơi kinh ngạc hỏi, “Đúng là ông ấy đấy, vốn là bệnh không nặng gì, nhưng sau lại bị nhiễm trùng đường tiểu, bây giờ cũng yếu lắm rồi. Chú Hai cũng từng đến thăm ông ấy mấy lần, còn dặn đơn vị tạo điều kiện quan tâm tới vợ con ông ấy, làm cho ông ấy yên tâm dưỡng bệnh.”

“Người này ba cũng đã nghe nhắc tới, nhập ngũ năm 79, lúc đó phân đến Đoàn của ba, từng tham gia chiến tranh biên giới Việt – Trung cùng ba nữa. Vết thương trên đùi của ông ta chính là bị ở trận đó, bây giờ nghiêm trọng tới mức như vậy sao?”

Chuyện này thì Cố Hoài Ninh chưa từng nghe, anh cười chậm rãi, “Ba vẫn còn nhớ rõ như vậy à, lúc đó chú ấy vẫn còn là lính mới nhập ngũ sao?”

Cố Trường Chí thở dài, “Ba đã từng phụ trách huấn luyện rất nhiều tân binh, nhưng ấn tượng về người này rõ nhất. Bởi vì vết thương trên chân ông ấy là vì cứu ba mới bị. Nói như vậy mới biết ba có lỗi với ông ấy nhiều, giao ông ấy cho chú Hai con rồi quên luôn. Ai ngờ bây giờ biến thành như thế.”

“Bị như vậy chẳng qua là tai nạn không may thôi, chẳng lẽ hoàn toàn do lỗi của chúng ta hay sao? Tôi thấy chú Hai và Hoài Ninh cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, cũng không cần thiết phải chăm sóc luôn cả vợ con ông ta.”

Lý Uyển mất hứng nói, vừa nói xong liền bị Cố lão gia trợn trừng mắt lên, vẻ bất mãn, “Cái gì mà nói không nợ không thiếu? Chúng ta thiếu người ta cả một mạng sống đó, biết chưa?”

Ông nổi giận lên nói hơi nặng lời. Lý Uyển bị ông quát như vậy lập tức sắc mặt khó coi hẳn, lại không dám nói gì.

Ông cũng mặc kệ bà, nói với Hoài Ninh: “Thôi đi, nếu mấy chuyện này con đã quyết định rồi thì cứ thế mà làm. Đơn vị mỗi tháng trợ cấp cho vợ góa con côi của cán bộ chỉ có hơn một ngàn tệ, con nghĩ cách xem, cố gắng quan tâm tới vợ con chú Trương, đừng để cho cuộc sống của họ gặp khó khăn.”

Cố Hoài Ninh lấy ngón tay xoa đầu lông mày, cười nhẹ “Vâng con biết rồi.”

Cố lão gia quay đầu nhìn thoáng qua Lý Uyển, mặt ông đầy vẻ mất hứng dậm chân đi lên lầu hai. Lý Uyển sốt ruột cũng đi theo ông, trước khi đi còn không quên dặn hai người ngồi đó chờ.

Cố Hoài Ninh cười cười nhìn theo bố mẹ.

Lương Hoà chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm khái thở dài, ở trong nhà này, quả nhiên là đàn ông khí thế hoàn toàn áp đảo phụ nữ.

Đầu bị anh vỗ một chút, Lương Hoà ngẩng lên, nghe anh nói: “Bần thần gì nữa, đi nào.”

“Đi luôn bây giờ hả anh?” Mọi chuyện vẫn chưa xong mà?

Anh nhú mày, “Chẳng lẽ em muốn ở đây ăn cơm?”

Lương Hoà do dự, cô nhớ tới mấy món ngon mà thím Trương đang chuẩn bị.

Cố Hoài Ninh hừ một tiếng, nắm tay cô đi ra ngoài. Anh đã sớm “giáo dục” rồi, bảo đi học nấu ăn với Thím Trương, tới lúc muốn ăn cũng có thể tự mình nấu được, bây giờ thì sao? Xem ra là phải huấn luyện mới được.

Xe đã lái đi thật xa Lương Hoà mới nhớ tới một vấn đề, bắt đầu nhấp nhòm đứng ngồi không yên, “Mẹ vẫn chưa đồng ý chuyện của chúng ta mà anh?”

Cố Hoài Ninh không thèm nhìn cô, chăm chú lái xe, “Chúng ta không cần mẹ đồng ý, chỉ cần thông báo qua là được.”

Ba đã đồng ý rồi, mẹ cũng đừng hòng phản đối được. Anh hiểu rõ điều này.

“Thế, chúng ta cứ như vậy đi luôn hả?”

Anh cười, nghiêng đầu nhìn cô, “Nói là bỏ trốn cũng được.”

Trời ạ! Lương Hoà kinh ngạc, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh lập tức liền hiểu là mình bị anh đùa giỡn, có điều cô không nổi giận lên được.

Bây giờ cô đã không kịp đổi ý nữa, ban sáng đã gửi đơn từ chức vào mail của Lục Thừa Vãn rồi, cũng đã gọi điện nói cho Hạ An Mẫn, bị cô cô rít gào oanh tạc một trận, cuối cùng cô bạn vẫn chúc phúc cho cô, hi vọng cô sớm có tin vui. Lương Hoà bị bạn trêu chọc cười vang một trận, nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Cô sống ở đây đã nhiều năm lắm rồi, mỗi một cảnh cây ngọn cỏ đều vô cùng quen thuộc, có những kỷ niệm đẹp đẽ, cũng có những ký ức đau xót không thể

nào quên. Nay phải rời đi khỏi nơi này, mặc dù tâm trạng có trống vắng quẩn luyến, nhưng cô cũng ngập tràn chờ mong vào những điều tốt đẹp ở tương lai.

Lúc thu dọn hành lý Lương Hoà mới phát hiện ra là mình không có nhiều đồ để mang theo, loay hoay một hồi cô mới xếp được hai vali nhỏ nhỏ.

Đợi khi anh mang hành lý đưa đi gửi Lương Hoà vẫn chưa hết bất an, băn khoăn với anh: “Chúng ta cứ thế đi luôn thôi sao?”

Cố Hoài Ninh nghiêng đầu nhìn cô trả lời “Chẳng lẽ còn phải xin chỉ thị của cấp trên nữa mới được? Ừm.. có lẽ anh nên gọi điện báo trước là mang theo người nhà thì tốt hơn.”

Lương Hoà rầu rĩ “Anh hiểu ý em muốn nói gì mà. Em nói là bên chỗ ba mẹ ấy, làm thế nào bây giờ?”

Chồng cô mỉm cười “Mặc kệ đi, cứ xem như là chúng ta đang bỏ trốn.”

Anh lại dùng câu này để đùa bỡn cô. Lương Hoà ngẩng đầu trừng mắt với anh, lại bị anh hôn nhẹ lên trán ngăn chặn hết mọi hành động suy nghĩ. Anh nói khẽ “Sẽ không sao cả, em đừng lo lắng quá.”

Cô nhìn chồng, đôi mắt anh sâu thẳm, ngập tràn vẻ tự tin. Lương Hoà mỉm cười, cô biết, cho dù tương lai thế nào, mình cũng sẽ luôn tin tưởng đi theo anh.

o—————o

Hôm sau lúc vừa xuống sân bay đã thấy Triệu Kiền Hoà đứng đợi sẵn ở bên ngoài. Trông thấy hai người, Triệu Kiền Hoà mỉm cười chào đón, còn nghiêm chỉnh chào Lương Hoà một tiếng “Chị dâu!”

Lương Hoà đưa mắt cầu cứu Cố Hoài Ninh, anh quay sang gõ đầu Triệu Kiền Hoà một cái “Cậu muốn gì?”

Triệu Kiền Hoà sờ đầu hú lên quái dị, phản bác nói: “Đây là mình tỏ lòng tôn kính đối với việc duy trì sự nghiệp quốc phòng nước nhà của Lương Hoà thôi mà, chẳng nhẽ chào Chị dâu rồi mà cậu vẫn còn cảm thấy thua thiệt hả?”

Không đợi anh lải nhải thêm Cố Hoài Ninh đã nhét ột vali to dùng vào tay, “Thay vì bày tỏ biểu đạt nhiệt liệt như vậy thì hãy hành động, xách hành lý đi.”

Triệu Kiền Hoà ngẩng đầu lên đã thấy bạn mình nắm tay vợ đi ra ngoài xe.

Lương Hoà ngồi ghế sau, im lặng nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ. Không phải lần đầu tiên cô đến, nhưng lại chưa bao giờ có điều kiện nhìn cảnh ở đây vào ban ngày. Bầu trời cao và rộng lớn mang lại cảm giác thoải mái và thư thái, dường như mới vừa dứt một trận tuyết rơi, cả không gian đầy sắc tuyết trắng, đây đó ở một vài cửa hàng hai bên đường những cành mai vàng bắt đầu hé nở. Lương Hoà thấy bừng lên một niềm vui rộn ràng.

Triệu Kiên Hoà nhìn Lương Hoà qua kính chiếu hậu, nói: “Lương Hoà ở thành phố C lâu như vậy rồi khi đến đây chắc hẳn sẽ chưa kịp thích nghi, lúc nào rảnh anh sẽ đưa em đi dạo chung quanh mấy vòng.”

Vừa mới nãy còn chào Chị dâu, bây giờ ngoắt một cái đã xưng anh ngay được. Mồm mép thật trơn tru. Lương Hoà kinh ngạc vì anh vô cùng nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ cười cười gật đầu.

Cố Hoài Ninh thấy nụ cười của cô qua kính chiếu hậu, anh nhìn một lát rồi lặng yên rời mắt ra bên ngoài. Vừa xem tình hình giao thông ngoài đường anh vừa hỏi Triệu Kiên Hoà “Danh sách khen thưởng diễn tập đã báo xuống chưa?”

“Có rồi, đã gửi xuống từ sớm. Đoàn chúng ta có Cao Vịnh Quân được tặng ba lần huy chương chiến công. Cậu ta vốn là kỹ thuật viên, bây giờ có hi vọng thăng cấp cao hơn rồi.” Triệu Kiên Hoà liếc nhìn Cố Hoài Ninh, thấy sắc mặt anh vẫn bình thường mới tiếp tục nói, “Nhưng mà Đoàn bộ vẫn có người không phục.”

Cố Hoài Ninh nhăn mặt nhíu mày hỏi “Là Trương Văn hả?”

Triệu Kiên Hoà gật đầu, “Thằng nhóc này ỷ vào người nhà, kiêu ngạo lắm, không coi ai ra gì cả.”

Cố Hoài Ninh cười khê, người như Trương Văn anh gặp cũng không ít. Từ đầu năm đến giờ con ông cháu cha được thăng chức càng ngày càng thường xuyên, chỉ cần là con cháu có dính dáng đến cán bộ cao cấp đều đã được nâng đỡ xem trọng. Kể cả ở Kinh Sơn này cũng có rất nhiều người là quý tử thiếu gia được “gửi” vào đơn vị, hoặc làm các chức quan nhàn tản rải rác ở các địa phương, làm việc thì ít mà ăn chơi thì nhiều. Trương Văn được ba anh ta trực tiếp đưa đến doanh trại đơn vị, Cố Hoài Ninh đoán ý của ông ấy là muốn Trương Văn rèn luyện tự lập thành tài, đừng chỉ mãi dựa vào thế lực gia đình. Có điều với các trường hợp như Trương Văn, thường hay bị người xung quanh che chở nịnh bợ, sinh ra thói kiêu ngạo vênh vác tự cho là mình có năng lực, chờ tới khi vấp vấp mới biết thực tế đau đớn như thế nào.

Anh nói với Triệu Kiên Hoà “Phải chú ý tới thằng nhãi Trương Văn này.”

Triệu Kiên Hoà gật đầu, điều này anh cũng đồng ý với Cố Hoài Ninh.

Hai người tự nhiên nói chuyện công việc trước mặt Lương Hoà không hề kiêng dè, nhưng cô nghe mà như lọt vào trong sương mù không hiểu gì hết. Lương Hoà ngồi thẳng lưng lên nhìn về kính phía trước thì thấy xe đã vượt qua con đường rẽ vào Kinh Sơn, cô vỗ nhẹ vào ghế Triệu Kiên Hoà, nhắc anh đã đi lầm đường. Mặc dù chỉ mới đến nơi này vài lần nhưng cũng không đến mức quên đường, bởi vì bình thường các đường trên núi đều vòng vèo mấy lượt, chỉ riêng ở Kinh Sơn là cô thấy một đường đi thẳng tắp.

Triệu Kiên Hoà cười: “Anh không đi nhầm đâu, chúng ta đang đến nhà Diệp tướng quân mà.”

“Đến nhà Diệp lão sao?” Lương Hoà kinh ngạc hỏi.

Cố Hoài Ninh nói “Tạm thời em sẽ đến nhà Diệp lão gia ở hai ba ngày, trong thời gian này anh sẽ chuyển đồ đạc đến nhà mới, xong nhanh thôi.”

“Chuyển về Chúc Viện ở sao anh?”

“Ừm.” Bởi vì bình thường khi sống một mình anh ở trong ký túc xá Đoàn bộ, bây giờ có thêm cô, ở đó không tiện lắm, nên Đình khoa trưởng của doanh trại đã cấp cho anh một căn hộ mới trong Chúc Viện – khu nhà dành cho thân nhân của các sĩ quan cao cấp trong Đoàn bộ.

“Nhưng.. ở nhà Diệp lão gia có phiền lắm không?” Cô nhíu mày buồn rầu hỏi.

“Không phiền gì cả.” Hơn nữa cũng đã đến nơi rồi.

o—————o

Diệp Vận Đồng đứng sẵn ở cửa đợi bọn họ, khi nhìn thấy Lương Hoà chị tỏ vẻ vui ra mặt, vội vã phân phó mỗi người một tay mang hành lý của cô vào trong nhà. Lương Hoà đứng bên thềm một bên nhìn dáng vẻ bận rộn của chị, bên khoản muốn giúp một tay liền bị chị ngăn lại. Chị ấy Lương Hoà ngồi xuống trên ghế sofa bảo cô nghỉ ngơi, còn không quên dặn cậu em trai mình là Diệp Dĩ Trinh đi lấy trà nóng cho Lương Hoà.

Diệp Dĩ Trinh đẩy kính mắt trên sống mũi lên một chút, cười cười nhìn Cố Hoài Ninh, nói với Diệp Vận Đồng “Chính chủ còn ngồi ở đây, sao chị lại bảo em quan tâm chăm sóc, chờ cậu ta đi rồi tính sau.”

“Chính chủ” nghe vậy thì liếc mắt nhìn anh ta một cái, vẫn tác phong bất động ngồi im như cũ. Ngược lại Triệu Kiền Hoà ở bên cạnh thì vui vẻ hưng phấn, ba người bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sau đến lúc tốt nghiệp Trung học chuẩn bị thi Đại học thì Cố Hoài Ninh nhập ngũ, Diệp Dĩ Trinh đi Canada, chỉ có anh vẫn ở lại trong nước. Diệp Dĩ Trinh về nước muộn hơn Cố Hoài Ninh mấy năm, điều làm cho người ta không hiểu được là đường đường một người có bằng Tiến sĩ kinh tế như Diệp Dĩ Trinh, sau khi về nước lại chọn công việc là dạy học.

“Dĩ Trinh, bây giờ cậu vẫn còn dạy học phải không?”

“Vấn. Ở Đại học B.”

“A, trường đó nổi tiếng lắm đấy, lịch sử cả trăm năm chứ không ít đâu. Năm đó tôi thi Đại học không đủ điểm vào trường này, sau đó không còn cách nào khác nên đành phải vào Đại học Quân sự.” Hồi đó anh học không giỏi, đi học cũng thường xuyên nghịch ngợm quậy phá, mãi đến năm lớp 12 mới bớt quậy rồi một chút, chỉ tập trung học hành có một năm cuối, sau cùng lúc thi vào Đại học tuy thành tích không phải nổi bật lắm nhưng cũng đủ để ứng phó với ông cụ thân sinh trong nhà. Học Đại học cũng không cần gia đình nhúng tay can thiệp, tốt nghiệp xong rồi cứ thế từng bước anh đi làm sĩ quan.

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười.

Lương Hoà ngồi im chăm chú nghe bọn họ ba người nói chuyện, cô không ngờ công việc của Diệp Dĩ Trinh lại là dạy học, bây giờ mới nhìn lại thì với hình thức anh ta nho nhã tuấn tú như thế cũng thật có vài phần giống dáng dấp của một giáo viên. Vừa nghĩ tới đây Cố Hoài Ninh đột nhiên buông tờ báo trên tay xuống, đứng dậy nắm tay cô: “Lên trên xem đi, chắc chuẩn bị phòng cho em xong rồi.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời đứng dậy, cùng anh sóng vai nhau lên lầu, không biết rằng trên sofa hai người đàn ông còn lại nhìn theo chằm chằm bằng ánh mắt thú vị.

Diệp Dĩ Trinh nói “Ngày xưa ai cũng nói Cố Tam là kẻ lạnh lùng không có tình cảm, xem đi, bây giờ cậu ta lại là người kết hôn sớm nhất.”

Triệu Kiền Hoà xoa cằm suy nghĩ một lúc rồi nói “Hắc hắc, bởi vì Lương Hoà là cô gái rất thú vị.”

Diệp Dĩ Trinh nghe vậy thì gật đầu đồng ý, điều này, anh đã sớm được biết.

Phòng của Lương Hoà ngay bên cạnh phòng ngủ của Diệp lão gia. Trong phòng rất nhiều ánh sáng, mở cửa sổ lập tức sáng bừng lên. Hôm nay Diệp lão không ở nhà, biết Lương Hoà đến đã sớm dặn phải thu dọn căn phòng này cho cô, cho dù là ở hai ngày ông cụ cũng thích được ở gần cô.

Diệp Vận Đồng cười nói với Cố Hoài Ninh: “Không biết một già một trẻ này như thế nào mà hợp nhau đến vậy, ông cụ rất yêu mến cô ấy, đến mức chị đây cũng cảm thấy hâm mộ.”

Lương Hoà ngượng ngịu cười còn Cố Hoài Ninh lại hơi nhứ mày, xem ra cô vợ của anh thật là có duyên với cả nhà họ Diệp, ai cũng nhìn cô hợp mắt hết.

Ăn cơm tối xong Cố Hoài Ninh và Triệu Kiền Hoà cùng nhau ra về, còn có bao nhiêu việc đang chờ hai người giải quyết. Diệp lão gia về nhà thấy Lương Hoà đã đến thì vui mừng, hai người gặp nhau nói chuyện một lúc lâu, mãi tới khi Diệp Vận Đồng thúc giục ông cụ mới chịu đi nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay ông đi nhiều, lúc nói chuyện cũng không giấu được vẻ mệt mỏi.

Diệp Dĩ Trinh im lặng ngồi trên ghế xem tập tài liệu dày cộp, tới khi Diệp Vận Đồng đỡ ông cụ lên gác mới đặt tài liệu xuống bàn, đưa tay ấn lên thái dương khẽ xoa xoa.

Lương Hoà không quá quen thuộc với anh, ngồi cùng nhau như vậy cô cảm thấy không được tự nhiên, dợm đứng lên muốn về phòng ngủ, ghế đối diện người đàn ông đột nhiên duỗi tay ra, chăm chú nhìn thẳng về phía cô, nói một câu khiến Lương Hoà mờ mịt không hiểu:

“Cô rất giống người đó, chẳng trách là..”

Ồi chào?! Thế này là sao? Anh ta nói xong liền đứng dậy đi luôn lên gác, một câu như vậy khiến Lương Hoà cảm thấy mình hồ đồ luôn. Cô nhịn không được cảm thấy thật bức bối buồn rầu, phát hiện ra một điều là mấy người bên cạnh mình người nào người nấy đều có một đặc điểm giống nhau, đó là lâu lâu lại quăng cho cô một quả bom.

o—————o

Đang bận rộn tíu tít đi làm hàng ngày, ở đây lại trở nên rảnh rỗi đến mức nhàm chán, Lương Hoà thật sự không quen. Bây giờ cô không phải mỗi ngày đi làm, Cố Hoài Ninh thì lại bận đến mức như rỗng thấy đầu mà không thấy đuôi, cả ngày cũng không gặp anh. May mà còn có việc để cô làm đó là nói chuyện giải trí, chơi đùa cùng Diệp lão tướng quân. Trước khi đi cô đã gửi đơn từ chức cho Lục Thừa Vãn, dựa vào thói quen mỗi ngày đều kiểm tra hộp mail của anh thì giờ này chắc chắn anh đã đọc được thư của cô rồi. Nhưng hai hôm nay sáng nào Lương Hoà cũng đến thư phòng lên mạng xem mail, vậy mà vẫn không thấy có thư mới nào cả. Gọi điện cho Hạ An Mẫn muốn thăm dò tin tức cũng chẳng thấy cô nhắc gì tới, chỉ nói luyên thuyên oanh tạc buôn chuyện với cô một hồi lâu, cuối cùng trước khi gác điện thoại vẫn không quên chúc cô sống hạnh phúc và sớm sớm biến thành bà bầu bụng to.

Cúp điện thoại xong Lương Hoà đột nhiên cảm thấy hốt hoảng. Chuyện rời đi nhanh như vậy trong lòng cô vốn vẫn còn băn khoăn bất an, dù cố gắng che giấu nhưng với tính cách tinh tế của Cố Hoài Ninh, anh vẫn nhận ra, cho dù là anh không tỏ vẻ hay lộ ra một điều gì, nhưng Lương Hoà biết, cô không giấu được điều gì khỏi tầm mắt của anh.

Diệp Vận Đồng thấy cô rối rắm như vậy thì thở dài, nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Tâm tư nhạy cảm là cũng tốt, nhưng nếu dùng không đúng chỗ thì chỉ thành tự ép buộc làm khổ chính mình. Nếu Hoài Ninh đã đưa em đi rồi chẳng lẽ lại không lo được cho em hay sao. Hơn nữa, trong chuyện này chính là bác gái hành động không đúng. Em còn băn khoăn cái gì nữa cho thêm một đầu óc.”

Tối hôm vừa mới tới, Diệp Vận Đồng sợ Lương Hoà ngủ một mình buồn nên đến trò chuyện cùng cô. Lương Hoà tắm rửa gội đầu xong, Diệp Vận Đồng ngồi một bên vừa lau tóc sấy tóc cho cô vừa ân cần nói như vậy, bàn tay chị vuốt trên mái đầu kèm theo tiếng máy sấy rì rì, ngọn gió thổi ấm áp, Lương Hoà lười biếng tựa vào giường, quyết định không thêm nghĩ nữa.

Cuộc sống như vậy trước kia cô từng mong muốn mà không thể có, nay điều đó thật sự đã đến, còn xảy ra ngay trước mặt, cô không thể lùi bước lại. Nếu đơn từ chức đã được phê chuẩn rồi thì đường lui cũng không còn nữa, có do dự cũng không giải quyết được điều gì.

36. Chương 43 - 44

“Cộp” một tiếng, ly trà đặt xuống bàn vang lên vọng vào tai Lương Hoà, cô giật mình bừng tỉnh thấy Diệp lão với đôi mắt hiền hoà trìu mến nhìn cô, ánh mắt trời từ ban công chiếu vào khiến cô chói mắt, theo bản năng Lương Hoà lấy tay che mắt lại.

“Nghĩ cái gì mà bản thân cả người thế hả, đi lấy cờ nhảy ra đây, chúng ta lại chơi tiếp.”

Lương Hoà cười ngọt ngào vâng dạ rồi đứng lên đi lấy bàn cờ. Không biết vì sao dạo gần đây ông cụ luôn thích chơi cờ nhảy với cô, cả ngày hơn nửa thời gian nếu không phải nghe Côn Khúc thì là chơi cờ nhảy. Lúc chơi lại còn thường xí xoá đánh đi đánh lại, mỗi lần Lương Hoà bĩu môi oán giận thì ông lại cười “Ấy chết, quên mất quên mất, lần sau sẽ chú ý.”

Lương Hoà vừa bày bàn cờ vừa nói “Lần này ông không được chơi ăn gian đâu nhé, đi rồi thì không được hối hận đi lại.”

Diệp lão gia cười gật gật đầu, bàn tay già nua xoa xoa cái cằm không có râu nói “Ai, đời người như một ván cờ, mỗi một bước đi đều không thể hối hận, không thể quay đầu lại.”

Gần đây ông cụ thường hay thở dài cảm khái như vậy. Lương Hoà mấp máy môi muốn nói, ngoài sân bỗng truyền vang tới tiếng ô tô. Cô nhìn xuống qua cửa sổ thấy chiếc xe dừng lại ở trong sân, sau đó Cố Hoài Ninh mở cửa bước xuống. Anh đem cô “kỳ gửi” cho Diệp lão xong đến giờ biệt tích luôn đã hai ba ngày không tới, vừa nhìn thấy anh cô định đứng lên ra đón, chợt dừng lại nghĩ nghĩ một chút, mím miệng, tiếp tục ngồi xuống đánh cờ cùng Diệp lão gia.

Ông cụ liếc mắt một cái liền đoán ra ngay tâm tư của Lương Hoà, phẩy phẩy tay thúc giục cô đi xuống dưới, lúc này Lương Hoà mới đứng lên lững thững đi xuống lầu.

“Sao hôm nay anh lại đến đây?”

“Đi với anh, dẫn em đến xem chỗ này.” Cố Hoài Ninh mở cửa xe, sau đó ngẩng đầu lên lầu hai nhìn Diệp lão – ông cụ đang ngẩn cổ ra với vẻ háo hức xem náo nhiệt – anh nói, “Cháu đưa cô ấy đi ra ngoài một lát.”

Diệp lão mỉm cười gật gật đầu, phẩy phẩy tay “Đi đi thôi, đi đi thôi.”

Lương Hoà ngạc nhiên hỏi anh: “Anh muốn đưa em đi đâu vậy?”

Cố Hoài Ninh cười nhẹ nhàng “Đến nơi em sẽ biết ngay.”

Quả nhiên đến nơi là sẽ biết, có điều làm cho cô giật mình kinh ngạc không thôi, bởi vì nơi anh đưa cô đến là khu nhà ở dành cho gia quyến của cán bộ đơn vị bên ngoài Kinh Sơn. Hôm đó nghe anh nhắc tới điều này nhưng Lương Hoà lại không nghĩ là sẽ nhanh như vậy, tới lúc nhìn biển cấm “Không phận sự miễn vào” ở bên ngoài cánh cổng to, Lương Hoà vẫn còn chưa thể tin.

Chiến sĩ gác cổng nghiêm cẩn nhắc tay chào Cố Hoài Ninh một cái, nhìn Lương Hoà cười ngại ngùng: “Chào chị dâu!”

Đối với từ này Lương Hoà tuy đã trở nên miễn dịch nhưng khi mỗi lần gặp một người xa lạ tuổi không chênh lệch mình nhiều lắm mà chào như vậy cô vẫn thấy không được được tự nhiên. Cố Hoài Ninh cũng đã quen với thái độ đó của Lương Hoà, anh xem như không biết cứ đưa cô đi vào trong.

Dọc đường đi Lương Hoà nghiêng ngó ngắm nghía khắp nơi. Nơi này không nằm bên trong doanh trại, chỉ có một sân thể dục diện tích vừa phải, so với cái sân bên trong đơn vị kia thì chỉ được gọi là “choai choai mới lớn”, nhà cửa cũng không ít, cây cỏ cũng trồng khá nhiều, hơn nữa trong này còn có một nhà trẻ. Căn nhà hai tầng được thiết kế theo phong cách Châu Âu, có điều tên thì hơi có vẻ trái ngược với ngôi nhà, bảng đề Nhà trẻ Ngôi Sao Đỏ.

Lương Hoà bước nhanh vài bước mới đuổi kịp Cố Hoài Ninh, cảm thán “Kiến thiết chu đáo thật đấy, lo lắng đến cả việc giáo dục cho bọn trẻ nữa.”

Anh nghe cô nói vậy thì cúi đầu cười khê, dắt tay cô rẽ vào một toà nhà.

Căn hộ hai người ở trên lầu ba, lúc Cố Hoài Ninh chuẩn bị mở cửa, trong đầu Lương Hoà đột nhiên nghĩ ra một câu “Tầng một thì bẩn, tầng hai thì loạn, tầng ba tầng bốn mới là cán bộ cao cấp”. Ý nghĩ này làm cô bật cười.

Anh nhìn cô hỏi “Cười chuyện gì thế?”

Chuyện này nhất định không thể nói cho anh biết được. Lương Hoà ghé đầu trả lời “Vui nên cười mà.”

Cố Hoài Ninh nhướn mày, đẩy cửa ra nhường cho cô đi vào trong.

Căn hộ có ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một phòng vệ sinh. So với căn phòng tân hôn mới ở thành phố C của bọn họ thì không rộng rãi bằng, thậm chí không bằng một nửa, ngay cả việc trang trí cũng còn đơn giản, nếu muốn có phong cách riêng biệt thì phải tự tay làm lấy. Mấy hôm nay anh bận quá nên việc sửa sang chuyển nhà dọn dẹp toàn bộ đều giao cho người khác làm. Cuộc sống cá nhân cùng thói quen của anh tuy rằng cũng có quy luật nhưng cũng không đến mức quá khó tính. Còn Lương Hoà, mãi tới sau này anh mới phát hiện ra mình không hiểu biết gì về cô cả, ngay cả thói quen trong cuộc sống hàng ngày của cô anh cũng biết rất ít.

Lúc mở cửa ra nhìn thấy căn hộ như vậy Lương Hoà kinh ngạc há miệng tròn vo. Tính cách của cô không thích các chi tiết quá rườm rà phức tạp, cho nên căn hộ với cách bố trí ngăn gọn đơn giản như vậy làm cô rất vừa lòng. Điều làm Lương Hoà kinh ngạc hơn nữa là tường phòng ngủ được dán giấy màu rất nhạt, rèm cửa màu xanh lam có những bông hoa nhỏ nhỏ, ga trải giường cùng màu với rèm. Cách bài trí này làm cho Lương Hoà nhớ tới căn phòng ở nhà bà ngoại lúc cô còn học trung học.

Hồi đó ba mẹ luôn luôn cãi nhau, mâu thuẫn ngày càng nhiều thì cãi nhau ngày càng thường xuyên. Lương Hoà chịu không nổi sự ồn ào cũng không muốn chứng kiến chuyện này, nhân dịp lên Trung học bèn lấy cớ muốn gần trường rồi chuyển đến ở luôn tại nhà bà ngoại. Phòng ngủ của cô bà ngoại tự tay trang trí, tất cả những điều khác trong cuộc sống cũng đều được bà ngoại chăm sóc quan tâm để ý. Trước đó mỗi lần xa nhà Lương Hoà thường bị mất ngủ, thói quen này cũng hình thành từ đó. Nhưng khi tới nhà bà ngoại Lương Hoà lại chưa từng bị mất ngủ lần nào. Bây giờ nhìn căn phòng mới này, cùng màu sắc, cùng cách bài trí, cảm giác ấm áp nảy lên trong lòng làm cô cay sống mũi.

“Có thích không?” Anh cúi đầu gần bên, khẽ hỏi.

Lương Hoà xoay đầu sang chỗ khác, cười nhẹ “Ai làm thế?”

“Cái gì?” Cố Hoài Ninh nhíu mày.

“Thích lắm.” Cô nói khẽ, “Có cảm giác quen thuộc, cho nên em rất thích.”

Cô lập lại từ kia những hai lần. Cố Hoài Ninh cười hài lòng, nói “Vậy anh phải cảm ơn Diệp Vận Đồng mới được.”

“Ồ?” Lương Hoà nghi hoặc nhìn anh “Sao lại liên quan đến chị ấy vậy?”

“Phòng ngủ là do chị ấy bài trí, anh.. không biết em thích như thế nào.”

Hiếm khi thấy anh nói chuyện do dự như vậy nên Lương Hoà thấy rất buồn cười. Cô vươn tay khẽ vuốt lên nệm nhàn của ga giường, ngồi xuống. Sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Ninh, ánh mắt cô trong suốt, tất cả tâm trạng vui vẻ đều lộ rõ trong ánh mắt ấy.

“Nếu thế thì từ bây giờ trở đi chúng ta hãy học cách để tìm hiểu nhau, có được không? Anh thông minh hơn em, cho nên chắc chắn sẽ không bị thiệt đâu.” Nói xong miệng cô hé nở một nụ cười, mặt mày rạng rỡ.

Khoé môi nhếch lên, anh bước vài bước tới bên giường, hơi cúi xuống ôm lấy cô, ấn một nụ hôn trên thái dương Lương Hoà, nói khẽ một câu “Đồng ý.”

o—————o

Buổi chiều hai người ăn cơm ở căn nhà mới.

Lúc mở tủ lạnh ra Lương Hoà than một tiếng đầy sợ hãi. Rau dưa hoa quả đồ ăn bỏ đầy trong tủ, không biết ăn tới lúc nào mới hết. Cô nhìn vào phòng bếp thấy Cố Hoài Ninh xắn tay áo cuộn cuộn đang thái thái băm băm, khuôn mặt anh nhìn nghiêng dưới ánh đèn đầy vẻ trầm tĩnh, khiến cô ngẩn người.

Đột nhiên anh xoay đầu lại hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Cô lập tức kích động xoay sang chỗ khác, ngó lung tung trong tủ lạnh một lúc, lảng sang chuyện “Anh mua nhiều đồ như thế này để làm gì, ăn không kịp sẽ hỏng hết.”

Cố Hoài Ninh nhìn tủ lạnh thờ dãi “Đó là do mấy chiến sĩ ở Trung Tâm Phục Vụ Cuộc Sống mua rồi đưa tới, nói là chị dâu mới đến chắc sẽ chưa quen giá cả thị trường xung quanh.” Nói đến đây anh cười khẽ “Mà thật ra thì chỉ là muốn lấy lòng em thôi.”

Lương Hoà cũng bật cười, cô không ngờ còn có lễ vật gặp mặt kiểu như vậy. Trong tâm trạng vui vẻ cô rửa tay muốn giúp Cố Hoài Ninh cùng nấu nướng, còn chưa sờ đến con dao đã bị anh nắm lấy tay, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Hôm nay anh nấu cho, em ngồi xem đi.”

Tài nghệ thô lậu của cô bị thử trường cự tuyệt một cách thẳng thừng như vậy, Lương Hoà vốn định giãi bày muốn tiếp tục nhưng mắt liếc thấy một đồng đồ ăn nhìn qua có vẻ khó nấu bày ở trên bàn bếp, liền

sợ hãi rút tay lại. Tay rút được một nửa vô tình chạm vào thắt lưng anh, cô đột nhiên nhớ lại cái ôm nửa đường bị chết non lần trước. Một cảm giác khó tả bùng lên từ trong đáy lòng, do dự một lát, khẽ cắn môi Lương Hoà ôm lấy lưng anh.

Bàn tay đang nấu bếp khựng lại, anh cúi đầu xuống nhìn cánh tay trắng nõn sạch sẽ đang ôm lấy lưng mình, ngẩn người. Một lát sau anh cười khẽ. Vừa phải nấu cơm lại vừa bị ôm thế này, là tình huống mà lần đầu tiên anh gặp phải. Cô vợ đã không hỗ trợ chút nào, ngược lại còn quấy rối chồng, có điều anh thật sự vừa lòng với sự quấy rối này của cô.

“Em sao thế?”

“Không sao.”

Lương Hoà cúi mặt vào lưng anh cọ qua cọ lại. Cô không giải thích được cảm giác hiện tại trong lòng mình, đột nhiên chỉ muốn ôm anh một lát mà thôi. Mỗi lần anh làm điều gì khiến cho cô cảm động, phương thức biểu đạt duy nhất mà Lương Hoà có thể bày tỏ chính là ôm anh, không biết anh có hiểu được nỗi lòng của cô hay không nữa.

Ôm một lát Lương Hoà bỏ tay ra. Bỗng nhiên anh xoay người lại, đưa tay nâng cằm cô lên. Lương Hoà tìm đập thỉnh thỏch, liếm môi bối rối định nói thì di động của anh đột nhiên vang lên. Hai người giật mình sửng sốt, rồi anh khẽ ho một tiếng trấn định lại cảm xúc, đi ra phòng khách nghe điện thoại. Lương Hoà đứng trong bếp ảo não, đột nhiên cô rất muốn dùng tay cào tường.

Chưa kịp dứt ra khỏi những suy nghĩ rối rắm thì anh đã trở lại, túm tay cô kéo vào trong phòng ngủ. Lương Hoà kinh ngạc há miệng, chẳng nhẽ anh nhìn không được, cúp điện thoại xong muốn “xử tử hình” cô ngay tại chỗ?

“Sao.. sao vậy anh?” Cô tựa vào cạnh cửa, lúng túng hỏi.

“Diệp lão gia trở bệnh, đã vào viện rồi, chúng ta sang bên đó ngay lập tức.”

Cố Hoài Ninh vừa mặc quần phục vừa đưa áo khoác cho Lương Hoà, bảo cô mặc vào. Hai người sửa soạn xong anh cầm chìa khoá xe, nắm tay cô vội vã đi ra cửa.

o—————o

(*) Nhân sinh như kỳ: Đời người như một ván cờ

Người gọi điện tới là Diệp Dĩ Trinh, giọng nói bình tĩnh trấn định, thanh âm rất nhỏ, Cố Hoài Ninh đoán anh ta đang ở hành lang bệnh viện. Diệp Dĩ Trinh chỉ nói đơn giản là ông cụ bị ngất xỉu, không nói thêm gì nhiều. Nhưng Cố Hoài Ninh có thể đoán được tình huống qua giọng nói của Diệp Dĩ Trinh, hẳn là hiện tại trong lòng anh ta không được bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Sức khoẻ của ông cụ vài năm nay kém đi rất nhiều. Mấy năm gần đây thường xuyên ra vào bệnh viện. Trước đây Diệp Dĩ Trinh còn làm việc ở thành phố T, hai cha con chỉ vì một chuyện mà mâu thuẫn gay gắt với nhau. Sau này chuyển cho dù đã chuyển công tác đến thành phố B gần nhà hơn, anh cũng ít khi về. Nhưng dạo gần đây do sức khoẻ của Diệp lão gia thật sự yếu đi nhiều lắm cho nên Diệp Dĩ Trinh mới thường xuyên có mặt ở nhà.

Cố Hoài Ninh nghĩ tới đây thì không nén được thở dài, phân vân không biết vì chuyện gì mà hai cha con đang yên lành thuận hoà lại trở nên mâu thuẫn căng thẳng như vậy. Anh quay đầu sang phía Lương Hoà, cô ngồi im mắt nhìn thẳng phía trước, từ lúc lên xe đến giờ vẫn không nói một câu nào.

“Em đừng lo lắng, ông ấy sẽ không sao đâu.”

Lương Hoà quay sang gương gao cười với anh một cái rồi lại tiếp tục nhìn phía trước như cũ, không trả lời. Không phải cô không muốn nói chuyện, mà là trong lòng đột nhiên có cảm giác áp lực khiến chính bản thân cô cũng không hiểu nổi. Tay chân Lương Hoà dần trở nên lạnh ngắt, tâm trạng cũng hốt hoảng lên. Cảm giác này đã xảy ra ba lần trong đời, một lần là lúc ba mẹ bị tai nạn, lần thứ hai là khi bà ngoại mất, lần gần đây nhất là khi Cố Hoài Ninh bị thương. Mỗi lần trong lòng xuất hiện cảm giác này đều là những khi có chuyện không may xảy ra, Lương Hoà sợ, cực kỳ sợ. Giờ phút này cô chỉ có thể im lặng cầu nguyện ở trong lòng, mong sao sẽ không xảy ra chuyện gì với Diệp lão gia.

Lúc hai người tới bệnh viện thì ông cụ đã được đẩy vào phòng cấp cứu, Diệp Vận Đồng đứng ngoài cửa thấy hai người đến cũng chỉ gật đầu yếu ớt, sau đó chị lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào ánh đèn trên tấm bảng cửa phòng, chờ giây phút nó tắt.

Cố Hoài Ninh nhìn xung quanh không thấy Diệp Dĩ Trinh, mặt anh nhăn lại, hỏi “Dĩ Trinh đi đâu rồi?”

Diệp Vận Đồng cười khổ, “Nó đang trên đường đến đây.” Chị nói xong ngẩng đầu lên, “Sao hai người biết mà đến? Dĩ Trinh gọi điện cho cậu à?”

Cố Hoài Ninh im lặng không lên tiếng, xem như trả lời.

Diệp Vận Đồng lắc đầu, ánh mắt chị nhìn đến Lương Hoà, hỏi “Hoà Hoà đi với cậu cả ngày hôm nay à? Thảo nào lúc tôi về không thấy đâu, thấy nhà cửa thế nào, có hài lòng không?”

Lương Hoà gật gật đầu, liếc mắt nhìn phòng cấp cứu, hỏi nhỏ: “Chuyện xảy ra như thế nào vậy ạ?”

Diệp Vận Đồng hạ thấp đôi mắt nhìn xuống, trong tay chị vốn đang cầm một bộ album ảnh, đưa cho Lương Hoà, lắc đầu nói, “Cũng không biết nữa, lúc ông cụ ngất xỉu thì trong tay đang cầm album ảnh này. Lương Hoà, có lẽ hỏi câu này hơi đường đột một chút, nhưng mà.. trong album ảnh đó... sao lại có ảnh của mẹ tôi?”

Cố Hoài Ninh cùng Lương Hoà nghe vậy thì sửng sờ kinh ngạc. Lương Hoà cúi đầu lật giở album, trong đó có rất nhiều ảnh của bà ngoại cùng với mẹ cô, làm sao có thể... làm sao có thể sẽ có... Nghĩ đến đây cô vụt ngẩng đầu lên, không thể tin được nhìn Diệp Vận Đồng. Chị cũng đứng sửng sờ, một lát sau thần thờ gật đầu, “Chẳng trách... chẳng trách...chẳng trách vì thế mà ông cụ thương Lương Hoà như vậy, thì ra tất cả đều có lý do.”

Cái gọi là lý do đó làm cho Lương Hoà lại nhớ đến những chuyện đau lòng không muốn nhớ. Từ nhỏ cô đã được bà ngoại yêu thương chiều chuộng hết mực, bất cứ ai gặp Lương Hoà đều nói rằng mặt mũi cô giống hệt bà ngoại, nhìn cô có thể hình dung ra dáng vóc lúc còn trẻ của bà, bởi vậy mà bà ngoại lại càng thêm yêu cô.

Từ lúc sinh ra cho tới khi lớn lên Lương Hoà chưa từng thấy bà có một người con nào khác ngoài mẹ của mình, cũng chưa từng thấy ông ngoại lần nào cả. Mỗi lần tò mò hỏi bà ngoại đều nói rằng ông đã qua đời rồi, đã mất rồi. Nhưng bây giờ nghe Diệp Vận Đồng nói như vậy... Lương Hoà hoảng hốt, lắc đầu không dám nghĩ xa hơn nữa.

Cô cắn môi, mắt bắt đầu đỏ lên, “Có lẽ.. có lẽ là nhìn lầm thôi, có lẽ là người giống người.”

Diệp Vận Đồng cười khổ, “Dì thì có thể nhìn lầm, chẳng lẽ ông cụ cũng nhìn lầm được hay sao?”

Cố Hoài Ninh từ đầu đến cuối chỉ đứng lẳng lẳng một bên, giờ phút này cũng đã nghe được phần nào ngọn nguồn sự tình. Anh nhẹ nhàng bước tới ôm lấy vai Lương Hoà, nhìn Diệp Vận Đồng nói, “Chúng ta chờ ông cụ tỉnh lại rồi hãy bàn tiếp về chuyện này được không? Bây giờ hãy nghỉ ngơi một lát đã.”

Cố Hoài Ninh ôm Lương Hoà ngồi xuống ghế xong anh đi ra ngoài, định mua mấy món đồ uống nóng cho hai người. Vừa đi qua đầu hành lang thì vô tình nhìn thấy Diệp Dĩ Trinh, anh ta mặc chiếc áo vest màu đen đang đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lẳng lẳng hút thuốc. Thấy anh đến Diệp Dĩ Trinh định dập tắt điếu thuốc, Cố Hoài Ninh liền khoát tay ngăn lại.

Diệp Dĩ Trinh cúi đầu nhìn xuống chân đây mẩu thuốc lá, cười cười, ngẫm nghĩ một lát lại dập thuốc điếu thuốc đi, hỏi “Hút không?”

“Bỏ rồi.” Anh thần nhiên trả lời. Lúc trước anh bị thủng dạ dày, bác sĩ cảnh cáo nếu còn tiếp tục uống rượu và hút thuốc nữa thì ông ấy cũng sẽ hoàn toàn bó tay không cứu được, bảo anh tự xem rồi làm thế nào thì làm. Khi đó anh cũng không hẳn là quá nghiện, chỉ khi nào bận bịu căng thẳng vì công việc mới hút, cho nên khi cai cũng cai được dễ dàng. Có điều rượu bia thì không thể hoàn toàn từ bỏ, bởi vì tính chất công việc, hoàn cảnh, nên nếu hạn chế được chừng nào thì tốt chừng nấy mà thôi.

Anh nhìn Diệp Dĩ Trinh, hỏi: “Trước đây cậu không hút cơ mà, sao hôm nay lại hút rồi?”

“Phiền.”

Một từ vô cùng đơn giản, Cố Hoài Ninh lặng lẽ cười. Cậu ta tuy rằng bề ngoài ôn hoà nhã nhặn, nhưng nội tâm thì giống như anh, đều là loại người mạnh mẽ quyết đoán. Diệp Dĩ Trinh luôn luôn bình tĩnh không bộc lộ suy nghĩ cho người khác biết, hôm nay thẳng thắn như vậy là lần đầu tiên anh thấy.

“Đừng bày thái độ đó ra trước mặt ba của cậu, ông ấy sẽ tức giận đến phát bệnh à xem.”

Khoẻ miệng Diệp Dĩ Trinh khẽ giật, mấp máy môi “Thật ra tôi đã không còn giận ông ấy từ lâu rồi, dù sao đó cũng là ba mình, mấy năm nay không hoà giải với ông cụ, thật sự là lỗi tại tôi.” Dừng một chút, anh nói tiếp “Xin lỗi vợ chồng cậu, gặp phải chuyện như thế này, Lương Hoà... có thể nhận không?”

Anh nói với vẻ chần chừ, đứng ở chỗ này quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt của Lương Hoà, đầu cúi xuống, mái tóc dài xoã rơi một bên vai. Có lẽ, tâm trạng của cô bây giờ không thoải mái một chút nào.

Cố Hoài Ninh mua đồ uống về không lâu thì Diệp lão được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Diệp Vận Đồng cùng Diệp Dĩ Trinh đi theo vào phòng bệnh, Lương Hoà cầm cốc sữa nóng ngơ ngác ngồi trên ghế, suốt một giờ vẫn không nhúc nhích.

Cố Hoài Ninh khẽ thở dài, nắm lấy tay cô, “Lương Hoà, ông ấy không sao rồi, đừng căng thẳng nữa, được không em?”

Cô dựa đầu vào vai anh, vẫn im lặng không nói gì. Trong đầu cô rất loạn, rối bời, những chuỗi suy nghĩ cứ nối liền, đan xen chồng chéo lên nhau. Từ nhỏ đối với Lương Hoà mà nói, ông ngoại chỉ là một khái niệm xa lạ, nếu cô không chủ động hỏi thì tuyệt đối sẽ không có ai nhắc tới trước mặt cô. Cô bỗng nhiên nhớ tới một việc xảy ra hồi còn nhỏ, lúc đó Lương Hoà mới chỉ học tiểu học, tình cảm của ba mẹ đã không còn hoà thuận nữa, mỗi lần hai người cãi nhau mẹ thường đưa cô đến nhà bà ngoại ở mấy ngày. Khi đó bà ngoại nhin không được lại nói mẹ đôi câu, có một lần mẹ cô giận dữ lên, nói một câu “Đàn ông đều có mới nới cũ như thế cả, đừng nói anh ta, ngay cả cái người mà con gọi là ba kia cũng đã từ bỏ hai mẹ con chúng ta đấy thôi, có một chút nào gọi là lương tâm hay trách nhiệm gì không? Tất cả đều là chó má hết!”

Khi đó cô còn nhỏ, không thể lý giải hết được ý tứ của mẹ khi nói câu này, bây giờ nghĩ lại, Lương Hoà cảm thấy vô cùng đau lòng.

Một cô y tá từ trong phòng bệnh vội vàng đi ra, Cố Hoài Ninh đứng lên giữ lại hỏi mới biết được ông cụ đã tỉnh, cô ấy chạy đi gọi bác sĩ. Cố Hoài Ninh thở ra nhẹ nhõm, anh định vào xem sao thì vạt áo đã bị kéo lại. Anh cúi đầu, đôi mắt cô long lanh ướt, run rẩy nhìn anh.

“Mình về nhà đi anh, ngày mai anh còn phải đi làm mà?”

Anh khẽ mấp máy môi, đôi mắt màu hổ phách của cô đầy vẻ khẩn cầu khiến anh không đành lòng cự tuyệt, khẽ ừ một tiếng, anh nắm tay đưa cô về nhà.

37. Chương 45 - 46

Đời người như một ván cờ

Vào ban đêm thành phố B có rất ít người qua lại trên đường. Cố Hoài Ninh lái xe rất nhanh, lúc về đến cổng viện thấy trên cánh cổng lớn đã treo một đôi đèn lồng đỏ, hai bên cánh cửa còn dán chữ Hỉ và câu đối đón mừng năm mới. Nhìn thấy mấy thứ này Cố Hoài Ninh mới nhớ ra ngày mai đã là năm mới rồi. Đêm đã khuya, cổng viện cũng đã đóng, Cố Hoài Ninh dè dặt bấm hai cái, phòng trực ban lập tức có người ra mở cửa. Hai chiến sĩ trẻ nhét qua cửa kính xe mấy viên đường vào tay anh rồi nghiêm cẩn giữ tay hành lễ, nói với hai người mấy câu chúc mừng.

Suốt đoạn đường về hai người đều im lặng không nói chuyện, giờ gặp mấy chiến sĩ vẻ mặt tươi cười vui vẻ thì không khí thoải mái không ít. Cố Hoài Ninh nhìn nhìn mấy viên đường trong tay, nhếch miệng cười khê. Anh cảm ơn mấy người lính rồi nhanh chóng lái xe vào trong.

Trong xe mở điều hoà nên không khí rất ấm áp. Ngừng xe xong anh vẫn không mở cửa xuống mà cầm lấy một viên đường, đặt giữa lòng bàn tay đưa ra trước mặt Lương Hoà.

“Chúc mừng năm mới!”

Lương Hoà ngẩng đầu, yên lặng nhìn anh, rồi lại cúi xuống nhìn viên đường, viên đường nhỏ bé đặt giữa lòng bàn tay to rộng của anh trông rất buồn cười. Nhưng mặt anh đầy vẻ nghiêm túc, và dịu dàng, khiến lòng cô ấm áp. Cô cầm lấy bóc lớp giấy bọc ra, chậm rãi bỏ vào miệng. Một mùi bơ thơm dịu ngọt ngào quét qua đầu lưỡi.

Vào buổi đêm trời rất lạnh, trong phòng điều hoà chưa đủ ấm, Lương Hoà vội vàng đi xả nước nóng để tắm. Khi ngâm mình trong bồn nước ấm rồi cảm giác của cô mới thư thái một chút, đầu óc cũng không còn suy nghĩ rối bời nữa, không biết có phải vì viên đường ngọt ngào kia hay không.

Lúc đi ra ngoài Cố Hoài Ninh vừa mới nghe xong một cuộc điện thoại, nghe tiếng cô mở cửa anh quay đầu lại nhìn, vẫn còn nhú mày vì cuộc nói chuyện vừa rồi. Lương Hoà vội vàng hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì vậy anh.. Diệp lão.. ông ấy..”

Anh xoa trán, ôm vai cô nói “Không có chuyện gì hết, em đừng lo”

Lương Hoà khẽ thở phào một hơi, cảm giác khẩn trương cũng tan biến dần. Cô cúi đầu vâng khẽ một tiếng, không hỏi thêm gì nữa.

Anh cầm lấy chiếc khăn trong tay Lương Hoà lau tóc cho cô. Tóc cô rất mềm, nhưng mỗi lần gội đầu xong cô toàn lau lung tung cho nên dễ rối, bây giờ mái tóc vào trong tay anh, có vẻ vô cùng ngoan ngoãn dễ bảo. Anh không làm thì thôi, đã làm thì luôn luôn làm rất hoàn hảo, cho dù việc nhỏ hay việc lớn. Lương Hoà nhìn anh qua làn tóc, chỉ có thể thấy những ngón tay thon dài kia đang vuốt lên từng sợi tóc cô, cho tới khi chúng suôn trở lại.

“Ngày hôm đó anh đang làm gì vậy?” Cô bỗng nhiên hỏi.

“Gì em?”

“Lần đầu tiên lúc chúng ta gặp nhau ấy.”

“À..” Anh hơi hơi nhú mày.

Lương Hoà thở dài, giọng rầu rĩ “Lúc ở trong bệnh viện, anh không nhớ sao?”

Cô cảm thấy bàn tay đang vuốt tóc trên đầu mình hơi dừng một chút, ngẩng lên nhìn đã lại thấy anh khôi phục như cũ, giọng nói trầm ấm truyền xuống từ đỉnh đầu cô một cách chậm rãi “Sao có thể không nhớ được, khi đó anh đến thăm đồng đội.” Anh lại lấy máy sấy tóc cho cô, lúc rút chiếc khăn lau đi đã thấy mắt cô ửng đỏ.

“Hôm đó bà ngoại em vừa mới qua đời, ba mẹ cũng đã mất, một mình em.. không biết phải làm sao. May mắn.. may mắn..cuối cùng đã gặp anh.” Dáng vẻ bi thương của cô khi nhớ lại những chuyện đó khiến anh không đành lòng. Lúc này anh biết cô đang rất rối bời, khoé miệng anh khẽ mấp máy, vươn tay ra nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Thời điểm đó anh giúp đỡ Lương Hoà xử lý mọi việc hậu sự cho bà ngoại, cho đến lúc đưa tang hoả táng xong xuôi. Lương Hoà tưởng rằng anh không đến nơi hoả táng, nếu không chỉ cần cô lưu ý nhìn xung quanh một chút là có thể thấy được chiếc xe Audi màu đen của anh đậu ở cách đó không xa. Anh ngồi trong xe, vẫn nhìn đến lúc cuối cùng, khi cô cầm hũ tro cốt của bà ngoại với khuôn mặt thần thờ.

Thật ra có một số việc cô vẫn không biết được, lần đầu tiên hai người gặp nhau không phải ở bệnh viện, mà là trên một chuyến bay từ London về Trung Quốc. Hai nơi này anh đi đi về về rất nhiều lần, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất chính là trên chuyến bay lần đó.

Hồi đó anh cùng mấy người bạn vừa tham dự xong một cuộc họp mặt bạn học cũ. Sau khi tốt nghiệp và về nước đó là lần đầu tiên anh quay trở lại Anh, cùng chuyến bay về hôm đó còn có vài người bạn học cùng trường Quân sự Sandhurst. Bởi vì chênh lệch múi giờ cộng thêm hội họp vui chơi nên anh không được nghỉ ngơi thoải mái, lên máy bay anh liền dựa vào ghế mơ màng ngủ, vừa chợp mắt thì nghe có tiếng khóc nức nở rất kìm nén truyền vào bên tai.

Anh ngủ không sâu, nghe tiếng khóc liên tục ngay lại, mở mắt nhìn người ngồi bên cạnh. Cô gái trẻ mặc chiếc váy màu trắng, đôi mắt khép chặt như đang ngủ, miệng thì thảo mấy câu vô nghĩa, anh nghe không

rõ. Thấy tiếng nước nở của cô càng lúc càng lớn, anh đành lấy tay khê đẩy vai cô một cái. Nhìn bề ngoài không đoán ra được quốc tịch của cô, nên anh dùng tiếng Anh hỏi cô có sao không.

Câu trả lời của cô hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của anh. Đôi mắt cô mở to, sưng sőt mờ mịt, nhìn thấy anh thì vội vàng cuống quýt đứng dậy xin lỗi, cứ lặp đi lặp lại: “Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi chỉ là.. thật xin lỗi..”, cứ lặp bập mấy câu đó, nhưng anh cũng có thể hiểu được rõ ràng, nhẹ nhàng trấn an cô.

“Không sao, có lẽ cô gặp ác mộng thôi.”

Cô đột nhiên im lặng, ngồi trên ghế không nói gì nữa. Xưa nay anh không phải là người hay chuyện, thấy cô bình tĩnh lại rồi thì lại ngã người ra dựa vào ghế chuẩn bị ngủ tiếp, ngay vào lúc anh sắp ngủ, bên tai lại vang lên giọng nói rất khê, giống như lầm bầm lầu bầu, cô nói “Nếu như chỉ là một cơn ác mộng thì tốt quá rồi.. sẽ tốt biết bao..”

Lúc đó anh không nói gì thêm, nhưng dáng vẻ yếu đuối của cô làm anh không thể nào quên được. Cho tới khi vô tình gặp lại ở bệnh viện, cũng với dáng vẻ thất hồn lạc phách đó, cũng với vẻ bị thương khổ sở đó, anh không tốn chút sức lực và trí nhớ nào lập tức nhận ra cô ngay, vô cùng dễ dàng để nhớ lại, khiến cho ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hết thấy qua đi sau đó mọi việc cứ thế từ từ diễn ra, bọn họ kết hôn, qua những lần nói chuyện với nhau anh biết được, ba mẹ cô mới mất không lâu, thời gian mất cũng vào khoảng thời gian hai người gặp nhau lần đầu tiên, chỉ cần nghĩ một chút anh liền có thể đoán được lần đó cô khóc vì chuyện gì. Cho nên sau này anh vẫn không nhắc tới lần gặp mặt nhau vội vàng đó. Bởi vì, cho dù như thế nào, cho dù cô muốn khoả lấp che giấu đi, đó đều là những điều đau đớn thống khổ mà cô không thể nào quên được. Kể cả bây giờ, khi thấy cô rối rắm như thế này, tất nhiên anh sẽ không đời nào đem ra nhắc lại.

Một lát sau Cố Hoài Ninh hơi buông lỏng cơ ra, “Đi ngủ trước đi, có chuyện gì chờ mai dậy rồi nói sau.”

Rầu rĩ dựa vào ngực anh thêm một lát Lương Hoà mới ngẩng đầu lên, đứng dậy vào phòng ngủ. Khi trông thấy căn phòng mới cô lại thở dài, hèn gì vừa vào phòng đã có cảm giác quen thuộc, máu mủ tương thông, đến cả sự yêu thích cũng có phần tương tự nhau. Nếu đó là dì của mình, vậy thì việc cách biệt mấy chục năm qua là đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đó trong lòng cô trở nên buồn phiền chán nản lên, Lương Hoà rối rắm vò tóc, kéo chăn ra nằm vào trong. Cố Hoài Ninh đi vào lấy quần áo thấy dáng vẻ phiền muộn của cô thì cười nói: “Nếu không ngủ được thì đi ra ngoài dạo một chút?”

“Không cần đâu.” Cô đáp khê, thấy anh lấy quần phục mặc vào thì ngạc nhiên, “Muộn thế này rồi anh còn đi ra ngoài sao?”

“Ừ!” Anh rũ mắt xuống cài cúc áo, “Ngủ một mình được không?”

Trời ạ, cô đang có chuyện buồn rầu, lại còn ở nhà mới phòng mới ngày đầu tiên phải ngủ một mình? Muộn thế này rồi anh còn có chuyện gì nữa? Lương Hoà muốn hỏi, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh đành nhin xuống, chỉ dặn anh lái xe cẩn thận.

“Anh biết rồi.”

Cùng với tiếng nói ầm áp là nụ hôn phủ trên trán cô, Lương Hoà quần chăn ngồi trên giường nhìn theo anh, cho tới lúc nghe tiếng cửa ngoài khép lại mới biết trong phòng chỉ còn lại duy nhất một mình mình. Nhìn chằm chằm lên trần nhà, Lương Hoà nghĩ đêm nay cô chắc chắn sẽ mất ngủ.

o—————o

Đã là mười hai giờ đêm, lính gác cổng ngoài doanh trại Kinh Sơn vừa đổi ca, cửa vừa mở đã có một chiếc xe đèn sáng loá vòng từ ngoài vào, tốc độ xe rất nhanh làm cho hai chiến sĩ gác sững sőt, giật mình vội vàng chạy vào phòng trực ban nhìn camera theo dõi, khi thấy rõ biển số xe mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Này, mình nghe nói vợ của đội trưởng vừa mới tới, căn hộ bên viện kia cũng đã bài trí trang hoàng xong rồi, làm sao đêm hôm khuya khoắt không có việc gì đội trưởng còn đến đây nhỉ?! Mình có nghe thấy xảy ra chuyện gì đâu?”

Một người khác vừa hà hơi vừa sửa sửa lại đai lưng, nói “Hừ, xảy ra chuyện gì thì cho cậu biết đấy à? Đổi ca xong rồi thì nhanh đi về đi.”

Phòng trực ban Đoàn bộ đèn vẫn còn sáng, liên lạc viên thấy Cố Hoài Ninh vào thì cuống quýt bật dậy đứng nghiêm chào, Cố Hoài Ninh gật đầu, đi thẳng về văn phòng của mình. Trong văn phòng tham mưu trưởng Triệu Kiên Hoà cùng đoàn phó Nhạc Khải đang ngồi đợi anh.

Trông thấy hai người Cố Hoài Ninh hơi sửng sốt, “Có chuyện gì? Điện thoại cũng không nói rõ, còn gọi cả Nhạc Khải đến nữa? Nói đi?”

“Không phải cả cậu cũng bị tôi “đào” đến sao?” Triệu Kiên Hoà liếc anh một cái, bắt đầu nói vào vấn đề chính, “Vừa nãy nhận được điện thoại của cấp trên, nói là có ba chiếc xe của chúng ta quệt vào xe dân trên đường cao tốc, tra biển số thì là xe của Đoàn bộ mình.”

Không đợi anh nói hết, Nhạc Khải vội vàng cắt ngang, “Không thể nào, sắp đến Tết rồi, từ mấy hôm nay đã có quy định rất nghiêm khắc, bất kể xe nào ra ngoài đều cần phải có cấp trên phê chuẩn. Ai cả gan làm bậy làm loạn như vậy mà còn dám phóng trên đường cao tốc?”

“Tôi dọa cậu làm gì, điện thoại đã báo tới các ngành liên quan trong Quân khu rồi, mẹ nó, không phải một cái mà là ba cái, biển số xe rõ ràng rành rành, lập tức có thể điều tra ra được là người của đơn vị nào, chỉ cần một cú điện thoại là lập tức có thể biết ngay.”

Cố Hoài Ninh nghe đã hiểu đại khái, im lặng một lát mới hỏi: “Lái xe cũng là người Đoàn bộ chúng ta?”

Triệu Kiên Hoà vỗ bàn, nghiêng răng nói: “Lái xe là người địa phương mới to chuyện. Nếu như chuyện này bị phanh phui ra thì sự việc không phải nhỏ đâu.”

Anh vừa dứt lời Cố Hoài Ninh đã biến sắc mặt. Nhạc Khải là người từ dưới điều lên chưa được một năm nên không hiểu rõ, do dự hỏi, “Nếu điều tra ra thì xử trí như thế nào?”

Triệu Kiên Hoà liếc mắt, hạ giọng xuống, “Chắc chắn là sẽ bị cấp trên xử phạt, nếu nghiêm trọng hơn thì bị giao cho ngành liên quan tiến hành xử lý, năm kia bộ phận trang thiết bị có một phó trưởng phòng, bởi vì bị điều tra ra việc ông ta buôn đi bán lại đồ quân dụng, ngay lập tức đã bị bãi miễn tất cả chức vụ, may mà có người quen ở cấp trên nên không bị đi tù, lúc đó ông ta chỉ còn cách rời quân đội chuyển nghề chạy lầy người.”

Nhạc Khải nghe xong thì đau đầu, “Cái bọn bảo vệ kia không biết nghĩ gì mà cho chúng nó lấy xe qua cửa, tự tìm cái chết rồi.”

Cố Hoài Ninh cười khẩy, “Cậu nói như vậy không đúng, bọn họ là phục tùng mệnh lệnh, cấp trên có lệnh thì tiểu binh phải thi hành. Điều tra cứ để cho bọn họ điều tra, đừng vội ọi người biết, biết nhiều náo động nhiều, ngăn chặn cũng không kịp.”

Nhạc Khải đứng bật dậy đi ra ngoài thu xếp công việc.

Nhạc Khải đi rồi trong văn phòng còn lại hai người, Cố Hoài Ninh hơi nhúm mày nói với Triệu Kiên Hoà, “Hôm nay cậu làm sao thế hả, làm gì mà giận dữ tới mức đó?”

Triệu Kiên Hoà chửi thề một câu, “Con mẹ nó, đã xui xẻo còn gặp chuyện phiền toái, làm ông càng bức thêm.” Dừng lại một chút, anh nghẹo đầu nhìn Cố Hoài Ninh, cười gian manh, “Này, ban nãy gọi điện thoại tới có cắt ngang chuyện tốt của cậu không đấy? Chấn êm nệm ấm người đẹp thơm tho chờ ở nhà phải không?”

Anh vừa dứt lời đã bị Cố Hoài Ninh lừ mắt một cái, “Thì ra cậu cũng biết, tưởng cậu không biết chứ.” Một câu bao hàm bao nhiêu ý nghĩa sâu sắc thâm thúy khiến cho Triệu Kiên Hoà nghẹn lời, vô cùng tổn thương, tự ti ảo não. Anh cầm mũ dần lên đầu đứng bật dậy đi nhanh ra ngoài. Mẹ kiếp, ông đây không có vợ chẳng nhẽ trên một chút cũng không được sao?

Cố Hoài Ninh thấy vẻ mặt ghen tị của bạn thì cười khẽ, trí óc lại không tìm chế được nghĩ về câu nói vừa rồi, chấn ấm nệm êm người đẹp thơm tho? Anh vốn vô cùng muốn hưởng thụ điều đó, nhưng hiện tại với tình trạng bây giờ thì chưa thể được. Còn một đồng việc trước mắt cần giải quyết, có vợ mà không được ôm, tình cảnh như vậy mà cũng có người hâm mộ thì thật là hết chỗ nói.

Sáng hôm sau Lương Hoà bị một cuộc điện thoại làm giật mình tỉnh giấc. Cả đêm cô trần trọc nghĩ ngợi mãi tới rạng sáng mới ngủ quá mới ngủ thiếp đi, bây giờ dậy mắt mở không nổi. Thở dài, Lương Hoà lấy tay sờ sờ vào gối, cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo ập vào lòng bàn tay, chắc đêm qua cô lại khóc trong giấc ngủ rồi.

Cô có thói quen không ngủ được ở chỗ lạ, mỗi lần đổi chỗ mới luôn trần trọc tới rất khuya, thậm chí hay mơ lung tung, như tối qua cô lại mơ thấy ba mẹ và bà ngoại. Có một điều kì lạ là mỗi lần đến nơi nào có Cố Hoài Ninh, cô luôn luôn mơ thấy những người thân đã mất của mình, điều này trùng hợp đến mức Lương Hoà bản thân không lý giải được.

Giọng nói của Diệp Vận Đồng lộ ra vẻ mệt mỏi, có lẽ do chị đã thức cả đêm trong bệnh viện. Tối qua cô không chào hỏi gì đã bỏ về, Lương Hoà cảm thấy không được đúng cho lắm, nhưng trong điện thoại Diệp Vận Đồng lại không nhắc tới chuyện này.

“Hoà Hoà, còn ảnh của bà ngoại và mẹ cháu ở đó không? Ông ngoại muốn được nhìn xem.”

Bàn tay Lương Hoà nắm chặt điện thoại, một lát sau mới trả lời.

“Bây giờ có thể mang qua đây không? Nếu không thì dì đến lấy cũng được.”

Lương Hoà đứng dậy nhìn xung quanh một lượt, có một mình cô ở trong nhà, cảm giác thật vắng lặng. Cố Hoài Ninh có lẽ sẽ không về, cô lại không muốn đến bệnh viện một mình. Bởi vậy liền đồng ý với Diệp Vận Đồng. Thấy Lương Hoà im lặng trong một khoảng thời gian Diệp Vận Đồng lại nghĩ là cô còn băn khoăn do dự, lúc cất điện thoại chị thở dài một tiếng rất nhỏ.

Hành lý của Lương Hoà phần lớn đều đã được đưa lại đây hết, hôm qua cô cũng phân loại sắp xếp được một ít. Những kỷ vật về bà ngoại cô giữ lại không nhiều, khi bà qua đời hầu như đều hoá thiêu cùng bà gần hết, giữ lại bên người cũng chỉ có mấy tấm ảnh này thôi. Những bức ảnh đó đều chụp lúc bà còn trẻ, Lương Hoà đặt ở một album khác, cất giấu như một bảo vật.

Cô lục tìm lấy ra mấy bức ảnh xong, lúc định bỏ album lại vào tủ bỗng thấy ngăn dưới cùng còn có một album màu đen, Lương Hoà ngạc nhiên lấy ra xem mới biết được đó là của Cố Hoài Ninh.

Đồ đạc của anh ở nơi này rất ít, không có gì nhiều ngoài mấy bộ quần áo thay đổi hàng ngày. Đừng nói album, ngay cả những giấy tờ linh tinh tìm cũng khó mà có. Lương Hoà hơi mím môi, tính tò mò trời dậy, giờ này Diệp Vận Đồng vẫn chưa đến cô bèn mở ra xem.

Tất cả đều là những bức ảnh chụp trước đây của anh. Có bức chụp từ hồi còn nhỏ, mặc một bộ âu phục bảnh bao, thần thái vô cùng sáng láng, có điều biểu tình trên mặt thì muôn thuở không thay đổi, lạnh lạnh nhạt nhạt. Có bức chụp lúc học Trung học, vẻ mặt tươi tắn hơn t, ít ra lúc chụp ảnh còn biết cười một cái. Càng về sau ảnh cũng ít dần đi, một số tấm ảnh chụp khi học bên Anh, tóc húi cua, mặc quân phục, trước ngực còn đeo huy hiệu Nữ hoàng. Mấy tấm ảnh sau cùng của anh so với bây giờ không khác gì nhau, chụp ảnh không cười, cả người luôn toát ra một loại khí thế mãnh liệt.

Lương Hoà quay sang lật dở những tấm ảnh của mình. Lúc nhỏ cô thường rẽ tóc hai bên rồi tết bím lại, sau này mới buông xoã ra. Bất kể là pose hình kiểu gì đều cười một cách ngây ngô khờ khạo, nhìn vào chẳng có vẻ gì gọi là thông minh sáng láng cả. So sánh ảnh của hai người với nhau làm cho Lương Hoà cảm thấy ư ờ ời chán nản, có lẽ khí chất là loại từ bé sinh ra thì đã có sẵn, cô vốn mềm yếu, cho dù cố gắng mạnh mẽ ra sao đi nữa cũng không có khả năng át được khí thế của anh.

Lật lật qua lại nhìn thêm một lần, lúc gấp lại bỗng nhiên rơi ra một tấm ảnh. Lương Hoà nhặt lên nhìn, ngạc nhiên tròn tròn mắt. Cô xem album cả buổi tìm cũng không ra một tấm ảnh nào của mẹ anh, vậy mà lúc này lại nhìn thấy có hình của một cô gái.

Cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tóc buộc cao sau đầu, mặc bộ váy áo màu trắng, dáng vóc rất xinh xắn. Là ai nhỉ? Lương Hoà cẩn thận nhớ lại khuôn mặt của Lục Khinh Vũ, lắc đầu phủ định. Cô giơ bức ảnh về phía ánh sáng nhìn kĩ lại thêm lần nữa, lờ mờ phía mặt sau hình như còn có chữ viết. Lương Hoà lật lại, dòng chữ nhìn thấy làm cô nao nao trong lòng.

Cô không rõ lắm dạng chữ viết anh thường dùng, cho nên xem những nét bút mạnh mẽ này một hồi lâu Lương Hoà vẫn không thể xác định được đó có phải là nét chữ của anh hay không. Vì thế khi nhìn dòng chữ tiếng Anh đó, Lương Hoà có cảm giác thật xa lạ, giống như, đó không phải là Cố Hoài Ninh mà cô từng biết.

Princess Lin.

Bàn tay cầm bức ảnh của Lương Hoà run run.

Dưới lầu vọng lên tiếng còi ô tô, di động đặt ở đầu giường cũng ong ong rì rì chấn động. Lương Hoà bừng tỉnh, ngắt điện thoại, cầm túi xách đi xuống nhà.

Diệp Vận Đồng ngồi trong xe chờ sẵn, thấy cô xuống thì nghiêng người sang mở cửa xe, Lương Hoà đứng ở hiên nhà do dự một chút, cuối cùng vẫn bước xuống.

Cô ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới Diệp Vận Đồng có thể là dì của mình, tâm trạng Lương Hoà bắt đầu chần chừ.

“Lần này ông cụ ngắt xỉu một cái mà làm hôn mê choáng váng cả đám người. Hừ, thế có quá đáng không cơ chứ!”

Lương Hoà khẽ nhếch miệng, lại cố nín để không bật cười lên. Ngày hôm qua từ lúc Diệp Vận Đồng nói câu đó, cô đã hiểu được tất cả mọi chuyện, chỉ có điều là khó chấp nhận nó mà thôi. Từ khi bà ngoại qua đời tới giờ, cô đã quen với việc bên người không còn thân thích nào khác ngoài chồng. Đột nhiên xảy ra chuyện này cùng với việc có thêm vài người thân, thế giới yên bình của Lương Hoà bỗng chốc bị đảo lộn. Những điều cô chưa từng nghĩ tới bao giờ, những người cô chưa từng tưởng tượng tới, lại bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình, tâm trạng cô đương nhiên là luống cuống. Huống hồ, người ông ngoại này làm cho Lương Hoà có cảm giác thất vọng.

“Chị Diệp”. Gọi như vậy xong Lương Hoà lập tức im bật, xưng hô thế này bây giờ cũng không thể gọi được nữa. Cô quay đầu nhìn sang Diệp Vận Đồng, “Bây giờ, nên xưng hô như thế nào đây?”

Diệp Vận Đồng cười khở sở, “Thôi được rồi, đừng rối rắm, đợi lát nữa rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Xe lướt vào trung tâm thành phố dừng ở trước cửa một quán cafe. Lương Hoà xuống xe nhìn thấy tấm biển bệnh viện dựng cách đó không xa liền thở dài, cúi đầu đi vào trong quán.

“Cuộc sống ở đây chắc vẫn chưa quen phải không? Chờ bệnh tình ông cụ ổn định lại một chút rồi dì đưa đi thăm thú xung quanh. Công tác của Hoài Ninh thì rất bận, Triệu Kiền Hoà kia cũng vậy, Diệp Dĩ Trinh thì cháu lại càng không cần trông cậy gì nhiều.”

Lương Hoà nhớ tới chuyện Triệu Kiền Hoà từng nói sẽ làm hướng dẫn du lịch cho cô thì mỉm cười, mở túi xách lấy ra album đưa cho Diệp Vận Đồng.

“Ảnh của bà ngoại giữ lại không nhiều, chỉ có mấy tấm này thôi, chị đưa cho ông cụ xem đi.”

Diệp Vận Đồng cầm album trên tay miệng khẽ nở một nụ cười khổ, “Lương Hoà, dì biết cháu có khúc mắc trong lòng. Nhưng chẳng nhẽ cháu không muốn gặp ông một chút sao? Mấy hôm nay ngày nào ông cũng nhắc tới cháu cả.”

Lương Hoà rũ mắt nhìn xuống, một lát sau nhẹ giọng trả lời: “Chị Diệp, xa bà ngoại bao nhiêu năm như vậy, chị có từng nhớ tới bà không?”

Câu hỏi của cô khiến Diệp Vận Đồng sững sốt, có nhớ hay không ư? Người phụ nữ đó từ lúc chị còn nhỏ đã không được sống cùng, cũng không ở gần, chỉ còn có mấy bức ảnh chụp để lại, chị có từng nhớ hay không? Kể từ khi ba mình đưa về một người vợ khác, kèm thêm Diệp Dĩ Trinh bé nhỏ oa oa còn quần trong tã lót, chị chưa từng đi tìm lại đáp án xác thực cho vấn đề này. Tình cảm đối với mẹ của chị rất phức tạp. Hồi đầu tiên khi ba mẹ mâu thuẫn với nhau vì người phụ nữ khác thì chị còn hận ba mình, nhưng khi mẹ dẫn chị gái bỏ đi không một lần quay trở về, chị lại bình tĩnh hơn rất nhiều, ở lại bên ba, an tâm ổn định cuộc sống.

“Nhớ hay không nhớ, người đó vẫn là mẹ của mình, vẫn là người quan trọng trong sinh mệnh, đã đi vào tâm khảm của mình. Trên người có một nửa máu thịt là do bà đã ban cho, làm sao muốn quên thì có thể quên được chứ.” Nói xong chị nhìn Lương Hoà, trong đôi mắt chan chứa thanh thần và dịu dàng, “Có lẽ cháu đã biết chuyện trước đây ông cụ phản bội bà ngoại, khi bà ra đi thì dì còn nhỏ lắm, lúc đó dì cũng hận ông cụ, nhưng cháu biết không Lương Hoà, sự yêu thương và hận thù của con người có đôi khi không duy trì được bao lâu, nhất là vào thời điểm chính mình bị bỏ rơi không người nào quan tâm tới. Bà ngoại ra đi không dẫn dì theo, bỏ dì ở lại, lúc đó dì bắt đầu hận bà ấy, chấp nhận an tâm ở lại với ông. Bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy buồn cười, thật ra bao nhiêu năm đã trôi qua rồi, tất cả đều đã thành quá khứ.”

Lương Hoà cúi đầu lắng nghe.

“Sau này ông cụ bắt đầu ân hận, sống cùng mẹ của Dĩ Trinh cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Bà ấy cũng là người hiền lành, nhưng tâm tư lại đa sầu đa cảm, qua đời rất sớm. Sau đó sức khoẻ của ông cụ cũng yếu dần, Dĩ Trinh cũng không thường về nhà, bao nhiêu năm qua, ông ấy sống cũng rất cô đơn.”

Lương Hoà đột nhiên nhớ lại lúc chơi cờ ngày hôm đó, Diệp lão nói một câu “Nhân sinh như kỳ, nhân sinh như kỳ, mỗi một bước đi đều không thể hối hận, không thể quay đầu lại được nữa.” Không thể đi trở lại, không thể bôi xoá đi, cũng không thể lui về phía sau, chỉ có thể chấp nhận số mệnh mà bước tiếp, cho dù đánh mất đi những gì quý giá nhất đời cũng không thể lấy lại được. Lương Hoà dường như đã hiểu, ông cụ đã thật già đi.

Diệp Vận Đồng nắm lấy bàn tay đặt trên bàn của Lương Hoà. Ngẩng đầu cô nhìn lên, đôi mắt Diệp Vận Đồng sâu thẳm, đen và sáng, không khác chút nào với đôi mắt của bà ngoại. Lúc trước cô vẫn còn hâm mộ những người có đôi mắt vừa to vừa đen, mẹ cô và bà ngoại đều có đôi mắt như vậy, chỉ có cô là ngoại lệ.

“Lúc nào đến gặp ông đi, nhé?”

Lương Hoà cúi đầu nghĩ, ừm khẽ một tiếng. Ánh mặt trời hiem hoi của mùa đông tràn qua cửa kính quán cafe, chiếu lên mặt bàn. Lương Hoà bỗng nhiên nhớ tới một việc, nói:

“Chị Diệp, có thể giúp em một việc được không?”

“Chuyện gì?” Diệp Vận Đồng nâng ly cafe lên uống một ngụm, hỏi. Thuyết phục được Lương Hoà tâm trạng chị cũng thoải mái hơn rất nhiều, lát nữa về báo cáo kết quả ông cụ hẳn là rất vui vẻ. Aiii, chị thở dài, con bé này nhìn cứ im im lẳng lặng như thế, mà thực ra thì tính tình lại rất cứng rắn.

Lương Hoà cười nhẹ, rút tấm ảnh từ trong túi xách đưa ra trước mặt Diệp Vận Đồng.

“Chị nhìn xem người trong tấm ảnh này là ai vậy?”

38. Chương 47 - 48

Khắc trong tâm khảm

Khi về tới nhà đã gần chạng vạng tối. Diệp Vận Đồng vốn định đưa cô về nhà nhưng đột ngột bệnh viện gọi điện tới nên chị đành vội vàng chạy đi. Trước khi đi Diệp Vận Đồng vẫn dặn Lương Hoà đừng quên đến thăm ông một chút. Lương Hoà đồng ý, bởi vì dù sao thì cô vẫn phải đến thăm, cho dù là trong lòng còn lẩn bấn nhiều khúc mắc.

Lúc về trên hành lang có thoang thoảng mùi thuốc thơm bay ra từ phòng cô Nhậm ở tầng hai. Thấy cô đi qua cô cười cười thay cho lời chào. Chồng cô là phó doanh trưởng gần với doanh của Cố Hoài Ninh, ban đầu ông ấy là lính tình nguyện công tác ở tổ quân nhu, sau đó Tổng cục Hậu Cần mở lớp bồi dưỡng cho các sĩ quan, cấp trên liền cử ông đi học. Sở dĩ Lương Hoà nhớ rõ chuyện này là vì hôm qua khi giới thiệu hàng xóm Cố Hoài Ninh vô tình kể lại, rằng trước khi lấy chồng nhà cô Nhậm kinh doanh khách sạn, nên chuyện bếp núc nấu nướng cô rất rành rẽ, làm đồ ăn rất ngon, còn nhắc cô khi nào rảnh rồi thì xuống học cô nấu vài món ăn.

Cố Hoài Ninh bận rộn công việc, anh sợ một mình cô ở nhà ăn uống thất thường, không thể chỉ ăn cháo uống sữa. Ý tứ của anh Lương Hoà đều hiểu hết. Nghĩ tới đây lòng cô rung lên, không quá khó khăn để có thể nhìn ra, cho dù là việc gì, lúc nào, anh đều tính toán cho kế hoạch tương lai lâu dài của hai người.

Trước khi tới đây dù cô còn lo sợ bất an, nhưng vẫn tràn ngập hưng phấn chờ mong vào cuộc sống ở tương lai. Nhưng có một số việc đột nhiên phát sinh, Lương Hoà vẫn không thể lập tức cân bằng ngay được.

Lương Hoà cười với cô Nhậm, định lên cầu thang đi tiếp thì cô gọi lại. Cái cách cô gọi làm Lương Hoà cứng đờ cả người:

“Cô bé ơi!”

Cô nghiêng đầu nhìn lại, cô Nhậm cười nói “Tôi thấy sắc mặt cháu có vẻ không được khoẻ, có sao không vậy?”

Người phụ nữ này thật nhiệt tình. Lương Hoà nghĩ thầm, cười cười “Chắc tại vừa mới tới nên chưa quen ạ, không sao đâu cô.”

“Chắc vậy nhỉ, lúc tôi mới đến đây cũng không quen khí hậu, mãi một thời gian sau mới thích nghi được đấy! Cháu là phải chú ý sức khoẻ, phải bồi bổ cơ thể đi. Phụ nữ yếu ớt quá cũng không tốt cho đàn ông đâu.”

Lương Hoà nghe vậy thì mặt nóng bừng lên, không cần soi gương cô cũng biết mặt mình nhất định là đỏ hồng như trứng tôm. Người phụ nữ này nói chuyện thật thẳng thắn quá. Lương Hoà không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ chậm chạp một hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Cám ơn cô đã quan tâm, cháu đi lên nhà đây ạ.”

“Ừ, ừ, đi lên đi. Vừa nãy thấy Cố đoàn trưởng đã về rồi đấy. Aii, mặc dù ở đây nhưng chúng tôi cũng hiếm khi được gặp mặt cậu ấy lắm.”

Anh đã về rồi? Bước chân Lương Hoà vội vã đi nhanh hơn.

Cửa nhà đang mở ra, có hơi ẩm từ máy sưởi tản khắp nhà. Trong phòng khách không bật đèn, mờ tối, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn từ phòng bếp tản ra, mờ nhạt. Cô thư thái thở nhẹ ra một hơi, cởi giày đổi dép lê đi vào nhà.

Anh đã cởi áo khoác dài, nghiêm chỉnh đứng nấu ăn trong bếp, dáng vẻ nghiêm túc làm cho cô hơi khó chịu trong lòng. Mặc dù tư tưởng của cô thoáng tới mức nào đi nữa, cho rằng phụ nữ không nhất thiết là phải luẩn quẩn trong bếp cả ngày, nhưng mà khi thấy anh đứng đó nấu nướng cô vẫn cảm thấy không thoải mái. Lương Hoà cởi áo khoác, xắn tay áo đi vào bếp.

Cô lặng yên không tiếng động đi vào bếp, Cố Hoài Ninh nhìn nhìn, nhướn mày, “Em về rồi à?”

Lương Hoà cúi đầu khẽ ừm một tiếng, giơ tay ra tiếp lấy chiếc muôi trong tay anh, “Để em nấu cho.”

Anh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt này làm Lương Hoà chột dạ, giấy dựa nói: “Em cũng có thể nấu được cháo mà.” Dừng một chút cô lại than thở “Anh đừng nghĩ em vô dụng đến mức như thế được không?”

Với giác quan tinh tế anh liền nhận ra tâm trạng cô có vẻ không bình thường, cười bất đắc dĩ anh đưa muôi cho cô, lui về phía sau đứng tựa vào cạnh cửa, xem cô nấu cơm.

Trong ấn tượng của anh Lương Hoà không được gọi là béo, lúc này cô đã cởi áo khoác ra vóc người trông lại càng mảnh mai. Áo dài tay màu xám ôm sát người, lộ những đường cong một cách rành mạch. Cơ thể của cô đã không còn xa lạ gì đối với anh, nhưng cảm giác mềm mại mà cô mang lại vẫn còn như vừa mới đây, anh vẫn chưa kịp thưởng thức đầy đủ. Đôi mắt Cố Hoài Ninh liếc qua một lần, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại ở vòng eo thon thả của cô.

Cảm giác bị nhìn chằm chằm làm Lương Hoà run rẩy cả da đầu, chiếc muôi trên tay quấy quấy đảo đảo trong nồi một cách vô thức. Tại sao anh cứ đứng đó làm gì, không nấu thì thôi cứ đứng ở phía sau làm sao cô tập trung nấu nướng được chứ? Lương Hoà buồn bực, quay đầu định đuổi anh ra ngoài, vòng eo đột nhiên bị một cánh tay siết lại thật chặt. Lương Hoà sững sờ chờ người ra, sau đó tim liền đập thình thịch lên, đập mỗi lúc một nhanh hơn, đến mức cô sợ rằng có lẽ anh cũng nghe thấy được. Vẻ ngượng ngùng đó hoàn toàn lộ ra trước mặt anh, Lương Hoà giấy dựa: “Anh..anh làm gì vậy?”

Chiếc muôi trên tay trượt vào nồi, Lương Hoà vội vàng nhặt lại, cả bàn tay lẫn chiếc muôi liền bị tay anh nắm lấy cùng một lúc. Lương Hoà giật mình, nghe anh cúi đầu xuống, đôi môi anh trượt bên tai, giọng nói

vô cùng mê hoặc lòng người: “Thử nấu cơm trong tư thế này xem thế nào?”

Cô cứng đờ cả người ra, hơi hơi quay đầu nhìn lại anh. Đường như tâm trạng anh rất vui vẻ, đuôi lông mày hơi nhướn lên, trong đôi mắt tràn ngập ánh cười. Lương Hoà hồn dỗi muốn giãy tay ra khỏi tay anh, có điều giãy không được, đành phải mặc kệ bị anh cầm tay, càn càn quấy quấy đảo lung tung trong nồi, chưa được bao lâu lại bị anh giữ chặt lại.

“Trong cháo có thả thêm khoai lang, đừng quấy nhiều quá”

Giọng anh kìm nén có vẻ thật bất đắc dĩ, chiếc muôi trên tay liền bị anh đoạt đi mất. Lương Hoà đứng tránh sang một bên, im lặng nhìn anh thành thạo rửa rau, thái thái băm băm nấu cơm, động tác mặc dù gọn gàng lưu loát nhưng vẻ mệt mỏi trong ánh mắt cũng không thể che giấu hết được. Lương Hoà thở dài, tìm chuyện nhẹ giọng hỏi: “Công việc của anh đã giải quyết xong hết chưa?”

Anh khẽ hừ một tiếng trả lời, lông mày lại nhíu thêm một chút.

“Tối qua muộn như thế mà vẫn phải đi ra ngoài, là chuyện quan trọng lắm sao?” Cô tiếp tục hỏi.

Cố Hoài Ninh nhăn mày lên, “Không quan trọng lắm”. Dừng một lát, anh nói thêm “Em ra ngoài nghỉ đi, một lát là xong cơm ngay.”

Cô chưa từng hỏi về công việc của anh, đây là lần đầu tiên mở miệng hỏi, nhưng đáp án của anh làm cô cảm thấy mất mát.

o—————o

Ăn tối xong Lương Hoà lấy quần áo đi tắm, nước ấm làm cho cơ thể thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác băng lạnh toàn thân chậm rãi lui đi. Lương Hoà không thích mùa đông, bởi vì mỗi lần mùa đông đến cô luôn dễ bị lạnh, chân lạnh tay lạnh, nếu không được tắm nước nóng thì cứ cảm cảm lạnh lẽo cả đêm. Bà ngoại nói thể chất cô như vậy là do di truyền, cả bà cũng bị như thế.

Thành phố B thời tiết khô hanh, lúc vừa tới không bao lâu da mặt Lương Hoà bị dị ứng, ngứa ngáy ram ráp thật khó chịu. Bây giờ thì đã đỡ hơn nhiều. Lương Hoà đứng trước gương cẩn thận quan sát thêm một lần nữa, da dẻ chưa được ưng ý lắm, có lẽ phải đi làm mặt nạ để đắp. Tầm mắt cô đảo qua, lơ đãng nhìn thấy bình sữa tắm, lập tức liền nhớ đến mùi hương thoang thoảng trên người anh. Cô cảm thấy thật kỳ lạ, chưa bao giờ thấy anh dùng loại sữa tắm này, cứ bày ở đây đến nắp cũng chưa mở ra, giống như món đồ trang trí, vậy mà mỗi lần gần anh, mùi hương kia cứ quanh quẩn bên cô vẫn vít không thôi.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, giọng anh trầm ấm vọng vào “Em xong chưa? Anh lấy đồ một chút?”

Lương Hoà cuống quýt, vụt ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, xác định cẩn thận chỉnh tề rồi mới mở cửa. Hơi thở đàn ông thoang thoảng tới gần cô, Lương Hoà đứng dựa vào một bên nhường đường cho anh. Phòng tắm không quá lớn, bây giờ thêm anh vào liền cảm thấy hơi chật chội. Vậy mà người này lại cứ như không nhận ra, đứng ở bồn xả nước rửa tay, khoé miệng dường như còn nhếch lên cười khẽ.

Lương Hoà then quá hoá giận, trừng mắt lườm trộm anh một cái, đột nhiên bị anh vụt ngẩng đầu lên bắt gặp được. Cô hoảng hốt vội vàng cúi đầu lảng đi. Ngay lập tức liền nghe tiếng cười khẽ của anh vang lên, Lương Hoà chưa kịp phản ứng gì đã bị anh túm lấy siết chặt vào trong lòng.

“Tại sao lườm anh?” Hỏi mà như không hỏi, lại càng giống như là trêu ghẹo cô.

Lương Hoà trả lời với vẻ vô tội: “Làm gì có? Lườm lúc nào đâu? Đây là tại mắt em bị bụi rơi vào.”

Anh nhướn mày, một bàn tay như gọng kìm thép vòng sau lưng cô, một bàn tay kia thì đặt ở dây lưng áo tắm của cô, cười khẽ “Bị bắt tại trận mà vẫn còn nói dối sao? Đáng bị phạt lắm.”

Nói xong anh kéo một cái, chiếc áo khoác tắm vốn rộng thùng thình liền rời ra, lộ rõ cảnh xuân phơi phới. Lương Hoà cuống quýt lấy tay che lại, đầu óc lại lan man một cách không tự chủ nhớ tới có một lần cũng giống hệt như thế này, nếu cảnh đó lại tái diễn thêm lần nữa thì xấu hổ chết mất. Nhưng người kia thì không thẹn bần khoản rồi rầm như cô, anh cúi người về phía trước, bộ quần phục trên người anh cọ sát vào da thịt cô, chất vải nhung vừa mềm mại vừa ram ráp khiến Lương Hoà run lên.

“Cố.. Hoài Ninh..” Cô vô ý thức thốt lên, vung tay muốn đẩy anh ra, nửa đường đột nhiên phát hiện ra sức lực mỏng manh của mình, làm sao có thể đối đầu được với anh chứ?

Từng nụ hôn nhỏ rơi xuống vành tai, dần dần là cả một trận mưa hôn, ở má, cằm, xuống dần đến cổ, luyến lưu mát mẻ nhẹ, cắn khe khẽ đầy triền miên. Lương Hoà muốn phản ứng, lại giống như bị từng nụ hôn của anh hút đi toàn bộ khí lực, không thể nào động đậy được. Có tiếng cười rì rầm thoát ra từ cổ cô, bàn tay anh vòng vòng hai lượt cô đã bị rút sạch đi áo sòng, hơi lạnh ập tới, theo bản năng Lương Hoà rút vào người anh. Động tác này của cô khiến anh vô cùng vừa lòng.

“Em.. em có chuyện muốn nói...” Cô lắp ba lắp bắp, muốn đẩy anh ra.

Cố Hoài Ninh thở ra nhẹ nhàng, nhắc một cái đã ấn cô tì vào tường, hai chân mạnh mẽ không trụ không cho cô giấy dựa.

“Lương Hoà, anh làm việc không bao giờ làm một nửa rồi bỏ dở. Tối hôm qua cũng vậy, hôm nay lại càng như vậy.”

Câu nói quen thuộc này làm Lương Hoà giận sôi lên, nhưng cô lại băn khoăn không hiểu. Một nửa cái gì, một nửa như thế nào? Định mở miệng hỏi, đầu óc cô bỗng nhiên nổ oanh một cái. Lập tức mọi suy nghĩ trở nên rối loạn, nhớ tới nụ hôn nửa đường chết non tối hôm qua. Nhưng mà chỉ cần bồi thường một nụ hôn giống như vậy không được sao? Hôm qua chỉ là một nụ hôn, còn bây giờ, bây giờ là lau súng lửa, sẽ chết cháy!!!

Hai chân thon dài trắng nõn bị buộc tách ra, nơi riêng tư bí ẩn không có chút gì che giấu lộ rõ ràng trong đôi mắt anh, khoảng cách gần đến mức mặt cô đỏ bừng lên không thể kìm nén. Cô ngẩng đầu lên chưa kịp nhìn anh đã bị đôi môi kia áp xuống, gáy cổ bị bàn tay to rộng giữ chặt lấy, kéo sát đến nụ hôn của anh. Cô bị bắt phải ngửa đầu, hé mở đôi môi đón nhận cơn mưa hôn, gấn bó quẩn quýt, không thể chia lìa.

Cảm giác nóng bỏng không hề báo trước ập tiến vào trong cơ thể, Lương Hoà mở to hai mắt, không thể tin được nhìn anh. Đổi lại là tiếng cười khe khẽ trầm trầm, anh siết chặt lấy thắt lưng cô bắt đầu thông thả đưa đẩy, khuấy khoả mà mạnh mẽ. Đôi mắt màu hổ phách nhìn anh, long lanh mê hoặc, nụ hôn của anh rơi xuống trên mặt, trên mắt, mũi, trên bờ môi đang hé mở của cô, giọng anh đầy vẻ kìm nén:

“Nhắm mắt lại!” Ánh mắt của cô rất mềm mại, vô cùng đáng yêu, sẽ làm anh nhìn không được không chế không được mắt. Dừng một chút anh lại bồi thêm một câu nữa “Không được phép ngắt xiu!”

Giọng nói tràn đầy yêu thương nồng nàn, thanh âm lại như là nghiền răng kìm chế, đan xen vào nhau trong cơn sóng ái tình. Anh không chế mọi thứ rất hoàn hảo, âm vang vào tai cô, dập dờn lên trên biển mặt ngọt, làm cho cô cảm thấy, giờ khắc này vô cùng vô cùng tuyệt vời. Vì thế, dần dần, cô thả lỏng cơ thể, tận tình nghênh đón sự nồng nàn nhiệt liệt của anh.

o—————o

Lương Hoà không ngắt xiu, nhưng lúc nằm trở lại giường cũng không còn chút khí lực nào, kéo chăn lên đã muốn ngủ ngay lập tức. Ngược lại, người kia sức lực vẫn vô cùng sung mãn, tay chống đầu nằm trên giường nhìn cô cười nhạo báng:

“Có lẽ cô Nhậm nói đúng thật, phụ nữ sức khỏe kém đối với đàn ông quả là không tốt chút nào.”

Lương Hoà há miệng, giấy dựa cửa quật, “Anh.. nghe hết được sao?”

Cố Hoài Ninh nhíu mày “Dưới phòng bếp chính là hành lang mà.”

Lương Hoà xấu hổ và giận dữ “Đó là vì cô ấy nói to quá!”

Anh cười, không lại trêu chọc nữa, kéo chăn đắp lại cho cô, “Thôi, hôm nay em cũng mệt rồi, anh sẽ không truy cứu chuyện đó.”

Da mặt anh làm sao có thể dày như vậy?! Lương Hoà phần uất định bác bỏ, đột nhiên cảm thấy ngờ ngợ, hỏi: “Anh biết hôm nay em làm gì sao?”

Anh nhìn nhìn cô, không trả lời.

Một lát sau cô rầu rĩ hỏi, “Theo anh, em có nên đi gặp ông ấy không?”

Đợi một lát không thấy anh trả lời. Lương Hoà xoay người ngẩng đầu nhìn, đôi mắt anh nhắm lại, dường như đã ngủ. Cô khẽ thở dài, lại vùi mình vào trong chăn. Vào lúc cô mơ màng sắp ngủ, đột nhiên nghe tiếng anh nói: “Hoà Hoà, chuyện ông ấy phản bội bà ngoại theo em là không thể tha thứ được sao?”

Cô ngẩn người, thật lâu sau mới nghe thấy giọng của mình, “Em.. chỉ cảm thấy.. ông ấy không có trách nhiệm, cư xử với bà ngoại và mẹ em như thế thì thật tàn nhẫn. Nhưng mà chị Diệp cũng nói, bao nhiêu năm trôi qua, hận thì cũng đã hận, nên quên thì cũng đã quên, cần buông thì cũng nên buông.”

“Nói cũng có lý. Cho dù thế nào, đối với Diệp lão thì bà ngoại cũng đã để lại cảm nhận tốt đẹp nhất, ông ấy sẽ không quên đâu. Huống gì bà ngoại lại ra đi dứt khoát kiên quyết như vậy, ông ấy lại càng không thể quên được.”

Cô nghe vậy thì cảm thấy kỳ lạ “Vì sao?”

Anh cười chậm rãi, “Cô bé ngốc, có những người, làm ình phải khắc trong tâm khảm, khiến người còn sống không thể quên được họ, đó chính là khi họ mất đi.”

Khắc trong tâm khảm, khi đã mất đi? Cô tự hỏi một hồi lâu rồi mới hiểu được. Nếu ấn tượng về bà ngoại đối với Diệp lão là như thế, vậy thì Lâm Kha kia, có thể hay không, đối với anh cũng là như thế?

Sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Ninh lái xe đưa Lương Hoà đến bệnh viện.

Cổng bệnh viện lúc nào cũng đông, người hối hả ra vào qua lại, phải mất khá lâu Cố Hoài Ninh mới tìm được một chỗ để dừng xe. Tưởng rằng Lương Hoà đã vào trong trước nên đậu xe xong anh vội vàng đi vào rất nhanh, ai ngờ vừa đến đại sảnh lại thấy cô vẫn do dự đứng ở cửa. Anh thở dài, bước lại gần nắm nhẹ lấy bả vai cô.

“Nếu không muốn đi thì chúng ta lại trở về nhà, được không?”

Thanh âm của anh rất dịu dàng, truyền vào tai cô có hiệu lực như một viên thuốc an thần, Lương Hoà lắc đầu nói “Không cần, chúng ta vào đi thôi.”

Giọng nói của cô lộ rõ vẻ uể oải, tâm sự rối rắm vẫn chưa gỡ bỏ được hoàn toàn, anh mỉm cười, vòng cánh tay ôm ngang vai cô đi vào bên trong.

Phòng bệnh của Diệp lão ở cuối hành lang, có không gian yên tĩnh rất thích hợp cho việc dưỡng bệnh. Hơn nữa do ban đầu gia đình cẩn thận đề nghị nên phòng ông được an bài ở bên cạnh phòng trực ban, 24/7 đều có bác sĩ chuyên khoa toạ chẩn. Đối với những chế độ đãi ngộ kiểu như vậy Lương Hoà nhìn nhiều cũng đã thấy quen, thở dài gơ tay lên gõ cửa.

Cô gõ nhẹ vài cái, người ra mở cửa là một cô y tá, sắc mặt cô ta mới đầu tỏ vẻ không kiên nhẫn, khi ánh mắt chạm tới Cố Hoài Ninh thì giật mình, lập tức đổi ngay thái độ dùng tay chỉ chỉ vào bên trong phòng, ý bảo mọi người đều đang nghỉ ngơi. Cố Hoài Ninh tỏ vẻ đã hiểu, hơi gật đầu cảm ơn y tá xong liền hé cửa khẽ khàng đi vào.

Lương Hoà cẩn nhẹ môi rồi cũng bước theo anh, trong lòng lại thâm oán, thật là trông mặt bắt hình dong, phân biệt đối xử.

Diệp lão đang ngủ, ở gian ngoài trên ghế sofa cũng nằm một người, tư thế ngủ không yên ổn, giày cũng chưa cởi, cravat rồi lông xộc xệch đổ sang một bên, trên người chỉ đắp một chiếc áo vest mỏng manh. Đó là Diệp Dĩ Trinh.

Cô gặp Diệp Dĩ Trinh chỉ mới có hai lần, mỗi lần gặp nhau anh ta đều ăn mặc rất chỉnh tề, tuấn tú, cử chỉ tao nhã hào phóng, tình trạng suy sụp như thế này quả là không dễ mà nhìn thấy. Dù diện mạo anh tuấn, nhìn kĩ lại thì không thấy giống Diệp lão mấy, có lẽ khuôn mặt giống mẹ anh ta nhiều hơn. Qua đó có thể đoán được, hồi trẻ mẹ anh ta nhất định là người phụ nữ rất đẹp.

Nghĩ tới đây ánh mắt cô loé sáng một chút, cầm tay người bên cạnh, nói nhỏ “Em vào nhìn ông ấy một chút, nhé anh?”

Người kia gật đầu, cười khẽ.

Phòng bệnh của Diệp Lão khá rộng, rất sạch sẽ, thuần một màu lam nhạt, chỉ có trên tủ đầu giường đặt một bình hoa, bên trong cắm một cành hoa mai màu phấn hồng, điểm tô một chút khí sắc cho căn phòng bệnh lạnh lẽo. Lương Hoà nhớ lại có một buổi tối trước khi đi ngủ nói chuyện phiếm cùng Diệp Vận Đồng, chị kể ông cụ rất thích hoa mai, lúc đó cô còn thốt lên thật là trùng hợp, cô và bà ngoại cũng đều thích nhất hoa mai. Bây giờ nghĩ lại điều đó, đột nhiên cảm thấy quả thật giống như một trò đùa của tạo hoá.

Tập ảnh của cô đặt nghiêm chỉnh ở đầu giường. Mặc dù Lương Hoà xem nó như báu vật, cất giữ vô cùng cẩn thận, nhưng những bức ảnh ấy cũng đã có từ lâu lắm, qua bao thời gian bìa ảnh đã hơi cũ nát, cầm trên tay có cảm giác thô nhám ram ráp. Lương Hoà lật từng tấm ảnh, nhìn chăm chú vào nụ cười của mẹ và bà ngoại, những nụ cười mà cô đã sớm ghi khắc vào trong trái tim mình.

Lương Hoà nhớ rõ hồi còn sống bà ngoại từng nói rằng, chụp ảnh cũng không chắc chắn sẽ giữ mãi mãi được, chỉ có ghi tạc ở trong đầu, khắc sâu vào trong tim mới vĩnh viễn quên không được. Khi nhớ lại những lời này cô bỗng nhiên muốn hỏi Diệp lão, ở trong trí nhớ của ông, hình bóng của bà ngoại có phải đã sớm trở nên mờ hồ không còn rõ nữa?

Đang ngủ say Diệp lão bỗng nhiên tựa người trở mình rồi ho khan vài tiếng. Mạnh chấn trượt xuống hơn phân nửa, Lương Hoà vội vàng buông mấy tấm ảnh đi kéo chăn lại cho ông, động tác của cô rất nhẹ để không đánh thức người đang ngủ. Làm xong định rút tay lại đột nhiên ông mở bừng mắt ra, trong đôi mắt già nua bừng sáng một nụ cười.

Lương Hoà hoảng sợ, cuống quýt hỏi “Làm.. làm ông tỉnh giấc phải không?”

Diệp lão lắc đầu, tựa mình muốn ngồi dậy, động tác hơi đột ngột khiến hơi thở ông trở nên khó khăn, lại ho khan liên tục không ngừng. Lương Hoà do dự một chút, bước tới gần đỡ Diệp lão ngồi dậy, lấy một cái gối mềm đặt phía sau lưng ông cụ. Động tác đầy vẻ hiểu ý của cô làm Diệp lão cười hoan hỉ, vỗ vỗ tay cô, “Già rồi, ngủ không được say, dễ tỉnh giấc lắm, không phải tại cháu đâu.” Nói xong ông lại cười, “Ông còn tưởng không biết đến lúc nào cháu mới đến thăm thân gia này.”

Lương Hoà ngồi ghé xuống bên giường, đầu không ngẩng lên. Lâu sau cô nghe có tiếng thở ra thật dài, rồi một bàn tay đặt lên đầu cô khẽ vuốt vuốt mái tóc, “Làm cháu khó xử lắm phải không?”

Giọng ông đầy vẻ kìm nén, lại như bất đắc dĩ, Lương Hoà ngẩng đầu lên cười nhẹ, “Ông nghỉ ngơi cho khỏe, mau chóng bình phục đi ạ.”

Thái độ cô dịu dàng ngoan ngoãn, không một chút nào tỏ ra bất hoà. Diệp lão lại nhú mày, bắt lực rút tay lại.

“Hoài Ninh đâu, nó để mình cháu đến đây à?”

Lương Hoà lắc đầu, “Anh ấy chờ ở bên ngoài, ông muốn gặp không để cháu gọi anh ấy vào?”

Diệp lão cười lắc đầu, “Bây giờ với quân hàm như thế, trách nhiệm của nó cũng nặng hơn nhiều. Làm đến chức này, có nhiều việc đều phải do chính mình ra quyết định, khó tránh khỏi bận rộn, nó có thể tranh thủ thời gian đến thăm ông cũng đã không phải chuyện dễ dàng.” Nói xong ông nhìn Lương Hoà, thấy cô cúi đầu yên lặng, cẩn thận nhẹ giọng hỏi, “Hoà Hoà, Vận Đồng nó đã cho cháu biết chuyện chưa?”

Giọng điệu đầy vẻ bất an như thế làm cho Lương Hoà trở nên khổ sở, thà rằng Diệp lão cứ đối xử với cô như trước đây còn hơn là dùng ngữ điệu cẩn thận như vậy để nói chuyện với cô. Từ bé Lương Hoà đã có tính hay mềm lòng, cho tới bây giờ cũng chưa thực sự có thể cương liệt mà trách cứ một người, oán hận một người, khi cô tức giận, chỉ cần người ta chủ động xuống nước một chút thôi cô liền lập tức không kiên trì giận dữ nổi nữa. Lương Hoà hít một hơi, nói khẽ, “Cháu biết rồi, bây giờ ông đừng nghĩ tới mấy chuyện này, cứ yên tâm dưỡng bệnh cho khoẻ đi đã.” Dừng lại một chút cô nói thêm, “Cháu đến đây là muốn thăm ông một chút.”

Con bé vẫn không được tự nhiên. Diệp lão cười khổ “Được rồi, được rồi, ông không ép cháu nữa.” Cuối cùng nhịn không được lại thở dài, ông cũng không có tư cách để ép buộc cô.

Lương Hoà dìu ông nằm thẳng xuống rồi kéo chăn đắp lại hoàn chỉnh. Ấn ý của ông cô không phải không hiểu, chỉ có điều nếu muốn cô ngay lập tức nhận người ông ngoại này thì cô không thể làm được.

Đợi ông cụ ngủ rồi Lương Hoà mới khép lại cửa nhẹ nhàng đi ra ngoài. Vừa xoay người đã gặp đôi mắt đen sâu sắc của Diệp Dĩ Trinh, cô giật mình hoảng sợ. Thấy động tác hoảng hốt của cô đối phương cũng chỉ hơi hơi nhướn mày, lại cầm khăn rửa mặt tiếp, chỉ có khoé miệng hơi nhếch lên lộ ra một chút tươi cười, khiến người y tá đứng bên cạnh nhìn thấy cũng đỏ mặt lên.

Nhịn không được Lương Hoà lại mím mím miệng, mắt nhìn chung quanh một vòng cũng không thấy Cố Hoài Ninh đâu, định hỏi thì Diệp Dĩ Trinh đã nói trước, “Cố Tam vừa có điện thoại, đơn vị có việc gấp, bảo tôi đưa cô về.” Dừng một chút anh nói thêm, “Chào buổi sáng”.

Lương Hoà hệt hẫng trong lòng, khi nghe đến câu cuối cùng của anh thì ngẩng đầu nhìn ra mặt trời bên ngoài cửa sổ, “Giờ này đâu còn sớm nữa.”

Diệp Dĩ Trinh xoa xoa cổ lộ vẻ mệt mỏi, nở nụ cười ôn hoà, “Được rồi, có muốn tôi đưa về bây giờ không?”

Lương Hoà rất muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ lại đoạn đường xa lắc từ bệnh viện về tới nhà, cô lại nói “Tất nhiên.” Nghĩ một chút lại bổ sung thêm “Quân lệnh như núi mà.”

Diệp Dĩ Trinh nghe vậy thì nhịn không được bật cười lên, cô y tá đứng bên cạnh lại xuân tình nhộn nhạo.

Thời tiết hôm nay đã ấm hơn một chút, tuy rằng ánh mặt trời không xua tan được cái lạnh lẽo băng giá của mùa đông nhưng cũng làm cả không gian bừng sáng lên. Lương Hoà lên xe, hai tay không ngừng xoa xoa vào nhau nhằm làm ấm hơn một chút. Diệp Dĩ Trinh liếc nhìn cô một cái, vươn tay vặn mở điều hoà, chỉ chốc lát sau hơi ẩm liền tràn ra lan toả trong xe.

“Cảm thấy không được tự nhiên phải không?” Diệp Dĩ Trinh đột nhiên hỏi.

Lương Hoà im lặng tỏ vẻ cam chịu. Diệp Dĩ Trinh cười cười, vô-lãng chuyển một vòng tròn, xe dừng vững vàng trước cổng viện.

“Không có giấy phép nên xe không được vào, chỉ đưa được đến đây thôi.”

Tốc độ của Lamborghini nhanh đến mức cô không thích ứng kịp, lơ mơ nhìn cảnh vật xung quanh rồi ngượng ngịu xuống xe, chào tạm biệt với vẻ câu nệ.

Xuyên qua nửa cửa kính xe Diệp Dĩ Trinh nhìn cô cười, “Lương Hoà, tôi và ông cụ ý tứ giống nhau, sẽ không bắt buộc gì hết. Thật ra không khó để nhận ra, ông cụ là thật lòng yêu thương cô, nhận người thân hay không không quan trọng. Với tôi, cô chỉ cần xem như bạn của Cố Tam là được, đừng suy nghĩ nhiều quá, vui vẻ lên đi.”

Cô nghe vậy thì sửng sốt, hỏi “Hoài Ninh đã nói gì với anh sao?”

“Hắn không bao giờ kể khổ đâu, là vì tôi biết đọc suy nghĩ của người khác mà thôi.” Nói xong anh bật cười lên sang sảng, nhấn chân ga lướt xe vù đi.

Đọc được suy nghĩ của người khác? Lương Hoà lầm bầm mỉm cười, đột nhiên hắt xì một cái, vội vàng khép chặt vật áo khoác chạy nhanh vào trong.

o—————o

Đến tối Lương Hoà đem chuyện này kể lại cho Cố Hoài Ninh nghe, bàn tay đang cởi quần áo của anh dừng lại, vẻ mặt buồn cười, “Tự nhiên hắn nói như vậy hả?”

Lương Hoà cầm lấy quần áo mà anh vừa thay ra treo lên móc, vẻ mặt đầy tò mò nhìn anh.

“Hắn từng học Tâm lý học, về mặt nghiên cứu tâm lý người khác quả thật là rất khá, một giáo sư người nước ngoài từng nói FBI không nhận hắn quả là một tổn thất.” Cố Hoài Ninh nghiêng đầu cười, hỏi Lương Hoà, “Chuyện này mà hắn cũng nói với em sao?”

Cô mím môi, “Ừm, anh ta không giống anh, có chuyện gì cũng giấu rất kĩ.”

Giọng nói của cô hơi khác lạ, Cố Hoài Ninh đang bưng cốc nước lên nửa chừng liền đặt xuống, mắt nheo lại nhìn Lương Hoà, “Ồ? Vậy em nói xem anh giấu em cái gì nào?”

Lương Hoà không trả lời. Anh đã cố tình che giấu rồi thì làm sao cô có thể biết được? Cô ngược mắt nhìn Cố Hoài Ninh, thấy anh híp mắt lại, ngửa đầu tựa lưng vào trên ghế sofa pha ngỉ ngơi, có lẽ là rất mệt mỏi. Có lẽ ánh nhìn của cô quá mức riết róng, nhắm mắt chẳng bao lâu anh liền từ từ mở mắt ra, đôi mắt hẹp mà dài lập tức nhìn thấy dáng vẻ thờ thẩn của cô, trong mắt anh loé sáng một nụ cười.

Ánh nhìn đó của anh khiến Lương Hoà đỏ mặt, xoay người đi vào bếp định nấu cơm, thất lưng lại bị người kia túm từ phía sau, kéo một cái đã tha cô lại ngồi trên ghế sofa. Anh cúi đầu áp sát má xuống vành tai cô, hỏi nhỏ, “Đã nghĩ ra tội trạng gì của anh chưa?”

Da mặt của người này càng ngày càng dày. Lương Hoà vừa xấu hổ vừa giận dữ, xoay người lại hỏi anh, “Vậy anh nói cho em biết, cả ngày hôm nay anh đi đâu?”

Cô hỏi xong liền cảm thấy cả người anh cứng lại, rồi ngay lập tức cô đã nghe anh trả lời, giọng nói thản nhiên như cũ, “Không có việc gì quan trọng cả..” Anh chưa nói dứt đã cảm nhận được bàn tay mềm của cô đặt trên cánh tay anh, dường như là sắp đẩy tay anh ra khỏi thắt lưng cô. Cố Hoài Ninh nhớ tới lời nói vừa nãy, vô cùng ngoan ngoãn sửa miệng “Ừm, đơn vị xảy ra một số việc, anh đi xử lý một chút thôi mà.”

Nói xong cũng không thấy cô phản ứng gì cả, Cố Hoài Ninh cảm thấy cô hơi là lạ, xoay mặt cô lại, hỏi khẽ, “Sao vậy?”

Lương Hoà ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh. Dường như có những chùm sáng lung linh như pháo hoa ẩn chứa trong ánh mắt ấy, một đôi mắt rất rất sáng, và đẹp. Ánh mắt này luôn vô cùng thâm thúy và sâu sắc, không lần nào nhìn mà cô đoán được cảm xúc, càng không đoán được tâm tư của anh. Bây giờ thì sao chứ? Bây giờ có hiểu biết hơn được một chút nào không? Lương Hoà tự hỏi chính mình, nhưng vẫn như trước không có câu trả lời nào cả.

Thật ra mà nói cô cũng không phải cố gắng để có được đáp án cho vấn đề này, cô chỉ hi vọng hai người cũng có thể giống như những cặp vợ chồng khác, chia sẻ với nhau những niềm vui hay nỗi buồn, cùng nhau thống khổ sầu bi. Những ngày tháng như vậy, bà ngoại của cô không có được, mẹ của cô cũng không có được, nay, đến lượt cô, có thể có được hay không, dù chỉ một chút mà thôi!?

“Cố Hoài Ninh” Cô nhẹ giọng gọi.

“Ừm?”

“Kể cho em biết chuyện của anh, được không?”

Anh kinh ngạc nhú mày, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách tràn đầy vẻ nghiêm túc cùng với chờ mong. Thở dài một hơi, anh nói, “Em muốn biết chuyện gì?”

Lương Hoà cố gắng ngồi thẳng lưng lên, đôi mắt chớp khê mấy cái, cười hì hì quảng ra ba chữ “Mối tình đầu.”

Vừa dứt lại đã bị anh liếc mắt lườm một cái, “Chẳng lẽ Diệp Vận Đồng chưa nói cho em biết hay sao? Anh cứ tưởng chị ấy đem cả gốc gác của anh đều bày ra hết rồi chứ.”

“Chị ấy không hề nói chút nào cả” Cô thề thốt phủ nhận.

Cố Hoài Ninh đứng dậy đi rót một cốc nước, uống xong lại mở miệng, “Không có mối tình đầu.”

“Làm sao có thể không có?” Lương Hoà kinh ngạc hô lên, thấy ánh mắt anh híp lại thì rụt cổ, nói “Anh..anh hỏi trước chẳng nói là bạn gái xếp được cả đoàn hay sao, bây giờ lại bảo là không có?!”

Cả đoàn bạn gái?! Anh ngẩn người ra một chút, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi cười, “Hoá ra còn nhớ rõ ràng thế kia à?” Thấy cô chán nản cúi đầu, anh hừ nhẹ một tiếng, “Ngày trước quả thật là từng có mang một hai cô về nhà ứng phó với mẹ, không thể xem là mối tình đầu được!”

Lương Hoà hơi cười khỏ, sau này người được mang về nhà ứng phó là cô không phải sao? Tiện quá còn gì nữa, sau khi kết hôn thì mọi chuyện đều giao cho cô một mình đối mặt, một mình xử lý. Cứ nghĩ tới những

chuyện không hay ho đã từng xảy ra với mẹ chồng, lòng cô trở nên khổ sở rối rắm, cắn môi một hồi lâu, mới nói, “Còn có một người, có tính được không?”

“Ai?” Anh híp mắt lại.

Móng tay Lương Hoà bấm mạnh vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn truyền đến trong thân thể. Cái tên kia vắt ngang trong lòng cô đã không phải là một ngày hay hai ngày, cô chỉ không muốn hỏi mà thôi. Cảm giác không tự tin này không biết là do chính bản thân mình, hay là tại vì anh, hoặc là, đối với tình cảm của cả hai, cô đều sợ hãi.

“Lâm Kha!” Cô thở ra, rất nhẹ.

“Ai?” Anh đang uống nước, dường như là nghe không rõ, giọng cao lên hỏi lại.

Lương Hoà ngẩng đầu, lặp lại từng chữ cho anh nghe, “Lâm Kha!”

Căn phòng thoáng chốc trở nên vô cùng im lặng, Lương Hoà cúi đầu, không dám nhìn tới biểu tình trên mặt Cố Hoài Ninh. Thật lâu sau, lâu tới mức cô cũng không biết qua bao lâu nữa, nghe thấy “cộp” một tiếng, ly nước đặt trên bàn phát ra một tiếng vang, chưa kịp ngẩng đầu nhìn, cảm cô đã bị nhẹ nhàng nâng lên.

Xì một tiếng cười, đôi mắt anh vụt sáng.

“Cố phu nhân, anh có thể hỏi em một câu được không?”

Lương Hoà nghi hoặc gật đầu.

“Em nghe cái tên Lâm Kha ở đâu vậy?”

Cô mím miệng nhớ lại, ban đầu nghe tên này là từ Cố Hoài Việt nói ra, nhưng hiểu rõ hơn một chút lại là từ Diệp Vận Đồng.

Cố Hoài Ninh nghe cô nói xong, cong ngón tay gõ lên đầu cô một cái, “Chẳng nhẽ anh Hai không nói cho em biết rằng Lâm Kha là vợ của anh ấy hay sao?”

Lương Hoà xoa đầu kêu một tiếng, “Chị Diệp còn nói Lâm Kha là thanh mai trúc mã với anh kìa, sao anh không nhắc tới chuyện này chứ?!”

Cố Hoài Ninh nghe vậy thì trong lòng bùng lên cơn giận dữ, nhưng nhìn thấy sắc mặt ửng hồng cùng ánh mắt ai oán của Lương Hoà thì anh lại không nổi giận lên được, bàn tay đặt lên đầu cô xoa xoa một chút, động tác mềm nhẹ, “Lâm Kha là vợ của anh Hai, cô ấy mất đã nhiều năm rồi, sau này trước mặt anh Hai đừng nhắc đến, biết không?”

“Em biết mà.” Cô đáp khẽ.

“Cô ấy không phải là thanh mai trúc mã gì của anh cả, trước kia thì có thể tính là em gái, sau này lấy anh Hai rồi thì trở thành chị dâu.” Dừng lại một chút, anh nói thêm, “Với anh mà nói, cô ấy vĩnh viễn sẽ chỉ là hai thân phận này thôi.”

“Vậy còn tấm ảnh kia thì sao?” Cô đột nhiên nhớ lại bức ảnh đó.

Mây anh nhăn lên, “Ảnh nào?”

Lúc Lương Hoà đưa ảnh cho anh xem, Cố Hoài Ninh nhin không được bật cười lên. Tấm ảnh này chụp lúc học Trung học, hôm đó là sinh nhật của Lâm Kha, mấy người rủ nhau đi dã ngoại, dọc đường đi chụp khá nhiều ảnh. Tấm ảnh này rửa làm ba cái, một cái của anh đã hỏng từ lâu, đây là cái của Lâm Kha. Dòng chữ phía sau tấm ảnh cũng là do Cố Hoài Việt viết. Chính bởi vì điều này anh mới biết được tình cảm của Cố Hoài Việt đối với Lâm Kha, cũng hiểu được tâm ý của anh Hai mình. Thời gian trôi qua quá lâu rồi, cảnh còn mà người đã mất, anh cũng ít khi lấy ảnh ra nhìn lại, không ngờ Lương Hoà lại nhìn thấy được.

Sau khi biết mọi chuyện Lương Hoà cảm thấy như bị sét đánh, bần khoản hỏi, “Làm sao có thể được, chẳng lẽ chị Diệp không nhận ra nét chữ của anh sao?”

Anh hừ lạnh, “Chắc chị ấy quên mất một chuyện, từ nhỏ chị ấy đã chẳng bao giờ phân biệt được chữ của ba anh em anh.”

Lương Hoà lập tức cắn môi không nói nên lời nào, nhìn đôi mắt nheo lại của anh, lắp bắp nói, “Chuyện này không phải tại em, ai bảo anh cái gì cũng không nói cho em biết, làm em phải đoán mò thôi. Chẳng phải là đã nói sẽ từ từ chậm rãi mà tìm hiểu lẫn nhau sao, chẳng lẽ anh đã quên rồi..”

Đôi mắt trầm yên tĩnh của anh bỗng nhiên sáng lên một ánh cười, “Được thôi, chúng ta sẽ từ từ tìm hiểu lẫn nhau...”

39. Chương 49 - 50

Tự xưng là chuyên gia tình yêu Hạ An Mẫn từng giáo dục cô rằng: đàn ông thông minh thì sẽ không nhắc lại chuyện cũ trước mặt người mình yêu, đồng thời, phụ nữ thông minh càng không nên chủ động hỏi chuyện tình cũ của chồng. Theo ý Hạ An Mẫn thì yêu là phải chú trọng vào hiện tại. Cho dù yêu chết đi sống lại, hận không thể mỗi giờ mỗi khắc lúc nào cũng được ở gần bên nhau, nhưng biết đâu giây phút tiếp theo cũng đã có thể lên giường cùng với người khác. Cho nên nói, so đo nhiều quá dễ làm gì, so đo nhiều quá sẽ tự làm khổ chính mình mà thôi.

Sau khi bị người nào đó đích thân trừng phạt Lương Hoà chôn mặt trong gối buồn rầu tự nghĩ, cảm thấy những lời nói đó của Hạ An Mẫn là vô cùng chính xác. Ít nhất chính bản thân cô đã là minh chứng xác đáng nhất, so đo nhiều quá quả nhiên là dễ dàng bị thương thân. Nghiêng người quay lại cô liền thấy bóng dáng người nọ đang mặc quần áo. Ánh mắt cô lướt qua vòng eo mảnh mẽ của anh, bờ vai rộng cùng với tấm lưng thẳng thắn, cuối cùng cô dừng lại nhìn ở hai vết thương trên vai anh, giữa làn da màu đồng nổi bật hai dấu vết móng tay đỏ sẫm, được “ban tặng” bởi cô trong một giờ phút không thể kìm long tối hôm qua.

Có thể cái nhìn của cô quá nóng bỏng, anh chậm rãi xoay người lại, thấy vẻ mặt háo sắc của cô thì nhếch miệng cười khê, bước tới bên giường cúi xuống, đúng lúc đó điện thoại trong tay anh đột nhiên vang lên. Lương Hoà mặt đỏ bừng vội vàng xoay lưng sang chỗ khác, nằm im nghe giọng anh trầm ấm mà bình tĩnh từ phía sau truyền tới.

Không biết điện thoại của ai, nghe rất lâu anh mới cúp máy. Từ đầu đến cuối Cố Hoài Ninh chỉ nói hai câu “Alô” và “Biết rồi”, rất đơn giản và gọn gàng khiến tính tò mò của cô trỗi dậy, vênh tai lên muốn nghe được rõ hơn. Có điều bên kia nói quá nhỏ, cô chẳng nghe được gì. Lương Hoà vui đầu định lui trở lại vào trong chăn thì nghe anh nhẹ giọng kêu.

“Nếu không mệt quá thì dậy đi, lát nữa có khách tới nhà.”

Khách ư? Lương Hoà ngồi dậy, đôi mắt sáng nhìn Cố Hoài Ninh, “Ai đến vậy anh?”

Anh liếc cô một cách thần nhiên, băng quơ nói một câu: “Ba và chú Hai.”

“Cái gì?” Y hệt như anh dự đoán, cô cuống cuống đứng bật dậy, căn phòng ngay lập tức trở nên rối loạn.

Cố Hoài Ninh nhìn cô cuống quýt chạy quanh, cảm thấy vừa đau đầu vừa buồn cười.

Thật ra khi ba gọi điện đến anh cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm. Cho dù Diệp Vận Đồng và Diệp Dĩ Trinh cố ý muốn giấu chuyện Diệp Lão ốm nằm viện, nhưng vẫn có người biết được tin này. Không khó đoán bởi vì nhân viên cấp dưới của Diệp lão không phải là ít, giữ bí mật là chuyện rất khó. Mấy ngày hôm nay đã có một vài cán bộ cao cấp trong Đảng và Bộ Tổng Tư Lệnh lục tục đến thăm ông, khiến cho ông cảm thấy rất phiền toái, cuối cùng đành phải để bác sĩ ra mặt nói “Sức khoẻ của bệnh nhân cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều” mới khuyên được bọn họ không nên tiếp tục đến nữa. Cố Hoài Ninh không khó để đoán được tâm tư của bọn họ, thật tâm thật bụng muốn đến thăm bệnh Diệp Tán tướng quân e rằng không có mấy người.

Cố Trường Chí và Cố Trường Minh cũng cố ý muốn tránh gặp những người này nên mới đến muộn vài ngày, bây giờ sức khoẻ của Diệp Lão khôi phục cũng khá nhiều mới đến thăm.

Vốn dĩ Cố Hoài Ninh muốn ra tận sân bay đón hai người, nhưng sáng sớm nay ba anh gọi điện tới nói họ sẽ từ sân bay đến thẳng đây luôn, bảo anh và Lương Hoà cứ ở nhà chờ. Cho dù là vậy, hai vợ chồng vẫn ra ngoài cổng viện đứng đợi ông, làm ấy cậu lính cần vụ ở phòng trực ban cũng trở nên căng thẳng.

Gần mười giờ đoàn xe mới đến, đi cùng còn có hai mẹ con Lâm Nhiên, điều này khiến Cố Hoài Ninh hơi bất ngờ. Nhưng ánh mắt anh vừa nhìn lại một chút, thấy băng tang đeo trên cánh tay họ anh liền hiểu được sự tình. Nụ cười của anh cứng lại, quay người bước tới xách hành lý.

“Cô đi đường có mệt lắm không ạ?”

Lâm Nhiên gượng gạo cười lắc đầu, ánh mắt bà lướt qua Cố Hoài Ninh nhìn thấy Lương Hoà, hỏi “Đây là vợ của Hoài Ninh phải không? Thật là xinh đẹp.”

Lương Hoà cười dịu dàng, định đi cùng lên nhà thì bị Cố Hoài Ninh khẽ kéo lại cánh tay, “Em dẫn cô ấy đi xem nhà đi, căn nhà ở ngay phía sau dãy này, để anh đưa ba và chú Hai vào.”

Lương Hoà nháy mắt liền hiểu được ý anh, gật gật đầu.

o—————o

Cố Trường Chí vào nhà ánh mắt nhìn xung quanh đánh giá một lượt, Cố Hoài Ninh pha trà rót mời hai người xong rồi ngồi im lặng trên ghế sofa, chú Hai đôi mắt cười cười nhìn anh.

“Chuyện này làm mẹ cháu giận lắm đấy.”

Cố Hoài Ninh cũng cười, vẫn im lặng không nói. Tuần tra xong một vòng Cố lão gia ngồi xuống, hừ một tiếng, “Thằng này từ nhỏ đến lớn có bao giờ nghe lời ba mẹ đâu. Mẹ nó có tức giận đến mấy đi nữa cũng không làm gì được.”

Cố Hoài Ninh trầm ngâm một lát, cảm thấy không nên phản bác lại vẫn là tốt nhất. Anh quay sang nhìn ông chú: “Chú Trương mất khi nào vậy ạ, vì sao lại không phát tang?”

“Ông ấy yêu cầu như vậy, lễ tang cũng làm rất đơn giản, không muốn phô trương quá, xong xuôi thủ tục rồi đưa đi hỏa táng luôn.” Ông dừng lại một chút, nhớ lại chuyện khi đó trên khuôn mặt ông hiện lên vẻ tiếc nuối ân hận, “Bị bệnh tật hành hạ suy sụp tới mức như vậy, chắc là cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy, càng thêm đau lòng mà thôi.”

Quả thật là.. Cố Hoài Ninh nhin không được nở một nụ cười khổ.

Ba anh nghe xong mặt cũng nhăn lại, thở dài “Là tại nhà chúng ta không lo lắng chu đáo, người ta có ơn với mình như vậy mà..”

Cố Trường Minh hổ thẹn cười, “Bây giờ đưa hai mẹ con họ đến đây rồi, Hoài Ninh thay chúng ta quan tâm cho chu đáo nhé, đừng để cho họ thiếu thốn. Con bé năm nay học lớp 8, để ý liên hệ cho nó vào nhập học ở trường nào tốt một chút.”

“Vâng, con biết rồi.”

Cố Trường Chí nhìn vẻ bình tĩnh của anh hỏi, “Mấy hôm nay Lương Hoà thế nào? Mẹ con ở nhà suốt ngày nhắc đến nó.”

Cố Hoài Ninh cười lạnh nhạt, “Nhờ phúc của ba, cô ấy vẫn khỏe.”

Anh vừa nói xong thì Cố Trường Minh bật cười, “Hoài Ninh chắc cháu vẫn chưa biết, ngày xưa mẹ cháu khó sinh, lại nhất định không chịu mổ, sợ có ảnh hưởng tới cháu. Sau cùng đến lúc nguy kịch quá ba cháu phải cương quyết bắt buộc, đẩy mẹ cháu vào phòng giải phẫu. Cho nên mẹ cháu mới yêu thương cháu như vậy.”

Ba anh hừ một tiếng, “Hừ, vậy chuyện xảy ra mấy ngày nay là sao? Lơ lỏng đến mức để bọn nó luôn lách vi phạm luật như thế là sao?”

Lời ông nói khiến Cố Hoài Ninh nhin không được nhíu mày lại, chỉ thoáng qua một chút sau đó vẻ mặt anh liền khôi phục như cũ, “Chuyện này con sẽ tự tay xử lý, nhưng cũng cần chú Hai giúp đỡ trấn áp một chút.”

Cố Trường Minh gật gật đầu, xem như đồng ý.

o—————o

Đơn vị thu xếp cấp cho hai mẹ con Lâm Nhiên một căn hộ ở tầng hai, diện tích cũng khá rộng. Đồ đạc vẫn chưa đưa đến hết, chỉ có một vài đồ gia dụng doanh trại đưa tạm tới, cho nên căn nhà nhìn khá trống trải.

Lương Hoà khom người đặt vali xuống sàn, ngẩng đầu liền nhìn thấy mảnh băng tang trên tay Lâm Nhiên, ngạc nhiên sững sốt. Lâm Nhiên thấy vậy thì cười nhẹ, lấy từ trong túi ra di ảnh của chồng đặt lên giữa bàn, nói “Vừa mới qua đời, có lẽ cháu không biết ông ấy phải không?”

Khoẻ miệng Lương Hoà hơi giật khê, cuối cùng chỉ nói một câu, “Cô, cố gắng nén đau buồn giữ gìn sức khoẻ để còn lo cho em nó nữa ạ.”

Lâm Nhiên đưa tay lên quệt mắt, “Không sao, năm xưa ông ấy tham gia trận đánh đó rồi bị nạn, lúc đó cô đã khóc khô cả nước mắt rồi, giờ cũng khóc không được nữa. Đơn vị thu xếp thể này thật chu đáo quá, cô cũng an tâm nhiều lắm. Con người ta, vào lúc thương tâm mà có ai đó để dựa vào, thì sẽ nhanh chóng vượt qua được khó khăn đau khổ thôi...”

Chú Trương chỉ có một con gái tên Trương Hân, năm nay mười ba tuổi sắp lên lớp 8, tính tình hoạt bát đáng yêu. Hai cha con gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, khi ba mất cô bé cũng không cảm thấy đau khổ mất mát sâu sắc như mẹ. Sau khi thu xếp hành lý của chính mình xong cô bé chạy tới ngồi dựa vào bên cạnh mẹ, nhìn Lương Hoà nói nhỏ, “Chú Hoài Ninh đẹp trai nhỉ, cô làm thế nào mà cua được chú ấy vậy?”

Vừa dứt lời liền bị mẹ cốc đầu ột cái, cô bé mím miệng bất mãn nhìn mẹ, Lâm Nhiên lườm con, “Không lẽ phép gì cả, nhanh đi thu dọn đồ đạc đi.”

Lương Hoà cảm thấy buồn cười, vội vàng khom người giúp đỡ họ soạn đồ. Cô bé Trương Hân phụng phịu đứng ý tại chỗ không chịu nhúc nhích, “Con hỏi thật mà.” Nói xong đôi mắt sáng ngời chạy đến bên cạnh Lương Hoà, “Cô, cô có biết trong cảm nhận của cháu, chú Hoài Ninh phong độ nhất là lúc nào không?”

Lương Hoà chờ người ra, không biết trả lời như thế nào.

Cô bé thấy Lương Hoà không nói lời nào thì cười khanh khách, “Để cháu kể cho cô nghe, lúc đó cháu đi với mẹ đến đơn vị thăm ba, đúng lúc toàn bộ đơn vị được nghỉ hai ngày, cho nên có rất nhiều người nhà cũng đến thăm thân nhân. Người đông quá nên nhà khách không đủ chỗ để ở, cho nên đa phần đành phải ra trọ ở khách sạn bên ngoài, có nhiều binh sĩ đến đêm cũng không trở về đơn vị.”

Lương Hoà cười cười, im lặng tiếp tục nghe cô bé kể.

“Ba cháu và chú Hoài Ninh lúc đó phải xử lý rất nhiều trường hợp, bận lắm, vì thế chú Hoài Ninh liền nói, “Các cậu muốn đêm không về cũng được, cứ mang giấy đăng ký kết hôn ra đây cho tôi, nếu không thì các cậu chính là vi phạm kỷ luật!”” Cô bé miêu tả rất sinh động, đôi mắt lấp lánh toả sáng, cười khanh khách, “Oa, rất là phong độ, trong nháy mắt cháu cảm thấy chấn động đúng cả tim!”

Lương Hoà nhin không được bật cười. Cô bé này năm nay mới mười ba tuổi, vậy mà mồm mép liến thoắng bằng nhắng, hơn nữa không hề bẽn lẽn cố kỵ, có nhiều điểm thật giống thằng nhóc tai hoạ Cố Gia Minh. Có thể tưởng tượng đối với đứa con gái hoạt bát như vậy Lâm Nhiên cũng khá đau đầu. Cô bé nói xong liền bị mẹ lấy ngón tay dí dí vào trán:

“Mau, mau đi làm việc đi, cứ nói hươu nói vượn trước mặt cô như thế, coi chừng mẹ đánh đít bây giờ!”

Cô bé rụt rụt cổ, ngoan ngoãn đi làm việc. Lâm Nhiên nhìn con gái, ánh mắt vừa yêu thương vừa bất đắc dĩ, lắc đầu nói, “Đứa bé này bị cô chiều nên hư quá, nói toàn chuyện không đâu, cháu đừng để ý.”

Lương Hoà lắc đầu, “Không sao đâu cô ạ, cô bé linh hoạt hiếu động như vậy cũng rất tốt, ở bên cạnh mình cũng sẽ không thấy buồn.”

Lâm Nhiên cười, trong đôi mắt ánh lên sự tự hào của người mẹ, “Ừm, nhìn vậy thôi chứ rất biết cách làm mẹ vui vẻ, thành tích học tập cũng không để mẹ phải phiền nản gì.”

Lương Hoà mỉm cười.

o—————o

Khi Lương Hoà về nhà đã không thấy hai người lớn kia đâu cả, từ đầu tới đuôi cô còn chưa kịp nói câu nào với họ. Điều làm cho cô ngạc nhiên hơn là, hôm nay anh cũng không đi làm, so với hai ngày trước thì nhàn nhả đến mức kỳ quái.

“Anh không phải đi làm sao?” Vừa thay giày Lương Hoà vừa hỏi.

Cố Hoài Ninh đang đọc báo, trả lời lơ đãng, “Mấy hôm nay chỉ có nhiệm vụ tiếp đãi thủ trưởng thôi. Cô Lâm thế nào rồi?”

“Ừm, mọi việc cũng gần xong rồi, cô bé con rất thú vị.”

Cố Hoài Ninh hơi nhướn mày, “Nghịch ngợm y hệt thằng nhóc kia, lúc nào cũng làm cho người ta đau hết cả đầu.”

Lương Hoà không nén được bật cười, hẳn là suốt ngày anh bị cô bé ấy xoắn lấy không tha cho nên mới nói như vậy. Cô ngẫm nghĩ một chút, hỏi, “Sao vậy, anh không thích trẻ con sao?”

Vừa dứt lời liền thấy bàn tay cầm báo của anh rung lên, đặt tờ báo xuống bàn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô một cách chăm chú khiến Lương Hoà bối rối. Anh cứ nhìn như vậy mãi tới lúc Lương Hoà nhận không được sắp bùng nổ mới cười khẽ, “Trẻ con à?”

Ấn ý sâu xa của cô bị anh nắm bắt một cách chuẩn xác, Lương Hoà ngượng ngịu định lảng sang chuyện khác, vừa quay người thì vòng eo đã bị cánh tay anh ôm siết lấy, cô lập tức không nhúc nhích được. Lương Hoà vừa xấu hổ vừa giận dữ, lần nào anh cũng sử dụng chiêu này, càng ảo não là lần nào anh cũng chỉ ra tay một lần lập tức đã thành công.

Giọng anh thở nhẹ bên tai cô, “Anh chỉ thích trẻ con của chúng ta thôi!”

Lương Hoà quay đầu lại lườm anh, “Như vậy thì không công bằng chút nào!”

Nghe vậy anh ngửa đầu cười cười, rồi càng ôm cô chặt hơn vào lòng, nói “Bà xã, sinh cho anh một đứa con đi!”

Âm thanh ấm áp tràn đầy yêu thương và dịu dàng ấy khiến cô không thể kìm chế được nhịp đập của trái tim mình. Dường như trong giọng nói ấy còn ẩn chứa một nỗi khát khao mãnh liệt, tới mức nghe xong cô ngẩn cả người, chậm rãi xoay mặt lại nhìn anh, trong đôi mắt đen và sáng ấy của anh, tràn đầy sự yêu thương và chân thành.

Qua một lát, Lương Hoà chậm rãi nở một nụ cười, cô áp trán vào ngực anh, cũng dùng giọng nói chân thành nhất từ trái tim đáp lại, “Được rồi.”

Dứt lời cô liền bị nhấc bổng lên, Lương Hoà hét lên kinh hãi, ôm chặt lấy cổ anh “Anh làm gì vậy?”

Anh nhìn cô nở nụ cười bốn cợt, “Em đoán xem?”

Nếu muốn sinh con, đương nhiên phải cố gắng chứ còn làm gì nữa!!!

o—————o

Hôm sau Cố Hoài Ninh đưa các vị thủ trưởng đi bệnh viện thăm Diệp Lão. Trước khi anh đi Lương Hoà vẫn còn nằm trong chăn giả bộ như còn đang ngủ, Cố Hoài Ninh cũng hiểu tính tình nhút nhát của cô, không muốn ép buộc, cười cười kéo chăn đắp lại cho vợ xong mới đi ra ngoài. Thật ra mà nói cô không đi cũng tốt, ở đó mấy hôm nay đều có rất nhiều người ra vào thăm hỏi, đều toàn những đồng sự trong vòng luẩn quẩn, nếu thấy Lương Hoà chắc chắn sẽ hỏi. Không phải là anh sợ mọi người hỏi chuyện, mà là không muốn bọn họ làm phiền Lương Hoà, huống hồ đối với chuyện này cô vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận, xúc cảm rối rắm của cô trước mặt Diệp Lão chỉ khiến cho người ta nhìn thấy lại bàn tán thêm.

Trong phòng bệnh không có nhiều người. Diệp Vận Đồng đã lâu không thấy hai vị trưởng bối nhà họ Cố, gặp mặt cũng hàn huyên một hồi lâu, Cố Hoài Ninh không có việc gì làm liền đến bên cạnh Diệp Dĩ Trinh ngồi.

“Mới sáng sớm mà ông chủ Diệp đã bận rộn như thế rồi hả?”

Diệp Dĩ Trinh nghe giọng điệu trêu chọc của anh thì buông tập tư liệu trong tay, tháo kính mắt xuống nói, “Có một dự án sắp xong, không xem không được.”

Diệp Dĩ Trinh nhìn xung quanh tìm, không thấy bóng dáng nhỏ nhắn vẫn thường hay đi bên người Cố Hoài Ninh thì cười cười. Tuy ông cụ kinh ngạc và vui mừng vì chuyện này, dù bây giờ có nhiều thứ muốn cho không biếu không cho cô nhưng cố tình cô lại không muốn nhận. Tuy vậy chuyện này cũng không phải là

không tốt, ít ra cũng phải để cho cô bình tâm dần dần lại, nếu cô đến đây hôm nay sẽ không tránh khỏi sẽ có đôi lúc xấu hổ. Nghĩ vậy, Diệp Dĩ Trinh nhìn Cố Hoài Ninh hỏi:

“Hai hôm nay sao rảnh rỗi vậy? Ngày trước bác trai có đến đây cũng có thấy cậu kè kè đi theo như vậy đâu?”

Cố Hoài Ninh nhàn nhã nâng tay vuốt vuốt mấy bông hoa trong bình hoa, khoé miệng khẽ nhếch lên. Chẳng lẽ trước đây anh bận tới mức làm mọi người công phần như vậy sao? Bây giờ vừa rảnh rỗi một chút liền đã bị người này người kia hỏi tới tấp, “À, có một vài việc, cấp trên cho phép nghỉ ngơi trước mấy ngày.”

Giọng nói nhẹ nhàng băng qua như vậy nhưng Diệp Dĩ Trinh đã đoán ngay được đã xảy ra chuyện. Ý bảo nghỉ ngơi vài ngày có nghĩa là tạm thời đình chỉ mọi chức vụ, đã xảy ra tình trạng này thì tuyệt đối sẽ không chỉ là “chỉ có một chút chuyện”, nghĩ vậy anh nhíu mày hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Một cái gai trên cành hoa đâm vào ngón tay, giọt máu ứa ra, Cố Hoài Ninh hơi chau mày rút tay lại nói, “Mấy hôm trước Ban bảo vệ Quân khu phát hiện ra có ba xe xảy ra tai nạn trên đường cao tốc, tuy là tai nạn nhẹ, nhưng lái xe lại là người địa phương, xe lại là xe thuộc đơn vị, không có giấy phép điều chuyển, không có chứng nhận sĩ quan cũng không có mã số. Sau khi điều tra thì kết quả ba chiếc xe kia đều thuộc đơn vị tôi, bị ai đó lén đầu cơ trục lợi đem ra ngoài.”

“Vậy thì rõ rồi, ở đơn vị có người cấp giấy điều xe.”

Cố Hoài Ninh nắm chặt tay, cười khê, “Cậu đoán xem chuyện này nếu điều tra ra thì ai đứng ở phía sau?”

Diệp Dĩ Trinh lắc đầu, tuy rằng từ nhỏ đều lớn lên ở đơn vị, người quen cũng rất nhiều, nhưng bình thường những chuyện này anh rất ít quan tâm tới.

“Mấy người đó cậu cũng quen đấy, là con trai của Trương tham mưu trưởng Quân khu, Trương Văn.” Nói xong anh cười lạnh, “Cũng khó xử lý vì Trương tham mưu trưởng đã tốn tâm tư phí sức lực lắm mới đưa được hân đến đơn vị công tác, vậy mà suốt ngày tụ tập mấy kẻ không ra gì, không chuyện thiếu đạo đức nào là không làm được.”

Diệp Dĩ Trinh bật cười. Gã Trương Văn này anh cũng có nghe nói đến, trong những mối quan hệ lòng vòng giữa các gia đình thì không thể không nghe. Gã này nổi danh lừng lẫy, kể cả ba hân cũng không còn cách nào khác đành phải đưa đến Quân khu nhằm mục đích để hân thu liễm bớt tính tình, ai ngờ trong đơn vị cũng tránh không khỏi, một đàn những kẻ thái tử đẳng kết bè kết phái với nhau, ăn chơi quậy phá. Nghĩ vậy, Diệp Dĩ Trinh hỏi, “Đây là việc của nó, làm sao lại liên lụy đến cậu?”

Thời gian trước danh sách khen thưởng diễn tập vừa thông báo xuống dưới, trong Phòng Hoá đoàn có doanh trưởng hai Cao Vịnh Quân được khen thưởng và thăng chức, lên làm Phó đoàn Kỹ thuật thay cho người cũ mới điều đi nơi khác. Vụ việc còn chưa nóng hổi được vài ngày bỗng nhiên có thông báo từ trên Quân khu rằng đình chỉ chức vụ của Cao Vịnh Quân, yêu cầu phối hợp điều tra. Theo như họ nói vài người lái xe người địa phương kia bị bắt thú nhận rằng, mấy chiếc xe này là do một Thiếu tá Lục Quân đầu cơ trục lợi đem ra, còn chỉ tên nói họ rõ ràng, người này chính là Cao Vịnh Quân.

Triệu Kiền Hoà vừa nghe những lời này liền tức giận đập bàn ầm ầm, đừng nói là Cao Vịnh Quân – một doanh trưởng không có bối cảnh gia đình hay thế lực nào chống đỡ sau lưng, ngay cả bản thân Triệu Kiền Hoà muốn làm ra chuyện này còn phải đau đầu suy nghĩ mới hi vọng trốn lọt. Bọn khốn kiếp vu oan giá hoạ cho người này làm việc cũng quá mức. Cho dù là nói như vậy nhưng mấy người bọn họ không có chứng cứ gì để phản bác lại nhằm bênh vực cho Cao Vịnh Quân, hơn nữa mấy tên lái xe kia lại có thái độ nhận tội rất thành khẩn, chỉ chịu phạt tiền xong bên điều tra liền thả người.

Diệp Dĩ Trinh hỏi, “Khẳng định là Trương Văn động tay động chân trong việc này?”

Cố Hoài Ninh híp mắt, “Còn chưa xác định, nhưng mà hành động của hân không thể tránh khỏi việc giấu đầu lòi đuôi.” Dừng một chút anh nói tiếp, “Cao Vịnh Quân người này tôi hiểu rất rõ, là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Đại Học Quốc Phòng, tiền đồ rộng mở, sẽ không vì mấy chuyện con con này mà mạo hiểm tương lai của chính mình, người này tôi đề bạt cất nhắc đi từ dưới lên, chuyện này tôi phải tự tay xử lý.”

Diệp Dĩ Trinh trầm ngâm một lát mới nói, “Chuyện không phải đơn giản đâu, nếu cơ quan điều tra mà không tra ra được thì không nói làm gì, nhưng nếu tra ra được cũng không phải chỉ một hai câu nói là có

thể dần xếp ổn thoả.”

Cố Hoài Ninh cười lạnh nhạt, hất cằm về phía phòng bệnh nói, “Bởi vậy mới phải đưa hai đại thần kia đến đây, mặt khác cũng nên phải tranh thủ nghỉ ngơi thả lỏng mấy ngày.”

“Chuyện này.. Lương Hoà có biết không?”

o—————o

Các chiến hữu cũ gặp lại nhau nên không tránh được việc hàn huyên tâm sự dài lâu, nhưng vì sức khoẻ của Diệp Lão không cho phép nên bọn họ chỉ ngồi một hồi rồi đi. Trước khi về Cố Hoài Ninh vào gặp Diệp Lão, ông cụ cười cười, đôi mắt già nua nhìn chung quanh như muốn tìm kiếm, anh liền hiểu. Tuy rằng biết Diệp Lão là thất vọng, nhưng một bên là bậc cha chú, một bên là vợ mình, anh không biết nên cân nhắc bên nào cả. Không cân nhắc được thì đơn giản nhất liền chỉ có thể tùy cô, chuyện cô không muốn làm, anh cũng không muốn miễn cưỡng.

Cố lão gia sắc mặt kỳ lạ, lên xe không bao lâu nhện không được lên tiếng:

“Hoài Ninh, con có biết về thân thể của vợ mình hay không?”

Vừa lái xe anh vừa thản nhiên trả lời, “Con không nghĩ nhiều như ba mẹ”

Ba anh nghe vậy thì mặt đen xì, chú Hai ngồi bên cạnh nhện không được ngoảnh đầu sang chỗ khác cười, thằng nhóc này vẫn không quên “hận” cũ, có cơ hội là phản bác lại chuyện hai ông bà “bất nạt” vợ nó.

Cuối cùng, Cố lão gia đành thở dài một hơi, nói, “Cho dù thế nào, nếu lão Diệp đã nhận rồi thì chúng ta cũng phải nhận.”

“Lương Hoà còn không đồng ý nhận.” Anh lại thản nhiên nói.

Ba anh nhăn mặt nói một câu mà anh từng nghe nhiều người nói, “Con bé này tính tình thật không giống vẻ bề ngoài chút nào, có nhiều chuyện toàn làm mình ngạc nhiên.”

Câu nói đơn giản mà ý nghĩa sâu xa khiến Cố Hoài Ninh nhú mày, “Ba ở cùng cô ấy đâu có lâu lắm, sao lại nói là có nhiều chuyện?”

Cố Trường Minh ngồi một bên bắt đầu cảm thấy đau đầu, hai cha con này thật giống nhau, nói chuyện cứ thích vòng vo, cho dù là đối chọi gay gắt thì mỗi một câu nói cũng đều bao hàm rất nhiều ý tứ sâu xa thâm thúy. Nếu người ngoài nghe được chắc chắn là mờ mịt không hiểu gì hết. Nhưng ông thì hiểu rõ lắm, ngồi đây nghe hai cha con có qua có lại, tuy thú vị thật đấy, nhưng cũng thấy đau cả đầu.

Tuy rằng là đang nói chuyện trong nhà, nhưng hai người giống như đang thả mồi chờ đối phương mắc câu. Anh trai ông thì thâm thúy sâu sắc đã đành, thằng nhóc kia câu chữ càng biến ảo vi diệu, đơn giản như một câu hỏi, mà thật ra là âm thầm cảnh cáo cha mình, không có việc gì thì đừng ép buộc vợ nó! Aiii, đau đầu, đau đầu!

Cố Trường Chí bực bội, nhìn phía trước thấy con lái xe quẹo vào nhà khách đơn vị liền vội hỏi, “Đây đâu phải đường vào nhà?”

Cố Hoài Ninh không chớp mắt nhìn về phía trước, lờ đi vẻ mặt buồn bực của ba mình, “Trong viện không có phương tiện đầy đủ, ba và chú đến Nhà Khách đơn vị ở tạm vài ngày đi.”

Lần này thì Cố lão gia nổi giận thật sự.

Mãi tới ngày thứ ba Lương Hoà mới có thể gặp được ba chồng mình. Ông vốn bận rất nhiều việc, lúc trước khi còn ở thành phố C cũng vậy, mỗi lần Lương Hoà muốn gặp ông cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hôm nay ông cố ý thu xếp công việc để gặp riêng cô, Lương Hoà đột nhiên có cảm giác bất an.

Nhìn cô đứng trước gương ngắm trên nhìn dưới đắn đo xem nên mặc quần áo như thế nào, Cố Hoài Ninh bèn đặt tờ báo xuống bàn nói, “Để anh đi với em.”

Lương Hoà lắc lắc đầu, “Không cần đi cùng, mà cũng không cần đưa em đi, một mình em đi được rồi.”

Anh cười cười, “Một mình em đi làm sao được, ba ở nhà khách đơn vị, ai cho em tùy tiện đi vào đấy?”

Đôi mắt cô rũ xuống, “Kể cả như vậy cũng không cần anh đưa đi.” Còn chưa dứt lời thất lạng đã bị anh nhẹ nhàng ôm lấy, cô chỉ cần hơi nghiêng mí mắt đã có thể nhìn thấy nửa bên khuôn mặt tuấn tú của anh. Lương Hoà giơ tay lên, do dự một chút rồi lướt qua cầm đặt tay lên bờ vai anh, “Chắc là ba có chuyện muốn nói riêng với em, để anh đi cùng chẳng hoá ra là em nhát gan quá sao.” Cho dù là cô cũng hơi nhát gan thật.

Anh cảm thấy buồn cười nhưng cũng không kèo nài thêm nữa, đành để lái xe Trương đưa cô đi.

Xe dừng trước cửa nhà khách, bây giờ là vào giờ huấn luyện buổi chiều, trong doanh trại không có mấy người đi lại, không sợ ai nhìn ngắm, Lương Hoà ung dung tự nhiên cúi đầu đi vào trong, bỗng nhiên có một đôi giày da màu đen đập vào tầm mắt, cô giật mình dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn.

Tưởng ai, hoá ra là Tham mưu trưởng Triệu Kiên Hoà. Lương Hoà thở ra nhẹ nhõm, động tác của cô khiến Triệu Kiên Hoà phải bật cười.

“Đến gặp bác Cổ phải không?”

Lương Hoà gật gù đầu. Triệu Kiên Hoà giơ tay nhìn đồng hồ nói, “Anh đang có việc, không đi cùng em được, anh đi trước nhé!”

Nói xong anh vội vàng nhanh chóng đi ra ngoài, Lương Hoà đứng im tại chỗ buồn bực, bận gì mà bận đến mức không thể nói thêm được vài câu?

Phòng của Cổ lão gia ở phía cuối hành lang, cửa hờ khép. Lương Hoà hít sâu một hơi, gõ nhẹ vài cái lên cửa cũng không thấy ai trả lời, do dự một lát cô đẩy cửa ra nhẹ nhàng đi vào trong.

Cổ lão gia đang gọi điện thoại, thấy cô vào ông hơi giật đầu. Lương Hoà ngồi xuống trên ghế, ánh mắt nhìn quanh một lượt, trong phòng ngoài cô ra thì không có khách nào. Ngẩng đầu nhìn biểu tình nghiêm túc trên gương mặt của ông, lòng cô nảy lên cảm giác khẩn trương. Người ở đầu dây bên kia nói rất nhiều, ông có vẻ không kiên nhẫn, ngón tay gõ từng nhịp trên mặt bàn đá cẩm thạch, lông mày chau lại.

“Thôi thôi, có giỏi thì tự đi khuyên con mình ấy, đừng có nói với tôi.”

Câu này khiến cho Lương Hoà chột dạ. Chẳng lẽ người gọi điện là Lý Uyển?

Không biết người bên kia lại nói gì đó, ông nhồm miệng nở nụ cười, “Làm sao tôi khuyên được. Bọn nó đứa nào đứa nấy tính tình đều cứng rắn như nhau, theo tôi thì mặc kệ chúng nó, muốn làm gì thì làm.” Dừng một lát, ông nói thêm, “Thôi nhé, tôi cúp máy đây.”

Nói xong ông dứt khoát cúp điện thoại. Lương Hoà chưa kịp dời mắt đi chỗ khác đã bị ông bắt gặp, nhìn thấy đôi mắt chăm chú như đang suy nghĩ của cô ông cười nói: “Đừng lo, là ba của Kiên Hoà đấy mà.”

Thì ra là vậy. Lương Hoà nhịn không được muốn thở ra nhẹ nhõm, nhưng ý thức được ông vẫn đang nhìn mình nên đành nén lại.

Cổ lão gia làm như không thấy dáng vẻ khẩn trương của cô, thong thả ngồi xuống ghế, bưng chén trà lên nhấp nháp một ngụm nhỏ rồi mới chậm rãi nói, “Hai đứa đến đây cũng nhiều ngày rồi mà không gọi về nhà, làm ẹ cứ sốt ruột lo lắng mãi. Thế nào, đã thích nghi được chưa?”

Lương Hoà cúi đầu, “Cũng tạm ổn rồi ạ.” Qua mấy hôm đầu mơ mơ màng màng, gần đây quả thật cũng trở nên tốt hơn nhiều.

Giọng ông trầm xuống, “Chuyện của con và nhà họ Diệp hôm nọ ba cũng đã nghe qua biết đại khái rồi, thái độ của ông ấy ba cũng biết, còn con...” Ông nhìn Lương Hoà, “Hoài Ninh nói con vẫn chưa nhận, có phải không?”

Dưới ánh mắt dò xét của ông, Lương Hoà suy nghĩ một lát rồi đáp, “Nhà họ Diệp đối xử với con rất tốt, con vẫn kính trọng xem Diệp lão tướng quân như trưởng bối. Nhưng mà, nếu nhận ông ấy là ông ngoại, e rằng hơi khó. Con cảm thấy như bây giờ cũng tốt rồi, con không muốn lại có thêm biến cố gì nữa..”

Thật lòng mà nói, thái độ né tránh như vậy chính cô cũng không thích. Cô không rõ những mâu thuẫn trước đây của ông bà ngoại, cũng không muốn đem khuôn mặt hiền lành của Diệp lão hiện tại so sánh với người

ông ngoại phong lưu trước đây đặt ngang hàng cùng nhau, cho nên cô mới không muốn nghĩ tới, Diệp lão gia vẫn là Diệp lão gia, bà ngoại vẫn là bà ngoại.

Ba chồng cũng không phê bình lời cô nói, chỉ cười cười: “Thôi, quên đi, con tự nghĩ rồi quyết định lấy.” Nói xong ông nhìn Lương Hoà đầy thâm ý, “Thật ra, xét ở góc độ khách quan mà nói, phản ứng của con như vậy là rất khờ khạo. Với một cơ hội như vậy nếu đặt ở trong tay người khác thì phải là một việc vui, cầu còn chẳng được, người thân có bối cảnh gia thế hiển hách như vậy đâu dễ mà có.” Dừng một chút ông nói thêm, “Có điều bây giờ con cũng không cần quan tâm tới mấy thứ này, nếu đã gả cho Hoài Ninh rồi, tất nhiên là nó phải che chở lo lắng cho con đầy đủ.”

Hàm nghĩa sâu sắc của ông mãi sau một lúc Lương Hoà mới hiểu được. Ý của ông là, bây giờ cô đã là con dâu nhà họ Cố rồi, không có nhà họ Diệp thì cũng không sao. Lương Hoà nhin không được cười khổ, cảm giác bị người ta bao bọc như chim bị nhốt trong lồng này, cô cảm thấy không thoải mái chút nào cả.

Chưa kịp nghĩ gì nhiều, lại nghe ba chồng lên tiếng, “Cũng cuối năm rồi, hai đứa có về nhà ăn Tết không?”

Đây quả thật là một vấn đề khó trả lời, Lương Hoà lưỡng lự trong giây lát, uể uải chuyển nói, “Anh ấy tính sao thì con nghe vậy.”

Câu trả lời của cô khiến ông nhíu mày, nói thẳng tuột, “Nếu thu xếp được thời gian thì về nhà vài hôm.” Dừng một chút ông nói thêm, “Mẹ con vẫn hi vọng Hoài Ninh trở về bên đó làm việc, ba không phải ép buộc gì cả, có điều thỉnh thoảng con cũng nên khuyên nhủ nó, nếu có thể về thì về đi.”

Lương Hoà ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

o———o

Nói chuyện xong với ba chồng thì trời đã tối, ra ngoài thấy xe đứng chờ cách đó không xa. Lương Hoà mặc áo khoác đội mũ chậm rãi đi về hướng chiếc xe, bàn tay cô vừa đặt lên chốt mở, cửa xe đã bị đẩy ra từ bên trong. Lương Hoà trèo lên xe, cười định nói cảm ơn lái xe Trương, ngẩng đầu lên đã thấy khoé miệng cười của Cố Hoài Ninh, cô sững sốt.

Bàn tay anh lướt qua nâng cằm cô lên rồi quay sang đóng cửa xe lại.

Lương Hoà oán trách nói, “Em đã nói không cần đón mà, sao anh vẫn tới đây?”

Anh nhìn cô thất dây an toàn, nói thản nhiên, “Sắp đến giờ ăn cơm, phải để lái xe Trương đi ăn cơm chứ.”

“Thảo nào thấy đồng người thế kia.” Cô nhỏ giọng lầm bầm, vừa dứt lời chiếc mũ trên đầu đã bị ai đó kéo xuống, cô định trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên thấy cửa xe bên phía anh thấp thoáng bóng người. “Yên nào, có người đến.” Nói xong anh hơi hất cằm.

Cửa kính xe hạ xuống, Cao Vịnh Quân hơi thò đầu vào trong, thấy sắc mặt Cố Hoài Ninh vui vẻ thì định nói gì đó, ánh mắt vừa nhìn thấy Lương Hoà ngồi trong xe lại chần chừ im lặng.

Có tiếng nghêu ngao ca hát của các chiến sĩ từ xa xa vọng đến, Cố Hoài Ninh cười nhẹ, “Thôi đi ăn cơm đi đã, có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi hẵng nói.”

Cao Vịnh Quân chần chừ gật gật đầu, đứng lui lại nhìn anh lái xe đi.

“Ai vậy anh?” Lương Hoà tìm chế không được tò mò hỏi.

“Cấp dưới của anh.” Cố Hoài Ninh vừa nhìn đường vừa nói, anh dừng xe ở cổng, đưa giấy phép cho chiến sĩ gác kiểm tra.

“Em thấy ai cũng bận rộn hết, chỉ mình anh là nhàn nhã. Chẳng nhẽ làm quan to thì thế à?” Lương Hoà cười khanh khách, cười xong lại cảm thấy ngượng ngịu, bởi vì anh chỉ liếc mắt nhìn cô một cách thản nhiên.

“Em nói chuyện gì với ba vậy?”

“Hỏi thăm tình hình sức khoẻ thôi, mẹ nói muốn chúng ta về ăn Tết.” Nói xong cô nhìn nhìn sắc mặt của anh, thấy không tỏ vẻ gì liền bổ sung thêm, “Em nói anh tính thế nào thì em nghe vậy, không có nói thêm gì nữa đâu.”

Anh nghe vậy thì cười, “Em nói sao cũng được cả, anh nghe theo em hết.”

Câu nói ngọt ngào của anh khiến lòng cô cảm thấy rất mãn nguyện.

Vừa về đến cổng đã thấy Trương Hân đứng trên hàng hiên đợi sẵn, hai người rất ngạc nhiên. Cô bé đeo bao tai, mặc áo khoác dày cộp đứng không ngừng dậm chân cho đỡ lạnh, thấy hai người về thì dẩu môi lên, “Ồi, cuối cùng thì cô chú cũng về rồi, cháu đợi lâu lắm rồi đây!”

“Có chuyện gì vậy?” Lương Hoà vừa hỏi vừa nhéo má cô bé, khuôn mặt tròn trĩnh phình ra.

“Mẹ cháu bảo mời hai người sang nhà ăn bánh trôi.”

“Ăn bánh trôi à?” Lương Hoà hỏi lại, nhìn về phía Cố Hoài Ninh, thấy anh gật đầu thì vui vẻ đồng ý.

Lâm Nhiên làm rất nhiều bánh trôi, trên bàn bếp vẫn còn một đồng bột thừa. Lương Hoà nhìn nhìn, làm nhiều thế này bốn người làm sao ăn hết được. Trương Hân đưa cho cô một cái thìa, nghịch nghịch nói, “Chú Hoài Ninh nói, tay nghề bếp núc của cô Lương và cháu ngang nhau, hôm nay hai chúng ta thi xem, ai nặn bánh trôi đẹp hơn nhé.”

Lương Hoà bị cô bé nói mặt đỏ lên, ngẩng đầu lườm anh, anh nhún nhún vai tỏ vẻ rất vô tội. Anh cầm lấy cái bánh trôi trên tay cô, Trương Hân lại dẩu môi lên phản đối ầm ĩ bị anh thò tay cộc ột cái. Cố Hoài Ninh cầm thìa nặn hình bánh trôi, rồi viên hai bên mép bánh lại, trong thoáng chốc đã thành hình một chiếc bánh trôi xinh đẹp. Điều này khiến ánh mắt cô thán phục không thôi, dù vậy nhưng trong lòng lại ghen tị oán thâm.

Ăn uống trò chuyện xong xuôi về tới nhà cũng đã gần mười hai giờ khuya. Tuyết vừa ngừng rơi, mặt đường hơi trơn, Cố Hoài Ninh đưa Lương Hoà đến sát hàng hiên rồi mới đi đỗ xe. Lương Hoà đứng im tại chỗ nhìn ánh đèn đường mờ nhạt cách đó không xa mỉm cười, tâm trạng cô hôm nay rất vui vẻ, có lẽ là vui nhất kể từ khi đến thành phố B tới giờ. Lương Hoà dậm dậm hai chân, khi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bóng cô Nhậm đang sắc thuốc.

Lương lự một lát cô chậm rãi lại gần.

“Muộn thế này vẫn còn sắc thuốc hả cô?” Cô hỏi khẽ.

Cô Nhậm cười, “Ừ, bệnh cũ mà, không uống thuốc thì khó chịu trong người, cũng quen rồi.”

“Cô không khoẻ ạ?”

Cô Nhậm lắc đầu, chỉ vào trong phòng, “Không, là chồng tôi cơ, lần nào trở trời cũng cứ gắng gượng chống đỡ, tôi cứ phải sắc thuốc bắt ép mãi ông ấy mới chịu uống.”

Lương Hoà nghe vậy thì cười khẽ, không quá khó cô liền hiểu được địa vị của cô ở trong gia đình. Như vậy cũng thật tốt, người đàn ông bốn ba mươi mốt ở bên ngoài xã hội, khi về nhà lại cũng chỉ là một người cần được bàn tay của người phụ nữ quan tâm chăm sóc, như một đứa trẻ mà thôi, như vậy thật tốt quá, nhất là một người phụ nữ đảm đang chu toàn như cô Nhậm.

Cố Hoài Ninh đậu xe xong đi lên, thấy cô đứng ở hành lang tầng hai thì nhú mày lại, chào hỏi cô Nhậm xong anh tự nhiên nắm tay cô đi lên nhà.

Lương Hoà hơi lưỡng lự một chút, lập tức anh nhận ra ngay, hơi nghiêng đầu sang anh hỏi, “Sao vậy?”

Cô cười cười, lại cầm chặt lấy tay anh, “Không sao.”

Lương Hoà chỉ nghĩ, cô cũng muốn trở thành một người như vậy, dùng hết trái tim và tình cảm của mình để quan tâm săn sóc cho anh.

40. Chương 51 - 52

Sáng hôm sau vừa ngủ dậy Lương Hoà đã nhận được điện thoại của mẹ chồng. Cô vừa ngạc nhiên vừa khấn trong lòng, một tay cầm điện thoại một tay siết chặt bàn chải đánh răng, đứng giữa phòng khách nghe bà nói chuyện.

Bà nói cũng không lâu lắm, chỉ hỏi tình trạng sức khỏe của Cố lão gia mấy hôm nay như thế nào, qua ý tứ của bà Lương Hoà mới biết mấy hôm trước khi đi ông không được khỏe, đến đây vẫn mang thuốc theo để uống. Vậy mà cô không biết gì hết. Nghĩ vậy Lương Hoà cảm thấy hơi xấu hổ, may mà mẹ chồng không nói gì, bà chỉ dặn cô thỉnh thoảng nhắc ông uống thuốc đúng giờ và giữ gìn sức khỏe. Lương Hoà vâng vâng dạ dạ đáp lời.

Sau cùng, bà trầm ngâm một lát mới mở miệng hỏi, “Sắp Tết rồi, có nghỉ phép được vài ngày để về không con?”

Lại là vấn đề này nữa. Lương Hoà đứng thần ra suy nghĩ xem nên trả lời bà như thế nào. Một điều lạ lùng là trước mặt ba chồng cô hoàn toàn có thể vòng vo đánh trống lảng được, nhưng một khi đã gặp mẹ chồng thì cô lại không dám nói gì hết, chẳng nhẽ là sợ bà đến thế ư? Lương Hoà vừa nghĩ vừa vợ kiểm điểm bản thân vừa tìm lí do để thoái thác vấn đề bà vừa nêu, chưa kịp nói gì điện thoại đã bị Cố Hoài Ninh cầm đi, cô xoay người lại nhìn, anh đứng phía sau cô, cơ thể rắn chắc cao ráo, khuôn mặt vừa ngủ dậy trông đẹp trai vô cùng.

Cái cách anh đối phó với mẹ luôn không thay đổi, nói hai ba câu liền đã chuyển được đề tài câu chuyện, sau đó lại nói hai ba câu ân cần thăm hỏi mẹ nữa là cúp điện thoại luôn. Cuối cùng anh vẫn không hề nhắc gì tới chuyện có về nhà ăn Tết hay không.

Lương Hoà buồn rầu nhìn chiếc di động vừa bị nhét trở lại vào tay, “Như vậy có sao không anh? Nhờ mẹ lại tưởng là em không thích về nên để anh nói chuyện thì sao?” Mặc dù thật sự là khi anh lấy điện thoại đi cô cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Cố Hoài Ninh nhướn mày không trả lời, bắt đầu nhìn gương cạo râu. Lương Hoà liếc mắt nhìn anh, giữa thời tiết mùa đông lạnh lẽo như thế này vậy mà anh chỉ mặc có chiếc áo ba lỗ trắng, không tay, cổ sâu lộ ra vòm ngực rắn chắc cường tráng, bọt cạo râu bôi đầy trên cằm và miệng, nhìn có vẻ buồn cười. Những hình ảnh trên đập vào trong mắt Lương Hoà, trong cô bùng lên một ý nghĩ, ừm, trông rất đẹp mắt, nhin không được Lương Hoà bắt đầu suy nghĩ lan man.

Cạo xong râu Cố Hoài Ninh mới mở miệng nói, “Chuyện này anh nói thì tốt hơn.” Đạo gần đây công việc của anh đang không thuận lợi, không thể tùy ý đi đâu xa, thứ hai là, anh không muốn mẹ mình cứ đem chuyện này ra để làm Lương Hoà khó xử.

Nghe anh nói như vậy Lương Hoà cũng thấy có lý, khi lấy nước chuẩn bị đánh răng đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô ngẩng đầu lên nhìn vào trong gương hỏi anh, “Nhưng mà, tại sao anh lại muốn ở đây không muốn về thành phố C?”

Động tác lau mặt của anh hơi ngừng lại, sau khi lau mặt xong biểu tình lại vẫn như lúc ban đầu, đôi mắt nhìn Lương Hoà hơi cười cười. Anh quệt kem đánh răng vào bàn chải, đưa cho cô xong lại còn nhéo mặt cô một chút, nói, “Đánh răng đi, lúc nào có thời gian rảnh rồi anh đưa em đến một chỗ, lúc đó em sẽ biết ngay.”

Lại không nói. Lương Hoà mím môi, buồn bực nhìn gương đánh răng, thấy anh mặc quần phục vào cầm áo khoác đi từ phòng ngủ ra lại hỏi, “Anh đi ra ngoài hả?”

“Ừ, anh đến gặp ba một lát, sau đó cùng chú Hai lên Sư bộ có việc.”

“Vậy à.” Lương Hoà bỗng nhiên nhớ tới chuyện mẹ chồng nhắc, vội vàng nói thêm, “Vậy anh nhớ nhắc ba uống thuốc nhé, mẹ nói dạo này ba không được khỏe đâu.”

Cố Hoài Ninh hơi nháu mày, gật gật đầu, sau lại nghĩ cô không nhìn thấy nên anh “Ừm” một tiếng, cầm áo khoác đi ra ngoài.

o—————o

Xe vừa dừng ở cửa Đoàn bộ, Cố Hoài Ninh chưa kịp đi vào văn phòng đã thấy Cao Vịnh Quân đứng đợi sẵn ở cửa từ lúc nào. Anh kinh ngạc đi tới, cười cười mở cửa.

“Mới sáng sớm mà đã đứng gác sao?”

Anh vui vẻ đùa một câu, nhưng Cao Vịnh Quân sắc mặt vẫn không thả lỏng chút nào, sau khi vào phòng vẫn đứng đấy, mãi tới khi Cố Hoài Ninh nhắc thì mới ngồi xuống ghế, im lặng một lát sau mới nói, “Đội trưởng, người hôm qua là vợ anh hả?”

“Ừ.” Cố Hoài Ninh gật đầu thừa nhận, lại nói luôn, “Chuyện này đừng nói cho cô ấy biết vội, sẽ giải quyết xong nhanh thôi, cậu cũng đừng nghĩ nhiều quá.”

Cao Vịnh Quân cúi đầu không trả lời. Trong lòng anh cảm thấy rất thẹn với Cố Hoài Ninh. Anh vốn ở Doanh thông tin, có một lần đơn vị mở cuộc thi kỹ thuật, sau khi bình xét xong anh được xếp thứ nhất. Thời gian sau đó Cố Hoài Ninh luôn có ý bồi dưỡng và đề bạt anh. Thực tế mà nói anh có vị trí ngày hôm nay thì công của Cố Hoài Ninh không phải nhỏ. Chuyện xảy ra lần này rõ ràng là có kẻ vu oan hãm hại, chuyện này tuy không có chứng cứ để chứng minh, nhưng Cao Vịnh Quân không thẹn với lương tâm mình. Chỉ có điều lại dây dưa cả đến Cố Hoài Ninh, cho nên trong lòng anh băn khoăn không thoải mái.

“Đội trưởng, hay là chuyện này anh đừng xen vào, cấp trên xử phạt thì cứ xử phạt đi, tôi nhận là được.” Anh nghĩ, cùng lắm thì chuyển nghề chạy lấy người, dù sao mình cũng có năng lực có kỹ thuật, không lo không có cơm ăn, chỉ có điều không cam lòng mà thôi.

Cố Hoài Ninh nghe vậy thì biến sắc mặt, “Chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ đâu, thành thật nói cho tôi biết, trong chuyện này cậu có dính dáng chút nào không?”

Trong đầu Cao Vịnh Quân ong một tiếng, vội vàng cam đoan, “Không có, tuyệt đối không dính dáng gì hết.”

“Vậy thì được.” Sắc mặt Cố Hoài Ninh giãn ra, cuối cùng còn nở nụ cười nói, “Chuyện này cậu không cần quan tâm, làm gì thì cứ làm đi, tôi có kế hoạch rồi.”

Anh nói như vậy không phải để an ủi Cao Vịnh Quân, mà thật ra trong lòng anh đã tính sẵn. Dù sao cũng có hai đại thần đang ở đây. Cố Hoài Ninh thông thả đi về phía nhà khách đơn vị, đến trước cửa phòng ba mình thì nghe thấy có tiếng ho từ bên trong truyền ra, anh đẩy cửa bước vào, trong phòng khói thuốc mờ mịt lượn lờ. Cố Hoài Ninh nhìn không được cũng ho lên mấy tiếng, thấy ông đang hút thuốc, nhìn vẻ mặt dường như đang rất vui.

Cố Hoài Ninh cười khẽ, gõ tay lên cánh cửa nhắc ông, “Mấy hôm nay ba không uống thuốc mà chuyển sang hút thuốc rồi sao?”

Ba anh liếc mắt nhìn anh, bình tĩnh nói: “Hút mấy điếu giải lao.”

Cố Hoài Ninh hỏi, “Chú Hai đâu rồi ba?”

“Vừa mới bảo là lát nữa mới tới, đến lúc đó con lái xe đưa chú ấy về nhé, nhân tiện đi ăn cơm, gặp luôn vài người. Đừng có không vui, ba không ra mặt đâu.”

Cố Hoài Ninh bật cười, ba anh vẫn còn xem anh như một đứa bé sao. Anh từng trải bao nhiêu năm ở đơn vị như vậy chẳng nhẽ không biết nên xử sự như thế nào hay sao. Anh nhớ lại lúc vừa mới nhập ngũ, bởi vì không ai biết hoàn cảnh gia đình anh nên bị phân tới một địa phương rất heo hút để rèn luyện. Lúc chú Hai biết chuyện muốn điều Cố Hoài Ninh đi chỗ khác liền bị anh cự tuyệt. Sau chú Hai tìm năm lần bảy lượt nhắc tới chuyện này, anh tức giận phát cáu lên ông mới nói, thật ra là ba anh sợ con trai mình chịu khổ, tuy rằng khi anh nói nhập ngũ ông bình thản mặc kệ không nói gì, nhưng trong lòng người cha nào chẳng thương con, lo lắng cho con mình.

o—————o

Lúc Diệp Vận Đồng gọi điện thoại tới Lương Hoà đang dạy tiếng Anh cho Trương Hân. Thời gian này tuy đang nghỉ đông, nhưng Trương Hân là học sinh mới chuyển trường, lúc nhập học chắc chắn sẽ có bài thi kiểm tra. Cô bé từ nhỏ đã không thích học tiếng Anh, thành tích môn này kém tới mức Lương Hoà thở dài. Vậy mà lại luôn may mắn vừa đủ tiêu chuẩn để vượt qua mấy bài kiểm tra, điểm trung bình chỉ du di ở khoảng trên dưới 60, điều này khiến Lâm Nhiên rất lo lắng. Ngược lại cô bé tỏ vẻ không làm sao cả, theo cách nói của Trương Hân thì, lớn lên con không đi nước ngoài, cần gì phải học giỏi tiếng Anh. Nhưng vì cuộc thi trước mắt, cho nên không thể không học thêm một chút.

“Dạo này cháu bận gì vậy, sao không đến nhà chơi?”

Lương Hoà liếc mắt nhìn Trương Hân đang phụng phịu làm bài tập Tiếng Anh, nói, “Đang giúp một cô bé học bổ túc tiếng Anh, nên không có thời gian ạ.”

Diệp Vận Đồng bật cười, “Mấy cái việc dạy học này nên giao cho Dĩ Trinh mới đúng chứ, hay là cháu đưa đứa bé ấy đến đây, tiện thể đi đưa lại mấy tấm ảnh kia luôn.”

Lương Hoà chưa kịp trả lời tay áo đã bị Trương Hân túm lấy kéo kéo, đôi mắt cô bé đầy vẻ chờ đợi. Mấy ngày nay cô bé bị cô kèm kẹp trong đồng bài tập suốt, có lẽ đã buồn chán rồi. Nghĩ vậy nên Lương Hoà đồng ý với Diệp Vận Đồng.

Khi Trương Hân nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp trong sân vườn nhà Diệp lão nhin không được liền oa oa kêu ầm lên, Lương Hoà cười cười sờ đầu cô bé, chưa kịp nói lại nghe thấy tiếng kinh hô của Trương Hân, cô nhìn lên, tưởng gì hoá ra là Diệp Dĩ Trinh.

Anh ta mặc chiếc áo len màu xám, dáng vẻ nhàn nhã dút hai tay trong túi quần dài, nhìn hai người mỉm cười ôn hoà. Lương Hoà sờ sờ đầu Trương Hân, biết con bé lại bắt đầu “mê trai đẹp”.

Diệp Vận Đồng ở thành phố B đã lâu, cho nên chị cũng biết Trương chính uỷ. Gặp Trương Hân là con của ông nên rất thân thiết với cô bé, lấy bánh cho cô bé ăn rồi đưa cả Trương Hân cùng đồng sách bài tập giao lại cho Diệp Dĩ Trinh. Diệp Dĩ Trinh không nói gì, dắt tay Trương Hân vào trong thư phòng.

Cô bé hẳn là rất vui vẻ. Lương Hoà thầm nghĩ, bởi vì thấy Trương Hân vừa đi vừa xoay đầu lại nháy nháy mắt với cô.

Diệp Vận Đồng cười nói, “Còn nhỏ tuổi thật tốt, không chỉ không biết buồn bã u sầu, một việc nhỏ như vậy cũng có thể vui vẻ cả buổi.”

Lương Hoà cười, cầm tập ảnh Diệp Vận Đồng đưa cho cô, bỏ vào trong túi xách.

“Ông cụ.. sức khoẻ thế nào rồi ạ?” Chần chừ một lát cô hỏi.

Diệp Vận Đồng uống một ngụm trà, thông thả nói, “Cũng ổn rồi, vài hôm nữa là có thể xuất viện. Bác sĩ nói cần để quan sát thêm ít lâu, nên vẫn giữ lại trong bệnh viện, vì thế nên bây giờ ông cụ rất tức giận.”

Lương Hoà mím môi cười, thấy Diệp Vận Đồng nhìn cô có vẻ suy nghĩ liền hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Diệp Vận Đồng cười lắc đầu, “Dì không có ấn tượng gì về mẹ mình cả, mấy hôm nay cứ xem đi xem lại ảnh của bà, bây giờ nhìn cháu, quả thật là hai người rất giống nhau.”

Câu này Lương Hoà từng được nghe rất nhiều người nói, bởi vì khi còn trẻ bà ngoại rất đẹp, cho nên khi được khen giống bà thì cô rất vui vẻ, nhưng hiện tại nghe một người con gái khác của bà nói như vậy, cô lại có cảm giác rất phức tạp.

“Dì đã từng nói dì hận bà ấy đúng không? Tuy rằng thời gian lâu rồi, tuy rằng bao nhiêu năm qua đi cảm giác đó cũng đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn còn có những vương vấn, không tránh được.” Chị ngừng một chút rồi nói tiếp, “Trước đây mỗi khi rảnh rỗi, ông vẫn nói với dì về bà. Ông nói, khi đó không phải bà cố ý muốn bỏ dì ở lại, mà là do ông khẩn cầu bà, khẩn cầu để lại một đứa con gái cho ông, cho nên bà mới không đưa dì đi.”

Lương Hoà kinh ngạc.

Diệp Vận Đồng cười khổ nói tiếp, “Lúc đó dì nghĩ cái gì vậy chứ? Cứ bần khoản nghĩ rằng mình không được mẹ yêu thương nên mới bị bỏ lại, mà chưa từng đoán được hoá ra chuyện là như thế này. Lương Hoà, cho dì biết.. bà ngoại.. sống có vui không?”

Lương Hoà muốn nói, nhưng lòng cô đau tới mức khó có thể mở miệng được. Bà ngoại sống có vui không ư? Sau khi bỏ đi bà ngoại vẫn sống một mình nuôi con, không lấy ai, cũng không quen người nào, cô độc suốt quãng đời còn lại. Còn cả mẹ cô nữa, cả đời đa nghi, không tin đàn ông, cho đến lúc cuối cuộc đời khi kết thúc sinh mệnh mình trong lần tai nạn xe hơi đó, mẹ vẫn không tin. Vậy mà vui vẻ hạnh phúc sao? Lương Hoà đột nhiên cảm thấy không chịu đựng được nữa, không tiếp tục được nữa, cô đứng bật dậy, hít một hơi nói, “Chúng ta.. chúng ta không nói chuyện này có được không?”

Phản ứng của Lương Hoà làm Diệp Vận Đồng kinh ngạc, nhưng qua đó chị có thể biết được đáp án mà cô không nói ra, chị thở dài vỗ vỗ lưng Lương Hoà nói, “Được rồi, chúng ta không nói.. không nói..”

o—————o

Diệp Vận Đồng kiên trì giữ hai người ở lại ăn cơm trưa, Lương Hoà cự tuyệt không được. Thừa dịp Diệp Vận Đồng nấu cơm trong bếp Lương Hoà vào thư phòng xem Trương Hân học bài. Không biết kỹ thuật giảng bài của giáo sư Diệp như thế nào, với con người phóng khoáng như anh ta, có lẽ học trò cũng sẽ không đến mức quá vất vả.

Trong lòng Lương Hoà than thở như vậy, khi đẩy cửa ra nhìn thấy tình huống bên trong cô hơi kinh ngạc. Trương Hân đang ngồi đọc truyện mà Diệp Dĩ Trinh thì ngồi bên cạnh đọc sách, trên mặt đeo cặp kính mắt, quả thật là rất có dáng dấp của một thầy giáo. Lương Hoà cười định đóng cửa lui ra thì bị Trương Hân lơ đãng nhìn thấy, hô lên, “Cô Lương”.

Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt cười cười. Lương Hoà bất đắc dĩ đành đi vào, vờ nghiêm túc lật dở sách bài tập của Trương Hân, hỏi, “Làm bài tập xong chưa? Cả mấy câu phiên dịch nữa, đã viết hết chưa vậy?”

Cô bé nhún nhún vai, “Viết xong lâu rồi ạ, lỗi cũng sửa xong rồi, chú Dĩ Trinh dạy dễ hiểu hơn cô.”

Lương Hoà nghe vậy thì bực mình, ngược lại Diệp Dĩ Trinh cười ha ha vỗ vỗ đầu cô bé, ra hiệu cho cô bé đi chơi. Trương Hân vui vẻ nhảy chân sáo ra khỏi phòng, Lương Hoà nhìn theo dờ khóc dờ cười.

Cô không hiểu rõ về Diệp Dĩ Trinh, chỉ có cảm nhận rằng anh ta cũng thuộc tuýp người giống như Cố Hoài Ninh. Vì thế nên trước mặt anh ta tự nhiên Lương Hoà cảm thấy yếu thế hơn cũng không có gì là lạ. Diệp Dĩ Trinh lại dường như không cảm thấy gì, bình tĩnh ngồi trên sofa xem tư liệu trên tay, lúc ngẩng đầu nhìn cô, anh cười cười.

“Cười cái gì chứ?”

“Tôi nghĩ, cô và Hoài Ninh đến được với nhau, quá trình hẳn là rất kỳ diệu.” Thấy ánh mắt cô sáng lên, anh nói tiếp, “Ý tôi là Hoài Ninh rất soi mói kĩ tính.”

Lương Hoà im im, trả lời, “Anh ấy từng nói, thay vì đi tìm một người tốt, không bằng cùng một người sống tốt hơn.” Có lẽ là ý tứ này, cô không nghĩ sai đâu nhỉ?

“Ồ? Nói như vậy sao?”

Lương Hoà ngượng ngịu gật đầu, Diệp Dĩ Trinh xoa cằm cười, thản nhiên nói, “Tình yêu và thuốc độc ư? Thật thú vị.”

o—————o

Vào buổi chiều tuyết bắt đầu rơi nhẹ. Lương Hoà mặc kệ tuyết rơi kéo Trương Hân đi bộ về nhà, đường đi tuy không gần lắm, nhưng cô bé thích tuyết, vừa đi vừa chơi hào hứng không cảm thấy mệt chút nào. Khi đến nhà thì Lâm Nhiên cũng vừa đi ra từ nhà trẻ trong viện. Hôm nay là ngày cuối cùng trong năm, cho nên mọi người tan việc về sớm hơn mọi ngày.

Lâm Nhiên nhìn thấy hai cô cháu lạnh tới mức mặt đỏ hồng lên thì xót ruột, vội vàng kéo vào nhà, nhét vào tay mỗi người một ly trà nóng.

Lương Hoà nhấp một ngụm, suýt xoa khen ngon, “Cô thật khéo tay quá.”

Lâm Nhiên cười, “Chỉ là mấy việc vặt vãnh thôi mà, tính gì đâu.” Nói xong liền bảo Trương Hân về phòng học bài, cô bé phụng phịu không tình nguyện, nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của mẹ đành bưng ly trà đi vào phòng.

Chờ con gái đóng cửa lại rồi Lâm Nhiên mới nói, “Hoà Hoà, chuyện của Cố đoàn trưởng giải quyết thế nào rồi?”

“Chuyện gì ạ?” Lương Hoà cầm ly trà trên tay, không hiểu hỏi lại.

Lâm Nhiên nói vội vàng, “Còn chuyện gì nữa, mấy hôm nay trong viện đều bàn tán xôn xao cả lên, mấy nhà khác biết chúng ta ở gần nhau, lúc đưa con đến trường đều hỏi thăm, cô đành phải ừ hừ cho qua chuyện. Chuyện điều tra kia kìa, đã giải quyết rõ ràng chưa?”

Ly trà trên tay Lương Hoà rơi “choang” một tiếng xuống sàn, Lâm Nhiên nhìn xuống đất, lại nhìn lên, thấy mặt Lương Hoà tái nhợt mới e dè hỏi thật cẩn thận, “Cháu.. cháu không biết sao?”

Lương Hoà gượng gạo miễn cưỡng nở ra một nụ cười, chua xót vô cùng, “Vâng, cháu không biết gì cả.”

Sự khốn khổ của kẻ tù tội

Vào lúc mộtmộth đêm dưới lầu vang lên tiếng dừng xe quen thuộc, Lương Hoà ngồi trên ghế sofa im lặng lắng nghe từng tiếng động vọng lên. Sau đó qua thêm một lát, ngoài cửa có tiếng mở khoá, cô buống gối ôm xuống nhìn ra, vừa vặn nhìn thấy nửa khuôn mặt nghiêng một bên của anh. Anh xoay người lại, Lương Hoà không kịp phản ứng tránh đi, hai người nhìn thấy nhau.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Cố Hoài Ninh hơi nhíu mày, thay giày bước vào phòng khách.

Lương Hoà định trả lời, bỗng nhiên ngửi được hơi rượu toả ra từ người anh, liền hỏi, “Anh uống rượu à?”

“Ừ.” Cố Hoài Ninh ngồi phịch xuống ghế, tay xoa xoa đầu lông mày, ánh đèn trên tường hắt xuống mờ mờ, nhưng vẫn không che được vẻ mệt mỏi toát ra từ trong đôi mắt anh.

Lương Hoà ngồi trên ghế lẳng lặng nhìn một lát, cuối cùng cô dịch lại gần vươn tay cởi bỏ cúc áo cho anh. Cặp lông mày đang cau của anh thoáng giãn ra, Lương Hoà rút tay về ngồi trở lại chỗ cũ, nhưng anh lại thò tay ôm chặt lấy eo cô, kéo sát vào người. Cố Hoài Ninh ôm rất chặt, đầu cúi xuống tựa vào trên vai cô. Động tác đó khiến Lương Hoà ngây người ra, một lúc lâu sau cô mới hỏi khẽ, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

“Ừm, uống một chút, đi cùng chú Hai gặp mấy người bạn cũ.” Anh cũng trả lời rất nhẹ nhàng, giọng nói có vẻ kìm chế, anh vốn dĩ có bệnh dạ dày, uống rượu vào lập tức sẽ xót ruột và âm ỉ đau.

Lương Hoà nhìn thấy động tác ấn bụng của anh, liền nói, “Để em đi lấy nước mật ong, uống vào sẽ bớt đau hơn mà cũng tỉnh rượu nhanh hơn.”

Áp lực đang tựa trên vai biến mất, cô nghiêng đầu nhìn lại thấy anh đã mở mắt, đôi đồng tử màu đen đầy vẻ mệt mỏi. Cố Hoài Ninh ngồi dịch ra một chút, chăm chú nhìn cô, gật đầu.

Uống xong ly nước mật ong quả nhiên anh thấy đỡ hơn nhiều, khẽ thở dài. Anh nhìn cô vẫn còn ngồi trên ghế sofa, lông mày lại nhíu, “Đi ngủ đi, anh ngồi một lát sẽ đỡ hơn.”

Lương Hoà ừ khẽ một tiếng đứng dậy đi vào phòng ngủ, lúc đến cửa phòng cô dừng bước chân, xoay người hỏi anh, “Dạo này không có việc gì chứ?”

Cô nhìn anh, cẩn thận hỏi, Cố Hoài Ninh nhếch miệng cười, “Không có việc gì đâu, đi ngủ đi.” Anh ngửa đầu tựa vào lưng ghế, bàn tay vẫn xoa xoa trên trán, nhin không được rửa sạch. Mấy ông quan to này quả nhiên là sống an nhàn sung sướng quen rồi, nhắc đến rượu chè liên hoan là vô cùng nhiệt tình, nếu như chú Hai không ngăn cản, e rằng hôm nay anh phải say khướt họ mới chịu bỏ qua. Cũng may mấy việc cần làm đã làm xong rồi.

Lương Hoà đứng lặng tại chỗ nhìn anh một lúc lâu. Từ khi kết hôn tới bây giờ, thời gian dài như vậy cô chỉ từng chứng kiến anh uống rượu có duy nhất một lần, chính là lúc ở trong tiệc cưới. Hôm đó anh bị chuốc cho uống rất nhiều nhưng mặt vẫn không đỏ sẫm, không giống như cô, chỉ cần uống vào một chút liền nôn thốc nôn tháo ruột gan như đứt từng khúc. Hôm nay anh uống nhiều như thế chẳng lẽ là việc kia vẫn chưa giải quyết được sao? Cô muốn hỏi ngay lập tức cho rõ ràng, nhưng lại sợ quấy rầy sự nghỉ ngơi của anh. Lương Hoà gượng gạo cười, thôi vậy, để ngày mai rồi tính tiếp.

Sáng hôm sau Lương Hoà thức dậy rất sớm, nhìn sang Cố Hoài Ninh còn đang ngủ, trong giấc ngủ mà lông mày anh vẫn cau lại. Cô thở dài đi vào bếp chuẩn bị bữa ăn sáng. Mấy hôm nay khi rảnh rỗi không có việc gì làm, Lương Hoà thường xuống dưới nhà cô Nhậm học nấu mấy món ăn. Cô Nhậm là người phươngNam, mấy món cô chế biến vừa đơn giản dễ làm vừa rất ngon miệng, Lương Hoà và Cố Hoài Ninh hai người cũng không phải quá kén ăn, làm mấy món này quả thật rất thích hợp.

Cô Nhậm vừa chỉ dạy cho cô vừa trêu ghẹo rằng Cố Hoài Ninh thật có phúc có phần mới cưới được một người vợ ngoan ngoãn dịu hiền như thế này. Lương Hoà nghe cô nói tim không khỏi đập lên rộn ràng. Cô không thể cùng anh sẻ chia những chuyện quan trọng khác, nếu ngay cả những việc nội trợ bếp núc này cô cũng không biết làm, vậy thì làm vợ quá mức vô dụng rồi.

Lương Hoà lại thở dài, lẳng lặng nấu mấy món, xong xuôi bày hết lên bàn. Lúc này có tiếng chuông cửa vang lên, cô chậm rãi đi ra mở cửa, người đứng bên ngoài khiến cô lắp bắp kinh ngạc, một lát sau mới nhớ tới việc mở rộng cửa mời ông vào nhà.

“Dậy sớm thế con? Ba cứ tưởng phải đánh thức hai đứa chứ.” Giọng ba chồng cô sang sảng hùng hồn.

Lương Hoà thoáng đỏ mặt, “Ba đến sớm thế chắc chưa ăn gì phải không? Con vừa làm một ít điểm tâm, ba nếm thử xem nhé.” Ông cụ có lẽ đã quen tay nghề nấu nướng của Thím Trương, giờ ăn mấy món cô làm không biết có được hay không.

Nhưng ông lại không thèm quan tâm tới mấy chuyện đó, nhìn nhìn mấy món ăn trên bàn, gật gật đầu.

Lúc Cố Hoài Ninh thức dậy ra đi ngoài, thấy ba mình đã ngồi sẵn trên bàn ăn thì nhướn mày, anh rửa mặt làm vệ sinh một cách nhanh chóng rồi cũng ngồi xuống ăn sáng. Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, Lương Hoà vô tình ngồi ở giữa, cô e rằng mình có lẽ sẽ ăn mà không tiêu được.

Trong lúc Lương Hoà dọn dẹp rửa bát trong bếp, Cố Hoài Ninh lấy mấy viên thuốc ra uống, ba anh nhìn thấy vậy thì lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

“Hôm qua uống nhiều lắm à?”

Anh thản nhiên trả lời, “Có việc nhờ người ta giúp mà, không thể không uống, ai bảo ba không chịu ra mặt.”

Mặt ông đen lại, “Ba định ngày kia về, mẹ con bảo sắp hết năm rồi, hai đứa có ý định gì không?”

Cố Hoài Ninh cười nhẹ, hoá ra hôm nay ông đến sớm như vậy là vì chuyện này, anh lại uống thêm một ngụm nước, nói bình tĩnh, “Chú Trương vừa mới qua đời không lâu, con không thể để hai mẹ con cô ấy đón năm mới một mình.”

Có nghĩa là hai vợ chồng sẽ không về. Ông không nói gì, chòm râu thoáng giật giật, giống như đang nén cười. Thăng nhóc đưa ra lí do rất hợp lí, hợp lí đến mức ông muốn phản đối cũng không phản đối được. Quả thật là đơn vị và cơ quan luôn quan tâm đến di chúc của những cán bộ công tác lâu năm, nhưng vào ngày lễ tết sẽ có bạn bè đoàn thể đến an ủi thăm hỏi, cho dù vắng Cố Hoài Ninh thì cũng không sao cả. Có điều đây lại là chuyện của lão Trương, ông không có cách nào phản đối.

Ông hừ một tiếng, “Mấy năm rồi, Hoài Thanh Hoài Việt không về nhà, bây giờ cả con cũng không chịu về, mẹ con phải làm sao.”

“Chẳng phải bao năm qua ba mẹ đều quen rồi còn gì.” Cố Hoài Ninh chậm rì rì nói, tầm mắt anh dừng lại trên người Lương Hoà, lúc này cô đang cúi húi lau chùi bàn bếp, dáng vẻ chăm chú khiến anh nhìn không chớp mắt.

Cố Trường Chí nhìn theo ánh mắt của anh, ông liền hiểu ngay, “Ba biết con không thích chuyện trước đây mẹ con làm với Lương Hoà, mặc dù bà ấy có hơi quá, nhưng mà cũng là muốn tốt cho vợ chồng con thôi. Chuyện này không tùy hứng được, vẫn phải trở về nhà ăn Tết.”

Cố Hoài Ninh cười cười, thản nhiên nói “Con biết rồi”, xem như câu trả lời.

Anh thấy ở lại đây cũng không có gì là không tốt, ít ra là cô không cần phải về ứng phó với nhiều người như vậy, quan tâm tới nhiều việc như vậy. Bóng dáng im lặng bận rộn ở trong phòng bếp kia chỉ một mình anh nhìn ngắm là đủ rồi, không cần lại đưa về nhà để bao nhiêu người đánh giá kiểm nghiệm.

Chờ tới khi Lương Hoà dọn dẹp xong xuôi đi từ trong bếp ra hai cha con đã kết thúc câu chuyện, ông đang mặc áo khoác chuẩn bị ra về, trước khi đi còn nói một câu đầy ẩn ý, “Lần này lại về mà không giải quyết được việc gì cả, mấy chỉ tiêu mẹ con đề ra không thành công được một cái nào.” Nói xong ông chỉ chỉ con trai, “Tại con hết cả dấy.”

Anh cười cười không trả lời, Lương Hoà ngơ ngác không hiểu gì hết, đứng im ở cửa. Mãi tới khi bị nhét vào tay chiếc khăn quàng cổ cô mới giật mình.

Cố Hoài Ninh nhéo mũi cô, “Tranh thủ hôm nay rảnh rồi, đưa em đến một nơi.”

Cô nắm chặt chiếc khăn quàng cổ trong tay, “Đi đâu?”

“Bí mật.”

Hôm nay tuyết không rơi, không khí sáng sủa hơn hôm qua một chút, ngay cả lớp tuyết dày rơi hôm qua cũng đã tan hết. Lương Hoà ngồi im nhìn qua kính xe, khoé mắt thấy miệng anh hơi cười. Chẳng lẽ mọi việc đã được giải quyết xong rồi? Cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, cố gắng không nghĩ tới nữa.

Nghe anh nói thì Lương Hoà nghĩ anh sẽ dẫn mình đến một nơi thật hay ho thần bí, nhưng lúc nhìn thấy khung cảnh quen thuộc của Kinh Sơn Lương Hoà thật không biết phải nói làm sao. Cô dở khóc dở cười buồn bực một lúc lâu, tròng mắt lườm anh. Cố Hoài Ninh mỉm cười, cầm tay cô.

“Chỗ bí mật mà anh nói muốn đưa em đến là đây hả?”

“Kinh Sơn rất rộng, em chỉ biết mỗi nhà họ Diệp và đơn vị thôi, còn nhiều nơi lắm em chưa biết đâu.”

Cô nghe vậy thì mới không oán giận nữa mà ngoan ngoãn đi theo anh lên núi.

Bởi vì có doanh trại bộ đội đóng quân ở đây nên Kinh Sơn không thể khai phá để xây dựng thành khu du lịch, có rất nhiều chỗ còn giữ nguyên nét hoang sơ. Điều đặc biệt nhất là con đường lên núi thẳng mà bằng phẳng, nếu tuyết rơi cũng sẽ không bị lầy lội khó đi, không gian thoáng đãng mát mẻ, Lương Hoà cảm thấy rất thư thái.

Anh vẫn nắm chặt tay cô không buông ra, “Lần đầu tiên anh đến Kinh Sơn là hồi học cấp ba, lúc đó đường này vẫn chưa làm, chỉ là một lối đi chứ chưa rải nhựa, suýt nữa thì anh lạc đường.”

“Tại sao anh lại muốn nhập ngũ?”

Cô hỏi nhẹ, thật lâu sau mới nghe được câu trả lời của anh.

“Em từng hỏi anh về Lâm Kha, nhớ không?”

Lương Hoà im lặng, cô không chỉ nhớ rõ, mà còn có ấn tượng rất sâu đậm. Chuyện đó làm sao có thể dễ dàng quên được. Dường như hiểu rõ điều cô nghĩ, Cố Hoài Ninh cười, xoa mái tóc cô nói tiếp, “Hồi cấp ba, anh, Lâm Kha và Kiền Hoà học cùng một khoá. Lúc đó thân nhau lắm, luôn luôn cùng nhau đi học, về cũng cùng nhau về.”

“Thời gian đó anh Hai vừa mới nhập ngũ, không thường xuyên về nhà. Nhưng lần nào về anh Hai cũng đem rất nhiều quà ẹ và Lâm Kha, lúc đó anh mới biết anh Hai thích Lâm Kha.” Nói tới đây anh dừng lại một lúc, Lương Hoà có thể cảm giác được anh siết bàn tay cô chặt hơn, cô run lên, mãi tới khi anh nói tiếp cô mới thở nhẹ ra, “Nhưng anh cũng biết, người mà Lâm Kha thích là anh. Chuyện này anh nhận ra lâu rồi, chỉ có điều là làm như không phát hiện ra mà thôi.”

Lương Hoà mím môi, “Đó là sở trường của anh mà.”

Hàm ý chỉ trích rõ ràng trong câu nói của cô, Cố Hoài Ninh suy nghĩ một lát, lại nói tiếp, “Thật ra mà nói thì anh không biết cách xử lý khi người khác có tình cảm với mình, nhất lại là chuyện liên quan đến ba người.” Cho dù là ai trong ba người chủ động rút lui, cũng đều phải bản khoăn suy nghĩ trong thời gian dài.

“Vì thế cho nên anh mới trốn đi nhập ngũ?” Lương Hoà líu lưỡi, cảm thấy không thể tin được.

Anh lườm cô, “Em không cần phải dùng từ trốn!”

Lương Hoà rút cổ, im lặng nghe anh nói tiếp.

“Lúc đó Lục Khinh Vũ đi cùng anh. Nhà cô ấy vốn ở Thẩm Dương, nhưng lại học ở thành phố C, với anh cùng một lớp. Lúc ấy anh đi rất vội, đến sân bay nhìn thấy cô ấy thì rất kinh ngạc, nhưng em biết không, lúc đó anh cự tuyệt không được, bởi vì anh cảm thấy, có một người đi cùng anh, có nghĩa việc anh làm là

chuyện đúng đắn.” Nở nụ cười, anh nói thêm, “Có thể là vì lí do này, cho nên Khinh Vũ luôn cảm thấy, anh đã từng có thích cô ấy.”

Tâm trạng đó của anh Lương Hoà có thể lý giải, có thể hiểu được. Hai người cùng nhau đi, hơn là chỉ có một người lẻ loi độc hành. Giống như tình cảnh lúc vừa mới kết hôn của bọn họ vậy, khi vừa làm xong thủ tục đăng ký kết hôn, điều duy nhất mà cô nghĩ là, may mắn, may mắn mình không phải sống cô độc. Cảm giác đó đối với cô, đáng sợ tới mức không muốn nghĩ lại thêm một giây phút nào nữa.

“Sau đó anh Hai kết hôn, anh không đến tham dự lễ cưới. Mãi tới lúc Lâm Kha có thai, phải vào bệnh viện dưỡng thai anh mới đến thăm cô ấy, không bao lâu sau thì cô ấy khó sinh mà qua đời.”

Anh nói xong, cả hai người đều trầm mặc. Trong không khí im lặng Lương Hoà cầm tay anh, tựa như là đánh thức anh tỉnh dậy trong cơn mơ quá khứ, anh cười cười, siết chặt lấy tay cô.

“Lâm Kha qua đời, một thời gian sau đó anh và anh Hai rất ít khi nói chuyện với nhau. Mãi sau này anh ấy mới nói, trước khi anh đến thăm Lâm Kha thì Khinh Vũ cũng có đến gặp cô ấy, hai người nói chuyện không lâu, nhưng từ sau khi Khinh Vũ về sức khoẻ và tâm trạng của Lâm Kha không được tốt như trước, từng có một lần suýt bị sẩy thai. Anh Hai vốn không dám hi vọng là sẽ giữ được đứa bé, nhưng không ngờ được là đứa bé sống sót, còn người không qua khỏi lại là Lâm Kha.”

Lương Hoà im lặng. Cô có thể tưởng tượng được khi hai người phụ nữ cùng yêu chung một người đàn ông gặp nhau là cảnh như thế nào. Bọn họ từng là bạn học với nhau, từng ở lứa tuổi thanh xuân tươi đẹp cùng yêu mến một người đàn ông vĩ đại, có lẽ họ còn từng âm thầm ganh đua phân cao thấp, chỉ vì để tranh thủ một nụ cười của người mình thầm yêu mến, có lẽ còn chỉ vì một ánh nhìn chăm chú của người đó mà vô cùng vui vẻ hưng phấn không thôi. Nhưng rồi đến một ngày Lâm Kha không còn chờ đợi anh nữa mà đi lấy chồng, còn Lục Khinh Vũ thì vẫn luôn ở tại bên cạnh anh, cho dù là cô vẫn không chiếm được tình yêu của anh, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để đánh bại tình địch. Chỉ vì, cô luôn ở tại bên cạnh anh. Thất bại đó, sự thật đó, e rằng vĩnh viễn Lâm Kha cũng không thể chịu đựng được.

Còn bây giờ thì sao? Bây giờ người đứng bên cạnh anh là cô, vị trí này của cô là do chính anh tự tay đặt cô vào, tự tay anh đeo nhẫn cưới cho cô, anh đem đi của cô rất nhiều lần đầu tiên, cũng mang đến cho cô rất nhiều lần đầu tiên trong cuộc đời, ví dụ như tình yêu, ví dụ như hôn nhân. Cô vô cùng cẩn thận giữ gìn, trân trọng từng giây phút, nhưng vẫn e rằng mình đã làm không tốt, sợ rằng đã làm không hết sức mình. Ngoại trừ tình yêu, cô không có cái gì để đáp lại anh, để dâng tặng cho anh. Còn anh thì sao? Đến tận bây giờ, ngay cả một câu “anh yêu em” cô vẫn chưa từng được nghe anh nói.

Tính ra, câu duy nhất xem như lời thổ lộ cũng chỉ là “Thật trùng hợp.”

Thật trùng hợp. Cô yên lặng nhắm mắt ba chữ này, trong lòng bỗng dưng có cảm giác chua xót. Mãi tới khi cảm thấy mình suy nghĩ lan man quá lâu, Lương Hoà mới bừng tỉnh, “Sau đó anh lại trốn đến Kinh Sơn?”

Cô lại dùng từ trốn, anh nhú mày. Kéo Lương Hoà đi thêm một đoạn, phải đi lớp lá khô rơi dày trên mặt, lộ ra tấm bia mộ. Lương Hoà muốn bước lại gần để nhìn nhưng anh kéo tay cô lại. Cô dừng chân lại, im lặng đứng bên cạnh anh. Nơi này có lẽ thường xuyên có người quét tước dọn dẹp, trên bia mộ in mờ một tấm ảnh đen trắng, nhìn hơi quen quen. Lương Hoà ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không nhớ ra được là ai, đúng lúc đó anh nói:

“Đây là mộ của Lâm Kha.”

Lương Hoà kìm không được sự kinh ngạc, quay đầu nhìn anh. Cổ Hoài Ninh buông tay cô ra chậm rãi đi đến trước bia mộ. Bởi vì tuyết mới rơi nên trên mặt bia có một lớp tuyết mỏng, chưa kịp tan, sờ lên cảm giác thật lạnh lẽo.

“Cô ấy qua đời ở đây, cho nên cũng mai táng ở đây.”

Lương Hoà bước lại gần, im lặng chăm chú nhìn người trên tấm ảnh. Chẳng trách thấy quen mà lại nghĩ không ra là ai. Cô chỉ từng nhìn thấy bức ảnh lúc Lâm Kha mười bảy tuổi, lúc đó cô ấy còn trẻ, tuổi thanh xuân sức sống dào dạt, khoẻ miệng luôn nở nụ cười vui vẻ hạnh phúc. Nhưng người này lại khác, trên tấm

ảnh đen trắng, người đó khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh, phảng phất một vẻ buồn bã bi thương, những biểu cảm tươi cười hạnh phúc trước kia dường như chưa từng một lần hiển hiện.

“Đôi khi anh rất khâm phục anh Hai, trước khi Lâm Kha sinh anh ấy tham gia một đợt diễn tập, lần diễn tập đó rất thành công, còn chưa kịp báo tin vui về trong nhà thì đã nhận được tin Lâm Kha khó sinh mà qua đời.” Nói đến đây anh ngừng lại, Lương Hoà muốn quay sang nhìn anh nhưng bàn tay lại bị anh siết chặt lấy, biết lúc này cảm xúc anh đang dao động nên cô im lặng không nhúc nhích. Một lát sau khi nói tiếp, giọng anh đã bình thường như cũ, “Lễ tang là do anh Hai đứng ra lo lắng xử lý, rất gọn gàng, không ai có thể đoán ra được điều gì hết. Nhưng anh biết, trong lòng anh ấy rất khổ sở, nếu không thì cũng sẽ không xin chuyển đến đây, gần Lâm Kha lâu như vậy. Giống như sự khốn khổ của một kẻ tù tội, thi hành án xong cứ tưởng là sẽ được giải thoát, nhưng anh ấy cứ nhốt chặt lòng mình, có lẽ phải mất một thời gian rất dài. Anh hi vọng, sẽ không phải là nhốt suốt cả cuộc đời.”

Lương Hoà kinh ngạc, cô không tưởng tượng được, người đàn ông hoà nhã hay cười ấy lại ẩn dấu một nội tâm cuồng nhiệt như thế, lại quy định phạm vi để nhốt chặt chính lòng mình như thế. Nếu như anh ấy có điều gì gọi là sai, thì cũng chỉ sai ở chỗ quá yêu Lâm Kha, bao dung cả tình cảm hồ hững của cô ấy, tặng cho cô ấy hôn nhân, tặng cho cô ấy một đứa con, dâng tặng cho cô ấy tất cả yêu thương và chiều chuộng. Lương Hoà giờ này cũng chỉ có thể giống như Hoài Ninh, hy vọng sự tự tra tấn chính mình của Cố Hoài Việt sẽ không phải là cả đời, bởi vì anh có quá nhiều lý do để bản thân được hạnh phúc.

Còn người đàn ông bên cô thì sao? Lương Hoà ngẩng đầu lên, hỏi một cách chậm rãi, “Vì thế, nên anh cũng ở lại đây?”

Anh cười khê, trong nụ cười ấy cô lại nhìn thấy rõ ràng sự chua xót, “Anh không vĩ đại như anh ấy, nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể cảm thấy bớt áy náy.”

Nơi nào đó trong lòng cô bỗng nhiên dội một tiếng, đau tới mức cô không thở được. Người phụ nữ ấy khiến cho cả hai người đàn ông đều có cảm giác tội lỗi. Tình yêu cổ chấp như vậy, có đáng không? Mỗi Lương Hoà run run, nhưng khi bật ra câu hỏi thì lại rất nhẹ nhàng, “Bây giờ, đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lương Hoà vừa dứt lời anh liền nghiêng đầu lại nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú. Sự yên tĩnh trong đôi mắt ấy khiến cô an tâm, bên hông bị kéo một cái, cả người liền đã bị vòng vào trong ngực anh. Chất giọng trầm trầm lại vang lên từ đỉnh đầu cô, “Đã tốt hơn nhiều lắm.” Ngừng một lát anh lại nói tiếp, “Có lẽ là vì anh quá vô dụng, phải cần thời gian quá dài.” Anh nói như giấu cọt chính mình.

Vô dụng ư?

Đây là từ mà anh có thể nói ư? Một người từng có can đảm chống lại sự phản đối của gia đình bỏ đi nhập ngũ, sau đó lại thi được học bổng sang học tại một trường quân sự nổi tiếng nhất nước Anh, một người từng giành được huy hiệu Nữ Hoàng Anh mà có thể vô dụng ư? Đôi khi cô nghĩ, nếu như khoảng cách giữa anh và cô không xa như vậy, nếu chênh lệch chỉ một chút thôi thì tốt biết bao nhiêu, không cần cô phải băn khoăn phỏng đoán, cứ trực tiếp hỏi thẳng, anh cũng sẽ không xem cô như một đứa trẻ cần phải quan tâm bảo bọc, có lẽ như vậy, thật là tốt biết bao nhiêu.

Hôm sau Cố Hoài Ninh dậy rất sớm, từ năm rưỡi sáng đã mặc quần áo đi ra ngoài. Trước khi đi anh còn không quên kéo chăn đắp lại cho Lương Hoà, dặn cô cứ ngủ thêm một lát nữa. Nhưng làm sao cô có thể ngủ tiếp được?

Lương Hoà chán nản ngồi chống cằm nhìn ra ngoài cửa, nhìn một lát lại chán nản thở dài, quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt đầy vẻ tò mò của Trương Hân, cô giật mình giống như bị người ta đọc được ý nghĩ, nhướn mày nói, “Tập trung học bài đi.”

Câu nói của cô chẳng hề có chút uy lực nào, cô bé không hề sợ hãi, hưng phấn ghé sát vào cô hỏi, “Cô Lương, cháu có thể gọi cô là chị không? Nhìn cô rất giống nữ nhân vật chính trong mấy bộ phim trên tivi nha.”

Lương Hoà trợn mắt kinh ngạc, chưa nghĩ ra cái gì để nói thì Lâm Nhiên ngồi bên cạnh cốc đầu con gái một tiếng, cô bé Trương Hân mím môi, ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế, tiếp tục học bài.

Lâm Nhiên cười gượng nhìn Lương Hoà, “Con bé mấy hôm nay toàn xem phim ảnh, nói chuyện chẳng chú ý gì cả.”

Lương Hoà cũng cười đáp lại. Lúc này có tín hiệu điện thoại Lương Hoà vội vàng mở ra nghe. Người gọi tới là Cố Trường Chí, cô cung kính chào ba một tiếng, ông dường như khá hài lòng ừm ừm vài câu.

Lúc này cô mới đột nhiên nhớ rằng ngày mai ông phải về lại thành phố C, ngập ngừng một lúc Lương Hoà không biết nên nói cái gì với ông, chỉ im lặng nghe ông nói, “Chiều mai ba sẽ đi thẳng ra sân bay luôn, Hoài Ninh bận bịu công việc không có thời gian, con cũng không cần ra tiễn.”

Lương Hoà im lặng một lát, sau mới nói, “Con muốn đưa ba đi.”

Ông thở dài, cúp điện thoại.

Tiếng thở dài đó của ông như đánh thẳng vào tâm trạng cô, buồn bực đến hoảng hốt. Qua lời nói của ông hôm qua, lần này ông đến đây có lẽ ngoài việc đi thăm Diệp Tấn lão tướng quân, chủ yếu vẫn là đi thăm hai vợ chồng cô. Kết quả hai người lại khiến ông ra về trong nỗi thất vọng. Phận làm con dâu Lương Hoà cảm thấy rất áy náy. Lâm Nhiên nhìn cô cười hì hì.

“Trước đây cô mới chỉ nhìn thấy Cố lão gia có mấy lần, cứ tưởng một người đức cao vọng trọng không hay cười như ông ấy đối với ai cũng là một bộ mặt nghiêm túc, không ngờ ông ấy cũng quan tâm săn sóc tới cả con dâu.” Nhìn vẻ mặt đau khổ của Lương Hoà, Lâm Nhiên an ủi nói, “Cháu mới đến đơn vị không bao lâu, có lẽ Hoài Ninh chưa muốn nói cho cháu biết, sợ cháu không hiểu rồi lo nghĩ nhiều thôi.” Cô lại nở nụ cười, “Có điều, đối với đàn ông mình không cần lúc nào cũng luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng, đôi khi cũng phải thử một chút.”

Thỉnh thoảng bắt nạt chồng, hoặc là giả vờ hờn dỗi giận dữ một chút. Đây là điều mà Lâm Nhiên học được khi cùng xem mấy bộ phim trên tivi với Trương Hân.

41. Chương 53 - 54

Cố Hoài Ninh đến Kinh Sơn, lúc này đã qua giờ ăn sáng của đơn vị.

Anh đẩy cửa phòng bước vào, chiến sĩ thông tin Tiểu Lý đang quét tước dọn dẹp vệ sinh trong phòng, nhìn thấy anh đến mặt cậu ta không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Cố Hoài Ninh đang vui vẻ, trên môi lộ ra một nụ cười gật đầu với Tiểu Lý, kéo ghế ra ngồi xuống.

“Hôm nay có việc gì không?”

Tiểu Lý trên tay cầm chiếc khăn lau, ngập ngừng trả lời: “Không ạ, không có gì.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cậu chiến sĩ thì đang lăm bằm, sự kiện lớn nhất chính là việc kia của anh chứ làm gì còn có việc nào khác lớn hơn. Nhưng thấy tâm trạng vui vẻ của đội trưởng, cậu lại không dám nói ra, may mà Cố Hoài Ninh chỉ vô tình hỏi, nghe nói vậy thì khoát khoát tay cho cậu ta đi ra ngoài.

Tiểu Lý đi ra ngoài chưa kịp đóng cửa lại thì Triệu Kiền Hoà đã bước vào, mũ cầm ở trên tay. Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp xua bớt đi cái giá lạnh của mùa đông, không gian bừng lên sáng lạn, vậy mà mặt Triệu Kiền Hoà lại u ám buồn rầu, Cố Hoài Ninh nhìn không được lại liếc nhìn anh thêm mấy lần.

“Sao vậy?”

Triệu Kiền Hoà thấy trên bàn có ly nước lọc để sẵn liền bưng lên uống một hơi, xong chặc chặc miệng nói, “Lại chuyện về nhà chứ còn chuyện gì nữa. Ba mẹ mình liên tục gọi điện thoại giục về, tuy nói là về ăn Tết, sum họp gia đình, nhưng mục đích chính là về để đi xem mắt, mình còn lạ gì.” Ngừng lại một chút, nhìn không được anh lại oán giận nói tiếp, “Mấy năm nay xem mặt hết cô này tới cô khác, đánh giá thẩm định tốt xấu đẹp đẽ cả một đám mệt cả người, vậy mà hai ông bà cứ liên tục đốc thúc không ngừng, thời gian trước còn gọi điện đến than thở với cả ba cậu.”

Cố Hoài Ninh cười, mấy ngày vừa qua anh không có mặt, có lẽ Triệu Kiền Hoà cũng vất vả không ít, lại có bức xúc mà không chỗ để phát tiết tâm sự. Thấy Triệu Kiền Hoà vẫn chưa hết hậm hực, anh đứng dậy rút

thêm một ly nước nữa đưa qua cho bạn, nói “Vậy thì cứ nói thẳng với ba cậu cho rõ ràng, bảo là cậu có đối tượng rồi, để hai ông bà đừng can thiệp nữa.”

Triệu Kiên Hoà đang uống nước nghe câu này thì động tác khựng lại, ly nước vẫn đặt nguyên bên miệng một lúc, cuối cùng anh cười thở dài, “Thôi đừng, mình đã suy nghĩ kĩ rồi, cô ấy và mình không có khả năng.” Nói xong anh đánh giá về mặt Cố Hoài Ninh, nói gần từng tiếng, “Cố Tam, cậu nên hiểu một điều, Khinh Vũ không phải là Lâm Kha.”

Bàn tay đang lật lật tập tài liệu của Cố Hoài Ninh khựng lại, đúng vậy, đây là điều mà Lục Khinh Vũ thông minh hơn Lâm Kha.

Trong thoáng chốc bầu không khí trở nên im lặng. Cố Hoài Ninh buông tập tài liệu xuống bàn, vỗ bả vai Triệu Kiên Hoà nói, “Thôi, đi tìm Nhạc Khải đi, tiện thể làm quen luôn với Chính uỷ mới được điều đến, bàn bạc công tác mấy tháng sắp tới đây.”

Triệu Kiên Hoà cười, “Hà hà, mấy tháng nữa tha hồ việc cho cậu làm nhé, cấp trên đã thông báo sẽ có hội nghị quốc tế rất quan trọng diễn ra ở thành phố T, vấn đề an ninh họ cũng đã giao cho chúng ta rồi, qua tháng hai, tháng ba có khi còn phải luyện tập nữa ấy chứ. Chiều nay sẽ có người phụ trách xuống bàn bạc, còn mở tiệc chiêu đãi nữa, sao, đi không?”

Thấy lông mày Cố Hoài Ninh cau lại, Triệu Kiên Hoà liền nói luôn, “Nếu không đi được thì thôi, một mình mình đại diện cũng được.”

Cố Hoài Ninh cười rộng mở, “Không cần, người ta đã tự đến tận đây rồi, chúng ta không thể không nể mặt.”

Buổi tiệc diễn ra ở một khách sạn lớn nhất thành phố. Hội nghị quốc tế lần này lớn thế nào không cần nói cũng biết, chỉ qua cách đối phương đặt tiệc chiêu đãi những sĩ quan cấp cao phụ trách vấn đề an ninh cho hội nghị mọi người cũng hiểu được phần nào. Một bàn tiệc có tới bảy, tám bình rượu 05 Bordeaux. Ly rượu của Cố Hoài Ninh bị rót đầy tới mức tràn cả ra ngoài, anh nhúu mày.

Ngẩng đầu lên thấy Triệu Kiên Hoà hắt cằm nhìn anh với vẻ mặt lo lắng. Anh hơi lắc đầu ý bảo bạn đừng lo. Tửu lượng của anh tuy rằng khá tốt, nhưng vì bị đau dạ dày cho nên không thể uống nhiều. Ngày hôm kia ăn một bữa cơm với mấy ông tai to mặt lớn đã uống tới quá mức quy định rồi, xem ra hôm nay không tránh được, lại phải uống thêm lần nữa vậy.

Không phản cảm đến mức như anh tưởng, hơn nữa, hình như nơi sâu thẳm nào đó từ trong đáy lòng, anh thấy nhớ nhớ hương vị ly nước mật ong ấm áp đêm nào.

Cả chủ và khách đều nhiệt tình ăn uống, sảng khoái cụng ly. Xong xuôi đầu đó, ra khỏi cửa khách sạn Cố Hoài Ninh lấy điện thoại ra, còn chưa kịp nhìn xem mấy giờ thì màn hình đã sáng lên báo có điện thoại gọi tới.

Ấn phím nhận nghe, giọng ba anh sang sảng vang lên, “Hoài Ninh, Lương Hoà vừa gọi điện nói mai sẽ về cùng với ba, sao đột nhiên lại có chuyện này?”

o—————o

Đồng hồ treo tường trên phòng khách chỉ đúng mười giờ, Lương Hoà mệt mỏi nằm trên ghế sofa, bập bả bập bôm xem tivi. Chiếc laptop trên bàn chợt loé lên báo có email mới, cô hơi ngồi dậy mở ra xem, chưa kịp đọc thì cửa phòng đã bật mở.

Cô lập tức đứng dậy nhìn ra cửa. Bóng người mặc quân phục màu xanh lục bước vào, động tác nhẹ nhàng như rón rén, giống như là sợ đánh thức cô, anh quay người lại nhìn thấy cô vẫn còn chưa ngủ, lông mày quả nhiên nhúu lại.

“Đã nói cứ đi ngủ trước đi sao không ngủ?”

Nói cứ như là đang giáo huấn một đứa trẻ vậy. Lương Hoà hơi mím môi, cầm ly nước mật ong đã để sẵn trên bàn đưa cho anh. Cố Hoài Ninh kinh ngạc, lại nhúu mày nhìn cô thêm lần nữa.

“Anh Kiên Hoà gọi điện thoại đến nói tối nay anh uống rượu.” Khi cô bước tới gần, quả nhiên ngửi thấy người anh đầy mùi rượu, “Hai hôm nay sao uống mãi vậy?”

Anh cười nhẹ, cầm ly nước uống một hơi cạn sạch. Mà Lương Hoà im lặng cúi đầu, cô hiểu được ý tứ của anh, anh chỉ mỉm cười, có nghĩa là anh không muốn nói. Tâm trạng của cô đột nhiên rất uể oải, không còn hứng thú nữa, cô tắt tivi, tắt máy tính, chuẩn bị về phòng ngủ.

Chưa kịp xoay người, cánh tay đã bị anh kéo lại.

“Sao? Giận vì anh uống rượu hả?” Một bàn tay còn lại anh đưa lên thái dương day day, “Hôm nay là không tránh được, lần sau anh sẽ dùng nước lọc đối phó, được không?”

Ai thêm quan tâm anh dùng cái gì để đối phó, tốt nhất là uống cho bụng dạ dày luôn đi. Lòng cô lăm lăm bầm oản, giẫy cánh tay ra muốn đi về phòng ngủ. Nhưng dường như uống rượu vào anh lại càng mạnh mẽ hơn, cho dù cô giẫy thế nào anh cũng không buông tay ra. Đôi mắt anh sâu thẳm như một hồ nước không đáy, trầm tĩnh nhìn cô chăm chú. Không khí giữa hai người căng thẳng một lúc, anh thua trận trước, thở dài một hơi, “Sao vậy em?”

Cô đang cúi gằm, rõ ràng tới mức anh chỉ cần liếc nhìn một cái liền đã nhận ra. Anh cẩn thận nghĩ lại một lượt nhưng lại không tìm ra được lý do vì sao.

Không giẫy ra được cánh tay anh, Lương Hoà đành chịu, cúi đầu nói, “Em đi xả nước cho anh tắm, bây giờ khuya rồi đi nghỉ sớm đi, ngày mai em sẽ về cùng với ba.”

Nghe đến chuyện này mặt anh nhăn lại, “Tại sao đột nhiên lại muốn đi về?”

“Anh buông ra đã.”

Cánh tay anh siết chặt tới mức cô đau, động tác nhứu mày của cô ánh vào trong mắt anh khiến anh thở dài. Cổ Hoài Ninh buông lỏng cánh tay cô ra, bàn tay anh sờ lên chỗ cô bị đau, vuốt ve nhẹ nhàng. Không biết tại vì cảm xúc ảm ức trong lòng, hay là bởi vì động tác dịu dàng chiều chuộng của anh vào lúc này, mũi Lương Hoà cay cay, khoé mắt bắt đầu ướt.

Cổ Hoài Ninh vuốt tay cô một lát, khi ngẩng đầu lên lập tức liền nhìn thấy vẻ mặt đỏ của cô. Anh ngần ra, cảm thấy thật khổ sở, một bàn tay áp vào sau gáy Lương Hoà, kéo cô ôm vào trong ngực, “Cố phu nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Nói cho anh biết được không?”

Lương Hoà hít hít mũi, vùi mặt trong ngực anh nói, “Em nghĩ rồi, để em về với ba, không nên để ba về một mình. Lúc trước chúng ta tùy tiện bỏ đi đã là không tốt rồi, bây giờ nếu để ba về một mình, e rằng sau này ba mẹ sẽ trách em.”

“Sẽ không sao đâu, em nghĩ nhiều quá thôi.” Giọng anh thản nhiên, cứ như cô cả nghĩ vậy.

Lương Hoà bực mình, bắt đầu giận lên, “Vậy thì cứ xem như em nghĩ nhiều đi, dù sao đi nữa đó cũng không phải là lý do duy nhất khiến em trở về.”

“Còn việc gì nữa?” Anh cũng nhin không được cao giọng lên.

“Đơn từ chức của em vẫn chưa được phê duyệt, Toà soạn vừa mới gửi mail yêu cầu em quay về tiếp tục đi làm.” Thấy anh nhíu mày cô lập tức bổ sung thêm, “Công việc lần này em làm cùng Hạ An Mẫn, vả lại sẽ không gặp mấy người khó tính như Chu Cánh, cho nên, em sẽ về.”

Nói xong cũng không thấy anh ý kiến gì, cô giận nói thêm một câu, “Em không phải là cần sự đồng ý của anh đâu, chỉ là muốn thông báo cho anh như vậy thôi, em phải về để làm việc.”

Thật lâu sau, cô nghe thấy tiếng anh cười.

“Vậy ý của em có nghĩa là, không chỉ về ăn Tết, mà còn muốn tiếp tục trở lại làm ở Toà soạn cũ? Còn..”

Anh dừng lại không nói tiếp. Còn một vấn đề, hai vợ chồng lại tiếp tục ở riêng hai nơi, mấy tháng thậm chí cả nửa năm mới có thể gặp một lần. Nhưng câu này anh kìm lại không nói tiếp.

Cổ Hoài Ninh nheo mắt nhìn cô, không biết cô giả vờ khờ khạo hay là khờ khạo thật. Chẳng lẽ cô không phát hiện ra rằng quan hệ của hai vợ chồng đang dần dần đi vào thời kỳ trắng mắt? Vậy mà giữa thời kỳ trắng mắt cô bỗng nhiên lại đề xuất ý muốn ở riêng? Anh rất muốn hỏi cô, cuối cùng ai mới là người có vấn đề về tình cảm.

Cố Hoài Ninh thở dài, “Lương Hoà, đừng giận dữ nữa, muộn rồi đi ngủ đi đã, ngày mai chúng ta sẽ bàn lại vấn đề này.”

Nói xong anh xoay người muốn đi tắm, lần này đổi thành cô giữ chặt anh lại.

Lương Hoà mím môi nói cương quyết, “Không phải là em giận dữ hay gì cả, thật ra mấy hôm nay em đã suy nghĩ về một số chuyện. Khoảng cách giữa hai chúng ta quá lớn, cho dù là ai nhìn vào cũng có thể thấy, anh luôn luôn che chắn trước em, em luôn được anh bao bọc che chở.” Cô nở nụ cười, “Đáng ra mà nói, với tình huống như thế thì sẽ có không ít người hâm mộ em. Nhưng có điều em không thích bị như vậy, em không muốn lúc nào cũng bị anh che chở, như thế sẽ khiến anh mệt mỏi, cũng sẽ làm cho em cảm thấy em không xứng đáng với anh, không đủ tư cách làm vợ anh. Cho nên, em muốn cố gắng phấn đấu để có thể thành công hơn một chút nữa, như vậy em mới cảm thấy cân bằng.”

Sự phân tích của cô dường như rất hợp lý, khiến Cố Hoài Ninh không thể phản bác được. Nhưng lòng anh lại cảm thấy không đúng cho lắm, trong nhất thời anh không phát hiện ra là không đúng ở chỗ nào.

Không đợi anh trả lời, Lương Hoà nắm chặt tay anh, lắc nhẹ, “Em nghĩ thế, anh đồng ý không?”

Cố Hoài Ninh nhìn chằm chằm vào đôi mắt xinh đẹp của cô, trong lòng bùng lên một cảm giác hoảng hốt. Lương Hoà không phải là một cô gái quá xinh đẹp, cũng không phải hết sức thông minh, nhưng lại hết sức hấp dẫn anh. Đối với anh mà nói sự hấp dẫn này không phải là bình thường, không thể lý giải rõ ràng đầy đủ, cũng không thể bỏ qua không quan tâm tới, lại càng không thể buông tay.

Khi còn học bên Anh, sĩ quan huấn luyện của anh từng nói một câu, “Là một người chiến sĩ thì cần phải có sự tự chủ, luôn luôn trấn định tự chủ dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, không thể có điều gì mà trong vòng ba mươi giây không thể gạt bỏ được.”

Nhưng trầm mê, lại là một sự đả kích trí mạng.

Cho nên trong suốt những năm tháng sau đó, trong thâm tâm anh luôn ra mệnh lệnh cho chính bản thân mình đi tìm sự trầm mê đó, đi tìm một nơi mà có thể phát ra lực hấp dẫn, để thử nghiệm sự tự chủ của mình. Mãi cho tới ngày hôm đó, khi anh nhìn thấy nụ cười trên môi cô. Nụ cười đó không nở hoàn toàn, cũng không đặc biệt rực rỡ, nhưng lại làm cho khuôn mặt cô bừng lên, mắt cô sáng long lanh, đôi đồng tử màu hổ phách trong suốt như ánh sao nhỏ trên bầu trời, như là một thứ gì đó thuần khiết trắng trong nhất, anh không thể hình dung được. Tóm lại, anh đã trầm mê hoàn toàn vào trong đó. Mỗi lần cô dùng ánh mắt ấy nhìn anh, anh luôn luôn rất khó lòng cự tuyệt cô. Nghĩ tới đây, Cố Hoài Ninh thở dài một hơi, cảm thấy bất lực với chính mình.

Bản thân anh không cần quan tâm người ta bàn luận ra sao, nhưng nói như vậy thì không thể thuyết phục được Lương Hoà. Bởi vì không phải anh để ý tới điều đó, cũng không phải những người khác để ý, người để ý chính là cô.

Cuối cùng anh kìm chế chính mình, nhìn Lương Hoà khẽ trả lời, “Được rồi, anh đồng ý.”

Lương Hoà thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng trong lòng bởi vì câu trả lời của anh mà lại cảm thấy trống vắng. Cô do dự một chút rồi vòng tay ôm người anh.

Cố Hoài Ninh, hãy để tình yêu của chúng ta thử thách một lần xem sao.

Không thể không có em

Cũng giống như khi đến đây, Lương Hoà không có nhiều hành lý để đóng gói mang về, một túi xách nhỏ, bên trong chỉ có vài bộ quần áo và đồ dùng cá nhân, ít ỏi đến mức đáng thương.

Trương Hân dịch dịch lại gần Lương Hoà, mái tóc cô búi tết thành hai bím, đôi chiếc bịt tai hình gấu bông trông rất đáng yêu. Cô búi ngăn đầu nhìn cô, hỏi, “Cô Lương, cô phải đi thật sao?”

Lương Hoà vén mấy sợi tóc loà xoà trên trán cô bé, gạt đầu. Lâm Nhiên kéo Trương Hân ý bảo cô bé đứng sang bên cạnh, bà nhìn ngó rồi xách mấy túi hành lý của Lương Hoà để lui ra một góc, hỏi cô, “Giờ sắp Tết rồi, có thể mua được vé máy bay không?”

Lương Hoà nói, “Cháu đi cùng với ba, không cần phải mua vé máy bay đâu ạ.”

Lâm Nhiên nhìn cô, bà đánh giá sắc mặt Lương Hoà nhưng không phát hiện ra điều gì khác lạ, nhin không được bà vẫn hỏi, “Sao tự nhiên lại quyết định đột ngột như vậy? Không giận dữ gì đấy chứ?”

Lương Hoà cười cười, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy xe Cổ Hoài Ninh vừa vòng vào trước cổng, dừng trước mặt mọi người. Cổ Hoài Ninh vừa xuống xe Trương Hân liền lon ton chạy lại gần, anh cong ngón tay cốc lên đầu cô bé một cái, cô bé mím miệng dỗi hờn, vốn định hỏi mấy câu lại nuốt trở về trong bụng.

Cổ Hoài Ninh nhìn Lâm Nhiên và Lương Hoà, anh cúi xuống vừa xách mấy túi hành lý của cô vừa nói, “Ba vừa gọi điện nói là sẽ không qua đây, anh sẽ đưa em đến thẳng sân bay luôn.”

Lương Hoà gật đầu trả lời với anh rồi quay lại chào hai mẹ con Trương Hân. Lâm Nhiên liếm môi định nói thêm điều gì đó, nhưng thấy vẻ mặt bình tĩnh của hai người bà đành thở dài, chỉ dặn Lương Hoà mấy câu đi đường cẩn thận. Lương Hoà cười với bà rồi trèo lên xe.

Cổ Hoài Ninh lái xe chậm chậm ra cổng chính, chiến sĩ mở cửa là người mà Lương Hoà rất quen, lần đầu tiên khi cô đến đây đứng phiên trực gác của cậu ấy. Từ đó về sau mỗi lần gác, khi thấy Lương Hoà cậu ta luôn nghiêm trang đứng thẳng chào cô “Chị dâu!”, hôm nay cũng vậy. Lương Hoà mỉm cười, chậm rãi trượt cửa kính xe lên.

“Lạnh à?”

Giọng anh vang lên, Lương Hoà nghiêng đầu sang nhìn nửa khuôn mặt anh, một khuôn mặt với góc cạnh rõ ràng, đường viền cằm hoàn hảo mà mạnh mẽ. Chỉ nhìn như vậy cũng khiến cô mê muội, Lương Hoà thậm chí cười nhạo chính mình, lầm bầm “Không lạnh, rất ấm mà.”

Cổ Hoài Ninh không trả lời, nhấn ga tăng tốc độ xe lên rất nhanh. Khi đến nơi Cổ Hoài Ninh đậu xe ở bãi bên ngoài. Sân bay luôn đông người như vậy, đủ các loại thành phần, đủ loại hành lý, người người bao lớn bao nhỏ, tay xách nách mang túi hộp hối hả ra vào, trên khuôn mặt còn nén không được vẻ mừng rỡ vì sắp được về với gia đình. Đây mới là những người về nhà đoàn tụ cùng người thân, cho dù đường xá xa xôi mệt nhọc, nhưng niềm vui sướng trong lòng kia thì không thể giấu đi, làm gì có ai giống như cô, che không được vẻ mặt phiền muộn.

Cô thở dài cố gắng bình phục lại tinh thần, quay sang xách hành lý. Tay vừa đụng đến vali thì một bàn tay to lớn khác đã trùm lên tay cô. Độ ấm áp từ lòng bàn tay ấy truyền lại khiến Lương Hoà sửng sốt, ngẩng đầu lên. Anh nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt đen ấy ẩn chứa ý tứ gì cô không thể rõ được. Bị anh nhìn một lát Lương Hoà cảm thấy bối rối, lập tức rút tay ra đứng tránh sang một bên.

Cảm giác trống không dưới bàn tay khiến anh nhúm mày, cuối cùng anh cười một cách bất đắc dĩ, xách vali hành lý ra khỏi cốp xe.

Do thời tiết hôm nay không được tốt như hôm qua cho nên máy bay trực thăng đến muộn nửa tiếng. Cổ Trường Chí ngồi trong phòng chờ đọc báo, thấy hai người vào thì ngẩng đầu nhìn cười.

“Đợi thêm một lát nữa, máy bay đến muộn.”

Cổ Hoài Ninh gật gật đầu, vừa mới buông vali xuống di động trong túi áo anh liền vang lên. Anh do dự chưa biết có nên nghe hay không, Lương Hoà liền nói, “Nếu có việc thì anh cứ đi đi.” Về mặt thông cảm của cô anh muốn nói cũng không biết nói như thế nào, chần chừ một chút Cổ Hoài Ninh tắt máy, nhìn cô chăm chú.

“Em muốn anh đi hả?”

Lương Hoà cúi đầu im lặng không trả lời, ba anh lại lên tiếng, “Nếu con bận thì cứ về trước đi, không sao cả. Ba và Lương Hoà ngồi đợi một lát nữa rồi sẽ bay.”

Ý là có anh hay không thì cũng chẳng sao, Cổ Hoài Ninh nheo mắt nhìn nhìn hai người, chậm rãi nở ra một nụ cười, “Vậy cũng được, thế thôi con đi nhé.” Nói xong anh vuốt nhẹ tóc cô, “Về đến nơi gọi điện thoại cho anh.” Dừng một chút anh lại nói thêm, “Nếu như không muốn ở nhà đợi thì cứ quay lại đây, được không?”

Trong giọng nói phảng phất có hàm ý dụ dỗ, Lương Hoà không thể không gật đầu đồng ý. Cô ngẩng đầu nhìn anh đẩy cửa đi ra ngoài, một cảm giác vô cùng mất mát trùm lên cả cơ thể khiến cô đứng không vững,

vịn tay trên thành ghế sô pha gượng ngồi xuống. Phản ứng đó của cô Cố Trường Chí nhìn thấy hết từ đầu tới cuối, nhưng ông chỉ nhếch miệng cười, không nói gì mà lật sang trang báo khác tiếp tục đọc.

Đợi không bao lâu sau máy bay đã đến. Lại chờ các phi công nghỉ ngơi thêm ít phút nữa mọi người mới lục tục ra làm thủ tục đăng ký. Lúc này chuông điện thoại của Lương Hoà reo lên, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của ba chồng cô đành phải móc điện thoại ra mà nghe, giọng anh truyền tới như từ một nơi rất xa xôi:

“Lương Hoà, nếu như anh hối hận vì đã đồng ý với yêu cầu tối qua của em, nếu vậy.. bây giờ em có thể trở về nhà cùng anh không?”

Lương Hoà há hốc miệng, không thể nói được câu nào để trả lời.

Dường như anh hiểu được điều gì đó, cười cười, “Thôi được rồi, ban này anh quên nói tạm biệt, bây giờ nhớ ra nên gọi để bổ sung.”

Nói xong anh cúp điện thoại. Lương Hoà cầm di động áp vào tai chưa buông xuống, một chuỗi những thanh âm “tút...tút” dài đập vào trong màng tai cô, bỗng nhiên sống mũi cay lên, nước mắt kìm nén không được mà rơi xuống.

o—————o

Năm mới ở đơn vị cũng không có gì thay đổi so với những ngày bình thường, nhưng các chiến sĩ đã chuyên cần tập luyện và công tác quanh năm suốt tháng, ngay cả những người không có thân nhân đến thăm vào ngày Tết thì vẫn trông mong háo hức chờ đợi những ngày này. Triệu Kiền Hoà quen và chơi thân với không ít người, cùng nhau tụ tập đón năm mới cũng không phải chỉ mới một năm hay hai năm, cho dù ba mẹ anh ba phiên bốn bận gọi điện thúc giục, nhưng anh chẳng hề để ý tới, thà rằng ở lại đơn vị lang thang chứ nhất định không chịu về nhà.

Triệu Kiền Hoà lại liếc mắt nhìn thêm một lần nữa, càng khẳng định một cách chắc chắn rằng Cố Hoài Ninh đang không vui. Từ đầu giờ chiều đi xung quanh đơn vị xem xét một vòng xong, quay trở về phòng liền vẫn ngồi xem tài liệu đề xuất phương án duy trì an ninh trật tự trong hội nghị sắp tới, nhưng có điều là xem cả buổi mà vẫn chưa lật sang tờ thứ hai, điều này không phải là khác thường sao?

“Này, Hoài Ninh, có phải ba cậu mới đến lần đầu tiên đâu, mà cũng có phải về rồi sau này không đến nữa đâu, trước đây có bao giờ về mặt cậu thế này đâu nhỉ?”

Anh vừa dứt lời liền nhận được ngay ánh mắt lạnh lạnh của Cố Hoài Ninh bắn sang. Cố Hoài Ninh cầm tập tài liệu trên tay ném cho Triệu Kiền Hoà, nói, “Đàng nào cậu cũng không về mà, phải không? Vậy thì cùng nhau làm đi.”

Triệu Kiền Hoà nhe răng nhếch miệng nói, “Hừ, ai chả biết cậu có người đẹp chờ ở nhà, cả Nhạc Khải và Chính uỷ cũng đều về với vợ cả rồi, còn mỗi một mình tôi cô đơn, vậy mà cũng bắt tôi làm nữa hả?”

Người đẹp chờ ở nhà sao? Khoé môi Cố Hoài Ninh nhếch lên, nói, “Lương Hoà về cùng với ba tôi rồi, năm nay tôi sẽ ở lại đón Tết cùng với các cậu.”

Câu này nói ra thì bình thường, nhưng nghe vào tai Triệu Kiền Hoà thì không khác gì là một quả bom, ùng một cái. Triệu Kiền Hoà cố gắng nhin xuống ý muốn gỡ đầu, “Không phải chứ? Là về thật à? Mới đến đây được vài ngày chứ mấy? Không thể nào, bác Cố làm sao mà có thể...cậu để cho bác ấy đưa Lương Hoà về à?”

“Chính cô ấy muốn về.” Cố Hoài Ninh bổ sung thêm một cách thần nhiên, “Hơn nữa mình cũng đồng ý.” Anh lại nhớ tới câu nói của chính mình, như một lời hứa đối với cô, rằng nếu cô không muốn thì anh sẽ không ép buộc. Bây giờ ngẫm lại, những lời như hứa hẹn đó lại giống như anh tự đào hố chôn chính mình. Nghĩ vậy Cố Hoài Ninh cười tự giễu cợt bản thân, chưa kịp hồi phục tinh thần bả vai đã bị Triệu Kiền Hoà vỗ mạnh một cái, về mặt của Triệu Kiền Hoà nhìn anh giống như là nhìn một đứa-trẻ-dạy-bao-nhiều-lần-mà-vẫn-không-hiểu-vậy.

“Chắc chắn là cậu không đủ quan tâm tới cô ấy rồi.” Triệu Kiền Hoà nghiêm trang nói, “Đừng tưởng trong khu có nhiều người như thế thì cô ấy sẽ không buồn mà lắm, nghĩ xem, một tuần gặp chồng cũng chỉ được hai ba lần. Chắc chắn là Lương Hoà không quen như vậy nên trong lòng mới cảm thấy không vui.”

Cố Hoài Ninh nhú mảy, không thềm trả lời Triệu Kiên Hoà. Có lẽ cậu ta quên mất một chuyện rằng, từ khi kết hôn tới giờ, thời gian hai vợ chồng anh ở riêng là mất quá nửa, đừng nói là một tuần gặp hai ba lần, chỉ sợ một tháng gặp hai ba lần cũng là quá nhiều rồi.

Trong lúc bần thần suy nghĩ, Triệu Kiên Hoà lại vỗ vai anh, “Hoài Ninh, đừng lo. Căn cứ theo kinh nghiệm của mình, Lương Hoà thuộc kiểu người rất dễ dỗ dành.”

Dễ dỗ dành? Lòng mảy Cố Hoài Ninh lại nhẩn lên.

Trừ cuộc gọi đầu tiên cô báo đã về đến nhà an toàn, từ đó đến giờ Lương Hoà không gọi cho anh thêm lần nào nữa. Qua lời ba anh nói thì bởi vì đã gần cuối năm cho nên Lương Hoà sẽ về biệt thự ở. Mỗi lần anh gọi về nhà nếu không phải thím Trương nghe thì cũng là ba hoặc mẹ trả lời điện thoại. Khi anh có ý muốn gặp Lương Hoà tất cả đều trả lời rằng — Lương Hoà hiện tại không có ở nhà, gọi điện thoại cho cô thì cô không nghe máy. Điều này khiến anh cảm thấy thật bất đắc dĩ, lại có cảm giác khác thường.

Một khi cô giận lên, chỉ dùng một hai câu lời ngon tiếng ngọt thì làm sao có thể dỗ dành cô được. Lời ngon tiếng ngọt? Lời ngon tiếng ngọt...

Cố Hoài Ninh bưng tỉnh, mắt loé lên ngời sáng, đứng bật dậy vỗ vai Triệu Kiên Hoà nói, “Họp giao ban về vấn đề hội nghị giao cho cậu làm nhé.”

“Cậu đi đâu đấy?” Triệu Kiên Hoà nhìn bóng lưng gấp gáp của bạn hỏi với theo.

Mãi tới lúc Cố Hoài Ninh đi gần ra đến hành lang Triệu Kiên Hoà mới nghe câu trả lời, “Về nhà dỗ con thỏ.”

o————o

Ngày hôm qua thành phố C bắt đầu có tuyết rơi. Dự báo thời tiết trong tivi nói rằng đây là dấu hiệu được mùa, chắc chắn năm nay mùa màng sẽ bội thu. Nhưng những người ở trong thành phố thì không quan tâm tới mấy vấn đề đó, họ chỉ thấy tuyết rơi thì sẽ bị tắc đường.

Thím Trương vừa nấu nướng vừa hỏi Phùng Trạ, “Tiểu Phùng, năm mới không về nhà sao?”

Phùng Trạ cũng vừa giúp bê đồ ăn vừa ném thử mấy món trả lời, “Không, cháu không về. Ở nhà chỉ còn có một ông anh, anh em cũng không thân thiết lắm nên đón năm mới ở đâu cũng giống nhau thôi thím ạ. Hơn nữa, về nhà thì làm sao có thể thưởng thức được tài nghệ nấu nướng của thím Trương chứ?” Nói xong cậu lại cười, “Mà lão tướng quân còn nói..”

“Nói gì?” Thím Trương hỏi một cách tò mò.

Phùng Trạ cười hắc hắc, “Lão tướng quân nói, Tết năm nay có việc vui, nếu không cần phải về thì đừng về, ở lại xem”

Thím Trương ngăn người ra, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì thím cười cười, “Chắc, không nói thì thôi, bây giờ á, thím sợ nhất là nghe điện thoại của cậu Ba.” Vừa dứt lời xong điện thoại trong phòng khách đã vang lên, thím Trương lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ, “Đấy đấy, xem xem, nói cái gì thì lập tức đến ngay cái ấy.”

Vừa lăm bầm oán giận thím vừa đi ra phòng khách nghe điện thoại, dựa theo lời lão tướng quân dặn dò thím bắt đầu nói, “A, cậu Ba đấy à? Cậu hỏi Lương Hoà hả? Cô ấy đi ra ngoài rồi. À, gọi di động cho cô ấy không được hả? Chắc là điện thoại cô ấy hết pin đó mà. Cái gì, cậu.. cậu đang về hả?” Thím Trương hét ầm lên, phút chốc trở nên hoang mang lo sợ.

Cố Hoài Ninh nghe giọng thím Trương đột nhiên cao vút thì kinh ngạc, kéo vali hành lí dừng chân đứng lại. Thời tiết của thành phố C quả thật ẩm áp hơn thành phố B rất nhiều, cho dù tuyết rơi đầy trời, nhưng lại không có cảm giác lạnh lẽo. Có lẽ là vì cô, từ lúc xuống máy bay tới giờ tâm trạng anh rất vui vẻ, cho dù là gọi điện thoại cho cô vẫn không có người nghe như trước.

Mãi bần thần, từ trong điện thoại vọng ra tiếng một người khác, giọng ba anh sang sảng hỏi, “Hoài Ninh?”

“Vâng?” Anh trả lời, đi ra ngoài đại sảnh đứng đón xe.

Được đến xác nhận ba anh bật cười to, “Ồ, về thật đấy à? Mới có vài ngày thôi mà.”

Cố Hoài Ninh nhếch miệng, cười cười trả lời ông, “Lúc ba đưa Lương Hoà về chẳng nhẽ không nghĩ rằng con cũng sẽ về sao?”

Anh đã nhận ra một điều rằng, thật sự là không thể không có cô.

Nhưng ba anh lại làm như không nhận ra câu nói chân tình đó của anh, ông nói rất chậm rãi, “Nhưng mà Lương Hoà có về cùng với ba đâu.”

Bước chân khựng lại, Cố Hoài Ninh nắm chặt di động trên tay, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đôi giày, hỏi lại: “Ba nói sao?”

42. Chương 55 - 56

Điều duy nhất em cần làm là yêu anh

Hôm nay là ba0, ngày cuối cùng trong năm cũ. Ánh mặt trời chiếu rọi rõ sáng bừng cả không gian, xua tan những ngày tuyết rơi âm ỉ trước đó. Lương Hoà ngồi trên sân thượng phơi nắng ngược mắt nhìn lên không trung. Ánh nắng chói chang khiến cô chói lóa không mở mắt ra được. Bỗng nhiên một ly trà còn bốc hơi nóng từ đâu chìa ra trước mặt cô. Lương Hoà nghiêng đầu, thấy khuôn mặt thân thiện của Diệp Dĩ Trinh đã tới bên cạnh từ lúc nào. Diệp Dĩ Trinh nhìn đáng vẻ lưỡi biếng của Lương Hoà, anh nhướn mày, “Thật biết cách hưởng thụ”

Lương Hoà bặm môi không trả lời, nâng ly trà lên hít hít ngửi ngửi. Mùi trà thơm dịu dịu thấm vào phế phổi lại tạo nên vị chua xót khác thường, giống như tâm trạng lúc này của cô vậy. Trông hưởng thụ lắm sao? Chẳng thà nói rằng ừ ừ còn chính xác hơn nhiều.

Diệp Dĩ Trinh ngồi xuống bên cạnh Lương Hoà, đặt tập tài liệu cầm trên tay xuống ghế, ánh mắt anh nhìn chăm chú cô gái trước mặt với vẻ thú vị. Cách đây hai ngày, hôm đó tuyết rơi rất nhiều, khi anh đang buồn bực vì kết quả báo cáo dự án công việc không được như ý muốn, định đứng lên đi dạo một vòng quanh sân thì thím Tề nói rằng cô con dâu thứ ba nhà họ Cố đến chơi. Phải mất mấy giây sau đó anh mới có phản ứng được với câu nói của thím Tề, đem hai danh xưng “cô con dâu thứ ba nhà họ Cố” và Lương Hoà gộp lại làm một. Lúc ấy cô đội một chiếc bị tai màu hồng nhạt, khoác áo gió rộng thùng thình bên ngoài thân hình nhỏ nhắn, chớp mũi hồng hồng vì gió lạnh, đáng vẻ điềm tĩnh mà đáng yêu vô cùng. Diệp Vận Đồng không có ở nhà, anh vội vàng đưa Lương Hoà ngồi vào ghế, rót một ly nước ấm cho cô uống.

Lúc đó anh rất ngạc nhiên, bởi vì kể từ khi biết rõ thân phận của mình tới giờ Lương Hoà không còn chủ động tới đây nữa. Lần này cô đến đột ngột, lại còn kéo theo cả vali hành lý làm anh không thể không kinh ngạc. Nhưng mọi người gạn hỏi điều gì cô cũng không trả lời, chỉ đơn giản nói rằng muốn ở lại đây chơi hai ngày, còn dặn không ai được cho Cố Hoài Ninh biết. Diệp Dĩ Trinh chưa kịp phản ứng gì thì ba anh đã gạt đầu lia lịa đồng ý ngay. Làm sao ông có thể không đồng ý chứ, ngày nào ông cũng ngóng trông Lương Hoà đến, trải giường lót chiếu chờ cô còn không kịp thì làm sao mà có thể không đồng ý cho được.

Cái nhìn chăm chú của Diệp Dĩ Trinh khiến Lương Hoà bối rối, cô đưa tay vuốt vuốt tóc nhằm ngăn trở tầm mắt anh. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng chút nào đến Diệp Dĩ Trinh, ngược lại anh quan sát càng riết róng hơn. Không biết vì sao, Lương Hoà luôn có cảm giác người đàn ông này và Cố Hoài Ninh tương tự nhau ở một mặt nào đó. Nhất là ánh mắt như cười mà lại không phải cười kia, khiến cô có cảm giác nổi cả gai ốc, không được tự nhiên tới nỗi muốn bực mình. Lương Hoà buồn giận, buông ly trà xuống hỏi: “Nhìn cái gì chứ?”

Đáng vẻ đó không hề tạo thành bất kỳ sự uy hiếp nào đối với Diệp Dĩ Trinh, anh cười nhẹ, ngả người tựa lưng vào thành ghế, “Có chuyện buồn bực gì phải không?”

Lương Hoà ngạc nhiên: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Tôi nhìn thấy như vậy. Hai hôm nay tinh thần cô có vẻ rã rời, ừm.. nói đúng hơn là mất hồn mất vía.”

“Làm gì có chuyện đó chứ, đó là cảm giác sung sướng biết không, sung sướng khi nghĩ phép.”

Cô vừa dứt lời đã thấy ánh mắt của Diệp Dĩ Trinh loé lên một ý cười. Cô nhún nhún vai, có cảm giác như tâm tư của mình bị người ta nhìn xuyên thấu.

“Có chuyện gì thì kể đi, biết đâu tôi lại giúp được điều gì đó.”

“Không phải vấn đề giúp hay là không giúp.” Lương Hoà chán nản cúi đầu, cuối cùng cô quyết định kể cho Diệp Dĩ Trinh nghe, giấu kín trong lòng hai hôm nay cô cảm thấy quá đủ rồi, vừa không thoải mái vừa không yên tâm.

Phản ứng của Diệp Dĩ Trinh không như Lương Hoà dự đoán, nghe cô kể xong anh vẫn không tỏ thái độ gì, bình tĩnh uống trà, sau đó nói, “Như vậy có nghĩa là hai người phối hợp với nhau, lừa Cố Tam có phải không?”

Hai người ở đây ý chỉ là cô và ba chồng. Lương Hoà há mồm ngạc nhiên, chuyện này sao lại gọi là lừa được nhỉ? Cố Trường Chí thấy cô không muốn đi nên ông rộng lượng “khai ân” để cô quay về thôi mà? Chỉ là cô không về nhà mà đến đây thôi, chuyện này cũng chỉ muốn thử tình cảm của Cố Hoài Ninh mà thôi, thử, đúng là chỉ muốn thử một chút. Ai bảo lúc nào anh cũng tỏ vẻ điềm đạm bình tĩnh như núi khiến người ta bất mãn.

“Giáo sư Diệp, anh không hiểu đâu. Giữa hai chúng tôi không đơn giản như anh nghĩ vậy đâu.” Lương Hoà nhìn chăm chăm xuống bàn tay, nghiêm túc nói. “Anh ấy luôn xem tôi như một đứa trẻ con, chưa bao giờ chia sẻ hay tâm sự cho tôi biết những chuyện của anh ấy. Tâm tư tình cảm thì anh ấy giấu rất kỹ, chẳng bộc lộ ra bao giờ, ngay cả anh ấy có yêu tôi hay không, tôi cũng không biết rõ ràng. Vì thế, tôi chỉ là.. chỉ muốn xác nhận lại một chút.”

Diệp Dĩ Trinh cười cười nhìn cô. Vậy mà còn nói mình không phải là trẻ con, yêu hay không yêu, chuyện này làm sao mà có thể để trên đầu lưỡi để lòi ra nói một cách thường xuyên được? Đáng vẻ rồi rầm bần khoản như vậy của Lương Hoà, trong mắt anh trông thật giống một người. Mà cái tên Cố Hoài Ninh này cũng thật là, cứ luôn im ỉm giấu kín tâm tư, hèn gì Lương Hoà nhìn không được mới phản ứng như vậy.

“Lương Hoà, tình cảm nam nữ không phải chỉ cần nói yêu là có thể đảm bảo được đời đời kiếp kiếp. Vả lại, tuy rằng bề ngoài Cố Hoài Ninh nhìn có vẻ toàn tài như thế, nhưng thật ra cũng có một số mặt mà anh ấy không biết, hoặc không am hiểu. Trong số đó tình cảm chính là nhược điểm của anh ấy. Vả lại, đừng tưởng rằng hai người thông đồng với nhau mà có thể giấu giếm được Cố Hoài Ninh.”

Lương Hoà nghe Diệp Dĩ Trinh nói ra rõ ràng hợp lý như vậy thì mắt sáng lên, hỏi, “Giáo sư Diệp phân tích kỹ lưỡng như vậy, có phải là đã từng có kinh nghiệm rồi đúng không?”

Diệp Dĩ Trinh liếc nhìn cô một cái, “Nghiêm túc mà nói, tôi không phải giáo sư Diệp, mà là cậu của cô.”

Cậu? Lương Hoà sững sốt chờ người ra. Biểu tình trên gương mặt cô khiến Diệp Dĩ Trinh cảm thấy mình đã hơi đường đột, nhưng anh chưa kịp nghĩ ra đề tài gì để lắng chuyện đi, thì thím Tề đã cầm điện thoại từ dưới lầu đi lên.

“Hoà Hoà, cháu có điện thoại này, thím vừa nghe hộ, là điện thoại gọi từ bên nhà họ Cố.” Diệp Dĩ Trinh nhìn thím Tề mỉm cười. Anh không thể không công nhận một điều rằng Lương Hoà quả thật rất có khả năng thu phục tình cảm của mọi người, dù già hay trẻ. Đơn cử một ví dụ, chỉ mới hai ba ngày thay vì gọi “con dâu thứ ba nhà họ Cố” thím Tề đã chuyển sang gọi thẳng “Hoà Hoà”.

Lương Hoà vừa nghe là điện thoại của nhà họ Cố tìm cô liền đập thành thịch lên, hỏi, “Là ai gọi vậy thím Tề?”

Thím Tề nở nụ cười, “Là cậu Phùng Trạm, nói là tìm cháu có việc gì đó.”

Lương Hoà thở ra nhẹ nhõm, đứng dậy cầm lấy điện thoại. Thật ra tâm trạng cô đang rất phức tạp, vừa mong đó là điện thoại của Cố Hoài Ninh lại vừa sợ là điện thoại của anh. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy buồn bực vì tâm lý đó của chính mình.

Lương Hoà chăm chú nghe tiếng của Phùng Trạm vọng ra từ đầu dây bên kia:

“Chị dâu, tối hôm qua đội trưởng đã về rồi.”

Lương Hoà ngừng một hơi thở, “Thật à? Anh ấy về thật sao?”

“Ấy, chị đừng vội, đội trưởng vừa nghe nói chị không về, hôm nay đã lại quay về bên đó rồi. Lão gia không giữ lại, chỉ dặn em gọi điện báo để chị chuẩn bị tinh thần.” Đầu dây bên kia Phùng Trâm cười hì hì, cuối cùng cậu ta lại nói thêm một câu, “Chị cứ chuẩn bị tinh thần đi, anh ấy có vẻ không vui đâu, hắc hắc.”

Lương Hoà tắt điện thoại sắc mặt trở nên rầu rĩ. Thím Tề nhìn cô với vẻ băn khoăn lo lắng, ngược lại Diệp Dĩ Trinh dường như đã sớm dự đoán được điều này, anh rút tay vào túi quần nhìn cô mỉm cười.

Thím Tề hỏi, “Có chuyện gì xảy ra hả, Hoà Hoà?”

Lương Hoà hơi giật mình, lắc đầu, “Không có việc gì đâu thím ạ.”

Cô không sợ, không nên sợ.

o—————o

Hôm nay bắt đầu từ sáng sớm đã có thể nghe vang đâu đây một vài tiếng pháo nổ vọng tới. Từ nhỏ Lương Hoà không thích tiếng pháo, mỗi lần cô cứ có cảm giác như sấm sét đánh ở bên tai, ong ong cả màng nhĩ. Cũng may biệt thự nhà họ Diệp nằm ở giữa sườn núi, xung quanh cũng không có mấy hộ dân cư, hơn nữa bởi vì năm nay Diệp lão tướng quân không được khoẻ cho nên bọn họ cũng chỉ nổ một quả pháo tượng trưng đón Tết rồi thôi.

Năm nay cũng bởi vì có Lương Hoà ở đây cho nên Diệp lão cũng vui vẻ hơn nhiều lắm. Ông còn tự mình phát tiền lì xì cho cô, một bao lì xì căng đầy. Lương Hoà sau một lúc chần chừ cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy, trong thời điểm người người chúc mừng nhà nhà chúc phúc như thế này, cô quyết định thả lòng tâm tư của chính mình, tạm thời quên đi những chuyện không vui, bỏ qua những khúc mắc tồn đọng trong năm cũ, tận hưởng không khí náo nhiệt của năm mới. Diệp lão thấy cô nhận lì xì, nụ cười của ông càng thêm tươi rói trên khuôn mặt già nua.

Điều làm cho Lương Hoà kinh ngạc là không ngờ có thể gặp hai cha con Cố Hoài Việt ở đây. Cũng đã lâu lắm rồi cô không thấy thằng nhóc quậy phá mà đáng yêu Cố Gia Minh. Thằng bé vừa nhìn thấy Lương Hoà vụt chạy vù đến ôm chầm lấy cô, kêu ầm ĩ, “Thím..thím ơi, thím không thương Gia Minh, thím bỏ đi đâu bao lâu nay...”

Thằng nhóc vừa nói ra câu này tất cả mọi người đều bật cười lên. Cố Hoài Việt lắc đầu thở dài, túm cánh tay nó nhắc một cái liền bứt nó rời khỏi chân Lương Hoà, hai cha con trừng mắt nhìn nhau.

Lương Hoà mỉm cười, bước đến ôm lấy Cố Gia Minh, tay cô xoa mái tóc xoăn của nó, hỏi Cố Hoài Việt, “Năm nay anh vẫn ở lại đây ăn Tết sao?”

Cố Hoài Việt trả lời một cách thản nhiên, “Hai cha con anh năm nào cũng ở đây cả, thỉnh thoảng rảnh rỗi vẫn đến đây chơi với ông cụ.”

Trong thoáng chốc Lương Hoà chợt hiểu ra lí do vì sao, bởi vì nơi này là Kinh Sơn, là nơi đã mai táng Lâm Kha.

“Anh vừa ở đơn vị về, nghe Kiên Hoà nói Hoài Ninh quay về thành phố C, sao em lại còn ở đây?”

Lương Hoà hé miệng, định nói nhưng lại không biết nói từ đâu, cuối cùng chỉ nói, “Kể ra thì dài lắm.”

Cố Hoài Việt cười, thấy cô chần chừ như vậy anh cũng không lại hỏi khó thêm nữa, để cô dắt Gia Minh đi ra sân tìm nơi đốt pháo.

Cứ tưởng rằng Cố Gia Minh to gan lớn mật lắm, vậy mà thằng nhóc vẫn không dám châm lửa đốt pháo, Lương Hoà vừa cười giễu cợt vừa châm lửa. Ngòi pháo bén lửa phát ra chuỗi âm thanh kêu xì xì rồi nổ phụt một tiếng, Gia Minh vui mừng hét lên ầm ĩ. Lương Hoà đứng bên cạnh nhìn, trên không trung nở rộ đầy những đoá hoa, rực rỡ, lung linh khiến ánh mắt cô mê loạn.

Trên bầu trời đêm thỉnh thoảng có những đốm pháo sáng loé lên đánh vỡ khoảng không gian yên tĩnh. Đứng từ nơi này nhìn về Kinh Sơn ở phía xa xa, nơi đó đèn đuốc sáng choang, ánh sáng hắt lên cả một vùng trời. Sáng hôm nay trước khi đi Diệp Vận Đồng có nói, tối nay ở đơn vị sẽ tổ chức tiệc liên hoan cho các anh em chiến sĩ, đến 6h tối có thể còn nghe cả tiếng còi báo giờ cơm nữa. Lương Hoà nâng tay nhìn đồng hồ, vừa đúng 6h, cô nghiêng tai lắng nghe, quả thật đúng là loáng thoáng có tiếng hô vọng từ xa xa truyền tới.

Cô cười xoa đầu Cố Gia Minh, “Gia Minh, đón Tết ở đơn vị có vui không?”

Thằng bé bặm môi, “Không vui, chẳng có gì vui cả, ở đây với thím vui hơn nhiều.” Nhưng cho dù là như thế, thằng bé vẫn luôn cùng ba mình ở lại nơi đây, đón năm mới ở đây trong suốt những năm qua. Dù là một đứa bé hiếu động và nghịch ngợm, nhưng nó vẫn là đứa con ngoan ngoãn vâng lời, hiểu được tâm tư của ba, ở lại đây cùng ba, cùng với người mẹ đã khuất.

Lương Hoà nhìn ra xa xa, không gian bên dưới đèn đuốc lập loè như những con đom đóm, anh Hai bởi vì yêu nên không thể xa rời, còn cô, có phải cũng giống như thế không? Khi ở sân bay, lúc nhìn thấy Cố Hoài Ninh quay lưng bước đi, lúc nghe anh nói câu “tạm biệt”, tâm trạng lúc đó, tệ tới mức Lương Hoà không muốn nhớ lại thêm một lần nữa.

Thêm một cơn gió đêm lành lạnh nữa thổi tới, Lương Hoà bình tĩnh, nắm tay Cố Gia Minh nói, “Đi nào, đến giờ rồi về ăn cơm thôi.”

Thằng bé vui vẻ nắm bàn tay cô tung tăng quay trở về. Hai thím cháu đi ra không xa lắm, nhưng bởi vì trời đã tối, Lương Hoà lại không quen đường cho nên không dám đi nhanh. Lúc gần về đến biệt thự thì nhìn thấy bóng Diệp Vận Đồng đứng chờ ở ngoài cửa, dáng đứng của chị ẩn giữa bóng tối và bóng đèn mờ mờ hắt ra từ bên trong cổng. Lương Hoà vui vẻ túm tay Gia Minh đi vội về phía trước, lúc gần đến cửa do không để ý cô vấp chân vào cục đá, may mà có người đỡ kịp.

Cô định mở miệng nói cảm ơn Diệp Vận Đồng thì một giọng đàn ông vừa trầm vừa ấm đã vang lên từ sát bên người cô, “Cẩn thận một chút.” Tiếng anh rất khê, nhịp câu rất nhanh, nhưng Lương Hoà vẫn nghe thấy rõ ràng, cô vụt ngẩng đầu lên, chìm đắm vào ánh nhìn từ đôi mắt đen chăm chú của anh, thật lâu không thoát ra được.

Cố Gia Minh nhìn thấy Cố Hoài Ninh thì chạy nhào tới ôm lấy chân anh, cọ cọ mái tóc ngắn ngắn mà xoắn tít, nũng nịu, “Chú út, tối nay cho cháu mượn thím út đi, cháu mượn ôm ngủ.”

Cố Hoài Ninh cười, xoay người vuốt vuốt mái tóc xoắn của nó, “Tối nay thì không được.” Anh dừng lại, ánh mắt dừng trên người cô vẻ như băn khoăn suy nghĩ, “Tối nay chú có việc muốn nói với thím rồi, mà này, ai cho cháu để kiểu tóc này thế hả, làm xấu cả cái đầu.”

Thằng bé nghe vậy thì bặm môi muốn khóc, Diệp Vận Đồng cười xoa đầu Cố Gia Minh, dẫn nó vào nhà.

“Em về luôn, chị chào ông cụ một tiếng hộ em nhé.”

Diệp Vận Đồng gật đầu, sau đó chị nói khe khẽ vừa dụ vừa dỗ đem Cố Gia Minh đi vào trong sân, mặt sân đã được quét sạch từ chiều, Lương Hoà đứng im tại chỗ, cảm giác được ánh nhìn của anh đang chiếu trên người mình một cách mãnh liệt khiến cô không biết phải làm sao.

Dưới ánh sáng hắt ra từ trong sân, anh nhìn cô chăm chú. Chiếc áo khoác màu đỏ thật dày khiến cô trông có vẻ nho nhỏ, bao tai cùng khăn quàng cổ che kín gần hết cả đầu cô, chỉ lộ ra đôi mắt, mà lúc này cô lại nhìn lung tung xung quanh, vẫn không hề nhìn anh lấy một lần. Anh thở dài, kìm nén cơn giận trong lòng xuống, vươn tay cầm lấy tay cô.

Suốt đoạn đường về nhà anh cũng không nói thêm gì nhiều. Về bình tĩnh này khiến Lương Hoà có cảm giác bất an, nhưng lại không có cơ hội để nói chuyện. Khi xe đi qua cánh cổng khu nhà, chiến sĩ gác thấy Lương Hoà thì mừng ra mặt nở nụ cười, Lương Hoà định mở miệng chào, Cố Hoài Ninh đã nhấn ga lái xe như bay qua cửa, không cho cô một chút thời gian nào. Lương Hoà bặm môi, quả nhiên là Phùng Trâm nói không sai, sắc mặt anh thật không hề tươi chút nào hết.

Xe vừa dừng lại, Lương Hoà liền nắm lấy bàn tay đang mở cửa xe của anh.

“Cố Hoài Ninh, anh nghe em nói đã.”

Anh quay đầu nhìn xuống tay mình, rồi lại từ từ ngược mắt nhìn lên mặt cô, “Chúng ta, về nhà rồi nói.”

Lương Hoà thở dài chán nản đi theo anh lên lầu. Cửa vừa mở ra, chưa kịp thay giày, cả người đã bị anh ôm ngang lên, cửa nhà bị đóng lại vang “phịch” một tiếng. Khuôn mặt anh chập chờn ngay trước mắt, cầm bị bàn tay anh giữ chặt lấy, sau đó cả tiếng hô kinh ngạc của cô cũng bị anh nuốt luôn vào trong nụ hôn.

Cánh tay anh siết chặt lấy eo lưng, hai chân Lương Hoà giãy dụa như thế nào cũng không chạm được xuống mặt đất, trong giây phút rối bời cô chỉ biết lấy ôm cổ anh. Gáy cổ cô cũng bị bàn tay rộng lớn kia đè mạnh lấy, giãy không giãy được, quay đầu không được, chỉ có thể tùy anh hé mở miệng mình, hôn mãnh liệt. Lý trí của cô trở nên mơ hồ choáng váng, không biết nên phản ứng như thế nào. Mãi tới lúc anh bắt đầu bóc quần áo cô ra, một bên bả vai trần trụi lộ trong không khí lạnh lẽo Lương Hoà mới bình tĩnh, cắn khế lên môi anh mới dừng lại được nụ hôn cuồng nhiệt ấy. Cổ Hoài Ninh buông lỏng cô ra một chút.

Cô thở hổn hển nhìn anh, ánh mắt mê ly chậm rãi bắt đầu có tiêu cự, hốc mắt lại dần dần ướt lên. Anh nhìn cô chằm chằm, dáng vẻ đó của cô cứ như là đã bị anh bắt nạt vậy.

Cổ Hoài Ninh thở dài, áp trán mình vào trán Lương Hoà nói một cách chậm rãi, “Anh xin lỗi, chỉ là vì..anh rất nhớ em!”

Chỉ nhẹ nhàng một câu như thế, lại làm cho những giọt nước mắt đang nấn ná ở hốc mắt cô kìm nén không được, tràn qua mi, rơi xuống gò má. Cổ Hoài Ninh nghiêng đầu giữ lấy chúng, hương vị mặn chát thấm vào lưỡi anh. Nụ hôn của anh thông thả dời xuống phía dưới, trượt qua hai má cô, xẹt qua cằm, nghiêng sang vành tai nhạy cảm, cuối cùng môi anh dừng ở bờ vai ngọt ngào của cô, mơn man, vờn nhẹ giống như chuồn chuồn đang lướt nước, rập rờn.

“Anh hãy nghe em nói đã!” Cô kiên trì lặp lại.

“Trước hết hãy thỏa mãn anh!” Cổ Hoài Ninh ôm ngang người cô đi vào phòng ngủ.

“Anh hãy nghe em nói!”

Sự kiên trì của cô khiến Cổ Hoài Ninh cảm thấy đau đầu, không thêm để ý tới sự vùng vẫy của Lương Hoà, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô. Lương Hoà rất phần nộ, uất ức không làm gì được, cũng không thể đấu lại với sức mạnh của anh. Cổ Hoài Ninh bắt đầu cởi áo khoác của mình, Lương Hoà vùng lên, ghé mặt lên vai anh cắn mạnh một cái, bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cô lại dùng hết sức để cắn, đau tới mức người anh cứng lại.

Lúc Lương Hoà ngẩng đầu lên, Cổ Hoài Ninh mới thấy đôi mắt đỏ hồng của cô, nước mắt vẫn rơi tiếp không ngừng, từng giọt rơi xuống trên mu bàn tay anh, cảm giác mát lạnh, anh nắm chặt bàn tay lại, trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực. Thật lâu sau Cổ Hoài Ninh mới buông nắm tay ra, vuốt khế lên hai má cô, thở dài “Em không cần nói gì cả, anh biết hết rồi!”

Cái gì? Lương Hoà ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

Cổ Hoài Ninh lườm cô một cái, “Em và ba thông đồng với nhau để gạt anh, muốn đùa giỡn anh phải không? Ba thì ở bên kia ung dung ngồi xem trò vui, còn em ở bên này nhàn nhã tận hưởng nghỉ phép, anh nói có đúng không, Cổ phu nhân?”

Lương Hoà há mồm định nói, nhưng cuối cùng lại không biết phản bác làm sao, cuối cùng chỉ thì thào, “Vậy anh có biết tại sao em và ba thông đồng làm chuyện đó không?”

“Ba nghĩ như thế nào anh không cần biết, còn em, anh chỉ biết là em đang giận anh.” Nói rồi anh nâng cằm Lương Hoà lên, ánh mắt lạnh lẽo trầm tĩnh như nước nhìn cô, “Nào, nói cho anh biết, em giận chuyện gì?”

Giận chuyện gì? Rút cuộc là giận cái gì cô cũng không thể hình dung mô tả rõ ràng. Những ngày đầu khi mới kết hôn Cổ Hoài Ninh đối xử với cô rất tốt, là chỗ dựa vững chắc cho cô, để cô tự do, tùy ý thích làm gì thì làm, kể cả công việc cũng không hề ép buộc. Sự chiều chuộng và che chở ấy không chỉ riêng mình Lương Hoà biết, ngay cả ba mẹ chồng cũng nhìn thấy rõ ràng. Hôm đó sau khi anh rời khỏi sân bay, còn lại hai cha con ngồi trong phòng chờ ông và cô đã nói chuyện với nhau rất lâu rất lâu. Ông ngồi yên nghe Lương Hoà kể lại chuyện hai người đã kết hôn như thế nào, cùng nhau chung sống đến bây giờ ra sao. Nghe đến cuối cùng, ông thở dài nói, “Thật ra Hoài Ninh nó rất ương bướng, từ nhỏ đã vậy rồi. Về chuyện hôn nhân, nếu nó đã nhận định muốn một người, thì sẽ là cả một đời. Nhưng nếu như con muốn thử xác nhận lại, thì ba có thể giúp con. Dù sao đi nữa, tương lai cũng còn dài lâu.”

Sự chiều chuộng và che chở của Cổ Hoài Ninh bao trùm toàn bộ thế giới của Lương Hoà. Nhưng cô lại hiểu biết về anh quá ít, xâm nhập được vào thế giới của anh quá ít. Tất cả mọi chuyện của anh anh đều có thể tự mình làm được, không cần nói cho cô, thậm chí ngay cả những chuyện anh muốn giấu diếm cũng không

ai dám nói cho cô biết. Anh mạnh mẽ tới mức Lương Hoà có cảm giác như mình không hề tồn tại bên cạnh anh, làm cho cô cảm thấy mình có cũng được mà không có cũng không sao cả, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của anh. Cho nên cô mới muốn thử một lần, dùng một chút tự tin ít ỏi của bản thân, chút ít tự tin đó thầm nghĩ rằng anh có quan tâm tới mình. Chút tự tin đó ít đến mức đáng thương, ít đến mức mỗi lần nghĩ tới là Lương Hoà cảm thấy vô cùng khổ sở. Nhưng cho dù là vậy cô vẫn muốn thử, để xem trong lòng anh mình có quan trọng hay không, có cần thiết hay không.

Lương Hoà chậm rãi nói xong cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Cố Hoài Ninh.

Anh trầm ngâm suy nghĩ lâu lắm, một lúc sau Lương Hoà mới nghe được tiếng anh thở dài, “Nếu thế thì vì sao bỗng nhiên lại thay đổi ý định, không về cùng với ba lại cũng không quay về nhà mà đến nhà ông để ở?”

Lương Hoà ngập ngừng, lát sau mới nhẹ giọng đáp lại, “Em sợ anh sẽ không đến.” Nếu như thật sự anh không quay về, lúc đó cô nên nói gì với ba chồng bây giờ? Mấy chuyện này từ đầu đến cuối đều là do cô mà ra, do cô cả nghĩ rồi suy diễn lung tung, tự mình tra tấn chính mình, không có liên quan gì tới ông cả. Vì thế nên cô mới đến tránh ở nhà Diệp Vận Đồng, ở đó không ai biết chuyện gì đã xảy ra hết, cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Thấy cô nói như vậy Cố Hoài Ninh bật cười nhẹ, xoa đầu cô bảo “Thật là ngốc quá!”

Lương Hoà bực mình đẩy tay anh ra, “Đúng vậy, em ngu ngốc, em đúng là ngu ngốc thật, chuyện của chính mình cũng không biết cách giải quyết, cứ nghĩ lẫn quẩn rồi đi lòng vòng, chuyện của anh em cũng không giúp được việc gì hết, là em vô dụng, em...em...” Lương Hoà lắp bắp nói không nên lời, bao nhiêu ngày khổ sở dằn vặt, cố gắng dùng hết sức can đảm làm một phép tính thử cũng bị thất bại, rõ ràng tới mức chỉ cần người ta liếc mắt nhìn một cái cũng có thể nhìn ra.

Bàn tay anh mạnh mẽ giữ chặt lấy cánh tay vùng vẫy của Lương Hoà, đôi mắt anh chân thành mà tha thiết, “Đúng vậy, chuyện của anh em quả thật là không giúp được gì, nhưng có một việc em có thể giúp anh, cũng chỉ có mình em có thể giúp được anh.”

“Chuyện gì chứ?” Giọng Lương Hoà đầy vẻ hờn dỗi.

“Yêu anh!” Anh cười cười, sau đó nghiêm túc nói tiếp, “Đây là chuyện duy nhất em phải làm, mà còn phải làm cho thật tốt!”

Lương Hoà ngẩn người ra, sau đó cúi mặt xuống. Phản ứng của cô ngoài dự đoán của anh. Cố Hoài Ninh kiên nhẫn đợi thêm một lát, lâu sau anh nghe được giọng nói khe khẽ của cô, “Như vậy thì không công bằng!” Cô lặp lại, “Điều đó không công bằng chút nào!”

Cô đã rất cố gắng, cho dù là khi thổ lộ tình cảm ngây thơ khờ khạo lúc ban đầu, hay là vừa mới đây cố ý thử tình cảm của anh, mỗi một lần, mỗi một bước đi tất cả đều là Lương Hoà cố gắng tìm cách yêu thương anh. Bây giờ thì cô đã làm được, nhưng mà cũng hiểu được một điều, càng yêu thì càng quan tâm để ý. Càng quan tâm để ý thì lại càng thêm rối rắm như tơ vò. Hình như Lương Hoà đã tự đẩy chính bản thân mình vào góc chết, mặt mờ không còn nhìn ra phương hướng.

Lại nghe tiếng anh thở dài, dường như hôm nay anh cũng thở dài hơi nhiều. Lương Hoà chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã thấy gương mặt anh chậm rãi cúi đến gần sát, sau đó là môi anh áp xuống cùng với những nụ hôn, “Vậy anh lại nói thêm một lần nữa được không?”

“Cái gì?” Lương Hoà túm chặt áo anh, vừa khấn trương vừa bối rối.

“Anh yêu em!” Cố Hoài Ninh nói từng từ, rất chậm, “Anh yêu em, câu này có đủ hay không?”

Tình cảm đó đến một cách lặng lẽ, không ồn ào. Ngay từ lúc bắt đầu đã tĩnh lặng như vậy. Có lẽ là từ lần đầu tiên cô nở nụ cười với anh, hoặc là lần đầu tiên cô dụi đầu vào ngực anh mà khóc, hay là lần đầu tiên cô thổ lộ? Anh cũng không rõ nữa. Nhưng khi anh phát hiện ra thì bản thân đã trầm mê không còn lối thoát. Có đôi khi anh cảm thấy Lương Hoà rất thần kỳ, dường như không chút ý thức được rằng mình đã phá bỏ kết giới của anh, phá bỏ hết các quy tắc của anh, mà chính bản thân cô cũng không biết rằng mình đã làm được.

Lương Hoà, anh đã biết em từ rất lâu rồi.

Không rõ ai là người đầu tiên không khống chế được. Nụ hôn của anh áp xuống khuôn mặt cô, dần dần hôn sâu hơn, rất sâu. Lương Hoà từ bỏ ý định chống cự, hôn trả lại anh, triền miên quấn quýt lấy nhau.

Chỉ một câu “Anh yêu em” đã khiến đầu óc Lương Hoà choáng váng mơ hồ, hướng gì là những nụ hôn cuồng nhiệt bây giờ của anh, càng khiến tất cả mọi lý trí của cô bay biến đi đâu mất hết. Giữa tiết trời giá lạnh thế nhưng cả người cô nóng bừng, từng đợt sóng nồng nàn cuốn lấy cô ra xa giữa biển khơi, dập dìm chìm nổi, khiến Lương Hoà run rẩy. Tường thành phòng ngự của cô thật sự quá dễ dàng bị công phá, mà lực lượng đôi bên lại cách xa như vậy, anh quá mạnh mẽ còn cô lại quá mức yếu ớt. Không bao lâu sau, Lương Hoà đã bị tước đoạt tất cả mọi vũ khí, sự xâm nhập của anh mang theo từng đợt khoái cảm dâng trào, cuốn phăng đi những suy nghĩ cuối cùng trong đầu cô.

Chưa dừng lại ở đó, đúng vào lúc quan trọng nhất, anh lại chậm dần tốc độ lại, khuôn mặt xinh đẹp của Lương Hoà đỏ bừng lên. Cổ Hoài Ninh áp trán vào trán cô, hơi thở anh không kìm nén được phả vào mũi Lương Hoà, cô run rẩy khi nghe giọng anh thì thào, “Anh yêu em, như vậy có đủ không?”

Sự dịu dàng chết người đó Lương Hoà làm sao có thể kháng cự được, lấy gì để mà kháng cự? Cô chỉ có thể nâng người lên ôm lấy cổ anh, dùng động tác để trả lời, hôn lên khoe miệng anh. Thân hình Cổ Hoài Ninh cứng đờ ra trong giây lát, khi hồi phục thì lập tức đoạt lại quyền khống chế, bàn tay to rộng nắm chặt thắt lưng cô kéo sát lại. Hai thân hình dán sát vào nhau, chặt chẽ thiết hợp, gắn bó quện đái, như thế anh mới có cảm giác cô ở bên cạnh mình, không bao giờ nữa rời xa.

Khi tất cả chấm dứt, trong đầu Lương Hoà chỉ ong ong nghĩ được bốn chữ: thể lực chênh lệch. Tại sao mỗi lần làm xong cô đều mệt mỏi rã rời nằm im trên giường không thể động đậy, vậy mà anh vẫn như không có việc gì chống đầu nằm nghiêng đánh giá cô.

Bị anh nhìn Lương Hoà run hết cả người, kéo chăn trùm kín lên cổ ý ngăn trở tầm mắt anh. Cổ Hoài Ninh cười nhạt, điềm nhiên nói, “Còn chỗ nào của em mà anh chưa thấy đâu?”

Lương Hoà buồn bực quay người đưa lưng về phía anh, không lâu sau cô liền cảm giác có ngón tay lạnh lạnh vuốt lên xương cột sống của mình. Cảm giác buồn buồn khiến cô run rẩy, muốn quay sang trừng mắt lườm anh một cái lại nghe tiếng anh vang lên, “Thật ra thì anh đã biết rồi.”

“Biết gì?” Cô nghi hoặc hỏi.

Eo lưng bị cánh tay của anh choàng qua ôm chặt lấy, Cổ Hoài Ninh cục cựa tìm tư thế ôm cho thoải mái rồi nói, “Tôi hôm đó sau khi đồng ý với em, anh ngồi ở phòng khách một lúc, có nhìn thấy email mới kia.”

Email? Lương Hoà giật mình định xoay người lại nhưng anh đè người ôm rất chặt, “Khoan đã, Cổ phu nhân.” Anh cười khê, nói tiếp, “Anh hỏi em, Tổng biên tập đã đồng ý đơn từ chức rồi, thế em còn quay lại Toàn soạn làm gì nữa?”

Hoá ra là anh đã biết từ trước rồi! Lương Hoà cắn môi, khuỷu tay cong lên định thúc anh một cái, nhưng chưa thúc được đã bị anh túm lấy. Cô vừa phẫn nộ vừa ai oán, đây là bị kịch khi lấy một người chồng là bộ đội mà. “Biết rồi sao anh không nói?”

Cổ Hoài Ninh mỉm cười. Đêm đó anh uống rượu, suy nghĩ không được tỉnh táo rành mạch cho lắm cho nên mới đồng ý với Lương Hoà. Mãi cho tới lúc nhìn thấy email của Lục Thừa Vấn gửi cho cô anh mới vụt bừng tỉnh. Thành phố B rộng lớn như vậy, thiếu gì công việc để cho cô làm, hà cớ gì cô cứ cương quyết muốn trở về thành phố B. Hơn nữa thái độ ngày hôm sau của ba anh lại càng khác thường, trước giờ ông luôn khuyên anh về nhà, hôm đó ông lại giục anh mau quay về đơn vị, chẳng giống bình thường chút nào. Tất cả đều khiến anh càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình là đúng. Cô quả thật là rất có năng lực, còn có thể khuyến khích được cả ba anh bảy mưu tính kế lừa gạt anh.

Cổ Hoài Ninh ngậm lấy vành tai mềm mại của cô cắn cắn mấy cái nhẹ nhẹ, “Thời gian này anh rất bận, không ở nhà nhiều với em được anh cũng rất áy náy, vì thế khi em bảo muốn về nhà anh mới đồng ý. Dù sao thì để ba về một mình cũng không nên. Hơn nữa, lúc đó anh cũng quyết định rồi, mặc kệ em về với lý do gì đi nữa, đợi ăn Tết xong sẽ đưa em trở lại đây.”

Chỉ không ngờ được rằng năm mới còn chưa đến mà anh đã nhớ cô như vậy. Càng không ngờ được là cô lại gạt anh, không trở về mà quay lại biệt thự nhà họ Diệp, khiến anh hùng hục đi thành phố C rồi lại học tốc

quay về thành phố B. Nghĩ tới đây anh nghiêng rằng, cúi người định hôn cô thì Lương Hoà đã xoay người lại, đôi đồng tử màu hổ phách trong suốt, long lanh như được bao phủ một màn hơi nước.

“Hoài Ninh, vừa nãy anh nói sai một điều.”

“Ồ?” Anh nhíu mày nhìn cô.

Lương Hoà nâng đầu gối vào trong ngực anh, nói khẽ, “Thật ra hai hôm nay em rất sợ, lúc nào cũng lo lắng, em sợ anh, sẽ không đến..”

May mà anh đến. Lương Hoà nhớ rõ lúc ấy khi nhìn thấy anh, tâm trạng lo âu sợ hãi suốt hai ngày cuối cùng mới tan đi, mũi cay cay, trong đầu chỉ xoay tròn một câu, anh đã đến, anh đã đến đây..

Cố Hoài Ninh nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng, trái tim anh rung động. Người phụ nữ này thật mâu thuẫn, nhưng thật may tất cả đều đã trở nên tốt đẹp, anh sẽ không buông cô ra, không cho cô rời đi một lần nữa, mà cô, nghĩ cũng đừng nghĩ tới điều đó.

Kết thúc (Thượng)

Sáng sớm, ánh mặt trời ảm áp chiếu qua khung cửa sổ tràn vào trong phòng.

Đúng bảy giờ, chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên. Cố Hoài Ninh hơi nghiêng người vươn tay tắt đi. Gối nằm bên cạnh lập tức có tiếng động, anh quay đầu nhìn sang thấy cô cũng trở mình, góc chăn bị cuốn lên lộ ra đôi chân trần trắng nõn. Cố Hoài Ninh kéo chăn phủ lại chân cho Lương Hoà, cẩn thận không chạm tới bụng vợ. Sau đó anh xuống giường rửa mặt rồi vào bếp làm bữa sáng.

Anh tỉ mỉ nấu cháo, cẩn thận gọt hoa quả xếp vào đĩa, còn chưa kịp bung đồ bày ra bàn ăn đã nghe những tiếng động vang vọng ra từ phòng ngủ. Trong lòng căng thẳng anh vội vàng bước ra khỏi phòng bếp, thấy cô cuồn cuồn chạy vụt về phía toilet, động tác rất nhanh, hoàn toàn không giống một người..phụ nữ có thai.

Chần chừ một chút Cố Hoài Ninh lại quay vào bếp bùng điểm tâm để lên bàn, sau đó mới vào phòng vệ sinh để xem Lương Hoà. Mái tóc dài xoã tung của cô được nhét vào bên trong cổ áo, hai tay vịn vào bồn cầu nôn không ngừng. Sau một lúc lâu mới dừng lại cơn nôn khan, Lương Hoà quay đầu lại, thấy anh, cô bặm môi, đôi mắt ươn ướt như sắp khóc.

Biểu tình đáng thương của cô khiến lòng mày Cố Hoài Ninh nhăn tít lại, anh cầm mấy tờ khăn giấy đưa cho Lương Hoà, “Sao có thể nôn nhiều thế này?”

Lương Hoà buồn rầu không trả lời, lấy nước đánh răng. Ngay cả mùi kem đánh răng cô cũng không ngửi được. Cố Hoài Ninh đứng ở bên cạnh xem toàn bộ quá trình đánh răng của cô, xem cô cố gắng nén xuống cảm giác buồn nôn, lòng mày anh vẫn nhăn tít lên không giãn ra chút nào.

Lương Hoà uể oải, “Em nôn nhiều thế có ảnh hưởng đến cái thai không anh? Có khi nào thai chết trong bụng không?”. Càng nghĩ cô lại càng sợ hãi.

“Không được nói lung tung!” Cố Hoài Ninh liếc mắt nhìn cô, tầm mắt anh dời xuống bụng Lương Hoà, nhìn nó vẫn bằng phẳng và an ổn như trước anh mới thở dài một hơi, “Mới chỉ có bảy tuần, sao mà có thể hành hạ người như vậy được?”

Nghe vậy Lương Hoà cũng buồn rầu, nghe Lâm Nhiên nói khi mang thai Trương Hân bà cũng không bị nôn nghén nhiều, chỉ thèm ăn thèm ngủ, nửa đêm hay tỉnh giấc vì đói, toàn thèm mấy món vừa lạ vừa khó mua, khiến cho chồng bà rất bất lực, vừa nghe bà nói muốn ăn ông đã thấy đau đầu, luôn nói rằng thai không hành bà mà bà hành ông. Lương Hoà không hiểu sao mình có thể nôn nghén dữ dội như vậy, rõ ràng là tại Cố Hoài Ninh, vậy mà người bị khổ sở mệt mỏi lại là cô, còn anh thì vẫn ung dung khoẻ mạnh như thế, điều này khiến Lương Hoà rất bức bối.

Vì sao lại trở nên như thế này? Mọi việc phải kể lại từ đầu...

Suốt mấy ngày cuối năm tâm tư lúc nào cũng phập phồng lo lắng suy nghĩ, đến giao thừa lại vận động trên giường cả đêm mất bao nhiêu sức lực, sáng hôm sau khi thức dậy đã giữa trưa. Lương Hoà ngồi trên giường

nhìn căn phòng ngủ vắng lặng, mơ hồ nhớ lại hình như lúc sáng trước khi đi anh nói bên tai, “Anh về Kinh Sơn một chút, em ở nhà đợi anh.”

Diệp Vận Đồng từng nói, đêm giao thừa đơn vị có mở tiệc liên hoan, ngày mừng một Tết còn gói bánh trôi nữa, các cấp lãnh đạo, sĩ quan chỉ huy cũng phải đến chung vui cùng các anh em chiến sĩ. Lương Hoà gật đầu, đoán chắc anh về Kinh Sơn là vì chuyện này, thế nên lại trở mình ngủ tiếp. Cô rất mệt, vì thế Cố Hoài Ninh cũng không đánh thức, anh đặt một nụ hôn trên trán vợ sau đó đi ra ngoài.

Người đánh thức Lương Hoà là Lâm Nhiên. Mở cửa ra nhìn thấy hai người mặc sẵn tạp dề đứng đó Lương Hoà ngơ ngác, hỏi ra mới hay hoá ra buổi sáng trước khi đi Cố Hoài Ninh nói với bà, nếu rảnh rồi thì sang nhà cùng gói bánh trôi với cô. Lương Hoà há hốc miệng, chẳng nhẽ anh sợ cô lại bỏ đi nên mới nhờ Lâm Nhiên đến canh chừng sao? Thấy ánh mắt hai người nhìn chằm chằm mình một cách thú vị, Lương Hoà sức tỉnh vội vàng vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu.

Khi nghe cô kể lại mọi chuyện Lâm Nhiên vừa pha bột vừa trêu chọc Lương Hoà, “Hôm đó nhìn cháu là cô biết ngay, cô cứ tưởng cháu đi về thẳng chứ, ai mà biết, aiii, có câu nói rất đúng, tiếng sấm thì to, nhưng khi mưa rơi lại rất nhỏ.”

Lương Hoà ngượng ngịu cúi đầu trộn bột. Mặc dù cô tiếng sấm thì to mưa rơi rất nhỏ thật đấy, nhưng mà không phải anh cũng rất lo lắng đấy sao? Mặc kệ ai trêu ghẹo như thế nào, dù sao thì mục đích của cô cũng đã đạt được rồi.

Lâm Nhiên trộn bột xong rồi đưa tới trước mặt Lương Hoà, bảo cô ngửi “Thử xem, mùi có thơm không?”

Lương Hoà xoa tay cầm lấy, mặt bỗng nhiên nhăn lên, Lâm Nhiên thấy thế thì nhíu mày hỏi, “Sao vậy, không thơm sao?”

Lương Hoà lắc đầu, “Không phải, tự nhiên cảm thấy dạ dày lục đục, giống như muốn nôn..” Vừa dứt lời cô đã nhẹn không được, chạy vội vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cảm giác như tất cả ruột gan đều đảo lộn lên.

Lâm Nhiên vỗ lưng cô hỏi, “Sao vậy? Khó chịu lắm à?”

Ngừng nôn, Lương Hoà lắc đầu cười, “Chắc là bị cảm lạnh ạ!” Tối qua dẫn Cố Gia Minh ra ngoài đốt pháo, đứng trong gió lạnh một thời gian khá lâu, sau đó về nhà lại bị “trùng trị” cả đêm, mãi gần sáng mới được buông tha, không cảm lạnh mới là lạ. Nghĩ tới điều này mặt cô lại đỏ bừng lên, lấy nước súc miệng xong đi ra ngoài, thấy Lâm Nhiên vẫn còn cau mày đứng im tại chỗ.

Lương Hoà mỉm cười, “Cô, cháu không sao đâu ạ, cô đừng lo!”

Lâm Nhiên nhướn mày lên nhìn cô, sau một lúc lâu đánh giá bà nói, “Hoà Hoà.. hay là cháu có rồi?”

Lương Hoà sững sờ chờ người ra, có? Có cái gì? Lâm Nhiên thấy vẻ ngây thơ của Lương Hoà thì sốt ruột, kéo tay cô vào trong phòng ngủ, bà vừa lấy quần áo cho cô thay vừa nói, “Theo cô thì cháu cứ đến bệnh viện kiểm tra là tốt nhất, nhanh lên, tranh thủ trời chưa tối.” Dừng một chút bà lại vỗ vỗ trán, “Ôi, hôm nay là mừng một, không biết bệnh viện có người trực không?”

Phản ứng của bà khiến Lương Hoà khản trương, túm tay bà kéo lại, “Cô ơi, không có việc gì lớn đâu mà, không cần phải đi bệnh viện.”

“Không được!” Lâm Nhiên cương quyết nói, lại thấy vẻ mơ hồ của cô, bà thở dài, chậm rãi hướng dẫn từng bước, “Ngày trước cô cũng giống cháu bây giờ, bắt đầu bị nôn cũng không để ý tới, mãi sau bụng to lên mới biết được là mình có thai.”

Có thai? Bà vừa nói là có thai? Lương Hoà trợn trừng mắt, bỗng nhiên một cảm giác xúc động bùng lên, cô cố gắng túm chặt tay Lâm Nhiên, kích động tới mức lắp bắp, “Cô.. cô nói. cháu có thai ư?”

Lâm Nhiên nở nụ cười, “Cũng chưa chắc chắn được, cho nên cô mới bảo cháu đến bệnh viện khám xem sao.”

o—————o

Dù là mỏng một đầu năm, nhưng trong bệnh viện vẫn có không ít người đến khám bệnh. Lương Hoà mặc chiếc áo khoác dày cộp đi theo sau Lâm Nhiên vào Khoa Phụ Sản. Vị bác sĩ khám cho cô rất tốt bụng, nhẹ

nhàng giúp cô xếp lịch khám, sau khi đã kiểm tra xét nghiệm xong xuôi thì bảo cô ngồi ở phòng ngoài chờ kết quả.

Lâm Nhiên cẩn thận đỡ Lương Hoà ngồi xuống, bà thở dài một hơi nhẹ nhõm. Khi này bác sĩ hỏi triệu chứng, Lương Hoà mới nhớ là thời gian vừa rồi quả thật mình không được khoẻ lắm. Dựa vào những biểu hiện mà Lương Hoà kể ra, Lâm Nhiên có thể kết luận chắc chắn tám phần là đã có thai.

Lương Hoà bần thần ngồi trên ghế, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì cô vội chụp lấy tay Lâm Nhiên, hoảng sợ, “Chúng cháu.. chúng cháu tối hôm qua mới.. mới..” Nói tới đây cô cắn môi ngừng lại, mặt đỏ bừng lên.

Lâm Nhiên thấy vậy liền hiểu ra ngay, bà vỗ nhẹ tay cô an ủi nói, “Chắc là không có chuyện gì đâu, chờ lát nữa xem bác sĩ nói thế nào.”

Lương Hoà gật gật đầu, thấy mỗi giây phút chờ đợi giống như một năm dài đằng đằng, lo âu, dày vò. Không biết đợi qua bao lâu, cửa phòng mở, Lương Hoà căng thẳng đứng lên, thấy bác sĩ đi ra trên tay cầm phiếu xét nghiệm, mặt mỉm cười nói với cô, “Chúc mừng!”

Lương Hoà sưng sốt, sau đó nước mắt rơi xuống.

Sau khi nghe xong một loạt những lời dặn của bác sĩ, còn được tặng một quyển Sổ Tay Bà Mẹ Mang Thai, Lương Hoà cùng Lâm Nhiên ra khỏi bệnh viện. Trời đã tối, tuyết rơi rải rác bay xuống trên đầu. Lâm Nhiên dìu Lương Hoà đứng vào bên đường chờ xe, bà đặt chân, “Chắc, sao mà chậm thế không biết, hay là không nhận được tin nhắn nhỉ?”

Cả người Lương Hoà bị vây trong chiếc áo khoác lớn, mũ len cùng bao bịt tai kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt, vừa khóc xong mờ mờ một màn hơi nước mong manh, dưới ánh đèn đường đôi mắt cô sáng như sao sa, “Sao vậy cô?”

Lâm Nhiên vừa định trả lời đã thấy phía xa xa có đèn xe loé lên. Bà cười, kéo quần áo lại cho Lương Hoà, lại hất hất cằm về phía chiếc xe, “Đấy, cuối cùng cũng đến kia rồi!”

Lương Hoà ngẩng đầu lên nhìn, vừa vặn chiếc xe Hummer của anh dừng ở trước mặt mình. Cửa xe bật mở ra, anh nhảy từ trên xe xuống. Đường như anh có vẻ gấp gáp, ngay cả mũ cũng quên bỏ xuống, cả người anh tản ra hơi lạnh lẽo mà vội vàng. Thấy Lương Hoà đứng đó mày anh cau lại, hai ba bước tới bên người cô.

“Sao lại đứng chờ ở đây?” Trong giọng nói hàm chứa sự trách móc, Lương Hoà rũ mắt nhìn xuống, không trả lời.

Chỉ trong giây lát, từ đỉnh đầu truyền xuống tiếng thở dài, một bàn tay nhẹ nhàng nâng má cô lên. Lương Hoà chưa kịp phản ứng thì anh đã áp vào má cô, thử nhiệt độ. Tốt quá, không bị lạnh lắm.

Lương Hoà bối rối nhìn quanh, đẩy anh ra, “Cô Lâm Nhiên đang ở đây!”

Cố Hoài Ninh cười, “Cô ấy đã thấy anh hôn em rồi!”

Lương Hoà nâng mi mắt lên liếc anh một cái, sao da mặt anh càng lúc lại càng dầy thế này không biết?! Cô bặm môi định phản bác, nhưng giây tiếp theo cả cơ thể đã rơi vào vòng tay ôm ấp của anh. Lương Hoà dụi mắt cọ cọ vào bờ vai Cố Hoài Ninh một lát, sau đó định đẩy anh ra, nhưng cánh tay của anh đặt trên eo cô đã ghì lại, không buông. Lương Hoà đành im lặng nép vào trong ngực anh, lắng nghe tiếng tim anh đập trầm trầm mạnh mẽ. Chỉ có khoảng cách gần nhau như thế, cô mới cảm giác được thân hình anh đang run lên nhẹ nhẹ. Lương Hoà giật mình, muốn ngẩng đầu lên nhìn, nhưng bị bàn tay Cố Hoài Ninh đè áp xuống.

“Ngoan nào, đừng động đấy!”

Giọng nói chiều chuộng, ẩn chứa sự yêu thương cuồng nhiệt không khống chế được. Lương Hoà trở mắt không thể tin, sau đó dúi mặt vào ngực anh vụng trộm cười. Cô cứ tưởng anh bình tĩnh lắm chứ, hoá ra cũng chỉ là giả vờ hết, uống công vừa nãy cô còn cảm thấy buồn buồn hụt hẫng vì vẻ điềm tĩnh của anh. Lương Hoà ôm vai anh, như muốn chia sẻ hết tất cả tâm trạng trong lòng cô lúc này. Mừng rỡ, vui vẻ, tất cả những kích động này rồi sẽ nhạt đi, nhưng sẽ không biến mất mà tồn tại dai dẳng cùng với niềm mong chờ hạnh phúc.

Lương Hoà không hiểu được, trong lòng Cố Hoài Ninh đang có cảm xúc rất phức tạp, phức tạp hơn mức anh có thể biểu lộ ra. Ngoài niềm vui anh còn có một cảm giác khác, đó là sự thần kỳ đến mức tuyệt vời. Như một phép màu trong cổ tích, anh chỉ rời xa cô có một ngày thời gian, làm sao cô có thể tặng cho anh một niềm vui lớn lao như vậy? Khiến anh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ như điên cuồng. Có một loại cảm xúc không thể diễn tả thành lời đang bùng nổ trong đầu anh, khiến lý trí anh choáng váng. Thật sự là như trúng tà.

“Lương Hoà.”

“Dạ?”

“Thật ra.. anh rất muốn hôn em..” Cố Hoài Ninh ôm chặt cô, cúi đầu bên tai cô nói một câu, không ngoài dự đoán quả nhiên thấy tai cô đỏ bừng lên. Lương Hoà tựa quây ngắc đầu lờm anh, sau đó lại tiếp tục vòng tay ôm anh. Anh mỉm cười, tất cả những điều anh nói và muốn nói, cô đều hiểu được, hiểu rất rõ.

43. Chương 57 - Kết

Kết thúc (Hạ)

Ngay từ ngày đầu tiên của năm mới, Lương Hoà đã bắt đầu cuộc sống an nhàn thảnh thơi với kế hoạch bồi bổ dưỡng thai.

Ban đầu sợ vợ buồn, Cố Hoài Ninh đồng ý với yêu cầu của Lương Hoà để cô đi làm ở nhà trẻ cùng với Lâm Nhiên. Có lẽ bởi vì có thai, cho nên khi nhìn những đứa trẻ ấy Lương Hoà thấy chúng đáng yêu vô cùng. Lúc rảnh rồi cô thường ngồi xem bọn trẻ chơi đùa, tiếng cười khanh khách vui vẻ của chúng khiến cô rung động. Rồi cô lại liên tưởng tới đứa con trong bụng của mình, đoán xem tính tình của bé, dáng vẻ của bé, cùng với những điều linh tinh khác. Tất cả những điều đó Lương Hoà nghĩ không biết mệt mỏi, làm không biết mệt mỏi.

Có lần đang ăn cơm trưa, Lâm Nhiên cười cười nói, “Hoà Hoà, cháu biết không, Hoài Ninh cho cháu đến đây làm cô giáo còn có một lý do khác nữa đấy.”

“Lý do gì ạ?” Lương Hoà hiếu kỳ.

Lâm Nhiên chần chừ, miệng bà lại không kìm nén được nụ cười, “Cậu ấy sợ cháu ở nhà một mình buồn rồi sẽ bị trầm cảm, rối loạn tiền sản. Chắc, cô nghe mà buồn cười quá, đàn ông thật là, toàn lo quá.”

Lương Hoà khảy cơm trong bát, cười nhẹ nhàng. Có lẽ bà không biết, nhưng mà cô biết. Là vì Lâm Kha, cho nên Cố Hoài Ninh mới sợ như vậy. Không chỉ sợ ảnh hưởng tới thai nhi, anh càng sợ ảnh hưởng đến sức khoẻ của cô. Có nên nói cho anh biết không nhỉ? Bây giờ thì anh không cần lo lắng tới mấy chuyện này nữa, tâm trạng cô bây giờ rất vui vẻ, sức khoẻ đã tốt hơn, nôn nghén cũng đã đỡ đi rất nhiều.

Vào cuối tuần Cố Hoài Ninh đưa Lương Hoà đến biệt thự nhà họ Diệp. Diệp Vận Đồng thấy cô béo ra thì rất kinh ngạc, tinh tế hỏi ra mới biết được là Lương Hoà mang thai, về mặt chị không nên được sự vui mừng. Chị vội vàng bảo thím Tề đi chuẩn bị đồ nấu canh bổ dưỡng cho Lương Hoà.

“Không cần đâu ạ, dạo này con ăn nhiều quá sắp thành heo rồi!”

Lương Hoà cũng giống như Lâm Nhiên, nửa đêm hay tỉnh giấc vì đói. Cố Hoài Ninh cuối cùng cũng biết mùi vất vả, nửa đêm toàn phải dậy nấu cho bà xã ăn, đôi khi Cố Gia Minh đến chơi rồi ngủ lại, anh còn phải làm phần của cả hai. Nửa đêm chỉ cần cô xoay người tựa quây vài lần anh đã tỉnh giấc, thính giác anh nhạy tới mức Lương Hoà kinh ngạc.

Diệp Dĩ Trinh biết chuyện thì than thở, “Chuyện gì cũng đi trước tôi và Kiên Hoà thế này.”

Cố Hoài Ninh vừa gọt vỏ xoài cho Lương Hoà vừa thản nhiên trả lời, “Cậu có thể tăng tốc độ mà đuổi theo đi!”

Diệp Dĩ Trinh mím môi cười không trả lời.

Khi mang thai được mười sáu tuần, lần đầu tiên Cố Hoài Ninh đưa Lương Hoà đi kiểm tra thai định kỳ. Tất cả số liệu đều biểu hiện rằng thai phát triển bình thường. Lúc cầm tấm ảnh siêu âm trên tay, Lương Hoà kìm chế không được tâm trạng kích động. Chỉ một bức ảnh mỏng manh như vậy nhưng cô có thể nhìn ra ngay lập tức đâu là tay của bé, đâu là chân của bé. Cảm giác làm mẹ vô cùng kỳ diệu, Lương Hoà không biết phải biểu lộ như thế nào, sống mũi cay cay.

Vị bác sĩ và cô y tá trợ lý trông thấy vậy thì đều mỉm cười. Cố Hoài Ninh vuốt má cô, anh cũng cầm bức ảnh để xem, nụ cười ấm áp lộ ra trên khuôn mặt anh. Tuy rằng mang thai đôi khiến hai người rất mệt mỏi, nhất là Lương Hoà, nhưng mà là bậc cha mẹ, hai người vẫn vui vẻ chịu đựng tất cả.

Thời gian này công việc của Cố Hoài Ninh rất bận. Hội nghị quốc tế ở thành phố T đang bước vào giai đoạn chuẩn bị, đơn vị anh liên tục phải họp hành để xác định kế hoạch bảo vệ an ninh. Các buổi diễn tập diễn ra không ngừng, toàn bộ Phòng Hoá đoàn từ trên xuống dưới bận rộn mù mịt, từ sáng sớm cho tới nửa đêm khuya. Cố Hoài Ninh một thân hai đầu chạy long đong, ban ngày ở đơn vị, buổi tối về chăm sóc bà xã, việc mang thai khiến thỉnh thoảng tâm lý biến đổi Lương Hoà đôi khi lại hành hạ anh một phen. Chỉ trong một thời gian ngắn, Lương Hoà mập lên trông thấy, còn Cố Hoài Ninh rõ ràng gầy hăn đi.

Cố Trường Chí nghe nói sắp có thêm cháu nội thì trực tiếp gọi điện yêu cầu Lương Hoà về thành phố C dưỡng thai. Giọng ông sang sảng trong điện thoại nói đầy đủ lý do “Anh bận như thế, mấy hôm nữa lại phải đi thành phố T, định để một mình Lương Hoà ở lại đó hả? Ở đây cái gì mà không có, thím Trương với bác sĩ 24/7 lúc nào cũng túc trực trong nhà, chẳng nhẽ hầu không được vợ anh hay sao? Bây giờ ba không đề nghị thương lượng gì với anh nữa hết, ba trực tiếp ra lệnh cho anh, nếu anh không đưa Lương Hoà về được thì ba cho người đi đón, anh nhìn xem rồi làm sao thì làm!”

Lương Hoà há hốc miệng nhìn Cố Hoài Ninh bình tĩnh đặt điện thoại xuống. Cuối cùng sau khi đắn đo suy nghĩ một hồi lâu, anh quyết định đồng ý với yêu cầu của ông và cô. Bởi vì lý do của cô đưa ra cũng rất đầy đủ “Lần này đâu có phải giận dữ gì, sao không cho em về? Tới lúc anh đi làm nhiệm vụ, em có một mình, không thể lúc nào cũng đi làm phiền cô Lâm Nhiên, cũng không thể cứ tới làm phiền.. Diệt lão.”

Cố Hoài Ninh thở dài, nhìn dáng vẻ của Lương Hoà anh cũng biết tâm tư khúc mắc kia còn chưa cởi bỏ hết. Nếu để cô ở bên đó đợi anh mà không vui vẻ anh chẳng thà đưa cô trở về thành phố C còn hơn, dù sao cô ở đâu cũng như nhau, anh đi làm nhiệm vụ cũng nhìn không thấy sờ không được. Ba anh khi nghe anh quyết định như vậy thì rất hài lòng, và cứ như ông sợ anh đổi ý, ngay lập tức sai Phùng Trạ đến thành phố C, gấp gáp thu dọn hành lý đón Lương Hoà trở về nhà.

Lại một lần nữa thu dọn hành lý, nhưng lần này Lương Hoà có rất nhiều đồ để mang theo. Nhiều thứ đến thành phố C có thể mua được, nhưng Lương Hoà luyện tiều luyện kiếm, cứ cầm lên rồi thả xuống, tới lúc đến giờ ra sân bay mà cô vẫn còn đắn đo mãi không ngừng. Cố Hoài Ninh không kiên nhẫn thấy cô cứ rối rắm như vậy, anh cầm lấy hành lý của cô, cẩn thận sắp xếp lại thêm một lần nữa.

Lương Hoà nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng dáng vẻ chăm chú của anh, dạo này anh gầy đi nhiều lắm. Cô xót xa, nước mắt không hề dự báo trước lăn xuống gò má. Phùng Trạ đứng bên cạnh nhìn thấy thì hoảng sợ. Cố Hoài Ninh bất đắc dĩ lấy tay lau nước mắt cho cô, thở dài “Tự nhiên sao lại khóc rồi em?”

Anh không nói thì không sao, vừa mới nói ra Lương Hoà nước mắt càng rơi nhiều hơn, cô nín chặt cổ áo anh, dúi đầu vào trong ngực anh nức nở. Cố Hoài Ninh thở dài, nhìn Phùng Trạ “Phùng Trạ!”

“Có mặt!” Vừa nghe khẩu lệnh của thủ trưởng, Phùng Trạ theo bản năng đứng thẳng lưng lên, lớn tiếng đáp.

“Quay về phía sau đi đều bước!”

Mệnh lệnh này làm Phùng Trạ sửng sốt, trong chốc lát liền cười hì hì xoay người đi ra ngoài. Không còn khán giả đứng xem, Cố Hoài Ninh nâng cằm Lương Hoà lên, khẽ hôn vào hai má cô. Hương vị nước mắt mặn mặn thấm trên môi anh, như đóa hoa nở rộ lan vào trong đầu lưỡi. Anh run rẩy, cuối cùng ghé vào trên bờ môi mềm mại của cô, hôn thật sâu.

Qua thật lâu sau, anh buông ra, áp trán cô khẽ nói, “Đừng khóc, được không?”

Một lúc lâu mới nghe cô nghèn nghẹn trả lời, “Ừm.”

Cuộc sống ở thành phố C không tệ như trong suy nghĩ của cô. Căn hộ mới là không thể ở, căn phòng của Cố Hoài Ninh ở Cố Viên đã được trang hoàng thay đổi hoàn toàn. Lương Hoà vừa đến nhà lập tức có thể vào ở luôn.

Lúc mới gặp Lý Uyển Lương Hoà vẫn có cảm giác căng thẳng không bỏ được. Nhưng bà mẹ chồng cô còn lo cho cháu nội hơn là Lương Hoà lo cho con. Bà chỉ chăm chăm nhắc cô an tâm dưỡng thai, chuyện gì cũng không cho cô động tay động chân. Tình huống đó khiến cho Lương Hoà nghĩ đến một từ — mẫu vi tử quý, cho dù là đứa con này còn chưa ra đời. Ý nghĩ đó khiến Lương Hoà cảm thấy thật châm chọc, nhưng sau đó cô cũng hiểu rằng, quý hay không quý thì như thế nào, mình để ý đến, hướng đến cũng không phải là những điều này. Điều cô nghĩ bây giờ là hạnh phúc trong tương lai.

Thỉnh thoảng Phùng Trạm cũng đưa cô ra ngoài gặp Hạ An Mẫn. Điều làm cho Lương Hoà cảm thấy kỳ quái là, Phùng Trạm vốn rất hiểu chuyện, hoà nhã dễ gần lại thân thiện, nhưng mỗi lần gặp Hạ An Mẫn cậu ta lại thành một người khác, miệng lưỡi trở nên cay độc ác bá giống hệt như Hạ An Mẫn. Hai người vì thế không ai chịu nhường ai, dễ dàng tranh cãi ầm ĩ, lần nào Lương Hoà cũng phải lấy lý do “ảnh hưởng sự trưởng thành của thai nhi” mà áp chế bọn họ. Sau dần dần Lương Hoà cũng ít đi ra ngoài hơn, thứ nhất là bụng đã lớn, thứ hai là vì tâm trạng cô dễ dàng bị xúc động. Mỗi lần đi đâu nhìn thấy cảnh gia đình người ta sum họp hoà thuận thân ái đi bên nhau, cô luôn không nhìn được mà cay sống mũi, có lẽ là cảm động với cảnh ấm áp đó, cũng có lẽ là vì nhớ anh.

Hội nghị quốc tế ở thành phố T diễn ra đúng thời gian như dự định trước, trước đó hai tuần vấn đề an ninh đã được Phòng Hoá Đoàn triển khai. Các phương tiện thông tin đại chúng rất chú ý tới Hội nghị lần này, cho nên qua tivi, báo chí, điện đài, Lương Hoà cũng biết được anh đang rất bận rộn. Mỗi tối anh đều gọi điện về cho cô, nói chuyện không bao lâu Lương Hoà đã giục anh đi nghỉ. Cố Hoài Ninh cười cười, mặc kệ cô vẫn cứ tiếp tục nói.

Khi còn cách một tuần là đến ngày dự sinh thì hội nghị ở thành phố T chấm dứt. Lúc anh xuất hiện trước mặt, Lương Hoà đang cầm miếng anh đào đưa lên miệng, thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện ở trước cửa phòng ngủ, cô sững sốt. Phản ứng đầu tiên là ánh mắt của cô, không hề báo trước mà rơi lệ, cố gắng đến mấy cũng không nhìn được.

Cố Hoài Ninh mỉm cười đứng ở cửa, bước mấy bước vươn tay đỡ cô đứng lên, bàn tay có nhiều vết chai lau nước mắt cho cô, động tác vẫn luôn dịu dàng như thế, “Khóc thế này, anh lại tưởng là em không chào đón anh về nhà đấy!”

Mặt cô đặt trong lòng bàn tay to rộng ấm áp của anh, nước mắt vẫn tiếp tục rơi. Lương Hoà yên lặng lắc đầu, không nói nên lời. Dường như anh cảm thấy rất thoải mái với điều đó, dường như không cần cô nói, những nhớ nhung mong chờ của cô đã thông qua những giọt nước mắt kia, rơi thấm trên tay anh, nhấn nhủ với anh hết thảy chờ mong tưởng niệm, không hề bỏ sót.

“Em cứ tưởng là, con sẽ không đợi được anh, cứ tưởng là anh sẽ không về kịp khi con ra đời..”

Anh mỉm cười, không dám dùng sức ôm cô quá chặt chề như trước, “Sao có thể thế được, anh muốn con của chúng ta vừa sinh ra đã thấy ngay ba ở bên cạnh, biết ngay ba ở bên người chúng. Anh sẽ cùng em, cho nên, em đừng sợ..”

Anh cầm bàn tay cô cùng đặt trên chiếc bụng lớn kia, bên trong đó có hai bé con yêu quý của họ. Mỗi lần thai máy đều làm cho cô có cảm giác có sinh mệnh đang sống trong đó, tim chúng đang đập, sinh mệnh đó, là của cô, là của anh. Sinh mệnh đó, xuất hiện như một dấu hiệu tượng trưng, kết thúc những chuyện buồn đau trong quá khứ, tượng trưng cho sự bắt đầu của tương lai tốt đẹp phía trước. Sinh mệnh đó, khiến cho cô mãi mãi sẽ không hối hận những thống khổ đã qua, những bi thương, mê man, dấn vật. Bởi vì tất cả những đón đầu đó, đổi lấy hạnh phúc, là đáng giá.

“Em sẽ không sợ!”

Lương Hoà ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi hồng từ từ nở một nụ cười, nụ cười đó, anh nghĩ, giống như một đoá hoa anh đào, tươi tắn, ngọt ngào mà rực rỡ.

Cô sẽ không sợ, bởi vì cô có anh, có các con, cô có hạnh phúc.

44. Chương Phiên Ngoại

Những Người Bạn Nhỏ

“Cố Gia Niên!” Mới sáng sớm giọng Lương Hoà đã vang lên, thím Trương đang nấu cơm trong bếp nghe thấy vậy thì ló đầu ra nhìn một cái rồi nhún vai quay vào tiếp tục nấu nồi cháo trên bếp. Không còn cách nào khác, đành mặc kệ vậy! Không phải là thím Trương bình chân như vại không quan tâm, mà là đã quá quen với cảnh đó rồi!

Cậu nhóc bị gọi tên mặc bộ áo ngủ khoanh tay đứng trước cửa sổ, cái miệng nhỏ nhắn bặm lại, đôi mắt vừa đen sâu vừa to tròn đầy vẻ uất ức, nhưng khi thấy tấm ga trải giường trên tay mẹ, cậu nhóc vẫn nhỏ giọng nói, “Con không biết gì hết, vừa mới ngủ dậy thì đã tè ra một con mèo máy như thế rồi...”

Mèo máy???

Vốn đang rất tức giận, nhưng khi nghe thằng bé nói như vậy Lương Hoà cũng vạch tấm ga trải giường nhỏ trong tay ra nhìn, nước tiểu của cậu nhóc tè ra thấm ướt một khoảng vải, trông cũng thật giống hình chú mèo máy Doreamon. Cô không biết nên khen trí tưởng tượng của con phong phú hay là nên tiếp tục giáo dục con không được tè dầm nữa. Trong phút chốc, cơn tức giận của Lương Hoà tiêu tán mất một nửa, cô đưa mắt nhìn cậu con trai đang đứng với vẻ mặt vô cùng biết lỗi, hỏi: “Tối qua mẹ đã nhắc con như thế nào, còn nhớ không?”

Đôi mắt cậu nhóc sáng rực một cách sinh động, đáp, “Mẹ nói trước khi đi ngủ thì không được uống nhiều nước.”

Quả nhiên là còn nhớ rõ, “Vậy con đã uống mấy ly nước?”

Đôi mắt cậu nhóc lại vòng vo nhìn xung quanh, một ngón tay mập mạp giơ ra.

“Bao nhiêu?” Lương Hoà không tin hỏi lại.

Cậu nhóc do dự, lại giơ ra thêm một ngón tay nữa.

“Hai ly thôi à?” Giọng cô cao hơn thêm một tông, “Có thật không?”

Cậu nhóc không còn cách nào khác đành xoè ra ba ngón tay trước mặt mẹ, xong rồi liếc trộm mẹ một cái, thấy Lương Hoà không nói gì thì vội vàng chạy vụt tới ôm lấy chân cô, gục đầu trên đùi cô cọ qua cọ lại. Lương Hoà bất đắc dĩ xoa đầu con trai, cô nhớ trước đây chồng mình không thích mái tóc được làm xoăn tít của Cố Gia Minh, ai ngờ bây giờ đứa con trai này của hai người vừa mới sinh đã có một đầu tóc xoăn, may mà không đến mức xoăn tít như đầu Cố Gia Minh làm hồi đó.

Lương Hoà đã từng cùng Cố Hoài Ninh thảo luận về một vấn đề, xem sự nghịch ngợm và giảo hoạt của Cố Gia Niên được thừa hưởng từ đâu. Lương Hoà nói một cách nghiêm túc rằng hồi nhỏ cô rất ngoan, rất vâng lời cha mẹ và bà ngoại. Cố Hoài Ninh nghe vậy thì bật cười, ừ một tiếng, giọng anh nâng hơi cao như là một câu hỏi, khiến cô có cảm giác nổi cả gai ốc, “Vậy theo ý của em thì, Gia Niên là di truyền từ anh có phải không?”

Quả nhiên là tín hiệu nguy hiểm, Lương Hoà giả vờ người ngây ngô rồi đánh trống lảng sang chuyện khác.

Dứt ra khỏi dòng hồi tưởng, Lương Hoà xoa đầu con trai, thở dài, “Được rồi, mẹ sẽ không phê bình con, lần sau phải nhớ trước khi đi ngủ không được uống quá nhiều nước, nếu không sẽ lại đái dầm. Biết chưa? Bây giờ đi đánh thức em với mẹ.”

Nhắc đến đứa con còn lại Lương Hoà nhin không được muố n thở dài thêm một lần nữa. Cô dẫn Cố Gia Niên đi vào giường của Cố Gia Giai, thấy cô bé nằm úp sấp tay chân xoải ra, hai bắp chân bé nhỏ dè lên chăn, cái chăn thì bị cuộn lại thành một vòng tròn trông xù xì không ra hình dáng.

Lương Hoà tiến lại gần vỗ nhẹ nhẹ lên cái mông nhỏ của con gái, cô bé trở mình tiếp tục ngủ. Lương Hoà mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ mông con thêm một lần nữa, Cố Gia Giai lại tiếp tục trở mình, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng giấc ngủ bị đánh thức, cô bé ôm chần chậm rãi mở mắt ra, lại vẫn là một đôi mắt đen tròn mà sâu thăm thẳm, sao y bản chính.

Bị đánh thức khỏi giấc ngủ ngon cô bé rất bất mãn, thấy mẹ và anh trai đứng trước giường của mình, cái đầu nhỏ bé nguẩy nhìn một cái liền biết ai đã làm phiền giấc ngủ của mình, đôi mắt to tròn trợn lên, cái miệng nhỏ xinh bĩu ra, chuẩn bị khóc.

Lương Hoà vừa thấy đôi mắt con gái nhú lại liền nói một cách uy hiếp, “Nếu không dậy ngay thì trứng ốp lếp của bà Trương sẽ hết sạch bây giờ, còn muốn ngủ tiếp nữa hay thôi?”

Quả nhiên cô vừa dứt lời, cô bé liền đứng bật dậy nhảy xuống giường.

Lương Hoà thở ra một hơi dài. Ai nói là long phượng thai thì tốt chứ, chỉ một đứa thôi đã khó chăm sóc rồi, một lúc sinh hai đứa, chỉ việc đánh thức chúng dậy mỗi buổi sáng thôi cũng là cả một công trình vĩ đại.

Lương Hoà vừa chải đầu cho con gái vừa giữ chặt cho cô bé đừng xoay người lung tung. Cố Gia Giai hưởng thụ sự phục vụ của mẹ, ngẩng đầu nhìn lên khung ảnh gia đình treo trên tường, hỏi, “Mẹ ơi, khi nào thì ba mới về?”

Lương Hoà mỉm cười, thắt một bên bím tóc cho con gái trả lời, “Con nhớ ba lắm phải không?” Thấy cô bé gật đầu lia lịa cô lại cười nói thêm, “Ba sắp về rồi, nhìn thấy tờ lịch con hồ trên tường kia không, mẹ đã nói như thế nào nhỉ, nó có nghĩa là gì?”

Cô bé Cố Gia Giai ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời, “Mẹ nói đó là năm con hổ.”

“Thông minh lắm.” Lương Hoà hôn một cái trên khuôn mặt bầu bĩnh mềm mại của con, “Chờ đến khi lịch tường từ con hổ biến thành con thỏ thì ba sẽ về nhà.” (* Trong 12 con Giáp của Trung Quốc không có con Mèo, thay vào đó là con Thỏ, sau năm Dần sẽ là năm Thỏ)

“Vâng!” Cô bé ngoan ngoãn gật gật đầu.

Cố Gia Giai không nhắc đến thì không sao, nhưng đã nhắc đến anh Lương Hoà bỗng nhiên phát hiện ra rằng, hoá ra đã lại sắp qua một năm nữa, hoá ra hai đứa con của cô đã sắp được hai tuổi rưỡi rồi, và hoá ra, cô cũng đã bắt đầu trông mong một người ở thành phố B xa xôi bên kia, chờ anh về sum họp đầu năm. Nhớ nhưng thời gian như dài đằng đẳng, mà thật ra bọn họ vừa mới xa nhau chưa đầy một tháng trời.

Cô còn nhớ rõ như in cái ngày mình trở dạ, dù đau bụng đến mức gần như kiệt sức nhưng cô vẫn kiên trì muốn sinh nở bình thường, cự tuyệt mọi người khuyên nên mổ đẻ. Lương Hoà không biết sự dũng cảm đó của mình từ đâu mà ra, bình thường chỉ cần một mũi tiêm thử thuốc lên da đã kêu trời van đất, vậy mà vào lúc đó cô lại vượt qua được cơn đau trở dạ. May mà quá trình sinh nở thuận lợi và an toàn, Lương Hoà kiên trì được đến lúc nghe tiếng khóc chào đời của hai đứa trẻ mới dần dần lịm đi, trước khi ngất, điều cuối cùng mà cô còn nhớ được là có đôi bàn tay ấm áp luôn luôn nắm chặt lấy tay cô trong toàn bộ quá trình vượt cạn, là nụ hôn của anh ghim chặt trên trán cô, lạnh lẽo tới mức trước khi ngất đi cô còn nẩy lên cảm giác uất ức.

Ba chồng Lương Hoà nói, cô và mẹ chồng giống hệt nhau ở một điểm, đó chính là rất yêu thương bọn trẻ, kể từ lúc còn mang thai đã cực kỳ cẩn thận chăm sóc, không để bất cứ sơ sót nào xảy ra, khi sinh con ra rồi lại càng cưng chiều như trứng mỏng. Hai năm nay Lương Hoà luôn luôn vẫn tự hỏi điều này, có thật là mình vẫn cưng chiều hai đứa trẻ hay không? Tự hỏi rồi cô tự mỉm cười mà trả lời, mặc kệ, cho dù cô có cưng chiều các con đến bao nhiêu đi nữa, vẫn còn có ba của chúng ở đây, vẫn còn có anh bên cô cùng nuôi dạy các con, anh sẽ không để cho chúng được chiều quá mà nuôi thành thói hư tật xấu.

Ba mẹ chồng Lương Hoà chỉ biết được cô mang thai, còn tình huống cụ thể cô và Cố Hoài Ninh không ai nói rõ cho ông bà biết. Vì thế khi cô trở dạ, sinh đôi, lại sinh ra một cặp long phượng, kể cả người ít khi bộc lộ cảm xúc như ba chồng cô cũng nén không được sự kích động vui mừng, huống gì là Lý Uyển, bà quả thực đã xem cô như bậc đại thần có công lớn nhất nhà.

Lương Hoà thấy vậy ngượng ngịu cười, còn anh thì nói, “Tất nhiên là phải như thế rồi, em xem, anh Cả thì chỉ có một đứa con gái, anh Hai thì chỉ một con trai, chỉ có chúng ta một lần sinh hai đứa, lại là một trai một gái, cứ để mọi người hâm mộ đi!”

Lương Hoà liếc mắt lườm anh một cái, trông anh có vẻ thật vui vì điều đó. Cô nhớ lúc trước khăng khăng yêu cầu anh, không cho anh theo vào trong phòng sinh, kể cả sau khi sinh xong, thời kỳ hậu sản trước khi

chưa khôi phục lại sức khỏe và vóc dáng thì không cho anh gặp. Lúc đó mặt anh nhăn lại, lông mày nhướn lên tỏ vẻ không hiểu, Lương Hoà đưa ra lí do là “Lúc đó em rất xấu, anh đừng xem!”

Nhưng anh chỉ cười rồi hôn khẽ lên trán của cô. Cho tới khoảnh khắc đón đầu khi vượt cạn ấy, Lương Hoà chợt hiểu ra rằng mình không chờ được nữa, người đàn ông của cô, là cha của các con cô, là người hiện tại mà cô cần nhất hơn bất cứ ai trong giây phút này. May mà anh hiểu điều đó, trong giây phút hỗn loạn nửa tỉnh nửa mê giữa giờ phút sinh nở đau đớn ấy, cô luôn nhận ra cảm giác quen thuộc chỉ có từ nơi anh, luôn nhận ra hơi thở cùng hơi ấm quen thuộc chỉ thuộc về anh, luôn nhận ra vòng tay ôm cùng vùng ngực ấm áp chỉ có thể là của anh, đang âm thầm tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Sau này Lương Hoà hỏi lại anh, có phải lúc đó mình quá xấu không, anh cười đáp rằng, ai nói mẹ của các con anh xấu thì anh cho người đó biết tay, trong câu nói chan chứa niềm vui sướng và hãnh diện, ăm ắp tình yêu thương dành cho cô, Lương Hoà không cần nghe gì thêm, lập tức hoàn toàn an tâm dựa vào lồng ngực anh yên bình ngủ.

“Mẹ ơi, mẹ ơi.” Cố Gia Giai vịn vẹo trên ghế, Lương Hoà dứt ra khỏi luồng suy nghĩ, phát hiện ra trong lúc miên man vô tình cài lược vào bím tóc của con gái, cô bé đau kêu lên. Lương Hoà xin lỗi con gái, ôm cô bé vào lòng, Cố Gia Giai hỏi, “Mẹ đang nghĩ gì vậy hả mẹ?”

Lương Hoà tựa cằm vào mái tóc mềm của con, mỉm cười trả lời, “Mẹ cũng đang nhớ ba con.”

Sửa soạn xong xuôi Lương Hoà dẫn hai con xuống nhà ăn sáng. Cố lão gia vừa nhìn thấy hai đứa trẻ liền nở nụ cười, vội vàng buông tờ báo sáng trên tay xuống kéo hai đứa ngồi đến bên người ông. Lương Hoà đứng nhìn, mỉm cười, trong lòng cô nghĩ, tuy ông nói cô cứng chiều bọn trẻ, nhưng xem ra người cứng chiều chúng nhất lại là hai ông bà. Cả nhà từ trên xuống dưới chỉ có hai đứa trẻ này nhỏ tuổi nhất, ai cũng hết sức quan tâm chúng, hai vợ chồng cô mới là người ít yêu chiều các con nhất nhà.

Lương Hoà có thể hiểu được tâm trạng của ba chồng, kể từ khi kết hôn đến giờ cô chỉ nhìn thấy anh cả Cố Hoài Thanh qua những tấm ảnh gia đình, anh hai Cố Hoài Việt thì năm mới sẽ không về nhà, chỉ còn có vợ chồng nhà cô, cho nên mỗi lần cứ đến dịp cuối năm, ông cụ đã thông báo trước hai tháng, nhắc Lương Hoà đưa hai đứa nhỏ về lại đây, còn Cố Hoài Ninh, thích thế nào thì thế ấy, hai ông bà không bắt buộc anh.

Vì thế Cố Hoài Ninh chỉ còn biết thở dài bất đắc dĩ, anh thường nói, nhà có bốn người ông đã bắt cóc đi mất ba, vậy mà còn nói là không bắt buộc anh? Đây quả là chiều sách cao tay nhất mà ông từng sử dụng, đáng giận là cô luôn luôn đồng ý với yêu cầu đó của ông, mà càng đáng giận hơn là hễ cô yêu cầu thì anh lại không thể cự tuyệt mà đáp ứng vợ.

Cố lão gia ôm hôn cháu nội xong thì giao hai đứa cho Lý Uyển, bà ôm hai đứa trẻ lên ghế, đưa ổi đưa một ly sữa nóng, trên bàn còn bày sẵn trứng gà ốp lếp đúc hình trái tim trông thật bắt mắt.

“Mẹ, cứ để cho các cháu tự ăn ạ!”

Mẹ chồng chưa trả lời, ba chồng cô đã lên tiếng trước, “Cứ kệ mẹ con đi, cả năm mới có cơ hội chăm cháu hai tháng, không thoả mãn cơn nghiện, không thôi mẹ con lại tìm ba để lải nhải.”

Lương Hoà nghe vậy đành thôi.

Buổi chiều hai đứa trẻ cùng Phùng Trạm treo câu đối, hai cái đầu nho nhỏ, chiều cao chỉ đứng đến mặt ghế dựa, thế nhưng cũng bận rộn tíu tít không thôi. Lương Hoà đứng ở một bên xem các con vừa làm vừa chơi, nụ cười của cô bùng nổ từ trong lòng lan tràn ra khoe mắt.

Không bao lâu sau, Cố Gia Giai cầm con thỏ bông lại gần mẹ hỏi, “Mẹ, chú Phùng đã dán lịch con thỏ lên tường rồi, ba đâu sao chưa về ạ?”

Lương Hoà nhìn đôi mắt tròn ngập chờ mong của con gái, không biết trả lời như thế nào. Phùng Trạm cười giải vây thay cô, “Giai Giai ngoan, chờ đến lúc nào mà trên tivi con hổ cũng biến thành con thỏ, ba con sẽ về, nhanh lắm sắp đến rồi.”

Lương Hoà mỉm cười, xoa đầu Cố Gia Giai, khuôn mặt cô đắm chìm suy nghĩ. Tối qua anh gọi điện nói sẽ bay về trong ngày hôm nay, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy, cô gọi điện thoại cũng không trả lời.

Lương Hoà trong lòng thấp thỏm, bữa cơm chiều ăn không ngon, trên tivi tường thuật buổi liên hoan đêm cuối năm cô cũng không xem được chút nào, nụ cười cố gắng bày ra trước mặt hai con giờ này cũng trở thành gượng gạo. Hai đứa trẻ thấy mẹ không cười nói nữa thì đều ngoan ngoãn biết điều đến ngồi bên cạnh ông bà nội, không lại quấy rầy mẹ.

Cậu nhóc Cố Gia Niên đưa ánh mắt nhìn em, ý nói: Năm nào mẹ cũng vậy, ba chưa về mẹ sẽ không cười.

Cô bé Cố Gia Giai: Mẹ nhớ ba!

Cố Gia Niên: Ba hư quá, năm nào cũng làm mẹ buồn.

Cố Gia Giai: Em cũng nhớ ba!

Cố Gia Niên: Ừ, thật ra thì anh cũng nhớ ba!

Hai người bạn nhỏ vừa thống nhất chung quan điểm xong, một đôi tay mềm mại đã nắm lấy mỗi đứa một cánh tay, hai đôi mắt đen cùng nhìn về phía Lương Hoà hỏi: “Mẹ, năm nay vẫn không đợi ba sao?”

Lương Hoà che giấu cảm xúc không vui bày ra nụ cười với các con: “Không cần đợi, trẻ con cần phải đi ngủ sớm để sáng mai thức dậy sớm, ngoan nào.”

Hai đứa trẻ bậm môi nhưng vẫn ngoan ngoãn theo mẹ đi lên lầu.

Lũ trẻ vừa đắp chăn lại thì trong sân đã có ánh đèn xe sáng lên, Cố Gia Giai và Cố Gia Niên nhìn thấy ánh sáng loé qua cửa sổ thì hứng thú phần chần bưng bưng nhẩy ngay xuống giường. Lương Hoà chưa kịp ngăn lại hai đứa đã xỏ chân vào dép lê vụt chạy xuống lầu, cô đứng tại chỗ dậm chân bực bội, vội vàng cầm theo hai chiếc áo khoác đuổi theo các con.

Lương Hoà đi xuống tới đầu cầu thang đã nghe những tiếng hoan hô từ ngoài cửa, hai đứa trẻ kích động huyền não âm ỉ, cô đứng ở chân cầu thang, sống mũi cay cay. Cố gắng nén xuống cảm xúc, cô bước ra ngoài, thấy anh đang cúi lưng từ từ ngồi xuống, mỗi bên tay ôm một đứa, khuôn mặt tràn đầy nụ cười, “Nào các bạn nhỏ, để ba xem có cao có mập thêm tí nào không nhé?”

Hai đứa trẻ cười hì hì, dụi đầu vào trong lòng người cha. Anh mỉm cười, khuôn mặt tuần tú không giấu được vẻ mỗi một, Lương Hoà lặng lẽ bước đến gần, khoác lên người các con mỗi đứa một chiếc áo, xong việc rút tay về, lập tức bị anh nắm lấy.

Lương Hoà ngẩn người ra, muốn rút tay lại, nhưng anh nắm rất chặt. Lương Hoà bậm miệng, nói nhỏ, “Anh cứ ôm con đi đã!”

“Vậy hãy nhìn anh đi!”

“Không nhìn!” Lương Hoà nguẩy đầu sang chỗ khác, anh nắm tay kéo xoay cô lại.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Lương Hoà đành ngẩng đầu, trừng mắt lườm anh.

Cố Hoài Ninh nhìn hai con nói với vẻ nghiêm túc, “Mẹ giận rồi làm sao bây giờ?” Anh dứt lời liếc nhìn cô, lập tức liền bị cô lườm thêm một lần nữa, “Thôi, mấy đứa đi xuống đi, để ba dỗ mẹ đã!” Nói xong anh thả hai đứa trẻ xuống đất thật.

Lương Hoà trừng mắt nhìn, “Anh định làm gì?”

Cố Hoài Ninh cầm bàn tay lạnh cóng của cô, vẻ mặt thản nhiên nói, “Hôn em một cái!”

“Không cần!”

Trả lời cô là một chiếc hôn trực tiếp dừng trên trán, trên hai má và cuối cùng dừng ở trên môi, “Chúc mừng năm mới!”

Cảm giác ấm áp khiến cho cô không thể kiên trì cứng rắn thêm nữa, đôi mắt bắt đầu ướt. Lương Hoà nghiêng đầu gục trên vai anh, một lát sau trấn tĩnh lại, cô nhẹ nhàng nói, “Chúc mừng năm mới!”

o—————o

Mãi mới dỗ được hai đứa trẻ hưng phấn trở lại giường ngủ, Lương Hoà nhìn đồng hồ, lúc này đã gần mười hai giờ đêm. Hai đứa trẻ năm nào cũng muốn cùng ba mẹ đón giao thừa, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ nên chưa đến giao thừa chúng đã gà gật ngủ lả ra.

Tối nay lại còn xảy ra một chuyện nho nhỏ, Cố Gia Giai lâu không gặp ba nên cứ ôm chặt lấy cổ Cố Hoài Ninh không buông, miệng cương quyết muốn ngủ với ba. Cố Gia Niên thấy thế cũng đòi theo, hai đứa quần lấy chân anh không rời, Lương Hoà nhìn cảnh đó lập tức lại bừng lên cảm giác mất mát. Cái tình huống có ba quên mẹ này xảy ra ở nhà cô không chỉ một lần.

Về mặt ỉu xiu của cô khiến anh mỉm cười, hai tay vỗ vỗ má các con, nói, “Tối hôm nay ba là của mẹ.”

Lương Hoà mặt mũi đỏ bừng, hai đứa trẻ quay đầu nhìn nhau cười khanh khách, vô cùng ngoan ngoãn chạy về giường nằm tự giác kéo chăn trùm lên.

Thấy đôi mắt anh quay lại nhìn mình, Lương Hoà vội nói, “Tối nay em ngủ với các con.”

Anh cười cười, “Các con nói là muốn ngủ với ba cơ mà?”

“Vậy anh ngủ với chúng đi, em ngủ một mình.”

Nói xong cô xoay người đi, nhưng chưa kịp ra khỏi cửa phòng cả người đã bị ôm ngang lấy. Lương Hoà then quá hoá giận, chưa giãy dụa được mấy cái anh lại càng ôm chặt hơn, giọng anh trầm trầm mà ấm áp thở nhẹ bên tai, “Anh cũng vừa mới nói xong, đêm nay anh là của em.”

Da mặt dày! Da mặt của anh quả thật là càng ngày càng dày! Cả người cô bỗng nhiên mềm nhũn ra, nụ hôn của anh từ lúc nào đã rơi xuống bên tai cô, không biết là anh hôn tai, hay anh đã hôn mà hơi thở nồng ấm ấy vọng vào trong tai cô, xúc cảm nồng nàn khiến cả người cô run rẩy, vừa run vừa phẫn uất. Anh không chỉ da mặt dày, mà còn luôn tìm đúng điểm nhạy cảm của cô để ra tay, chỉ trong phút chốc đã khiến cô không thể chống cự buông giáp quy hàng. Lương Hoà nghiêng rằng, “Không được làm trước mặt các con.”

Cố Hoài Ninh cười cười, hôn cô thêm một cái xem như đáp ứng, nhanh chóng tắt đèn rồi cùng cô đi ra ngoài, trong bóng đêm chỉ còn lại hai người bạn nhỏ chong mắt nhìn nhau.

Cố Gia Niên: Sao mà năm nào ba cũng vậy nhỉ...

Cố Gia Giai: Cả mẹ nữa, năm nào cũng như vậy...

Cuối cùng hai người bạn nhỏ thống nhất đưa ra kết luận chung: người lớn thật chẳng hiện đại gì cả, muốn hôn nhau thì cứ trực tiếp mà hôn nhau đi, cứ lén lút lút lút, thật là phiền phức!

Phòng bên cạnh điều hoà mở ra với nhiệt độ ấm áp, anh vào phòng liền ngồi vào ghế sofa nhắm mắt, về mỗi mệt, hoàn toàn không giống về cuồng nhiệt như vừa rồi. Lương Hoà biết anh thật sự rất mệt, công việc cuối năm bận bịu đã đành, vội vàng đáp chuyến bay dài về đây, tới nơi còn phải dỗ dành mẹ con cô, nghĩ vậy Lương Hoà mỉm cười, đi pha cho anh một ly trà nóng.

Đưa ly trà đến trước mặt thì anh mở mắt ra, Lương Hoà nhìn thẳng vào mắt anh, thấy trong đôi mắt có hằn lên những tơ máu. Cô chưa xót trong lòng, định nói, đã bị anh ôm lấy, giọng anh khe khẽ bên tai cô như dụ dỗ: “Yên nào, để cho anh ôm một chút!”

“Mệt lắm sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Không sao!”

Nói dối. Lương Hoà bặm môi, đưa tay kéo lỏng cravat của anh ra. Cố Hoài Ninh hơi nhích lui lại, nâng cằm cô lên, chậm rãi hôn lên môi cô.

Lương Hoà sững sốt, đẩy anh ra, “Đang mệt mà, đi nghỉ sớm đi.”

Anh không thềm để ý, dán sát lấy môi cô, nói, “Thế này cũng là giải lao.”

Hai người quần quýt giằng co trong chốc lát, cuối cùng Lương Hoà đành đầu hàng. Được rồi, cô thừa nhận, về phương diện nào đó, sự kiên trì của cô chưa bao giờ có thể so sánh được với anh.

Trước khi sa vào chốn trầm luân, trong đầu Lương Hoà bỗng nhiên ý thức ra một vấn đề, nếu muốn tìm một từ để hình dung ngày đầu năm mới của cô, thì đó là ——

Chỉ có hai từ ——- nhục dục !

Một ngày của Lục Kinh Vũ

Sau khi quay về Thẩm Dương, cô ở nhà với mẹ mấy ngày. Đang từ một kẻ công việc bận rộn cô trở nên cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, thế nên cô thường hay nhớ lại những tháng ngày trong cuộc sống trước đây.

Mẹ nói cô sống ở hai thành phố C và B đã quá lâu, bây giờ về Thẩm Dương có lẽ sẽ không quen, cô chỉ cười mà không trả lời, kéo lại cho vuông vắn tấm chăn đắp trên đùi mẹ, sắc mặt bình thản.

Năm ngoái mẹ bị tắc động mạch não, hai chân đã liệt hoàn toàn, một bên cánh tay cử động cũng không được bình thường như trước nữa. Ngày cô trở về, nhìn thấy mẹ ngồi im bất động trên giường mà khuôn mặt vẫn cố gắng mỉm cười chào đón con gái, cô rơi lệ. Cô đã quen với việc sống một mình, độc lập, tự lập, gọi điện thoại ẹ cũng theo định kỳ, cho dù là khi ở thành phố C hay là ở thành phố B, cô vẫn nói rằng mình sống rất tốt, rất thích những nơi ấy. Mẹ cười dịu dàng khi nghe cô kể những điều đó, nói với cô rằng, mẹ rất khoẻ, mọi chuyện vẫn bình thường, bảo cô cứ an tâm công tác.

Nhưng thật ra cô đã nói dối mẹ, cô không thích thành phố C một chút nào hết. Nơi đây vào mùa hè trời rất nóng, nóng tới mức như muốn bỏng da người. Cô đến thành phố C đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn không quen được thời tiết ở đây. Cô thích Thẩm Dương, nơi quê hương mùa hè trời không quá nóng, khí hậu mát mẻ. Mà ở thành phố C, chỉ cần cô động đậy một chút đã nóng và cả mồ hôi, quần áo ẩm ướt dính dính rất khó chịu.

Mà mẹ cũng không nói thật với cô chuyện bị bệnh nặng như vậy, chỉ nói cho con gái biết rằng bà rất khoẻ, sống rất vui vẻ. Khi biết được mẹ nói chuyện đó chỉ nhằm để gạt mình, cô gục vào đùi mẹ khóc oà như một đứa trẻ oan ức. Tất cả những giọt nước mắt đó không biết cô đã nhịn bao nhiêu lâu, giờ phút này lệ tràn ra, cô mới giật mình nhận thấy, hoá ra mình cũng còn có thể khóc.

Mấy ngày đầu sau khi về, cô không nói chuyện nhiều. Mỗi ngày ngoại trừ chăm sóc mẹ ra thì chỉ ngồi ngẩn người nhìn mông lung. Vài ngày sau cô mới bắt đầu trò chuyện, kể với mẹ về khoảng thời gian sống ở thành phố C.

Cô nói ẹ nghe rằng, thật ra cô không quen cuộc sống ở thành phố C, từng có rất nhiều lần muốn lên quay về Thẩm Dương, nhưng vì sợ mẹ lo, cho nên đành can rằng kiên trì ở lại.

Cô nói cô không thích mấy món ăn ở thành phố C, món nào cũng cay, mỗi lần ăn đều khiến cô chảy nước mắt, ruột gan thì nóng bỏng khó chịu. Cô còn kể cả chuyện học hành của mình, đây là một trong khá ít chuyện mà cô có thể hãnh diện. Lúc học trung học thì năm nào cô cũng được học bổng của trường, còn lên đại học, cũng là một trong những nữ sinh viên xuất sắc nhất.

“Huấn luyện viên nói, nếu như con luyện tập tốt, hoàn toàn có thể được gửi đi đào tạo chuyên sâu. “ Cô cười rạng rỡ, như một đứa con gái nhỏ vui đầu vào lòng mẹ làm nũng, khiến mẹ nhìn cô cũng nhịn không được nở nụ cười theo.

Mẹ ngồi lâu một chỗ, lên giường nằm nghỉ ngơi, cô cũng khép lại nụ cười, nhìn sắc trời bắt đầu tối dần ngoài cửa sổ, không gian cũng lạnh dần. May mà mẹ đã ngủ, nếu không, những điều tốt đẹp đáng thương trong trí nhớ của cô, cũng sắp hết để mà kể rồi.

Còn gì nữa nhỉ? Cô cố gắng nhớ lại.

Lúc trung học cô ngồi bàn phía trước Lâm Kha. Lâm Kha tuy xinh đẹp, nhưng lại không học giỏi, mỗi lần đến lúc nộp bài tập thì luôn vỗ bả vai cô, mượn bài tập của cô để chép. Vào mùa hè thời tiết nóng bức, cô luôn thấy bức bối, quay người lại nhìn, thấy khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Lâm Kha, cô ấy luôn nói: “Kinh Vũ, ỉnh mượn bài tập xem một chút, Hoài Ninh không ỉnh mượn.”

Khi cô ấy nói môi hơi bĩu ra, giọng đầy vẻ oán giận, cô nhìn cảm thấy rất chói mắt. Nhưng rất nhanh cô che giấu đi cảm xúc của mình, nở một nụ cười rồi đưa bài tập cho cô ấy.

Cô thật ra thì không thích Lâm Kha, chỉ vì cô ấy rất hay đi cùng một người, mà cô chỉ có tiếp xúc với cô ấy, đứng ở bên cạnh cô ấy, mới có thể có cơ hội nói chuyện với người ấy. Người đó, chính là Cố Hoài Ninh.

Lâm Kha luôn giấu Cố Hoài Ninh về việc chép bài tập của cô, nếu nhờ chẳng may bị anh phát hiện, anh sẽ không chần chừ mà tịch thu bài tập ngay. Khi cầm bài tập trả lại cho cô anh luôn không quên dặn dò, lần sau không được cho Lâm Kha mượn chép nữa. Lần nào cô cũng đồng ý, rồi lần nào cô cũng lại cho Lâm Kha mượn. Bởi vì cô không muốn, cô chỉ có một cơ hội duy nhất đó để có thể nói chuyện cùng anh, cho nên cô không nỡ bỏ qua, cho dù là chỉ một lần.

Quãng thời gian đó trôi qua rất nhanh, mỗi tuần trường đều tổ chức một buổi chiếu phim cho các học sinh trong ký túc xá xem, lần nào cô cũng không đi, chỉ nằm trong phòng ký túc làm bài tập. Có một lần bị bạn cùng phòng kéo đi xem một bộ phim tên là Bức Thư Của Người Đàn Bà Xa Lạ (*). Trong lễ đường đông đúc ồn ào, cô vừa xem vừa buồn ngủ, mà người bạn bên cạnh lại xem hết sức chăm chú, khi cảm xúc dâng trào còn rơi nước mắt khóc, mãi tới lúc một đoạn nhạc bi thiết vang lên, cô mới hoảng hốt bừng tỉnh, nghe được một câu bạch bạch từ trong phim vọng ra:

“Trên thế giới này không có gì có thể so sánh được với tình yêu đơn phương cảm lạnh của một người thiếu nữ, bởi vì tình yêu đó không ôm hy vọng, ăn nói khép nép sợ người phát hiện ra, lại sợ mất đi. Tình yêu đó hoàn toàn không giống với sự nồng nàn cuồng nhiệt của những người đàn bà trưởng thành. Chỉ có một cô gái cô độc mới có thể yêu bằng toàn bộ nhiệt tình. Em không có kinh nghiệm, không hề chuẩn bị. Em đương đầu đi tới số phận của mình, giống như rơi vào vực sâu không đáy. Bởi vì bắt đầu từ giây phút đó, trong trái tim em chỉ có duy nhất một người — đó là anh.”

Âm thanh trong phim chấm dứt, bộ phim cũng kết thúc, đám đông người xem dần dần tan đi, chỉ một mình cô còn ngồi tại chỗ, nước mắt nhạt nhòa.

o—————o

(*)Letter from an Unknown Woman

Tác giả: Stefan Zweig

Sách đã được dựng thành phim, kể về một mối tình đơn phương thâm lắng đầy cảm động.

Nguồn : alobooks.vn/forum/1188/buc-thu-cua-nguoi-dan-ba-khong-quen-full-stefan-zweig.aspx

Lục Thừa Vãn – Ma quỷ ám ảnh

Trong cuộc đời, có những thứ không muốn buông tay, nhưng mà, cuối cùng cũng đành phải buông tay.

Bảy rưỡi sáng, người đàn ông bước vào Toà soạn, bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

“Chào sếp, đến sớm thế sếp ơi?”

Khoẻ miệng người đàn ông khẽ nhếch lên, như đang mỉm cười.

Thời gian nghỉ ngơi của anh theo một quy luật nhất định, nhưng tối hôm qua bị mất ngủ, trần trọc mãi tới gần sáng cũng không thể nhắm mắt được. Vì thế sáng nay sau khi chạy bộ một vòng, tắm rửa rồi đi làm luôn, mới đến sớm như vậy.

Mở email ra, lập tức lá thư từ chức cùng cái tên quen thuộc ấy đập vào trong mắt anh, không kịp tránh né.

Anh khép mắt lại, ngả người tựa vào thành ghế dựa. Cả người bỗng nhiên thấy mệt mỏi rã rời, mạch đập hai bên thái dương nảy lên thình thịch, cơ rút đau đớn. Anh cảm thấy rất phiền, rất chán nản.

Lá thư từ chức này nằm ở hộp mail của anh đã mấy ngày nay, người con gái đó biến mất cũng mấy ngày rồi. Từ khi Toà soạn báo này đi vào hoạt động tới nay, cô là người duy nhất mà lãnh đạo chưa phê duyệt thư từ chức đã tự ý nghỉ làm, hơi liêu lĩnh. Trong ấn tượng của anh, cô không phải là một người quả cảm như vậy.

Càng nghĩ, anh càng cảm thấy hoảng hốt. Dòng suy nghĩ không khống chế được, trôi nổi về miền ký ức ba năm trước đây.

Khi đó anh vừa mới tốt nghiệp, do thành tích tốt nghiệp xuất sắc nên có không ít công ty ở London muốn mời anh về làm việc. Vốn đã định nhận lời mời của một công ty trong số đó, nhưng khi ấy anh đột nhiên

nhận được bưu phẩm từ giáo sư của Học viện Nhân văn và Nghệ thuật thuộc Đại học Bristol gửi tới, kèm theo điện mừng của Ủy ban tổ chức American Book Awards – thông báo rằng tác phẩm Lịch sử nước Mỹ do anh tham gia biên soạn vừa đạt giải thưởng.

Toàn trường sôi trào vì giải thưởng đó, vốn là một người kín đáo, bỗng chốc anh trở thành ngôi sao trong trường học, đi tới đâu cũng được sự chú ý của mọi người, điều này làm anh cảm thấy hơi đau đầu. Từ trong nước cũng có không ít Toà soạn báo, Tạp chí gửi đến thư mời nhậm chức, khiến anh bối rối. Nếu muốn làm việc phù hợp với ngành đã học, thì ở lại Anh là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu như nhận lời mời của Toà soạn trong nước, vậy tất nhiên sẽ phải về nước. Cha anh cũng gọi điện sang, nhắc nhở anh nên suy nghĩ cân nhắc cho thật kĩ càng.

Trong lúc anh còn phân vân, thì Bristol đã nghênh đón ngày Lễ hội Kinh Khí Cầu rực rỡ. Lễ hội tổ chức mỗi năm một lần, bạn cùng phòng đã đi ra ngoài từ sớm, chỉ còn một mình anh ở lại trong phòng, mãi tới gần chạng vạng mới chậm rãi bước ra sân trường. Ngày hôm đó, toàn bộ bầu trời Bristol đều sáng bừng rực rỡ, trên không trung chói lọi nhiều màu sắc, có rất nhiều kinh khí cầu với các sắc thái khác nhau, một số kinh khí cầu còn dán lên rất nhiều giấy màu, viết trên đó những nguyện vọng, những ước ao tốt đẹp.

Người người nối tiếp nhau qua lại trước mắt anh, tất cả đều là người da trắng, tóc vàng hoặc bạch kim, mắt xanh đậm hoặc xanh lơ, hoặc cả là màu xám khói. Anh nhìn mông lung, cảm giác tha hương dị quốc chiếm nghiệm một cách triệt để.

Bỗng nhiên có một khí cầu nhỏ màu tím là đà bay xuống dưới chân anh, anh cúi người nhặt lên, lơ đãng nhìn lướt qua tờ giấy dán trên đó, trong phút chốc sự kinh ngạc ngập tràn trong đôi mắt, bởi vì nguyện vọng trên tờ giấy ấy, được viết bằng tiếng Trung Hoa.

“Cầu xin Thượng Đế phù hộ gia đình con. Mong cho bà ngoại và ba mẹ con đều được khoẻ mạnh và bình an.”

Anh mỉm cười, đó quả thật là một nguyện ước đơn sơ. Bao nhiêu người viết ra ước mơ thả lên bầu trời, tuy rằng họ vẫn biết sẽ không có nhiều khả năng thực hiện được, nhưng họ vẫn luôn hi vọng vào những điều tốt đẹp đó. Chẳng lẽ, chủ nhân của kinh khí cầu này cũng nghĩ như vậy sao?

“Xin lỗi, đây là khí cầu của tôi, tại vì chưa chỉnh ổn định đã thả nên mới bay xuống.”

Giọng người con gái ngọt ngào cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, mang hơi hương như chất giọng London, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt nâu mỉm cười nhìn anh, ánh sáng từ cặp đồng tử màu hổ phách khiến ánh mắt anh chập chờn. Chỉ trong nháy mắt, anh biết ngay cô là người Trung Quốc.

Cô mặc chiếc áo T-shirt màu trắng, thắt lưng tím, mái tóc dài hơi xoăn được buộc túm lên một cách vội vàng, vài lọn tóc xoã xuống gáy cổ trắng nõn. Cả người cô ngập tràn sức sống thanh xuân, nhất là đôi mắt, khoẻ miệng cô hơi loan ra chỉ một chút, lập tức ý cười đã nở rộ lên đôi mắt ấy. Anh nhìn chăm chú thật lâu khiến mặt cô lộ ra vẻ nghi ngờ, đôi tai cô đỏ ửng lên. Anh cười cười, cầm khí cầu trên tay đưa trả lại cho cô.

“Chúc nguyện vọng của cô sẽ thành sự thật.”

Anh nói chậm rãi từng chữ, tiếng phổ thông chính xác rõ ràng. Qua phút giây sửng sốt, cô nở nụ cười ngọt ngào.

“Cám ơn.”

o—————o

Sau một tuần suy nghĩ, anh quyết định về nước. Người thầy dạy anh cứ chắc lưỡi lắc đầu tiếc nuối, nhưng anh chỉ mỉm cười, sau khi ký gửi hành lý về nước thì chuẩn bị lái xe đi London.

Xe lái ra đến cổng trường, anh thả tốc độ chậm dần, lơ đãng nhìn lớp lớp sinh viên trong sân trường, đột nhiên ánh mắt dừng lại nhìn chăm chăm về một phía. Chưa kịp định thần, khoẻ miệng anh đã hơi cong lên. Họ lại gặp nhau.

Cô kéo theo vali hành lý đang đi ra cổng, hình như có vẻ chật vật, vì thế anh xuống xe, đi về phía cô.

“Xin chào.” Anh nói bằng tiếng Trung.

Cô gái quay đầu lại, khi thấy anh không khỏi sửng sốt. Mà anh cũng sửng sốt, bởi vì đôi mắt cô sưng húp đỏ bừng.

Im lặng một lát, anh quyết định không hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ vào vali hành lý của cô, anh nói, “Tôi có thể giúp được gì không?”

Cô gái vẫn kinh ngạc nhìn anh, không bao lâu sau, nước mắt cô lại ứa ra, tràn xuống hai bên gò má. Mái tóc dài xoã xuống hai bên mang tai, cô đưa mu bàn tay quệt lau đi nước mắt, nhưng dòng lệ vẫn không ngừng rơi xuống. Cô khóc rất kìm nén, cố gắng không phát thành tiếng, cả khuôn mặt bởi vì sự kìm nén đó mà hơi ửng hồng lên. Giờ phút này anh đột nhiên có một suy nghĩ không hề thích hợp với hoàn cảnh một chút nào hết, đó là, anh cảm thấy khi khóc, cô rất đẹp.

Nghĩ tới điều đó, anh mỉm cười. Tuy rằng như vậy là rất đẹp, nhưng cô không khóc vẫn tốt hơn.

“Cô đi đâu vậy, tôi sẽ đưa cô một đoạn đường.”

Sau đó anh lái xe chở cô đến sân bay Heathrow London. Cô chuẩn bị về nước, mà anh bởi vì muốn đi Paris thăm một người bạn cho nên không thể đồng hành cùng cô, cô đành nói lời cảm ơn rồi sau đó mỗi người đi một ngã.

Khi qua cửa kiểm tra của hải quan, anh nghiêng đầu nhìn quay lại, động tác này trước đây anh không thường làm, một người bạn cùng phòng học Tâm lý nói với anh rằng, khi tình huống này xảy ra với cậu, chỉ có thể chứng minh một điều, đó là cậu đã lưu luyến.

Lúc ấy anh chỉ cười mà không trả lời, người bạn lại nói, không tin cậu cứ thử tiếp tục phát triển theo cảm giác đó mà xem, không chừng, đến một lúc nào đó sẽ trở thành yêu say đắm.

Yêu say đắm. Anh càng cười nhiều hơn, không hề cho lời nói của người bạn đó là thật. Nhưng mà điều anh không xem là thật đó, mãi tới hai năm sau khi về nước, lúc gặp lại cô, đã trở nên không còn chắc chắn như trước nữa.

Vì thế vào buổi sáng hôm đó, anh mặc kệ ở London xa xôi đang là một giờ sáng, người bạn cùng phòng của anh bị đánh thức, chỉ vì một câu hỏi, “Nếu, cứ tiếp tục phát triển cảm giác đó, sẽ trở thành yêu say đắm thật sao?”

Người bạn cùng phòng bị quấy rầy của anh, chỉ trả lời anh mỗi một từ duy nhất, “Nonsense.”

Anh cũng cười lắc lắc đầu, tâm trạng mông lung không xác định đó, có lẽ thật sự chỉ là bị ma quỷ ám ảnh.

o—————o

Sau này, anh đi Đại học Thông tin và Truyền thông diễn thuyết, biết trong nước có rất nhiều sinh viên mới ra trường với tinh thần phấn chấn bông bột của tuổi trẻ. Rất nhiều người trong bọn họ ngưỡng mộ danh tiếng của PIONEER, từ khi còn học trên ghế nhà trường đã muốn được vào làm việc ở đó. Anh chỉ cười, động viên tinh thần bọn họ, cổ vũ bọn họ, nhưng lại không cho bọn họ một lời hứa hẹn.

Trên đời này, có rất nhiều cơ hội chỉ dựa vào bản thân, phải nắm bắt lấy, phải tận dụng lấy, bắt không được, thì chỉ còn cách nhìn nó vuột ra khỏi tầm tay.

Sau khi về nước cô kết hôn một cách bất ngờ, khi gặp anh xin nghỉ phép, mặt cô tỏ vẻ e dè cẩn thận khiến cho anh nhớ tới cô của hai năm về trước, cũng ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, anh bỗng nhiên thấy hoảng hốt. Anh có cảm giác lo lắng sợ hãi tới mức không khống chế được, cho nên mặt anh cau lại, phê duyệt đơn nghỉ phép của cô với vẻ không được thoải mái cho lắm.

Cô đã không nhớ ra anh. Chỉ nhìn ánh mắt của cô, anh liền nhận ra điều đó.

Khi thông báo tuyển dụng được đưa ra ở trường Đại học Thông tin và Truyền thông vào tháng Mười Một, không ít sinh viên mới nộp đơn thi tuyển. Anh cẩn thận xem từng bộ hồ sơ, duyệt từng người. Bỗng nhiên anh nhìn thấy một bức ảnh trong một tập hồ sơ, đó cũng là một người con gái xinh đẹp, mái tóc dài được buộc gọn cao phía sau đầu, áo T-shirt trắng sạch sẽ, trông cực kỳ giống cô khi ở Bristol năm ấy.

Vì thế anh tự tay tuyển chọn và phỏng vấn cô gái, đích thân giao Lý Gia cho cô, anh muốn xem, cô có thể nhận ra được không, rằng cô gái Lý Gia này, rất giống cô. Anh muốn xem, cô có thể hay không, qua cô ta, nhận ra mình của trước đây.

Anh thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô ta hăm hại cô, và trong lúc cô bất lực đưa ra đề nghị đó với cô. Thật ra, chuyện đó anh có thể dàn xếp ổn thỏa một cách rất dễ dàng, nhưng anh bỗng nhiên không muốn như vậy, anh muốn nhìn cô một chút, xem cô có còn giống như trước, trông qua thì có vẻ rất tự lập, cuối cùng vẫn dựa vào anh, để anh tiễn đi sân bay như lần đó.

Nhưng kết quả đã chứng minh rằng anh sai rồi, sai thái quá.

Có lẽ anh đã thật sự bị ma quỷ ám ảnh, bị ma quỷ ám ảnh đến mức không thể quên đi được, bị ma quỷ ám ảnh phải thích cô, yêu cô, cuối cùng, bị ma quỷ ám ảnh mà đã hoàn toàn làm thương tổn cô.

Bên tai bỗng nhiên vang lên âm thanh của tiếng chuông đồng hồ báo giờ, anh phục hồi lại từ dòng trí nhớ, nâng cổ tay nhìn giờ, đã tám rưỡi rồi, phải làm việc thôi.

Ánh mắt anh liếc nhìn email kia lần một lần nữa, click vào Reply, tại khoảng trắng do dự một hồi lâu, cuối cùng viết ra ba chữ: “Đã chấp nhận.”

Và ấn nút..

Gửi đi.

(*) Nonsense: Vô nghĩa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-anh-dong-chi-trung-ta>